

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

elzida75

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

KAREN MARIE
MONING

SİSLİ

DAĞLARIN
ÖTESİNDE

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ona sahip olmak için her şeyini, hatta ruhunu vermeye hazırdı...

Baştan çıkarıcı bir İskoç lordu...

O, savaş meydanındaki ve yatak odasındaki meziyetlerinden dolayı bütün krallıkta Hawk olarak bilinirdi. Hiçbir kadın onun dokunuşuna karşı koyamazdı ama içlerinden biri bile onun kalbine ulaşamamıştı – ta ki intikam peşindeki bir peri tarafından günümüz Seattle’ından Ortaçağ’ın İskoçya’sına getirilen Adrienne de Simone’a kadar. Ait olmadığı bir yüzyıla hapsolan, fazlasıyla cesur, çok konuşan bu kadın bir 16. yüzyıl çapkını için gerçek bir sınavdı. Hawk ile evliliğe zorlanan Adrienne, onu kendisinden uzak tutacağına yemin etmişti ancak yakışıklı lordun tatlı baştan çıkarışı yeminini bozmasına sebep olacaktı.

Zamanda tutsak olmuş bir yabancı...

Adrienne’in kusursuz dudaklarında zampara lord için kusursuz bir ‘hayır’ cevabı vardı ama Hawk, ona adını tutkuyla söyleteceğine ve onu arzuyla yalvartacağına dair ant içmişti. Ne farklı zamanlardan gelmeleri ne de aralarındaki mesafe onun aşkını kazanmasına mani olacaktı. Adrienne tutkulu kalbinin telkinlerine uymak konusunda tereddüt etse de tüm çekinceleri Hawk’ın kararlılığı karşısında eriyip gidecekti...



ISBN 978-9944-82-636-5



9 789944 826365

₺20



facebook.com/EpsilonYayinevi



twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: venisayfa.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

SİSLİ DAĞLARIN ÖTESİNDE

Orijinal Adı: Beyond The Highland Mist

Yazarı: Karen Marie Moning

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmien

Çeviri: Özge Burçak Aydınalp

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2013

ISBN: 978 9944 82-636-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1999 Karen Marie Moning

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SİSLİ DAĞLARIN ÖTESİNDE

Karen Marie Moning

**Çeviri
Özge Burçak Aydınalp**

©psilon®

BELTANE

(Bahar)

*Çatal dilli yılanlar gördünüz
Görünmeyen dikenli kirpiler;
Semenderler ve kör kertenkeleler, hata etmeyin
Peri kraliçemize yaklaşmayı düşünmeyin.*

SHAKESPEARE, Bir Yaz Gecesi Rüyası

GİRİŞ

İskoçya

1 Şubat 1513

Üvez ağaçlarının arasından yasemin ve sandal ağacı kokusu yayılıyordu. Çiğ tanecikleriyle sıırsıklam olmuş dalların üzerinde yalnız bir martı belirdi ve Morar'ın beyaz kumlarını aydınlatan gündoğumuna doğru süzüldü. Turkuaz gelgit, kaymaktaşı rengindeki kıyıya vurduğunda denizkızı kuyruğu tonlarında parıldıyordu.

Tuatha De Danaan'ın zarif kraliyet hanedanlığı bir uçtan bir uca zengin bir yeşillikle bezeliydi. Göz alıcı kırmızı ve limon rengi minderlerle kaplı gezinti arabaları çimenli tepeciği donatmış, dışarıdaki çardağın etrafına yarım ay şeklinde sıralanmıştı.

“Senden bile yakışıklı olduğunu söylüyorlar,” dedi kraliçe, çardağının dibinde tembelce sere serpe uzanan adama.

“İmkânsız.” Adamın alaycı kahkahası bir peri rüzgâ-

rında çınlayan kesme kristaller gibi çınladı. “Diyorlar ki erkekliği yarı yarıya sertleştiğinde bir aygırı kışkandırabilirmiş.” Kraliçe yarı kapalı göz kapaklarının altından dalgınlaşan erkeklerine baktı.

“Belki bir farcyi,” diyerek dudak büktü ayaklarının dibinde yatan adam. Zarif parmakları havada ufak bir aralığı ölçtü ve kıkırdayışı sisi delip geçti.

“Tamamen sertken de bir kadının aklını çeler, ruhunu çalarmış.” Kraliçe rengârenk bir muziplik ateşiyle parıltıyan gözlerini saklamak için uzun kirpiklerini indirdi. *Erkeklerim ne kadar da kolay kışkırtılıyor böyle!*

Adam gözlerini devirdi ve kibirli yüzünü tiksinti kapladı. Bağdaş kurup denize baktı.

Ancak kraliçe buna kanmadı, ayaklarının dibindeki adam fazlasıyla mağrurdu ve tahriklerine görünmeye çalıştığı kadar dayanıklı değildi.

“Onu kışkırtmayı bırak kraliçem,” diye uyardı Kral Finnbheara. “Egosu zedelendiğinde soytarı nasıl olur biliyorsun.” Kraliçesinin kolunu sakınleştirircesine okşadı. “Onunla yeterince uğraştın.”

Kraliçenin gözleri düşünceli bir edayla kısıldı. Bir an için intikam yolundan dönmeyi gözden geçirdi. Erkeklerine tartan bir bakış attığında bu düşüncesini göz ardı etti, çünkü geçen gece geç saatlerde kulak misafiri olduğu konuşmalarının acı verici detaylarını hatırlamıştı.

Söyledikleri affedilmezdi. Kraliçe başka bir kadınla kıyaslanıp da yetersiz bulunacak biri değildi. Dudakları belli belirsiz gerildi. O benzersiz narinlikteki eli bir yumruk oldu. Sonraki sözlerini sarf etmeden önce özenle seçti.

“Ama ben hakkında tüm söylenenlerin doğru olduğunu gördüm,” dedi kraliçe mırlar gibi.

Bu beyanı, takip eden sessizlikte havada asılı kaldı, çünkü kesik hazmedilemeyecek kadar derindi. Yan tarafındaki kral ve ayaklarının dibindeki soytarı huzursuzca kıpırdandı. Tam kraliçe söylemek istediğini yeterince sertçe ifade edemediğini düşünmeye başlamıştı ki iki adam da aynı anda oltaya geldi.

“Kimmiş bu adam?”

Perilerin kraliçesi Aoibheal, memnun tebessümünün narin bir esneyişin ardına saklayıp erkeklerinin kıskançlığından kana kana içti. “Ona Hawk* diyorlar.”

* İng. Hawk atmaca anlamına gelmektedir. (ç.n.)

1. Bölüm

İskoçya

1 Nisan 1513

Sidheach James Lyon Douglas, Üçüncü Dalkeith Lordu, odada ağır adımlarla yürüyordu. Su damlacıkları ıslak saçından süzülüp geniş göğsüne düşüyor ve karnındaki bir çift kas tepciğinin ortasında birikinti oluşturuyordu. Ay ışığı açık pencereden içeri sızıp bronz tenine gümüş bir parıltı katıyor, dökme çelikten yapılmış bir heykelmiş illüzyonu yaratıyordu.

Arkasındaki küvet soğumuş ve orada unutulmuştu. Yataktaki Esmerelda da soğumuş ve unutulmuştu, bunu biliyordu.

Ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Benim için fazla yakışıklı, diye düşündü Esmerelda. Ancak azizler biliyordu ya, adam zehirliydi, vücudundan uzun soğuk bir yudum almak da zehrinin tek tedavisiydi. Onu elde etmek için yaptığı şeyleri düşündü, yatağını

paylaşmak ve bir de - Tanrı onu affetsin - orada kalabilmek için yapacaklarını...

Ondan neredeyse bu yüzden nefret edecekti. Kendinden de bu sebepten nefret ediyordu zaten. *O benim olmalı*, diye düşündü. Geniş odada, tepesinde altı metre yükseklikte bir kemerle birleşen yivli taş sütunların arasındaki pencereye doğru ağır ağır yürüyüşünü izledi.

Esmerelda arkasından bakarken dudaklarını büktü. Bir kalede böyle büyük, geniş açıklıklar bırakmak aptalca ya da cahilceydi. Ama insan devasa kaz tüyü bir yatakta yatıp, güllerle kaplı kemerin üzerinde ışıldayan yıldızlarla bezenmiş kadifemsi göğü izliyorsa bunun ne önemi vardı ki?

Bu gece var gücüyle içine girerken, sadece onun sahip olabileceği türden taş kadar sert erkekliğiyle sonsuz açlığını ateşlerken de göğü baktığını görmüştü.

Esmerelda onun bedeninin altında daha önce hiç tatmadığı bir zevkle inlerken lanet adam öylece dışarıya bakıyordu - sanki yanında kimse yokmuş gibiydi.

Yıldızları mı sayıyordu?

Düşüp uyuyakalmamak için sessizce müstehcen mısralar mı mırıldanıyordu?

Onu kaybetmişti.

Hayır, Esmerelda yemin etti, onu *asla* kaybetmeyecekti.

“Hawk?”

“Hmm?”

Titreyen parmaklarıyla lavanta renkli ipek çarşafları düzeltilti. “Yatağa dön Hawk.”

“Bu gece huzursuzum tatlım.” Soluk renkli, büyük, mavi bir çiçek sapıyla oynuyordu. Yarım saat önce nemli yapraklarını ipeksi teninde gezdirmişti.

Hâlâ enerjisi olduğunu açıkça söylediğinde Esmerel-

da irkilmişti. Kendisi uykulu bir doygunluk hissederken, onun vücudunun hâlâ baştan aşağı kıpır kıpır bir canlılıkla titrediğini görebiliyordu. Bu adamın büyüğü bir tatmin hissi içinde uyuklaması için nasıl bir - ya da kaç - kadın gerekiyordu?

Kız kardeşi onu daha fazla mı tatmin etmişti? Yatağını sıcak tutan kardeşi bir yol mu bulmuştu?

“Kardeşimden iyi miyim?” Kelimeler ağzından kendini tutamadan döküldü. Dudağını ısırıp endişeyle cevabını bekledi.

Sözleri onun puslu bakışlarını yıldızlı geceden koparmış, geniş yatak odasında dolanıp ihtiraslı, kuzguni saçlı çingeneye yöneltmişti. “Esmerelda,” diye azarladı adam yumuşak bir sesle.

“Daha iyi miyim?” Boğuk, kısık sesi hırçın bir tınıya bürünmüştü.

Hawk iç geçirdi. “Bunu daha önce konuşmuştu- ”

“Ama bana hiç cevap vermedin.”

“Kendini kıyaslamayı bırak tatlım. Aptalca olduğunu biliyorsun...”

“Sen beni yüzlercesi hatta binlercesiyle kıyaslarken, ben nasıl kendi kardeşimle kıyaslamayayım?” Işıldayan gözlerinin üstündeki düzgün kaşları çatıldı.

Hawk bir kahkaha patlattı. “Ya sen beni kaç kişiyle kıyashyorsun sevgili Esmerelda?”

“Kardeşim benim kadar iyi olamaz. Neredeyse bir *bakire* sayılırdı.” Kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi tükürerek söylemişti. Hayat, bekârete değer verilemeyecek kadar belirsizdi. Şehvet her yönüyle Rom kültürünün sağlıklı bir parçasıydı.

Hawk onu uyarırcasına elini kaldırdı. “Dur. Hemen.”

Ama Esmerelda yapamadı. Suçlamayla dolu o zehirli sözcükler, pagan kanına şarkılar söyleten tek erkeğe karşı hızla ve öfkeyle döküldü. Bacaklarının arasındayken hissettiği sıkıntı, bu gece Hawk'ın mükemmel yüzüne de yansımıştı. Aslında birçok gecedir böyleydi.

Hawk öfkesine sessizlikle karşılık verdi, Esmerelda dinlenmek için durduğunda yeniden pencereye döndü. Yalnız bir kurdun uluması geceyi bölünce, içinde karşılık vermek isteyen bir haykırışın büyüdüğünü hissetti.

Esmerelda onun sessizliğinin aynı zamanda vedası olduğunu biliyordu. Reddedilme ve aşağılanmanın acısıyla yatağında titreyerek uzandı - bir daha asla girmesini istemeyeceğini bildiği o yatakta.

Esmerelda onun için cinayet işlerdi.

Dakikalar sonra yatağın yanındaki masadan aldığı gülmüş kamayla üstüne atladığında yapmayı planladığı da tam olarak buydu işte. Eğer Hawk şaşırmış görünseydi, Esmerelda intikam yemini etmeden oradan ayrılabilirdi. Bir an için panik yapsaydı, hatta *üzülseydi*.

Ancak Hawk bu duyguların hiçbirini göstermedi. Kursesiz yüzü kahkahayla aydınlandı, hiç çaba sarf etmeden dönüp Esmerelda'nın kolunu yakaladı ve kamayı açık pencereden dışarı fırlattı.

Lanet adam yalnızca gülmüştü.

Ve Esmerelda onu lanetledi. Doğmuş ve ileride doğacak olan çocuklarını da.

Hawk onu öpücüklerle susturduğunda, hain bedeni dokunuşuyla erirken Esmerelda dişlerinin arasından lanet okudu. Hiçbir erkek böyle yakışıklı, erişilmez ve de böyle sine korkusuz olmamalıydı.

Hiçbir erkek Esmerelda'yı yüz üstü bırakamazdı.

Hawk'ın onunla işi bitmişti ama onun Hawk'la işi bitmemişti. Onunla işi asla bitmeyecekti.

★★★

“Senin suçun değildi Hawk,” dedi Grimm. Dalkeith'in çakıl taşlarıyla bezeli terasında oturmuş, tamamen erkeksi bir mutluluk içinde şarabını yudumluyor ve ithal tütün içiyorlardı. Sidheach James Lyon Douglas mükemmel çenesini mükemmel eliyle sıvazladı, tıraş olduktan sadece birkaç saat sonra çıkan mükemmel sakalının gölgesi sinitine dokunuyordu.

“Anlamıyorum ki Grimm. Benimle olmaktan zevk aldığını sanıyordum. Neden beni öldürmek istesin ki?”

Grimm kaşını kaldırdı. “Hawk sen kadınlara yatakta ne yapıyorsun böyle?”

“İstediklerini veriyorum; fantezilerini. Tutkulu kanım ve bedenim her dileklerine amade.”

“Peki kadınların fantezilerini nereden biliyorsun?” diyerek Grimm merakını dile getirdi.

Dalkeith Kontu usulca güldü, kadınları çıldırttığını bildiği çarpıcı, gürültülü bir mırıltıydı.

“Ah, Grimm, tüm bedeninle dinlemen lazım. Kadınlar gözleriyle anlatır, farkında olsalar da olmasalar da. Sessiz çılgınlıkları seni yönlendirir. Bedeninin gizli devinimleriyle, o enfes kıvrımlarının ardında mı yoksa önünde mi olmanı istediğini anlarsın. Yumuşak mı yoksa sert mi; nazık bir sevgili mi yoksa bir canavar mı aradığını anlarsın. Dudaklarının öpülmesini mi istiyor yoksa vahşice tüketilmek mi, göğüslerinin- ”

“Yeter anladım.” Grimm lafını kesip yutkundu. Koltu-

ğunda kımıldayıp üst üste attığı bacaklarını açıp yeniden bacak bacak üstüne attıktan sonra kiltini çekti. Sonra bacaklarını yeniden açıp iç geçirdi. “Ya Esmerelda? Onun fantezilerini anladın mı?”

“Hem de fazlasıyla. Bir tanesi Leydi Hawk olmalı.”

“Bunun mümkün olmadığını biliyor olmalı Hawk. Herkes Kral James nişanını ilan ettikten sonra evli sayıldığını biliyor.”

“Yani ölü sayıldığımı. Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Vakit yaklaşıyor Hawk. Sadece konuşmayacaksın, bir şeyler yapman da gerekecek - mesela gidip karını almak gibi. Zaman azalıyor. Yoksa umurunda değil mi?”

Hawk, Grimm’in tarafına sert bir bakış attı.

“Sadece kontrol ediyorum, o kadar. Şunun şurasında on beş gün var, unuttun mu?”

Hawk gözlerini ıslıl ıslıl geceye çevirdi, gök parlayan yıldızlarla kaplıydı.

“Nasıl unutabilirim ki?”

“Sence Comyn’in kızıyla evlenmezsen James tehditlerini gerçekleştirir mi?”

“Kesinlikle,” dedi Hawk düz bir sesle.

“Senden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum.”

Hawk’ın yüzünden alaycı bir gülümseme geçti. James’in ondan neden nefret ettiğini biliyordu. Otuz yıl önce Hawk’ın annesiyle babası, James’i o kibirli ruhunun en dibine kadar aşağılamıştı. James intikamını alamadan Hawk’ın babası ölünce, kral da Hawk’ı düşman bellemişti.

On beş uzun yıl boyunca James, Hawk’ın hayatının her aşamasını kontrol etmişti. Hizmet yemininin bitmesine günler kala, James gelecek yıllarını da kontrol edebilmek

için bir plan hazırlamıştı. Kralın hükmüne göre, Hawk tanımadığı ve istemediği bir kadınla evlenmek zorundaydı. Oldukça çirkin ve kuşkusuz deli olduğu söylenen gözden uzak bir kız kurusuyla. Bu Kral James'in çarpık ömür boyu hapis anlayıştıydı. "Kralların düşüncelerine kimin aklı erer ki dostum?" Hawk kaçamak bir cevapla konuyu kapadı.

İki adam uzun süre sessizce oturdu, ikisi de kadifemsi göğre bakarken farklı sebeplerden derin düşüncelere dalmıştı. Bahçede bir baykuş usulca öttü. Ağustos böcekleri bacıklarını tatlı bir konçertoyla birbirine sürttü. Yıldızlar parlayıp gecenin mavi siyah gök kubbesinde ışıldadı.

"Bak. Bir tanesi kayıyor. Orada Hawk. Sence ne demek bu?" Grimm semadan aşağı düşen beyaz bir zerreciği işaret etti, ardında parıldayan süt beyazı bir iz bırakıyordu.

"Esmerelda böyle kayan bir yıldız görünce dilek tutarsan dileğinin gerçekleşeceğini söylüyor."

"Şimdi dilek tuttun mu?"

"Boş laf." Hawk dudak büktü. "Hayalperest bir kızın aptalca romantik saçmalıkları." Elbette dilek tutmuştu, hem de son zamanlarda ne zaman kayan bir yıldız görse yapmıştı bunu. Hep aynı dilek. Ne de olsa zaman *yaklaşıyordu*.

"Eh, ben deniyorum." Grimm homurdandı, Hawk'ın alaycılığından etkilenmemişti. "Dilerim ki..."

"Söyle Grimm, dileğin nedir?" Hawk merakla sordu.

"Seni ilgilendirmez. Sen inanmıyorsun."

"Ben mi? Binlerce insanı şiirleri ve cazibesiyle büyüleyen ebedi romantik, hiç o sevimli kadınsı şeylere inanmıyor olabilir miyim?"

Grimm arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. "Dikkat et Hawk. Onlarla alay ederken ayağını denk al. Bir gün bir

kadını gerçekten kızdırabilirsin. O zaman ne yapacağını da *bilemezsin*. Şimdilik o harika gülümsemene tav olabilirler-

“Bunun gibi yani.” Hawk kaşını kaldırıp gülümsedi, hedefindeki kadının aynı zamanda kalbindeki tek güzel olduğunu anlatan ifadesi ve uyku mahmuru gözleri tam bir bütün oluşturuyordu. O kalp ki içinde yalnızca tek kişiye yer vardı - Hawk’ın kollarında o sırada kim varsa ona.

Grimm sahte bir tiksintiyle başını salladı. “Bunu çalışıyorsun, değil mi? Kesin öyledir. Haydi, itiraf et.”

“Elbette çalışıyorum. İşe de yarıyor. Sen olsan prova yapmaz mıydın?”

“Kadın avcısı.”

“Hı-hım.” Hawk onu onayladı.

“İsimlerini hatırlıyor musun bari?”

“Beş binin her birini.” Hawk sırtışını şaraptan bir yudum alarak sakladı.

“Alçak. Ahlaksız.”

“Düzenbaz. Zampara. Aşağılık. Ha, bak bu güzel: Şehvetperest!” diyerek Hawk ona yardımcı oldu.

“Neden içini göremiyorlar?”

Hawk omzunu silkti. “Benden aldıkları kadarı hoşlarına gidiyor. Dışarıda birçok aç kadın var. Onları, sırf iyi niyetimden dolayı reddedemem. Sonra aklım kalır.”

“Ben aklının nerede kaldığını gayet iyi biliyorum sanırım,” dedi Grimm soğuk bir sesle. “Bir gün orası başını büyük derde sokacak.”

“Ne diledin Grimm?” Hawk her zamanki gibi söz kadınlara gelince takındığı umarsız tavrıyla uyarıyı duymazdan geldi.

Grimm’in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Seni

istemeyen bir kadın. Çok güzel, hatta dünyanı sarsacak kadar güzel bir kadın, nükteli ve akıllı da olacak. Mükemmel bir yüze ve mükemmel bir vücuda sahip olacak, mükemmel dudaklarında da sana özel mükemmel bir ‘hayır’ olacak benim çok-mükemmel-dostum. Bir de bu savaşı izleyebilmeyi diledim.”

Hawk ukalaca gülümsedi. “Öyle bir şey *asla* olmayacak.”

★★★

Çam ağaçlarının arasından tatlı tatlı esen rüzgâr, yasemin ve sandal ağacı kokusuyla bedensiz bir ses taşıdı. Sonra gülerek iki adamın da duymadığı şu sözleri söyledi: “*Sanırım bu ayarlanabilir.*”

2. Bölüm

Akşam vakti gizemli Morar adasının üstünü örtmüştü. Kral Finnbheara sabırsızca volta atarak saray soytarısının dönüşünü beklerken, silisli kumlar botlarının altında gümüş bir ışıltıyla kesik kesik parılıyordu.

Kraliçeyle gözdeleleri uzak bir İskoç kasabasında neşeyle Beltane'i* kutluyordu. Bir elfi andıran Aoibheal'inin fani İskoçlarla dans edip flört edişini izlemek, uyku halindeki kıskançlığını canlı bir nefrete dönüştürmüştü. Tüm kasabayı yerle bir etme arzusuna yenik düşmeden Beltane kutlamalarından ayrılmıştı. Fanilere öyle öfkeliydi ki yanlarındayken elinden bir kaza çıkmayacağından emin olamıyordu. Kraliçesini bir ölümlüyle düşünmek bile onu hiddete boğuyordu.

Peri kraliçenin gözdeleleri varsa, peri kralın da vardı; kurnaz saray soytarısı uzun zamandır kart oyunları oynadığı arkadaşıydı. Fani Hawk'ı araştırması için onu yollamıştı. Peri bölgesini geçmeye cüret eden adama hak ettiği gibi

* Kelt'lerin kutladığı bir bayram. (ç.n.)

bir intikam planlamak için soytarıyı bilgi toplamakla görevlendirmişti.

“Erkekliği yarı yarıya sertleştğinde bir aygırı kışkandırabilirmiş... kadınların ruhunu çalarmış.”

Kral Finnbheara kraliçesinin sözlerini alaylı, tiz bir tonda taklit edip sinirle tükürdü.

“Korkarım ki bu doğru,” dedi soytarı, düz bir sesle bir üvez ağacının gölgesinde belirerek.

“Gerçekten mi?” Kral Finnbheara yüzünü buruşturdu. Kendini Aoibheal’ın biraz abarttığına inandırmıştı - ne de olsa adam sadece bir faniydi.

Soytarı kaşlarını çatı. “Edinburgh’ta üç gün geçirdim. Adam yaşayan bir efsane. Kadınlar ona tapıyor, adını sanki onlara ebedi bir zevk bahşedecek gizemli bir duaymış gibi tekrarlıyorlar.”

“Onu gördün mü? Kendi gözlerinle? Yakışıklı mı?” diye sordu kral hızla.

Soytarı başını salladı ve ağzı acıyla kıvrıldı. “Kusursuz. Benden uzun- ”

“Sen neredeyse bir doksansın!” diye itiraz etti kral.

“O benden en az bir karış daha uzun. Kuzguni saçını gösterişli bir atkuyruğu yapıyor; dumanlı siyah gözlere, bir tanrının keskin hatlı mükemmelliğine ve bir Viking savaşçısının vücuduna sahip. Öyle sinir bozucu ki. Onu sakatlayayım mı efendimiz? Kusursuz çehresinin güzelliğini bozayım mı?”

Kral Finnbheara bu bilgi üzerinde iyice düşündü. O karanlık faninin kraliçesinin beyaz bedenine dokunduğunu, ona emsalsiz bir zevk yaşattığını düşünerek midesi kalktı. *Ruhunu çaldığını.*

“Onu sizin için öldürürüm,” diye teklifte bulundu soytarı umutla.

Kral Finnbheara sabırsızca konuştu. “Aptal! Irklarımız arasındaki anlaşmayı mı bozacaksın? Olmaz. Başka bir yolu olmalı.”

Soytarı omuz silkti. “Belki de arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmamalıyız. Hawk belasını kendi ırkının ellerinde bulmak üzere.”

“Anlat,” diye buyurdu Finnbheara, ilgisini çekmişti.

“Hawk’ın birkaç gün içinde evleneceğini öğrendim. Ölümlü kralının emriyle nişanlanmış. Mahvolmak üzere. Şu var ki efendimiz, Kral James, Hawk’ın Janet Comyn adında bir kadınla evlenmesini emretti. Kral, Hawk bu kadınla evlenmediği takdirde hem Douglas hem de Comyn klanlarını yok edeceğini açıkça belirtti.”

“Yani? Ne demek istiyorsun?” diye sordu Finnbheara sabırsızca.

“Janet Comyn öldü, hem de bugün.”

Finnbheara anında gerildi. “Ona zarar mı verdin soytarı?”

“Hayır, efendimiz!” Soytarı ona gücenmiş bir ifadeyle baktı. “Babasının elinde öldü. Ben ona bu fikri verdiysem bile kürk torbasına kulenin anahtarını da koydum.”

“Bu adamın aklını çeldiğin mi yoksa çelmediğin anlamına mı geliyor?” diye sordu kral şüpheyle.

“Hadi ama efendimiz,” dedi soytarı somurtarak, “böyle numaralara başvurup da hepimizi tehlikeye atar mıyım sizce?”

Finnbheara parmaklarını kenetleyip soytarını inceledi. Ne yapacağı belli olmayan, kurnaz ve pervasız adam

şimdiye kadar ırklarının hayatını riske atacak kadar aptalca davranmamıştı. “Devam et.”

Soytarı başını yana eğdi ve tebessümü loş ışıktaki parlardı. “Çok basit. Düşün şimdi gerçekleşemez. Kral James, Douglas’ı yok edecek. Ah, Comyn’i de öyle,” diye ekledi ilgisizce.

“Ah!” Finnbheara bir an düşündü. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan Hawk yakında ölecekti. Ama hiddetle yeterli olmadığına karar verdi. Finnbheara onu kendi elleriyle yok etmek istiyordu. Şahsi bir hakarete maruz kalmıştı ve kişisel bir intikam almak istiyordu. Hiçbir fani erkek perilerin kralına boynuz taktıramazdı, özellikle de ilahi bir cezayla yüzleşmeden - Hawk’ı yok etmek de kendini nasıl da ilahi hissettirecekti ona.

Zihninde bir fikir olgunlaşmaya başladı. Bunu değerlendiren Kral Finnbheara kendini yüzyıllardır hissetmediği kadar canlı hissetti.

Soytarı, kralın dudaklarındaki kendini beğenmiş tebessümü gözden kaçırmadı. “Fena bir şey düşünüyorsunuz. Ne planlıyorsunuz efendimiz?” diye sordu.

“Sessizlik,” diye buyurdu Kral Finnbheara. Seçeneklerini değerlendirirken çenesini sıvazlayıp, planını dikkatle şekillendirdi.

Finnbheara komplo kurarken zaman geçtiyse bile ikisi de fark etmemişti; zaman, içinde diledikleri gibi seyahat edebilen bir ırka pek az şey ifade ediyordu. Kral yeniden konuştuğunda şafağın ilk ışıkları denizin üstündeki göğü boyuyordu.

“Hawk hiç âşık olmuş mu?”

“Âşk mı?” Soytarı boş gözlerle sordu.

“Bilirsin ya, hani fanilerin uğruna soneler yazdığı, savştığı, anıtlar diktiği duygu,” dedi kral soğuk bir edayla.

Soytarı bir an için düşündü. “Sanırım hayır kralım. Hawk asla kazanamadığı bir kadının peşine düşmediği gibi, anlaşılan bir kadını başkasına yeğlediği de olmamış.”

“Hiçbir kadın onu reddetmemiş mi?” Kral Finnbheara kuşkuyla sordu.

“Bildiğim kadarıyla hayır. On altıncı yüzyılda yaşayıp nefes alan hiçbir kadının onu *reddedebileceğini* sanmıyorum. Size dedim ya, adam bir efsane. Kadınlar ona bayılıyor.”

Kral hırsıyla gülümsedi. “Senin için bir görevim daha var soytarı.”

“Ne olursa efendimiz. İzin verin onu öldüreyim.”

“Olmaz! Bizim elimizle kan dökülmeyecek. Beni dikkatle dinle. Şimdi yüzyıllar ötesine git. İleriye; kadınlar orada bağımsız ve kendinden emin. Bana, karşı konulmaz, seçkin, zeki ve güçlü bir kadın bul; kendi aklının sınırlarını bilen bir kadın. Dikkat et, zamanda savrulunca aklını kaçırmayacak bir kadın olmalı, tuhaf olaylara uyum sağlayabilmeli. Onu Hawk’a getirdikten sonra delirmesi bir işimize yaramaz. Biraz sihre inanmalı.”

Soytarı başını salladı. “Çok doğru. 12. yüzyıla götürdüğümüz vergi memurunu hatırlıyor musunuz? Keçileri kaçırmıştı.”

“Kcsinlikle. Bulduğun kadın bir şekilde tuhaf olaylara alışkın olmalı ki kendini kaybetmeden zaman yolculuğunu kabullenebilsin.” Finnbheara bir an bunu derinlemesine düşündü. “Buldum! Salem’e bak, orada cadılara hâlâ inanıyorlar ya da New Orleans’a, orada antik sihrin kokusu hâlâ havada süzülüyor.”

“Mükemmel yerler!” Soytarı heyecanlandı.

“Ama en önemlisi de soytarı, bana güzel, kadın avcısı erkeklere özel bir kin güden bir kadın bulmalısın; o fa-
minin hayatını kesinlikle cehenneme çevirecek bir kadın.”

Soytarı zalimce gülümsedi. “Planınıza katkıda bulunabilir miyim?”

“Sen en can alıcı parçasısın,” dedi kral fesat bir vaatle.



Adrienne de Simone titredi, gerçi Seattle’da Mayıs ayı için alışılmadık sıcaklıkta bir geceydi. Üstüne bir kazak geçirdi ve çift kanatlı balkon kapısını kapadı. Camdan dışarı bakıp gecenin, yolun ötesindeki yabanıl bir kargaşa içinde bulunan bahçenin üstüne çöküşünü izledi.

Solan ışıktaki gözleriyle 93 Coattail Yolu’ndaki evini koruyan taş duvarı taradı, sonrasında sistematik denetlemesini görkemli meşe ağaçlarının altındaki gölgelere yöneltip sıra dışı bir hareket aradı. Ardından da derin bir nefes alıp kendine rahatlama emri verdi.

Araziyi koruyan bekçi köpekleri sessizdi, bir tehlike yok demek ki, dedi kendi kendine.

Açıklanamaz şekilde gergindi, bir hektarlık alanda stratejik konumlara yerleştirilmiş hareket detektörlerini etkinleştirmek için alarm kodunu girdi. Kırk beş kilonun ve bir metrenin üstündeki bir varlığın sıra dışı herhangi bir hareketi alarmı çalıştıracaktı. Gerçi o cırlak uyarı ne polisi ne de başka bir güvenliği çağırabilirdi.

Adrienne telefona koşmadan önce silahına koşacaktı. Bizzat şeytanı çağırırdı da polisi yine aramazdı. Altı ay geçmesine rağmen Adrienne hâlâ New Orleans’tan yeterince uzaklaşabildiğini düşünmüyordu. Okyanus ötesine, hatta

iki okyanus ötesine gitse bile durum değişmezdi ki öyle bir şey yapamazdı zaten, ülkeyi terk etmeye çalışırken yakalanan kaçakların yüzdesi şaşırtıcı biçimde yüksekti.

Gerçekten de bir kaçak mıydı? Hayret etti. Bunca aydan sonra bile bu onu şaşırtıyordu. O - Adrienne de Simone - nasıl bir kaçak olabilirdi ki? Her zaman dürüst, kanunlara uyan bir vatandaş olmuştu. Hayatta tek istediği bir ev ve ait olabileceği bir yerdi; seveceği ve onu sevecek biri; bir de ileride bir gün çocuklar - asla yetimhaneye terk etmeyeceği çocuklar.

Bütün bunları Eberhard Darrow Garrett'la, New Orleans sosyetesinin zirvesindeki adamla bulmuştu ya da bulduğunu sanmıştı.

Adrienne etrafı son bir kez daha gözleriyle tarayıp sessizce güldükten sonra, yere kadar uzanan perdeleri çekti. Birkaç yıl önce dünya farklı bir yer gibiydi; harika bir yer, ümitle, heyecanla, sonsuz olasılıklarla doluydu.

Yalnızca taşkın ruhu ve üç yüz dolar nakitle Adrienne Doe kendine yeni bir soyadı uydurup, on sekiz yaşına bastığında yetimhaneden kaçmıştı.

Neredeyse herkesin, hatta kimsesiz bir yetimin bile elde edebileceği öğrenci burslarını keşfettiğinde çok mutlu olmuştu. Bir garson olarak çalışmış, üniversiteye kaydolmuş ve kendini geliştirme yoluna baş koymuştu. Ne olacağından emin değildi ama bir gün onu bir köşede bekleyen özel bir şeyle karşılaşacağını hissediyordu.

O özel şey gerçekleştiğinde yirmi yaşındaydı ve üniversite ikinci sınıftaydı.

Seçkin bir restoran ve bar olan Blind Lemon'da çalışırken Adrienne esmer, yakışıklı, varlıklı Eberhard Darrow Garrett'ın, yani yüzyılın bekârının kalbini ve de nişan yü-

züğünü kapmıştı. Tıpkı bir masal gibiydi. Aylarca mutluluktan bulutların üstünde gezmışti.

Ancak bulutlar ayaklarının altından kaybolmaya başladığında yakından bakmaktan kaçındı, masal prensinin daha karanlık şeylerin prensi olabileceğini görmek istemedi. Adrienne gözlerini kapayıp bazı kötü anılarını yok edebilmeyi diledi. Ne saftı ama! Kaç tane bahane bulmuştu - onun adına, kendi adına - ta ki kaçmak zorunda kalana kadar.

Küçük bir miyavlama onu şimdiki zamana geri döndürünce, olan biten her şeyden geriye kalan tek güzel şeye gülümsedi; yavru kedisi Moonshadow, kuzeye giderken benzin istasyonunun dışında bulduğu büyümüş de küçülmüş gibi görünen sokak kedisi. Moonie bileklerine sürtünp hevesle mırladı.

Adrienne tüylü küçük yaratığı kaldırıp kucağına aldı. Koşulsuz sevgi, Moonie'nin ona verdiği hediye buydu. Şüpheye yer bırakmayan, hilesiz sevgi - karanlık tarafları olmayan saf bir şefkat.

Adrienne, Moonie'nin kulaklarını okşarken mırıldandı, sonra hafif bir çıtırtı dikkatini yeniden pencereye çekince hemen sustu.

Tamamen hareketsiz kalarak Moonie'yi yakalayıp nefesini tutarak bekledi.

Ama sadece sessizlik vardı.

Çatıya çarpan bir dal olmalı, diye düşündü. Ama eve taşındığında evin etrafındaki bütün ağaçları budamamış mıydı?

Adrienne iç çekip başını salladıktan sonra gergin kaslarını rahatlatmaya çalıştı.

Tam başarılı olmuştu ki döşeme tahtalarından birinin gıcırdadığını duydu.

Aniden yeniden gerildi. Moonie'yi bir koltuğa bıraktığında gıcırta sesi tekrar etti ve dikkatle tavana baktı. Belki de sadece ev yerine oturuyordu. Bu ürkekliği üstünden cidden atması gerekiyordu. Arkasını her döndüğünde yüzünde alaycı bir gülümseme ve elinde parıldayan bir silahla dikilen Eberhard'ı görmekten korkmaması için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu? Eberhard ölmüştü. O güvendeydi, bunu biliyordu. O halde neden kendini böyle savunmasız hissediyordu? Son birkaç gündür birinin onu gözetlediğine dair boğucu bir hisse kapılmıştı.

Ona kötülük yapmak isteyecek herkesin ya çoktan öldüğünü ya da onu ölü sandığını kendine hatırlatmaya çalışsa da içini ürkütücü bir huzursuzluk kaplamıştı. Tüm hisleri onu bir şeyin yolunda gitmediğine ya da gitmeyeceğine dair uyarıyordu. Ürkütücü Şeyler Şehrinde - boğucu, batıl inançlarla çevrili, büyülü New Orleans'ta büyüdüğü için Adrienne içgüdülerine kulak vermeyi öğrenmişti. Neredeyse her zaman haklı çıkıyorlardı.

Eberhard hakkında bile yanılmamışlardı. En başından beri içinde onunla ilgili kötü bir his vardı ama kendini, bunun güvensizliğinden kaynaklandığına ikna etmişti. Eberhard, New Orleans'ın gözde bekâarıydı; dolayısıyla bir kadının öyle bir erkek karşısında kendini tedirgin hissetmesi doğaldı.

Ancak çok sonra anladı ki öyle uzun zamandır yalnızdı ve bu peri masalını öyle çok istemişti ki gerçekleri hayalleriyle çarpıtmıştı. Eberhard'ın düşündüğü adam olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeden önce kendine öyle çok yalan söylemişti ki... Ne kadar da aptallık etmişti.

Adrienne arkasındaki pencereden içeri giren bahar havasını derin bir nefesle içine çekti, sonra aniden irkilip hızla arkasına döndü. Dalgalandıran perdelere temkinle baktı. O pencereyi kapamamış mıydı? Bundan emindi. Hepsini kapamıştı, balkon kapısını kapamadan hemen önce. Adrienne ihtiyatla pencereye yaklaştı, hızla kapayıp kilitledi.

Sadece sinirleri bozulmuştu, başka bir şey yoktu. Camda bir yüz belirmedi, köpekler havlamadı, alarmlar ötmeydi. Madem rahatlayamayacaktı bu kadar önlem almanın ne anlamı vardı ki?

Dışarıda birinin olması *mümkün* değildi.

Adrienne kendini camdan uzaklaşmaya zorladı. Adım adım odanın diğer ucuna giderken ayağı ufak bir nesneye vurdu, nesne solmuş halı üzerinde yuvarlanıp duvara çarpıp durdu.

Adrienne bakınca irkildi. Eberhard'ın satranç takımından bir parçaydı bu, kaçtığı gece New Orleans'taki evinden araklamıştı. Taşındıktan sonra da unutmuştu. Bir kutuya atmıştı, köşede yığıldığı, bir türlü açıp yerleştirmedeği kutulardan birine. Belki de Moonie çıkardı, diye düşündü, birkaç tanesi daha haliya saçılmıştı.

Tekmelediği taşı alıp yavaşça parmaklarının arasında yuvarladı. Bir duygu seline kapıldı; utanç, kızgınlık ve aşağılanma karışımı bir deniz, güvende olmadığına dair amansız bir korkuyla kabarıyordu.

Bir hava akımı ensesini yaladığında kaskatı kesildi, elindeki satranç taşını öyle bir sıktı ki siyah vezirin tacı avucuna insafsızca battı. Mantiğı, arkasındaki pencerenin kapalı olduğunda ısrar etti - o da kapalı olduğunu *biliyordu* ama yine de sezgileri ona başka bir şey söylüyordu.

Mantıklı Adrienne kütüphanesinde kendisinden ve

hafifçe horlayan kedisinden başka kimse olmadığını *biliyordu*. Adrienne dehşet içinde sendeledi. Sinirden gülererek bu denli diken üstünde olduğu için kendini azarladıktan sonra, onu bu hale getirdiği için Eberhard'a lanet okudu. Paranoyaya boyun eğmeyecekti.

Arkasına bir kez bile bakmadan dizlerinin üstüne çömlen Adrienne, dağılan satranç taşlarını topladı. Onlara dokunmayı pek sevmiyordu. Bir kadının çocukluğunu New Orleans'ta, ergenliğini yetimhanenin arka tarafında yaşayan Kreol* dilinde konuşan bir hikâyecinin dibinde geçirip batıl inançlar edinmemesi imkânsızdı. Satranç takımı antika, orijinal bir Viking setiydi; eski bir efsaneye göre lanetliydi ve Adrienne'in hayatı da yeterince lanetliydi zaten. Takımı sadece acilen nakit paraya ihtiyacı olması ihtimaline karşı yürütmüştü. Denizayısı dişi ve abanozdan oyulmuş takım, bir koleksiyoncu için oldukça değerli olabilirdi.

Hem Eberhard'ın ona tüm yaşattıklarından sonra bunu hak etmemiş miydi?

Adrienne yakışıklı erkeklerle ilgili yaratıcı bir küfür savurdu. Eberhard kadar şeytani birinin böylesine göz okşayıcı olması ahlaken kabul edilemezdi. İnsanların kalplerindeki yüzlerine yansıtması gerekmiyor muydu? Eberhard dışarıdan da içinde olduğu kadar çirkin görünseydi - yani ne kadar geç de olsa keşfettiği gibi - Adrienne'in yüzüne bir silah doğrultulmamış olurdu. Elbette, Adrienne silahlarla hangi koşulda olursa olsun karşılaşmanın iyi olmadığını da öğrenmişti.

* Yöreye ve kişiye göre gelişen, birkaç dilin karışımından oluşan bir dil. (ç.n.)

Eberhard Darrow Garrett yakışıklı, kadın avcısı ve sahtekâr bir adamdı, hayatını mahvetmişti. Siyah veziri sımsıkı tutarken kendine bir söz verdi. “Bir daha asla yakışıklı bir erkekle çıkmayacağım, yaşadığım sürece bunu yapmayacağım. Yakışıklı erkeklerden nefret ediyorum, nefret!”

★★★

93 Coattail Yolu’ndaki balkonun dışında bedensiz bir adam, insan yapımı aletlerin tespit edemeyeceği bir varlık, bu sözleri duyunca gülümsedi. Bu seçimini ani bir kesinlikle yapmıştı - Adrienne de Simone kesinlikle aradığı kadındı.

3. Bölüm

Adrienne'in adamın kucığına nasıl düştüğüne dair hiç-bir fikri yoktu. Hem de hiç.

Bir an tamamen akli yerindeyken - belki biraz nevro-tikti ama yine de akıl sağlığından şüphesi yoktu - bir anda ayaklarının altındaki zemin kaybolmuş ve Alice'in tavşan deliklerinden birinden düşmüştü.

İlk düşüncesi rüya gördüğüydü; gerçekçi, barbarca bir kâbusa korkutucu şekilde bilinçli bir düşüş yaşamıştı.

Ama bu hiç mantıklı değildi, daha saniyeler önce Monshadow'u okşuyor ya da... şey... ne yapıyordu? Farkına bile varmadan uyuyakalmış olamazdı ya!

Belki de ayağı kaymış ve başını vurmuştu, bu halüsi-nasyon da beyin sarsıntısının getirdiği bir rüyaydı.

Belki de değildi, tuhaf giyimli, değişik bir İngilizceyle konuşan insanlarla dolu, mağarayı andıran dumanlı odada etrafına bakınırken endişelenmeye başladı.

Nihayet becerdin Adrienne, diye düşündü ciddi bir tavr-la. En sonunda kafayı yedin. Adrienne gözlerini odaklamak-

ta zorlanıyordu, bir sebepten ötürü ağırlaşmışlardı. Onu kavramış olan adam mide bulandırıcıydı. Kalın kollu, şiş göbekli, geçirip duran bir yaratıktı ve üstelik kokuyordu.

Daha dakikalar önce kendi odasında değil miydi?

Yağlı bir el göğsünü avuçlayınca çığlık attı. Adamın eli kasten kazağının üstünden göğüs ucunu okşayınca şaşkınlığı utanç dolu bir öfkeyle alaşağı oldu. Bu bir rüya bile olsa böyle bir davranışı karşılıksız bırakamazdı. Sert bir azarlamaya girişmek için ağzını açmıştı ki adam ondan önce davrandı. O kıl yığınının arasındaki pembe ağzı geniş bir O harfine dönüştü.

Tanrım, adam henüz ağzındakini çiğnemeyi bile bitirmemişti, hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde ağzında kalan az sayıdaki dişleri de küçük ve kahverengiydi.

Adam kükrerken Adrienne suratındaki tavuk parçaları ve tükürüğü tiksintiyle sildi, ancak ağır İrlanda aksanına rağmen ne dediğini anladığında gerçek bir panik yaşadı.

Odadakilere Adrienne'in Tanrı'nın bir lütfü olduğunu ilan ediyordu. Meleklerin bir hediyesiydi.

Yarın evlendirilecekti.

Adrienne bayıldı. Şuursuz bedeni bir kez kasılıp sonra hareketsiz kaldı. Siyah vezir elinden kayıp yere düştü ve aşınmış, deri bir çizme onu masanın altına savurdu.

★★★

Adrienne uyandığında olduğu gibi uzanmaya devam etti, gözleri sımsıkı kapalıydı. Altında şiltenin kalın, yumru yumru pütürlerini hissetti. Kendi yatağında olabilirdi. Eski bir şilte satın almış ve onu beline kadar çıkan Kraliçe Anne tarzı yatağına monte ettirmişti. Eski şeylere hep bayılırdı zaten.

İhtiyatla havayı kokladı. Rüyasındaki o ziyafette aldığı tuhaf koku şimdi yoktu. Önce duyduğunu sandığı o ağır İrlanda aksanından da eser yoktu.

Ama trafik sesi de yoktu.

Kulaklarını açıp etrafı elinden geldiğince dikkatle dinledi. Hiç böyle bir sessizlik duymuş muydu?

Adrienne kesik kesik nefes alıp kalbini yavaşlamaya zorladı.

Pütürlü şiltede yana döndü. Delilik böyle mi oluyordu? Hafif bir huzursuzluk duygusuyla, dehşet verici bir izlenme hissiyle başlayıp, sonra hızla tam kapsamlı bir deliliğe dönüşerek, kokan, kıllı bir yaratığın yaklaşan evliliğini ilan ettiği bir kâbusla mı doruk noktasına ulaşıyordu?

Adrienne gözlerini daha da sıkı kapayıp akıl sağlığına kavuşmayı diledi. Zihninde bir satranç takımı belirdi; savaşa hazır kaleler ve kindar vezirler göz kapaklarının önünde mutlak bir ferahlıkla buluştu ve hatırlaması gereken acil bir şey varmış gibi hissetti. Ne yapıyordu?

Başı acıyordu. Sabit bir ağrıydı, buna boğazında sanki eski bozuk paralardan yutmuş gibi acı bir tat eşlik ediyordu. Bir an ağrıya direndi ama zonklaması daha da yoğunlaştı.

Satranç seti gözlerinin önünde siyah beyaz tonlarda dans etti, sonra da uzak, rahatsız edici bir ayrıntıya dönüştü. Çok önemli değildi herhalde.

Adrienne'in endişelenmesini gerektiren daha acil konular vardı, örneğin şu anda hangi cehennemdeydi?

Gözlerini kapalı tutup bekledi. Birkaç dakika daha beklerse Coattail Yolu'ndan hızla geçen bir BMW'nun sesini ya da telefonunun ısrarlı çalışını duyacaktı...

Az evvel bir horoz ötmüş *olamazdı*.

Biraz sonra Moome'nin onu sorgulayan miyavlamasını duyacak ve yatağa sığırayınca yüzüne değen kuyruğunu hissedecekti, öyle olmak *zorundaydı*.

Menteşelerin tiz gıcırtısını *duymamıştı*, taş eşığe fazlasıyla uzun bir süre sürtünen kapının sesini de *duymamıştı*.

“Leydim, uyanık olduğunuzu biliyorum.”

Gözleri pat diye açılınca gümüş-kahverengi saçlı ve pembe yanaklı heybetli bir kadınla karşılaştı, yatağın ucunda durmuş ellerini ovuşturuyordu.

“Sen kimsin?” Adrienne temkinli bir ifadeyle sordu, odanın kadının ortaya çıktığı nokta dışındaki kısmına bakmaktan ısrarla kaçınıyordu.

“Bak bak! *Ben* kimmişim diye soruyor bir de? Nereden geldiğin belli değil, birden cadı gibi ortaya çıktın ama benim kim olduğumu soruyorsun, öyle mi? Hıh!”

Bu sözlerle kadın yakındaki masaya tuhaf kokulu bir kap yemek koyup arkasındaki yastıkları kabartarak Adrienne'i kalkmaya zorladı.

“Ben Talia. Sana bakmam için gönderdiler. Ye bakalım. Yemezsen *onunla* evlenmeyi kaldıracak kadar güçlenemezsin,” diye payladı.

Bu sözleri duyduktan, taş duvarlardaki av ve âlemleri resmeden rengârenk kilimleri gördükten sonra Adrienne yeniden bayıldı - bu sefer hevesle.

★★★

Adrienne yeniden uyandığında ellerinde çamaşır, çorap ve bir gelinlik taşıyan yirmi kadar hizmetçi gördü.

Kadınlar onu devasa bir şöminenin önünde parfümlü bir suyla yıkadılar. Derin, ahşap küvetteki suda kaldığı sürece odanın her köşesini inceledi.

Bir rüya nasıl bu kadar gerçekçi olabilirdi? Koku, dokunma hissi ve seslerle dolu bir rüya? Banyo suyu taze funda ve leylak kokuyordu. Hizmetçiler onu yıkarken bir yandan da sohbet ettiler. Taş şömine en az üç adam uzunluğundaydı; tavana ulaşacak kadar yukarıya yükselip doğu tarafındaki duvarın yarısını kaplıyordu. Bir sıra detaylı gümüş işi göze çarpıyordu; incelikle işlenmiş telkari sepetler, dökme gümüşle hünerle şekillendirilmiş parlak güller - her yaprağı benzersiz ve kadifemsi bir görüntüye sahipti.

Büyük şömine rafının tepesinde, meşe ağacına kabaca oyulmuş, kanlı bir zaferi betimleyen bir av resmi asılıydı.

İncelemesi kapının gıcırdamasıyla kesildi. Şaşkın nefesler ve alçalan fısıltıların arasında kendini, çıplak omzunun üstünden bakmak zorunda hissetti ve o da şaşkınlık içinde yüksek sesle nefes aldı. Yüzünde o keçemsi halı gibi şey olan o kötü adam! Adrienne'in yanakları utançla alevlendiğinde küvetin içinde alçaldı.

“Lordum, burada olmamalısınız- ” dedi bir hizmetçi.

Tokat sesi odada yankılandığında hem hizmetçinin itirazını hem de diğerlerini daha düşünmelerine bile fırsat vermeden durdurdu. Daha önceki kâbusunda gördüğü yağlı canavar üstünden buharlar süzülen küvetin önünde, yüzünde pis bir ifadeyle durdu. Kısık mavi gözleri çelik grisi gözlerle buluştuğunda, Adrienne bakışlarını onun kaba bakışlarından kaçırmadı.

Adam gözlerini ondan kaçırıp suyun yüzeyini taradı ve derinlere baktı. Adrienne kollarını kendine sıkıca dolayamadan onun pembe meme uçlarına bakıp gülümsedi.

“Bence onun için çok kötü bir pazarlık olmadı,” diye mırıldandı adam. Sonra bakışlarını sudan onun kızar-

muş yüzüne çevirerek, “Bu dakikadan itibaren, adın Janet Comyn,” dedi.

Adrienne ona mağrur bir bakış attı, sabrı taşmıştı. “Benim adım Adrienne de Simone.”

Çat!

İnanamayarak elini yanağına götürdü. Bir hizmetçi onu boğuk bir sesle uyardı.

“Yeniden dene,” dedi adam usulca, sözleri nazik de olsa mavi gözleri tehlikeli bir sertlikle bakıyordu.

Adrienne sessizce acıyan yanağını ovuşturdu.

Adamın eli yeniden kalkıp indi.

“Leydim! Size yalvarınız!” Ufak tefek bir hizmetçi küvetin yanında dizlerinin üstüne çöküp elini Adrienne’in çıplak omzuna koydu.

“Aferin, ona akıl ver Bess. Beni reddedecek kadar aptal kadınlara ne olduğunu sen bilirsin. Söyle,” diye tekrarladı Adrienne’e, “adının Janet Comyn olduğunu söyle.”

Etli eli yeniden kalktığında bu defa Bess’in yüzüne şiddetle çarptı. Adrienne, adam hizmetçiye tekrar tekrar vururken çığlık attı.

“Dur!” diye haykırdı.

“Söyle!” diye emretti adam, eli bir kez daha havaya kalkıp inerken. Bess ağlayarak yere yığıldı ama adam da peşinden eğilip elini yumruk yaptı.

“Adım Janet Comyn!” diye haykırdı Adrienne küvetten hafifçe kalkarak.

Comyn’in yumruğu havada durdu, gözlerinde zafer pırıltısı vardı. Adrienne’i iğrenç bir şekilde yavaşça incelemeye devam etti.

Adrienne açık renkli gözlerindeki apaçık şehvet karşısında kızardı ve vücudunun üst kısmını yeniden suya soktu.

“Yok, hiç de kötü bir pazarlık olmayacak onun için. Sen benim Janet’ımdan çok daha alımlısın.” Ağzı bir tebesümle kıvrıldı. “O dolgun yastıklarının tadına bizzat bakmak isterdim ama tam zamanında geldin.”

“Nereye geldim?”

“Asıl soru *nereden geldiğin*,” diye karşılık verdi adam. Adrienne o an anladı ki bu kaba adamı küçümsemek çok ağır bir hata olurdu. Hırpani davranışları ve bakımsız görüntüsünün ardında azimli bir yürek ve son derece keskin bir zekâ taşıyordu. O darbeleri indiren gevşek kolu kaslıydı. Huzursuzca dönüp duran açık renkli, kısık gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Bess’i öfkeyle cezalandırmamıştı, onu Adrienne’den istediğini elde etmek için soğuk ve hesaplı bir hareketle dövmüştü.

Adrienne başını iki yana salladı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Gerçekten, buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Nereden geldiğini bilmiyor musun?”

Bess usulca ağlıyordu ve kendine sarılarak korkuyla Comyn’dan uzaklaşmaya çalıştığını görünce, Adrienne’in gözlerini karanlık bir ifade bürüdü. Adamın eli uzanıp hizmetçiye ayak bileğinden yakaladı.

Bess umutsuzca sızladı.

“Hayır güzelim. Bana daha lazımsın.” Gözleri kızın titreyen vücudunda sahiplenici, pis bir ifadeyle gezindi. Adam, Bess’in elbisesini çekip bedeninden yırtarak çıkarmaya başlayınca Adrienne’in soluğu kesildi. Hizmetçinin solgun kalçalarındaki ve uyluklarındaki izleri görünce midesi acıyla kavruldu. Bir kemerle ya da kırbaçla yapılmış acımasız, derin izlerdi.

Öteki hizmetçiler odadan dışarı fırlayıp onu ağlayan Bess ve deli adamla bıraktılar.

“Bu benim dünyam Adrienne de Simone,” dedi yavaş ve ciddi bir sesle ve Adrienne söylemek üzere olduğu sözlerin uzun bir süre aklına kazılı kalacağı hissine kapıldı. Adam, Bess’in titreyen bacağına usulca okşadı. “Benim kurallarım. Benim insanlarım. Ölüm ya da yaşam hükmü vermek benim elimde. Senin için de onun için de. Senden basit bir şey istiyorum. İşbirliği yapmazsan kız ölür. Sonra bir başkası, sonra yine bir başkası. Bir kefen gibi sarındığın o aptalca merhametini keşfettim bile. Seni kullanmayı öyle kolay kılıyor ki. Ama kadınlar böyle zaten; zayıf.”

Adrienne sessiz kaldı, kesik nefesi Bess’in bitkin hıçkırıklarına eşlik etti.

“Sessiz ol kadın!” Hizmetçiye bir tokat attı ve kız iyice küçülüp sesini bastırmak için ağlarken yüzünü ellerine gömdü.

Bir gün onu kendi ellerimle öldüreceğim, diye yemin etti Adrienne içinden.

“Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum, açıkçası umurumda da değil. Benim bir sorunum var ve sen de onu çözeceksin. Şimdi sana söylemek üzere olduklarımı unutursan, ağzından kaçırırsan, bana ihanet edecek olursan, değer verdiğin her şeyi yok ettikten sonra seni öldürürüm.”

“Neredeyim ben?” diye sordu Adrienne duygusuz bir sesle. Canını sıkan sorulardan birini tereddüt ederek sormuştu. Bir kere soru sormaya başlarsa, bunun aslında bir rüya olmadığını fark etmekten korkuyordu.

“Deli olmanı önemsemiyorum.” Adam keyifle güldü. “Doğrusu keçileri kaçırmış olman umurumda değil. Tanrı biliyor ya, Janet’ım da öyleydi. Zaten o adam da bundan fazlasını hak etmiyor.”

“Neredeyim ben?” Adrienne ısrarla yineledi.

“Janet da bunu hatırlamakta güçlük çekerti.”

“Tamam, peki ama ben neredeyim?”

Comyn onu inceleyip omuz silkti. “İskoçya. Comyn Kalesi, *benim* kalem.”

Adrienne’in kalbi göğsünde atmayı bıraktı. Bu mümkün değildi. Gerçekten de delirmiş miydi? Bir sonraki soruyu sormak için cesaretini topladı - malum soruyu, uyardığından bu yana özellikle kaçınmaya gayret ettiğı dehşet verici soruyu. Bazen çok fazla soru sormamanın daha güvenli olduğunu öğrenmişti, cevaplar tam anlamıyla sinir bozucu olabiliyordu. Bu sorunun cevabını öğrenmek mantıkla arasındaki ince bağlantıyı koparabilirdi; Adrienne *bulunduğı yerin* tek problemi olmadığına dair bir hisse kapıldı. Derin bir nefes alıp temkinli bir edayla sordu: “Hangi yıldayız?”

Comyn nahoş bir kahkaha attı. “Sahiden de biraz kaçık-sın, değil mi küçük hanım?”

Adrienne ona sessizce baktı.

Adam yine omuz silkti. “Bin beş yüz on üç yılındayız.”

“Ya,” dedi Adrienne alçak sesle. *Aman Tanrım! Aman Tanrım!* Sersemleyen zihni var gücüyle feryat etti. Derin, yavaş bir nefes alıp kendine bu gizemin en başına dönerse belki çözebileceğini söyledi. “Peki sen kimsin?”

“Esas itibariyle senin babanım. Bu asla unutmaman gereken şeylerin başında geliyor.”

Hafif bir hıçkırık bir an için Adrienne’in kendi sorunlarını unutmamasına yol açtı. Zavallı, incitilmiş Bess. Adrienne kimsenin acı çekmesine katlanamazdı, özellikle de bunun için elinden bir şey geliyorsa. Bu adam ondan bir şey istiyorsa, belki karşılığında onunla pazarlık edebilirdi. “Bess’i bırak gitsin,” dedi.

“Bu hususta bana sadakat yemini eder misin?” Adrienne adamın bir yılan gibi yassı gözleri olduğunu fark etti. Seattle hayvanat bahçesindeki pitona benziyordu.

“Onun bu kaleden gitmesine izin ver. Ona özgürlüğünü ver,” dedi Adrienne daha açıklayıcı bir ifadeyle.

“Olmaz leydim!” Bess haykırdı, canavar da içtenlikle güldü.

Bess’in bacağına okşarken gözleri düşünceliydi. “Ben- ce Janet Comyn, bu dünyayı pek anlayamıyorsun. Onu benden kurtarırsan açlıktan ölmeye, tecavüze hatta daha da beterine mahkûm edersin. Onu benim ‘sevgi dolu il- gimden’ ayırırsan karşısına çıkan erkek o kadar sevecen ol- mayabilir. Kendi kocan bile o kadar sevecen olmayabilir.”

Adrienne bakışlarını ritmik okşayışını sürdüren tom- bul elden çekmeye çalışırken şiddetli bir ürpertiyle titre- di. Bess’in acısının sebebi onu besleyen elin ta kendisiydi. Onu ‘koruyan’ elin. Adrienne boğazından yukarı tırma- nan acı bir öfke hissetti, neredeyse boğuluyordu.

“Neyse ki senin zaten deli olduğunu düşünüyor, yani bugünden sonra dilediğin gibi konuşabilirsin. Ancak bu- gün, gün doğumundan batımına kadar Janet Comyn ol-duğunda, Red Comyn’in tek öz kızı olduğuna, Sidheach Douglas’ın sözlüsü olduğuna ant içeceksin. Bugün sana söylediğim gibi davranacaksın- ”

“Ya gerçek Janet’a ne olacak?” diye sormaktan kendini alamadı.

Şak! Daha gözlerini bile kırpmadan ona nasıl tokat atabilmişti? Tepesine dikilip öfkeden titreyerek konuştu: “Sonraki darbe yüzüne isabet etmeyecek kaltak. Ama en çok acıyacak yerlerine vurup da iz bırakmamak mümkün. Beni zorlama.”

Adrienne o andan sonra adamın söylediği her şeyi sessizce ve itaatkâr bir biçimde dinledi. Verdiği mesaj açıktı: Sessiz ve itaatkâr davranırsa hayatta kalacaktı. Rüya olsun olmasın, burada vurulan darbeler can yakıyordu ve içinden bir ses burada ölmenin de can yakıcı olacağını söylüyordu.

Sonrasında adam ona bir şeyler anlatmaya başladı; hafızasına kaydetmesini beklediği yüzlerce ayrıntı. Adrienne kararlılıkla bu beklentiye uydu; bu onu mevcut deliliğini düşünmekten geçici olarak alıkoydu. Her ayrıntıyı, her adı, kendine ait olmayan her anıyı zihnine kazıdı. ‘Babası’nı dikkatle gözlemleyerek, şu anda kimliğini üstlendiği kadının anılarını tahmin edebiliyordu. Tüm bunlar olurken zihninin gerisinde bir cümle tekrar ediyordu: *Bu gerçek olamaz, bu mümkün değil.* Ancak zihninin ön safında biliyordu ki o mümkün olmayan şeyler birebir gerçekleşiyorken *olamaz* ve *mümkün değil* sözlerinin hiçbir anlamı yoktu.

Eğer bu bir kâbus ya da gerçekçi bir rüya değilse İskoçya’daydı, tarih 1513’tü ve de kesinlikle evlenmek üzereydi.

4. Bölüm

“Janet kadar uzun.”

“Onun kadar değil.”

“Şişt! O Janet! Yoksa başımızı kestirip servis tabaklarına koyarlar.”

“Janet’a ne oldu?” diye sordu Adrienne usulca. Yarım düzine hizmetçinin ağzı sımsıkı kapandığında ve tüm dikkatlerini onu kararlı bir sessizlikte giydirmeye verdiklerinde şaşırmadı.

Adrienne gözlerini devirdi. Ona Janet’tan bahsetmeyeceklerse belki müstakbel kocasından bahsederlerdi.

“Peki evleneceğim adam kim?”

Sidhawk Douglas. Sidhawk ne biçim bir isimdi ki zaten?

Hizmetçiler bildircin sürüsü gibi cıvıldayıp kıkırdamaya başladı.

“Doğrusu leydim, hakkında sadece hikâyeler duyduk. Bu evlilik bizzat Kral James’in emri.”

“Nasıl hikâyeler?” diye sordu Adrienne alaycı bir ifadeyle.

“Maceraları efsanevi!”

“Dünyayı en güzel kadınların eşliğinde gezdiği söylenir.”

“Tüm İskoçya’da birlikte yatağa girmediği güzel kadın kalmamış derler.”

“İngiltere’de de!”

“İsimlerini de hatırlayamazmış.”

“Tanrısal bir güzelliği varmış ve baştan çıkarma sanatının inceliklerinde de ustaymış.”

“İnanılmaz varlıklıymış ve rivayete göre şatosu benzersiz bir zenginliğe sahipmiş.”

Adrienne gözlerini kırıştırdı. “Harika. Hem maddiyatçı, sadakatsiz, yakışıklı bir zampara hem de keyif düşkün, düşüncesiz, hafıza sorunu olan bir adam. Ve her şeyiyle bana ait. Tanrı aşkına, bunu hak etmek için ne yaptım ben?” diye düşündü yüksek sesle. *Hem de iki kez*, diye geçirdi içinden.

Lisbelle ona merakla baktı. “Ama rivayete göre inanılmaz bir âşık olmuş ve göz alıcıymış leydim. Bunun nesi kötü olabilir ki?”

Bence bu dünyayı anlamıyorsun Janet Comyn. Belki de ‘baba’sı haklıydı. “Kadınlarını dövüyor mu?”

“O kadar uzun süre yanında tutmuyormuş, yani öyle diyorlar.”

“Ancak geçtiğimiz günlerde kadınlarından birinin onu öldürmeye kalktığını duydum. Neden bilmem,” diye ekledi hizmetçi içten bir şaşkınlıkla. “Metresleriyle işi bittiğinde fazlasıyla cömert davranırmış oysa.”

“Nedenini tahmin edebiliyorum,” diye homurdandı Adrienne sinirle. Birden, vücudunda gezinip orasını burasını çekiştiren, bir taraflarını bağlayıp süsleyen ve düzelten ellere karşı sabrı tükendi. “Durun, durun.” Lisbelle’in sa-

çıyla uğraşan eline hafifçe vurdu. Saçı yıkanmış, amansızca taranmış ve sanki yıllar gibi görünen bir süre boyunca ızdırıp verici şekilde işkence görmüştü.

“Ama leydim, bu saç bir şekle sokmalıyız. Öyle düz ki! En iyi halinizle insan içine çıkmalısınız- ”

“Şahsen kedinin bulup da getirdiği bir şey gibi görünmeyi tercih ederim. Islak, çamurlu ve sulu bir gübre yığını gibi de kokabilirim.”

Odadaki herkesin soluğu kesildi. “Kızım, o senin kocan olacak ve bahtına çok daha kötüsü düşebilirdi.” Katı bir ses sessizliği böldü. Adrienne yavaşça dönüp aniden yakınlık duyduğu bir kadının güngörmüş, bilge bakışlarıyla karşılaştı. “Mesela benimkine düşebilirdin, daha kötü bir örnek yok elimizde.”

Adrienne güçlükle nefes aldı. “Lord Comyn mi?”

“Senin *baban*, sevgili kızım,” dedi Leydi Althea Comyn acı bir gülümsemeyle.

“Çıkın hepiniz.” Hizmetçileri odadan asil bir el hareketiyle yollarken, gözleri bir an Bess’e takıldı.

“Bir gün bu kızı öldürecek, gerçekten de öldürecek,” dedi yumuşak bir sesle. Bir an için gözlerini sımsıkı kapadı. “Ne yapman gerektiğini açıkladı mı?”

Adrienne başını salladı.

“Yapacak mısın peki?”

Adrienne yine başını salladı.

Leydi Comyn rahat bir nefes aldı.

“İyiliğini ödeyebileceğim bir gün gelirse...”

“Bu bir iyilik değil. Kendi hayatımı kurtarmak için.”

“...sorman yeter. Çünkü benimkini de kurtarıyorsun.”



Adrienne papazın önünde başını dik tutup, bu maskaralıktaki rolünü oynadı. “Ben Janet Comyn,” diye ilan etti yüksek sesle. Papazın rengi soldu ve elleri boğumlarından kopup dağılacakmışçasına İncil’ini sıktı. *Demek o olmadığı mı biliyor*, diye düşündü Adrienne. *Burada ne halılar dönüyor böyle?*

Sol omzunun yanında bir varlık hissettiğinde evleneceği adamı görmek için gönülsüzce döndü.

Bakışları adamın göğüs kemiğinin biraz altına denk geldi, her noktası çelikle kaplıydı.

Adrienne nişanlısının yüzüne bakmaya çalışınca dehşet içinde fark etti ki dizlerinin üstünde durmuyordu. Hayal kırıklığının da ötesinde bir duyguyla boğazında düğümlenen binlerce ümitsiz itirazı yuttu.

Yanındaki dev ona esrarlı bir ifadeyle baktı, şimdiye dek gördüğü en mavi gözlerde dans eden titrek mum alevleri vardı.

Onunla evlenemem, diye haykırdı sessizce. *Yapamam bunu!*

Gözlerini onun çehresinden çekip izleyenlerin arasında kendisini bu felaketten kurtaracak birini aradı. Bess arka oturakta oturmuş, gözlerini yakarırcasına kapamıştı.

Adrienne irkilip gözlerini aynı şekilde kapadı. *Lütfen Tanrım, eğer delirdiysem lütfen aklımı geri ver. Eğer delirmediysem ve bunlar bir şekilde gerçekten oluyorsa, yirminci yüzyılın kıymetini yeterince bilemediğim için özür dilerim. Eberhard’a yaptığım şey için özür dilerim. Her şey için özür dilerim, söz veriyorum çok daha iyi bir insan olacağım yeter ki BENİ BURADAN KURTAR!*

Gözlerini yeniden açtığında papazın bakışlarında bilmiş

ve eğlendiğini gösteren bir parıltı gördüğüne yemin edebilirdi.

“Yardım et,” diyerek dudaklarını sessizce oynattı.

Adam hemen bakışlarını yere indirdi, bir daha da kaldırmadı.

Adrienne istemeyerek de olsa bakışlarını müstakbel kocasının orta bölgesine yöneltti, sonra biraz daha yukarı, esmer ve yakışıklı yüzüne çevirdi.

Flütçüler hızlanıp, müziğin ritmi neşe ve tempo açısından yükselirken damat ona kaşını kaldırarak baktı.

Bir patırtı kopup ‘baba’sının çatı kirişlerine kadar yükselen öfkeli sesini duyunca, onun bakışının yarattığı gerginlikten kurtuldu.

“Kendi gelememi de ne demek?” Red Comyn askere bağırdı.

“Kuzey Uster’de bir sorun çıkmış. Hawk telaşla gitmek zorunda kaldı ama sözünü unutmadı. Klanların şerefine leke düşürmedi.” Asker önceden ezberlediği mesajı ilettili.

“Burada bulunmayarak evliliğinin şerefine leke düşürüyor!” Lord Comyn kükredii. Sonra da dönüp Adrienne’in yanındaki adama baktı. “Peki sen kimsin ki onun yerine geliyorsun?”

“Grimm Roderick, Hawk’ın muhafızlarının lideriyim. Onun vekili olarak kızınızla evlenmeye geldim- ”

“Hay vekâletine! Ne cüretle kızımı almaya bizzat gelmez?”

“Bu tamamen yasal. Kral kabul edecek ve evlilik de gerçekleşmiş olacak.”

Adrienne sözleri duyunca yüzüne yayılan mutluluğu engelleyemedi. Kocası bu adam değildi!

“O kadar mı rahatsız ediciyim küçük hanım?” diye sor-

du Grimm alaylı bir tebessümle, Adrienne'in rahatlaması dikkatinden biraz olsun kaçmamıştı.

Bitter çikolataya batırılmış ve kremayla süslenmiş bir tabak dolusu çilek kadar, diye geçirdi içinden Adrienne ama, “Bir kurbağayla evlenmeyi yeğlerim,” dedi.

Grimm'in kahkahası Adrienne'in dudaklarında küçük bir tebessüm uyandırdı.

“O halde kesinlikle şanssızsınız leydim. Çünkü Hawk'ın bir kurbağa olmadığı şüphesiz. Onun yanında ben küçük hanım, kesinlikle bir kurbağayım. Hatta bir trol. Hatta daha da kötüsü, boynuzlu ve sigilli bir kertenkeleyim. Bir- ”

“Anladım tamam.” Yüce Tanrım, *beni mükemmellikten kurtar.* “Nerede peki benim isteksiz kocam?”

“Ciddi bir sorunla boğuşuyor.”

“O neymiş peki?”

“Vahim ve korkunç bir ayaklanma.”

“Kuzey Uster'de mi?”

“Sayılır.” Adamın dudakları seğirdi.

Adrienne birden paniğe kapıldı. Ne kadar oyalansa da bu evlilik gerçekleşecekti. Madem bilinmeyenle yüzleşmek zorundaydı, şimdi halletmeyi yeğlerdi. Beklemek durumu sadece kötüleştiriyordu ve Lord Comyn'in bağırsığı flütçülerin çılgın kakofoniyle birleşince sinirlerine dokunmaya başlamıştı. *Deliyim demek, öyle mi? Bana uyar.* Bir metre yetmiş santimlik boyuyla doğrulup, gözleriyle hâlâ böğürmekte olan ‘baba’sını arayarak hengâmenin ortasında buldu.

“Of, sus artık baba, bırak da devam edelim! Düğünüm var ve tek yaptığın onu ertelemek. Gelmediyse ne olmuş yani? Onu suçladığımı söyleyemem.”

Şapeldeki herkes donup kaldı. Adrienne yanındaki adamın bastırmaya çalıştığı kahkahasıyla sarsıldığına yemin edebilirdi fakat yeniden bakışlarına karşılık vermeye cesaret etmedi.

‘Deli Janet’ fısıltıları şapelde yankılandı ve Adrienne birden içinin rahatladığını hissetti. Bu delilik söylentisi işine yarayacaktı. Sadece bugünlük Comyn’in emirlerine uyduğu sürece kimse onu garipsemezdi.

Adrienne, Comyn’in ona anlattığı tüm ayrıntıları hatırlayamamaktan dolayı endişeliydi; ağzından bir şey kaçıracağından ve yeni kocasının evindeki birinin onun bir sahtekâr olduğunu anlayacağından korkuyordu. Bir şarlatan olduğu anlaşılınca Comyn de onu öldürme tehdidini gerçekleştirecekti.

Birden tüm bu baskı sigara dumanı gibi havaya karıştı. Şimdi, burada (tabii gerçekten burada ve bu zamandaysa) artık Janet Comyn’di. Nasıl olur da söylediği ve yaptığı mantıksız şeylerden sorumlu tutulabilirdi ki? Delilik bir tür özgürlük izniydi.

İstediği her şeyi yapıp söyleme izni vardı, hem de hiçbir bedel ödemeyecekti.

Eberhard yoktu, silah yoktu, kötü anılar yoktu.

Belki de burası o kadar da kötü değildi.

5. Bölüm

Adrienne demirciyle karşılaşmadan önce Dalkeith topraklarında birkaç saattir yürüyordu. Comyn Kalesi'nden yeni evi Denizin-Üstündeki-Dalkeith'e hırçın bir atın üstünde iki gün süren zahmetli bir yolculuktan sonra, ilk bulduğu yumuşak yatağa devrilip günlerce uyumak ve uyandığında (eğer burada olursa) güzel bir şişe İskoç viskisi bulup şuurunu kaybedene kadar içmek istiyordu. Sonra hâlâ burada olup olmadığını kontrol ederdi.

Karmakarışık şatoda yumuşak bir yatak bulmak bir yana viski bile yoktu, tabii kocasından bir iz de. Neden-se herkes onu tam anlamıyla görmezden geliyordu. Bu da kendini evinde hissetmesini hayli zorlaştırıyordu. Grimm yolculukları süresince bir centilmen gibi davrandığı halde, Douglas kalesinin pembe granit duvarlarından içeri girdikten sonra yanından aceleyle ayrılmıştı. Ama Adrienne aptal değildi. İstenmeyen bir eş olduğunu anlamak için kafasına sopayla vurulmasına ihtiyacı yoktu. Bir vekil aracılığıyla evlenmişti, karşılanmamıştı ve kocası ortalarda yoktu.

Kesinlikle istenmiyordu.

Adrienne sonuç vermeyen koca, yatak ve içki arayışını bırakıp yeni evini keşfetmek için bir gezintiye çıktı.

Yani yolunun üvez ağaçlarının ve ormanın kenarındaki bir demirhaneye düşmesi tamamen kaza eseri idi. Karşıdaki adamın üstünde sadece kilt vardı ve körükleri pompalayıp bir at nalına şekil veriyordu.

Adrienne kocasının dayanılmaz bir güzelliğe sahip olduğunu duymuştu ama görkemli Grimm kesinlikle bu adamın yanında bir kurbağa gibi kalıyordu. Yirminci yüzyılda etrafta böylesine erkeksi birileri bulunmazdı işte, Adrienne onun çalışmasını çaresizce büyüüne kapılarak izledi. Yirminci yüzyılda böyle bir erkek görmek için bir kadının 'dambıllar ve serbest ağırlıkların kutsal mekânı'na girmesi gerekiyordu ki orada erkekler, yalnızca kendilerine duydukları saygıdan vücutlarına şekil veriyorlardı. Ancak bu yüzyılda böyle erkekler vahşi doğa şartlarıyla oluşuyordu.

Bu adamın dünyası hayatta kalmasını, idare etmesini ve dayanması için güçlü olmasını zorunlu hale getiriyordu. Demirci çekicini değiştirmek için dönüp eğilince, Adrienne, adamın alnında biriken ter damlacıklarının yanağından aşağı süzülüp göğsüne düştüğünü ve karnındaki kalın kas tepeciklerinin arasından yavaşça süzüldüğünü gördü. Adrienne onun bacaklarına büyülenmiş gibi baktı, ter damlalarının o güçlü baldırlarda yeniden belirmesini bekleyerek kiltin altında kalan her santimi çıldırtan bir merakla düşündü. Demirci ocağından yayılan parlak sıcaklık öyle baş döndürücüydü ve Adrienne'in arzusu öyle tuhaftı ki adamın durduğunu dakikalar boyunca fark etmedi. Ta ki

gözlerini adamın göğsünden çekip karanlık, soğuk gözle-riyle karşılaşana kadar.

Nefesi kesiciydi.

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken Adrienne kaç-ması gerektiğini biliyordu. Ama canı pahasına da olsa ka-çamayacağının farkındaydı. Bu gözlerde öyle bir şey vardı ki...

Adamın eli onun çenesini kavrayıp başını zorla geriye yatırdı ve kıvılcımlar çakan gümüşü gözlerine bakmaya ça-lıştı.

“Size sunabileceğim bir hizmet var mı güzel kraliçem? Belki de ısıyla şekillendirilip kalıplanmasına ihtiyaç duy-duğunuz bir şey vardır? İsterseniz çelik mızrağımı sizin ocağınızın ateşiyle şekillendirebilirim leydim?”

Adrienne’in gözleri adamın yüzünü telaşla taradı. *Ken-dine hâkim ol*, diye komut verdi kendine.

Adam onu amansızca sarstı. “Hizmetime ihtiyacınız mı var?”

“Sadece sıcaktan fena oldum, başka bir şey yok,” derken Adrienne’in sesi çatladı.

“Doğru, çok *sıcak* olduğu kesin güzelim.” Adamın göz-leri şeytaniydi. “Gel.” Elini tutup hızla yürümeye başladı.

“Hayır!” Adrienne koluna vurdu.

“Gel,” diye emretti, Adrienne birden adamın gözleriyle içine uzanıp iradesine kendi iradesine emir verdiğine dair esrarengiz bir hisse kapıldı. Bu onu dehşete düşürdü.

“Bırak beni!” dedi nefesi kesilerek.

Adamın gözlerinde daha derinlere daldı, Adrienne bu-nun *delice* olduğunu bildiği halde burada çok önemli bir kavga verdiğini hissediyordu. Bu adamla gitmemesi ge-rektiğini biliyordu ama nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Tehlikeyi seziyordu, karanlık ve ilkel bir tehlike. Doğa dışı ve kontrolünün ötesinde, antik bir tehlike. Adam o güzel ağzını açıp bir kez daha *gel* derse söylediğini yapabilirdi de.

Adam ağzını açtı ve Adrienne ardından gelecek komutu bilerek kendini hazırladı.

“Karımı bırak,” diye emretti arkalarından gelen derin bir ses.

6. Bölüm

Demek ki bu demirhanedeki adam kocası değildi. Tanrı aşkına, arkasını dönünce ne görecekti kim bilir? Cesaret edebilir miydi?

Hafifçe döndü, yandan ufak bir bakış daha güvenli olabilir, en azından darbenin etkisini azaltabilirdi. Adrienne kısa bir süre sonra ne kadar yanıldığını fark etti. *Bu* adamın etkisini *hiçbir şey* azaltamazdı.

Valhalla* sağında, cennetse solundaydı.

Bir Godiva trüfü ile çikolatalı pastanın arasında duruyordu.

İki ateş arasında kalmıştı. Görünüşe göre iki taş gibi varlığın arasındaydı aslında.

Yakışıklı erkeklerden nefret ediyorum, diye kederlendi tüm içtenliğiyle. *Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum.* Ama karşı koymak-

Belini kavrayan eller onu geri çekti ve demirci sırtını yapılı vücuduna yasladı.

* İskandinav mitolojisinde ölen kahramanların ruhlarının yaşadığı yer. (ç.n.)

“Bırak beni!” diye haykırdı Adrienne, zihnindeki tuhaf sis kaybolmuştu.

Demirci onu bıraktı.

Karşısındaki o çok büyük, yakışıklı adam da - efsanevi Hawk - onu bir yıldırımla çarpmayı planlayan Odin gibi bakıyordu. Adrienne alaycı bir tavırla güldü.

“Hiç *bana* öyle bakma. Düğünümüze gelme zahmetinde bile bulunmadın.” Adrienne volta atmaya başladı. Gerçekten Janet olsa o ne hissederdi? “Yaşlı bir atın sırtında iki berbat, ıslak gün geçirdim. Bu lanet yerde yağmur hiç kesilmez mi? Buraya gelmemiz iki gün aldı! Nazik Grimm, Dalkeith’e ayak bastığımız anda beni terk etti. *Sen* beni karşılama zahmetine bile girmedin. Kimse bana odamı göstermedi. Kimse bana yiyecek ya da içecek bir şey sunmadı.” Söylenmesine ara verip sırtını bir ağaca yasladı; elleri kalçalarında, tek ayağını yere vuruyordu. “Sonra da başkasına ait olduğundan korktuğum için hiçbir yerde uyuyamadığımdan gezinmeye başladım ki en sonunda sen karşıma çıkma lütfünde bulunup bir de bana dik dik bakıyorsun, öyle mi? Bak sana ne diyeceğim- ”

“Sessiz ol kadın.”

“Ben bir kenara atılmayı öyle uysalca karşılayacak bir kadın *değilim*. İstenmediğimde bunu anlarım.”

“Kesinlikle isteniyorsun,” dedi demirci mırlar gibi konuşarak.

“Kafama bir sopayla vurulmasına gerek yok yani- ”

“Sessiz ol dedim.”

“Hem bir tanecik olsun düğün hediyesi almadım!” diye ekledi Adrienne, bu aklına geldiği için kendiyle gurur duyuyordu. Evet, bu Janet’ın kesinlikle ağırına giderdi.

“Sus!” Hawk kükredi.

“Ben emir almam bir kere! Ahh!” Adrienne, kocası aralarındaki mesafeyi aşır onu yere devirince homurdandı. Üstünde sanki küçük bir gergedan varmış gibi yere yığıldı, kocasının kıvrılan kolu onu sabit tutarken birlikte birkaç kez yuvarlandılar. Demircinin usulca küfrettiğini duyabiliyordu, sonra da kocasının çelik gibi kollarından kurtulmaya çalışırken ayak seslerini işitti.

“Kıpırdama!” diye gürledi Hawk, nefesi kulağında sıcağı. Onu neredeyse koruyucu bir tavırla tuttuğunu anlaması birkaç dakika aldı. Sanki bedeniyle siper oluyor gibiydi.

Adrienne, başını kaldırıp koyu gözlerinin ormanın kenarını dikkatle taradığını gördü.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı, kalbi ağzında. Sadece sertçe yere yuvarlandıklarından dolayı böyle hissettiğine ikna etti kendini, bu adamın güçlü kollarının arasında olmasıyla kesinlikle alakası olamazdı. Kıvrandı.

“Kıpırdama dedim.”

Adrienne tekrar kıvrandı, kısmen onu kızdırmak, kısmen de bacağına uyluklarının arasından çıkarmak için yapmıştı ama yalnızca onun erkekliğine denk getirmiş oldu. Tanrım, herhalde bu adam her zaman *bu şekilde* gezmiyordu ortalıkta! Adrienne bu temasla aniden sıçradı ve boğuk bir çarpma sesi duydu, kafası onun çenesine bir *tak* sesiyle çarpmıştı.

Hawk alçak sesle küfretti, sonra boğuk bariton kahkahası, kolları Adrienne’i daha sıkı sararken aralarında titreşti.

“Minik bir cadısın sen, değil mi?” diye fısıldadı kulağına.

Adrienne hırsıyla karşı koydu. “Bırak beni!”

Ama Hawk onu bırakmadı. Kollarını yalnızca Adrienne’i döndürebilecek kadar serbest bırakıp üstüne uzanmasını sağladı, şimdi yüz yüze duruyorlardı. *Büyük, çok büyük bir hata*, diye düşündü Adrienne kederle. Bu karşısına yeni bir dizi sorun çıkarmıştı, öncelikle göğüsleri Hawk’ın bedenine sımsıkı yaslanmış, bacağı onunkilerin arasında kalmış ve avuçları da onun kaslı göğsünü kavramıştı. Hawk’ın beyaz gömleği açıktı ve geniş göğsünden saf, erkeksi bir ısı yayılıyordu. Kibirli, kıvrık dudğından aşağı kan damlıyordu ve bir delilik anında Adrienne’in içinden süzülen damlayı yalamak geçti. Hawk onu hızlı, zarif bir hareketle altına aldığında nefesi kesildi. Dudakları aralandı. Sesi çıkmıyor, büyülenmişçesine ona bakıyordu ve dehşet içinde farkına vardı ki vekil aracılığıyla evlendiğı adam onu öpmek üzereydi ve eğer öperse hayatı asla aynı olmayacaktı.

Homurdandı. Hawk gülümseyip başını ona doğru eğdi. Tam o anda demirci yeniden belirdi.

“Lanet bir iz bile yok!” diye söylendi.

“Her kimdiyse gitti.”

Hawk şaşkınlıkla sığırayınca Adrienne onu itme fırsatı yakaladı. Onun yerine Sfenksi, Nil’e itmeye kalkışsa daha iyiydi. Ancak o zaman Adrienne daha saniyeler önce yeni kocasını adamakıllı azarlarken tam önünde durduğu ağaca saplanmış, hâlâ titreşmekte olan oku gördü. Hawk’a soru sorarak bakan gözleri kocaman açılmıştı. Tüm bunlar fazlasıyla tuhaftı.

“Kimi gücendirdin?” Kocasını onu telaşla salladı. “Seni öldürmek isteyen kim?”

“Senin peşinde olmadıkları ne malum, belki de ıskala-dılar?”

“Beni kimse öldürmek istemiyor kadın.”

“Duyduğum kadarıyla son sevgilin denemiş ama,” dedi Adrienne saldırgan bir tavırla.

Kusursuz, bronz teni hafifçe soldu.

Demirci güldü.

Adrienne’in boynu ona bakmaktan ağrımaya başlamıştı. “Kalk üstümden,” diye bağırdı kocasına. Hawk dönerek onu üstünden kaldırdığında şaşkınlığa uğradı.

“Sen beni reddetmekte ısrar etsen de *karıcığım*, bana ihtiyacın olabilir,” dedi Hawk usulca.

“Sanmıyorum,” diye sertçe cevapladı Adrienne.

“Bir ihtimal yeniden düşünürsen burada olacağım.”

“Riski göze alıyorum. Sen gelene kadar kimse bana bir şey fırlatmamıştı. Bu da olayın seninle ilgili olduğunu gösteriyor, benimle değil.” Ayağa kalkıp elbisesini silkeledi. Kalın kumaşa pislik ve ısırgan otu yapışmıştı. Saçındaki yaprakları çıkarıp üstünü silkelerken huzursuzluk veren bir hisse kapıldı. Gözlerini yavaşça kendi giysisinden kaldırıncı iki adamın da onu kurt gibi izlediğini gördü. Büyük, aç kurtlar...

“Ne?” diye patladı dayanamayarak.

Demirci tekrar güldü. Ses derin, karanlık ve gizemliydi. “Bence leydi, güzelliğinin acımasız ve tatlı davetkârlığından habersiz.”

“Boş versene,” dedi Adrienne yorgunlukla.

“Güzeldir yanağının kızarıışı, pek lezzetlidir, hem olgun hem tatlı.” Kocasının altta kalmaya niyeti yoktu anlaşılan.

Adrienne ayağını yere vurup ikisine de ters ters baktı. Shakespeare ihtiyacı olduğunda neredeydi? “Seni temiz sanmış ve aydın bilmişim/cehennem kadar siyah, gece gibi kirliymişsin,” diye mırıldandı.

Demirci başını geriye atıp derin bir kahkaha patlattı.

Kocasının dudakları da zekâsı karşısında hayranlık dolu bir tebessümle kıvrıldı.

Hawk durup ona elini uzattı. “Gel barışalım kadın.” Bu adam bir meleği bile hüngür hüngür ağlatabilirdi. Ama Adrienne açtı, susuzdu ve yorgundu. Elini tuttuktan sonra daha fazlasını almamaya tüm kalbiyle yemin etti. Asla.

Kocası onu oradan götürürken demircinin sesi yasemin kokulu esintiyle ona ulaştı ve kocasının tepki vermemesine şaşırdı. Ya kıskanç bir adam değildi ya da duymamıştı. Çünkü Adrienne demircinin açıkça şöyle dediğini duymuştu: “Tüm erkekleri süt görünce dayanamayan yavru kediler kadar zayıf düşüren kadın, seni ancak rüyalarında gördüğün yerlere götürebilirim.”

“Kâbuslarımda,” diye homurdandı Adrienne ve adamın arkasında usulca güldüğünü duydu.

Kocası ona merakla baktı. “Ne?”

Adrienne yüksek sesle iç geçirdi. “Ayaklarımda gecenin yorgunluğu var. Bir an önce uyumalıyım.”

Hawk başını salladı. “Sonra da konuşuruz.”

Tabii. Uyandıgımda hâlâ bu kahrolası yerde olursam.

★★★

Sidheach James Lyon Douglas nasırlı eliyle endişe içinde tıraşsız çenesini ovuşturdu. Kızgınlık?

Belki. Kuşku, şüphesiz. Kıskançlık. Peki bu nereden çıkmıştı şimdi?

Öfke. Evet ya, buydu işte. Soğuk, karanlık bir öfke onu için için yiyordu ve yakıcı İskoç viskisi de yalnızca ağrısını pekiştiriyordu.

Durmuş yeni karısını gözlerinde o ifadeyle izlemişti.

Onun bir erkek için saf, ilkel bir açlık duyusuna şahit olmuştu - kendisi için değildi hem de. İnanılır gibi değil.

“Öyle içmeye devam edersen yarın Uster’e gidemeyeceğiz,” diye uyardı Grimm.

“Ben yarın Uster’e gitmiyorum. Karım ben dönene kadar hamile kalabilir.”

Grimm sırttı. “Sana çok öfkeli zaten.”

“O mu *bana* öfkeli?”

“Yatağa gitmek bir yana, onunla evlenemeyecek kadar sarhoştun, şimdiyse Adam’a beğenerek baktı diye huysuzluk ediyorsun.”

“Beğenerek mi? Kadına bir tabak versen Adam’ı tabağa atıverirdi, onu yerken de yalanırdı!”

“Yani?”

“O benim karım.”

“Of, bu benim için fazla derinleşmeye başladı. İş bitince ona ne olduğunu umursamadığını söylemiştin. Yaptığın anlaşmaya uymaya yemin ettin ve öyle de yaptın. Yani bu hiddet ne diye Hawk?”

“Karım beni boynuzlayamaz.”

“Bence bir koca sadece umursuyorsa boynuzlanabilir. Sen ise umursamıyorsun.”

“Kimse bana umursayıp umursamadığımı *sormadı* ki.”

Grimm gözlerini kırıştırdı, Hawk’ın davranışlarına şaşıp kalmıştı. “Bütün kadınlar Adam’a öyle bakıyor.”

“Gözleri beni görmedi bile. Adam’ı istiyor. Hem o demirciyi kim işe aldı ki zaten?”

Grimm düşündü. “Demirci Thomas değil miydi?”

“Düşündüm de evet.”

“Nereye gitti Thomas?”

“Bilmiyorum Grimm. Ben de sana sordum ya.”

“Eh, Adam’ı biri işe almış olmalı.”

“Sen almadın mı?”

“Yoo. Ben de sen aldın sanıyordum Hawk.”

“Hayır. Belki Thomas’ın kardeşidir, Thomas da hasta olmuştur.”

Grimm güldü. “Kardeşi Çirkin Thomas mı olacak, hiç sanmam.”

“Kurtul şundan.”

“Adam’dan mı?”

“Evet.”

Sessizlik oldu.

“Azizler aşkına Hawk, ciddi olamazsın! Sırf bir kadın ona baktı diye adamın ekmeğini elinden alamazsın...”

“O kadın benim karım.”

“Evet, istemediğin karın.”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Hem Jack, Esmerelda’yı da bayağı hoşnut tutuyor Hawk.”

Sidheach derin derin iç geçirdi. “O da var.” Birkaç kıskanç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. “Grimm?”

“Hmm?”

“Söyle üstü giyinik çalışsın. Ve bu bir emir.”



Ama Hawk bir türlü boş veremiyordu. Ayaklarının onu nereye götürdüğünü ancak Adam’ın demir ocağının bulunduğu üvez ağaçlarının orada, alev ışıklarından oluşan kehribar renkli çembere girdiğinde fark etti.

“Hoş geldin Denizin-Üstündeki-Dalkeith’in Lordu Hawk.”

Hawk dönüp bir şekilde arkasına geçen, ışıldayan de-

mirciyle burun buruna geldi. Hawk'ı gafil avlayabilecek çok sayıda erkek yoktu. Sırf bu yüzden Hawk, demirciden hem etkilendi hem de rahatsız oldu.

“Seni ben işe almadım. Kimsin sen?”

“Adam,” dedi demirci umarsız bir tavırla.

“Adam ne?”

Demirci düşündü, sonra da muzip bir tebessümle karşılık verdi. “Adam Black.”

“Seni kim işe aldı?”

“Demirci ocağında çalışması için birine ihtiyacınız olduğunu duydum.”

“Karımdan uzak dur.” Hawk ağzından çıkan kelimeleri duyunca irkildi. *Azizler aşkına, kıskanç bir koca gibi konuşuyordu!* Demirciyi kimin işe aldığı sorusunda ısrar etmeye niyetlenmişti ama anlaşılan sözlerine de ancak ayaklarına geçirebildiği kadar laf geçirebiliyordu; en azından söz konusu yeni karısı olduğunda durum böyleydi.

Adam pis pis güldü. “Hanımefendinin yapmamı istemediği hiçbir şey yapmam.”

“Benim istemediğim hiçbir şey yapmayacaksın.”

“Hanımefendinin seni *istemediğini* duydum.”

“İsteyecek.”

“Ya istemezse?”

“Bütün kadınlar beni ister.”

“Tuhaf. Ben de aynı sorundan muzdaripim.”

“Bir demirciye göre şaşırtıcı şekilde kabasın. Önceki efendin kimdi?”

“Efendi denmeyi hak edecek bir adam tanımadım.”

“Tuhaf, ben de aynı sorundan muzdaripim.”

İki adam burun buruna durdu. İkisi de demirden yapılmış gibiydi.

“Seni arazimden kovabilirim,” dedi Hawk sinirle.

“Ah, ama o zaman karının hangimizi seçeceğini asla öğrenemezsin, değil mi? Ben senin özünde derin bir ahlak anlayışı seziyorum, tarafsızlık ve centilmenlik, onur ve adalet gibi eski kafalı gelenekleri arayan bir özün var. Aptalsın Hawk. Bütün şövalyeler yakında ölecek, tıpkı zamanın içinde süzülen rüyaların tozu gibi.”

“Küstahsın. Ayrıca şu andan itibaren işsizsin.”

“Korkuyorsun,” dedi demirci hayretle.

“Korkmak mı?” Hawk inanamayarak tekrar etti. Bu aptal demirci onun toprağında durmuş, efsanevi Hawk’ın korktuğunu mu söylüyordu? “Ben hiçbir şeyden korkmam. Özellikle de senden hiç.”

“Evet, korkuyorsun. Karının bana nasıl baktığını gördün. Ellerini benden uzak tutamayacak diye korkuyorsun.”

Hawk’ın dudakları acı, alaycı bir tebessümle kıvrıldı. Kendini kandıracak bir adam değildi. Karısını demirciden uzak tutamamaktan gerçekten de *korkuyordu*. Bu onu yaralıyor, öfkeliendiriyordu. Fakat demirci, aynı zamanda özündeki ahlak konusunda da haklıydı. O ahlak anlayışı Grimm’in de tahmin ettiği gibi, sırf karısı hakkında kendine güvensizlik yaşadığı için bir adamın ekmeğini elinden almamasını gerektiriyordu. Hawk asil olmanın getirdiği nadir görünen bir engelden muzdaripti, hem de tüm benliğiyle. “Gerçekten de kimsin sen?”

“Sıradan bir demirciyim.”

Hawk üvez ağaçlarının arasından sızan ay ışığında onu inceledi. Sıradan hiçbir yanı yoktu.

Bir şey zihnini kurcalıyordu, bir anının kokusu havaya karışıyordu ama bir türlü hatırlayamıyordu.

“Seni tanıyorum, değil mi?”

“Artık tanıyorsun. Yakında o da tanıyacak.”

“Neden beni kışkırtıyorsun?”

“Kraliçeme zevk vererek ilk önce sen beni kışkırttın.”

Demirci hızla arkasını dönerken tükürür gibi sarf etmişti bu sözleri.

Hawk hafızasını tarayarak zevk verdiği bir kraliçe aradı. Aklına bir isim gelmedi ama zaten hiç gelmezdi. Yine de adam derdini açıkça söylemişti. Bir yerde, bir zamanlar, Hawk bir kadının dikkatini bu adamın üzerinden kendine çekmişti. Adam da şimdi onunla aynı oyunu oynuyordu; karısıyla. Bir parçası umursamamaya çalıştı ama gözlerini Deli Janet’a diktiği anda, hayatında ilk kez başının dertte olduğunu anlamıştı. Derin, boyunu aşan bir belaydı, öyle ki eğer kadının ışıldayan gümüş rengi gözleri onu bataklığa çekseydi gönüllü bir şekilde giderdi.

İnsan kadını aldığı bir adama ne diyebilirdi ki? Demirciye söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

“İncitmek istememiştım,” diyebilirdi en sonunda Hawk. Adam ona döndüğünde tebessümü fazla genişti.

“Aşkta ve savaşta söz konusu tutkuysa her şey mubahtır. Beni hâlâ buradan göndermek istiyor musun?”

Hawk’la uzun uzun bakiştılar. Demirci haklıydı. İçinde bir şey adalet arayışıyla haykırıyordu. Adil savaşlar eşit koşullarda yapılırdı. Eğer bir kadını elinde tutamazsa, onu başka bir adama kaptırırsa... Gururu alevlendi. Karısı onu terk cderse, en başta onu istese de istemese de fark etmezdi; hele bir demirci için, eh, Hawk efsanesi artık tamamen farklı bir hikâye olurdu.

Ama ondan da kötüsü, eğer demirciyi bu gece kovarsa asla karısının Adam Black yerine onu seçip seçmeyeceği-

ni öğrenemezdi. Bu da önemliydi. Şüphesi ona ebediyen eziyet ederdi. Karısının bugün ağaca yaslanmış, demirciye bakan görüntüsü... Ah! Adam yokken bile kâbus görmesine yol açardı bu. Demircinin kalmasına izin verecekti. Hawk bu gece karısını baştan çıkaracaktı. Kendisine karşı duygularının güvenilirliğinden emin olduğunda da belki o zaman piç kurusunu kovardı.

Hawk dingin bir cdayla elini salladı. “İstediğin gibi olsun. Gitmeni emretmeyeceğim.”

“İstediğim gibi. Hoşuma gitti,” dedi Adam Black ukala bir tavırla.



Hawk avluda ağır ağır yürüyor, üç gece önceki sarhoşluğundan beri ağrıyan başını sıvazlıyordu. Kral James’in isteği gerçekleşmişti. Comyn’in kızıyla evlenmiş ve böylece James’in son emrini yerine getirmişti. Dalkeith yeniden güvenliydi. Hawk gözden ırak olanın düşünceden de ırak olacağını ve Kral James’in Denizin-Üstündeki-Dalkeith’i unutacağını ummuştu. James’in sapkın isteklerini yerine getirdiği onca yıldan sonra, kral ondan daha da fazlasını istemişti ve ancak kraliyet emriyle Hawk’ın son özgürlük hakkını da almıştı.

Bu onu neden şaşırtmıştı ki? Kral on beş yıl boyunca seçimlerini elinden almaktan zevk almıştı, onları tek seçeneğe indirgeyerek onu, kralına boyun eğmek ya da tüm klanıyla beraber ölmek arasında bir seçim yapmaya zorlamıştı.

James’in onu çağırdığı günü hatırladı, hizmetinin bitmesine yalnızca üç gün kalmıştı.

Hawk onun huzuruna çıktığında, geniş taht odasını kaplayan gerginlik dolu beklenti merakını uyandırmıştı. Bunun James'in numaralarından biri olduğunu düşünüp ne kendisiyle ne de Dalkeith'le bir bağlantısı olmadığını uman Hawk, tahta yaklaşıp dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Biz sana bir evlilik ayarladık," diye ilan etmişti James, oda sessizleştğinde.

Hawk gerildi. Saray halkının dikkatli bakışlarını hissedebiliyordu; memnuniyet, alay ve bir parça da... acımayla mı doluydu bakışları?

"Biz son derece münasip bir..." James duraksayıp haince güldü. "Bir eş seçtik ki Dalkeith'te geçireceğin günlere zarafet katsın."

"Kim?" Hawk kendine tek kelime hakkı tanıdı. Fazladan bir tane daha söylemek damarlarında ateş gibi kaynaayan inkârı açığa vururdu. Tüm benliğiyle reddetmeyi haykırırken konuşması akıllıca olmazdı.

James gülümseyip Red Comyn'e tahta yaklaşmasını işaret ettiğinde, Hawk neredeyse öfkeyle kükreyecekti. Deli Janet denen kadından bahsediyor olamazdı ya! James onu Red Comyn'in uzaktaki kulesinde tuttuğu kız kurusuyla evlendiremezdi!

James'in dudakları çarpık bir tebessümle kıvrıldı. "Biz eş olarak Janet Comyn'i seçtik Hawk Douglas."

Sarayda alçak sesli kahkahalar yankılandı. James ellerini neşeyle ovuşturdu.

"Olmaz!" Hawk'ın dudaklarından bir nefeste çıkmıştı bu kelime; geri almayı dilediğinde artık çok geçti.

"Olmaz mı?" James tekrarladı, tebessümünü anında yüzünde donmuştu. "Yoksa bizim emrimizi reddettiğini mi duyduk?"

Hawk gözlerini yere indirdi. Derin bir nefes aldı. “Hayır kralım. Korkarım kendimi doğru ifade edemedim.” Hawk duraksayıp zorlukla yutkundu. “Demek istediğim ‘olmaz, bana zaten çok iyi davrandınız’dı.” Yalanı dudaklarını yakıp, dilinde gururunun kavruk tadını bıraktı fakat Dalkeith’i güvende tutmayı başarmıştı.

James güldü. Hawk’ın hızla teslim oluşundan, krallığının güçlerinin boyutlarını gösteren her şeyden zevk aldığı gibi zevk almıştı. Hawk kederle bir kez daha tüm kozların James’in elinde olduğunu fark etti. Kral tekrar konuştuğunda sesi zehir saçıyordu. “Comyn’in kızıyla evlenmezsen Hawk Douglas, *biz* İskoçya’dan tüm Douglas’ların izini sileriz. Eğer bunu yapmazsan soyundan bir kişi bile hayatta kalmayacak.”

Bu James’in Hawk Douglas’ı kontrol etmek için her zaman kullandığı ve tekrar tekrar amansızca etkili olabilecek tek tehditti.

Hawk öfkesini saklamak için başını eğdi.

Kendi karısını seçmek istemişti. Çok şey mi istiyordu? On beş yıllık hizmeti süresince, kral her ne kadar hepsini tek tek kirletip yok etmeye çalışsa da kendi başına bir eş seçme ve Dalkeith’e dönüp James’in krallığının yozluğundan uzak bir aile kurma hayallerini ayakta tutmuştu. Hawk artık her ne kadar aşka inanmayan bir adam olsa da aileye ve klanına inanıyordu ama ömrünün kalan günlerini iyi bir kadınla, çocuklarıyla geçirmek ona son derece cazip geliyordu.

Deniz kenarında gezinip oğullarına hikâyeler anlatmak istiyordu. Sevimli kızlar ve torunlar istiyordu. Dalkeith’teki çocuk odasını doldurmak istiyordu. *Of, çocuk odası.* Bunu düşünmek içini acıttı; böyle hissettiğini fark etmek kralın

ona yaptığı her şeyden daha sert ve acı vericiydi. *Artık çocuk odasını asla dolduramam, karım delilik tohumları taşırken olmaz!*

Hawk'ın küçük çocukları olmayacaktı, en azından gay-rimeşru olmayan çocukları. Nasıl kendi çocuklarını kucağına almamaya katlanabilecekti?

Hawk aile kurma arzusundan hiç bahsetmemiştir; James öğrenirse tüm umutlarını yerle bir cdeceğini biliyordu. Eh, James ya bir şekilde öğrenmişti ya da kendisi istediği eşi elde edemediğine göre Hawk'ın da aynı şeyi yaşamasını istemiştir.

“Başını kaldırıp bak bize Hawk,” diye emretti James.

Hawk başını yavaşça kaldırıp krala donuk gözlerle baktı.

James onu inceledikten sonra, parlak bakışlarını Red Comyn'e çevirip işbirliğini güvenceye almak için son bir tehdit daha savurdu. “Bu emir yerine getirilmezse Comyn'i de yok ederiz. Duydun mu söyledığımızı Red Comyn? Bizi hayal kırıklığına uğratma.”

Lord Comyn, James'in emrinden tuhaf bir biçimde rahatsız olmuş gibiydi.

Kralın tahtının önünde eğilen Hawk, asi düşüncelerinin son parçalarını da bastırdı. Birlikte görev yaptığı askerlerin acıma dolu bakışlarını fark etti; Grimm'in bakışındaki anlayışı; Hawk'ın kadınlarla başarısını uzun zamandır kıskanan düşük rütbeli lordların memnuniyetle dolu nefretini ve kibirli alaycılığını da gördü. Dışsız, antika, dengesiz bir kocakarı bile olsa Janet Comyn'le evleneceğini kabul etti.

Hawk Douglas, Dalkeith'i ve halkını korumak için ne gerekirse yapardı.

Janet Comyn'le ilgili sayısız dedikodu üretilmişti; de-

lrmış bir kız kurusuydu, deliliğinin tedavisi olmadığından kapatılmıştı.

Hawk, Dalkeith'in girişine giden çakıl taşlı yolda yürürken, zihninde Deli Janet hakkında yarattığı yanlış izlenimi düşünüp sesli güldü. James'in onun hakkında herkesten fazla bir şey bilmediğini anladı, çünkü James onun aslında nasıl bir kadın olduğunu bilseydi asla Hawk'la sözlendirmezdi. Çok güzeldi, çok ateşliydi.

James, Hawk'ın acı çekmesini istemişti ve bir erkeğin bu kadının yanındayken acı çekmesini sağlayacak tek şey ise ona dokunamamak olurdu, bir de öpücüklerini tadamayıp, bedensel vaatlerinin keyfini sürememek.

Hawk demir ocağında bulduğu, tutkulu mizacıyla ışıldayan o ipeksi varlık gibi birini kesinlikle beklemiyordu. Grimm'i son gün onun yerine vekâleten kızla evlenmesi için göndermişti, geldiğinde de onu tamamen görmezden gelmeye niyetliydi. Adamlarına da onu karşılamamalarını açıkça belirtmişti. Dalkeith'te hayat hiçbir şey değişmemişçesine devam edecekti. Dedikoduların yarısı kadar bile deliyse *evli olduğunu* bile anlayamayacağını düşünmüştü. Onu Dalkeith'ten uzak bir yere kapaması da gerekse, onunla baş etmenin bir yolunu bulacağına karar vermişti. James ona evlenme emri vermişti, aynı yerde yaşamalarına dair hiçbir şey söylememişti.

Sonra 'Deli' Janet Comyn'i görmüştü. Kadın sözleriyle derisini yüzmüş, doğaüstü güzelliğine bir de aklının eşlik ettiğini kanıtlamıştı. Hiçbir kadın Hawk'ı onu gözleriyle okşadığında duyduğu kadar acımasız, kenetleyen bir açlıkla sarsmamış, heyecanlandırmamıştı. Lanet kadınsa bakışlarıyla o kahrolası demirciyi okşuyordu.

Dedikodular daha yanıltıcı olamazdı. Hawk kendine

bir kadın seçecek olsaydı eğer, Janet'ın sahip olduğu bağımsızlık, kıvrak zekâ, cezbedici vücut ve yüreklilik gibi nitelikleri arardı.

Hawk, belki de hayat gerçekten iyiye gitmeye başlıyor, diye düşündü.

7. Bölüm

Adrienne rüya gördüğünü biliyordu, ümitsizce, aylardır gördüğü aynı korkunç rüyayı yine görüyordu; karanlık, ıssız New Orleans sokaklarında ölümden kaçmaya çalıştığı rüya.

Rüyayı ne kadar kontrol etmeye çalışırsa çalışsın, asla güvenli bir yere kaçamıyordu. Kaçınılmaz bir şekilde Eberhard onu, Blue Mahnolia Lane’de terk edilmiş bir depoda köşeye sıkıştırıyordu. Adrienne’in yaşadığından farklı tek bir şey vardı: Kâbusunda silaha vaktinde yetişemiyordu.

Uyandığında titriyordu, beti benzi atmış, yüzünde küçük ter damlacıkları birikmişti. Hawk da oradaydı; yatağının ucunda oturmuş sessizce onu izliyordu. Adrienne kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Uyku mahmurluğunda Hawk’ın karanlık ve güzel yüzü, Eberhard’ın şeytani güzelliğini andırıyor gibiydi. Öyle ki Adrienne iki adam arasındaki farkı merak etti, tabii böyle bir şey varsa.

Çekici, ölümcül bir adamla ilgili kâbusundan uyanınca bir diğerini böyle yakınında bulmak yıpranmış sinirleri

için fazlaydı. On altıncı yüzyıla nasıl geldiğine dair bir hatırası olmadığı halde, hafızasının geri kalan kısımları maa-
lesef sağladı. Adrienne de Simone'un acı verecek şekilde
netçe hatırladığı bir şey varsa, o da yakışıklı erkeklere gü-
venmediği ve onlardan hazzetmediğiydi.

“Çıglık attın,” diye bilgilendirdi Hawk bal gibi tatlı bir
sesle.

Adrienne gözlerini devirdi. O mükemmel ağzını her
açtığında tatlı bir mırıltı çıkarmaktan başka bir şey yap-
maz mıydı bu adam? O ses bir rahibeyi iffetinden vazgeçi-
rebilirdi. “Git,” diye mırıldandı Adrienne.

Hawk gülümsedi. “Başka bir cinayet teşebbüsüne daha
kurban gitmediğinden emin olmak istedim.”

“Sana *benim* peşimde olmadıklarını söylemiştim.”
Hawk dikkatle oturdu; ebedi, muazzam bir içsel savaşa
kapılmış gibi görünüyordu. Açık camdan içeri giren esinti
tenini okşarken, Adrienne'in zihni kâbusundan kopmuş,
başıboş dolanan sahnelerle doluydu. Tanrı aşkına, çıplaktı!
Panikle ipek örtüyü neredeyse ortada sayılan göğüslerine
çekti. Yatağının üstüne özenle serili halde bulduğu kah-
rolası elbise, kıyafet konusunda kendisinden daha geniş
sınırlara sahip biri tarafından bırakılmış olmalıydı, çünkü
ancak gecelik yerine kullanılabilirdi. Küçücük kol yenleri
omuzlarından aşağı kaymış, eteği de yukarı toplanmıştı;
metrelerce transparan kumaş belinde ince bir köpük kat-
manı gibi toplanmış, kalçalarını güçbela kapatıyordu, o da
hareket etmezse tabii. Adrienne elbiseyi sertçe çekti, ö-
rtüyü elinden bırakmadan düzeltmeye çalıştı.

Hawk inledi ve Adrienne o boğuk sesle bütün sinir-
lerinin dans eder gibi karıncalandığını hissetti. Kendini
Hawk'ın ateşli bakışlarıyla yüzleşmeye zorladı.

“Janet, bu evliliğe ideal koşullarda başlamadığımızın farkındayım.”

“Adrienne. Ayrıca kesinlikle haklısın.”

“Hayır, adım Sidheach. Kardeşim Adrian. Ama herkes bana Hawk der.”

“Kendimden bahsediyordum. Bana Adrienne de.” Soru soran bakışları karşısında açıkladı: “İkinci adım Adrienne ve onu tercih ediyorum.” Basit, küçücük bir yalan. Janet diye çağırılmaya devam edemezdi, eninde sonunda açık verecekti.

“Adrienne,” diye mırıldandı Hawk, sanki *Adry-AN* diyormuş gibi vurgu yaptı. “Dediğim gibi...” Yatağın üstünde öyle bir zarafetle kaydı ki Adrienne hareket ettiğini çok yakınına gelene dek anlamadı bile. “Korkarım en iyi koşullarda tanışmadık ve bunu kesinlikle telafi etmek istiyorum.”

“Gözümün önünden kaybolarak telafi edebilirsin. Hemen. Kış kış!” Örtüsünü yumruk yaptığı eliyle dikkatle çekip, öteki elini kovarcasına salladı. Hawk hareketini hayranlıkla izledi. Yerinden kıpırdamayınca Adrienne onu yeniden kovmaya çalıştı ama Hawk elini havada yakaladı.

“Güzel eller,” diye mırıldandı, avucunu yukarı çevirip hassas merkezine uzun bir öpücük kondurdu.

“Deli Janet’ın son derece çirkin, şirret bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Şimdi Comyn’in neden seni yıllarca kalesinde saklı tuttuğunu anlıyorum. Sen Comyn hazinesinin gerçek gümüşü ve altınısın. Seni kaybedince serveti telafi edilemez ölçüde azalmış olmalı.”

“Of, kes şunu,” diye patladı Adrienne ve Hawk şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Dinle bakalım, Sidhawk ya da Hawk ya da her kimsen, hiç etkilenmedim. Aynı çatının

altında acı çekmeye mahkûmsak, açıklığa kavuşturmamız gereken bazı şeyler var. Birincisi...” Elini kaldırıp, parmaklarıyla saymaya başladı. “Senden hoşlanmıyorum. Buna alış. İkincisi, seninle evlenmek istemiyordum ama başka bir seçeneğim yoktu- ”

“Başkasını arzuluyorsun.” Mırıltısı derinleşip bir memnuniyetsizlik homurtusuna dönüşmüştü.

“Üçüncüsü...” Adrienne ona cevap verme zahmetinde bulunmadı. “Erkeksi numaralarını biraz olsun çekici bulmuyorum. Benim tipim değilsin...”

“Ama Adam öyle, değil mi?” Çenesi kasıldı ve simsiyah gözlerinde alevler çıktı.

“Senden daha fazla,” diye yalan söyledi Adrienne, onu ciddi olduğuna ikna edebilirse belki başından atabilirdi.

“Onun olamazsın. Sen *benim* karımsın, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Beni aldatamazsın- ”

“Aldatılmak için *umursaman* gerekir.”

“Belki umursayabilirim.” Belki de çoktan umursuyordu ve nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Ama ben umursayamam.”

“O kadar mı rahatsız ediciyim?”

“Evet.”

Hawk ona baktı. Odaya bakındı. Kirişleri inceledi. Görebildiği kadarıyla hiçbir yerde gizemli bir cevap falan yoktu.

“Kadınlar beni hep fazlasıyla çekici bulmuştur,” dedi en sonunda.

“Belki de sorunun sebeplerinden biri de budur.”

“Pardon?”

“Tavrından hoşlanmıyorum.”

“Tavrımdan mı?” diye tekrar etti Hawk aptal bir ifadeyle.

“Evet. Yani yatağımdan da gözümün önünden de kaybol ve bu gece benle bir daha konuşma.”

“Tanıdığım en şirret kadınsın.”

“Sen de benim tanışma mutsuzluğuna eriştiğim en yüzeysel, en üçkâğıtçı adamsın.”

“Hakkımda bu fikirleri nereden ediniyorsun?” diye sordu merakla Hawk.

“Kendi düğününe gelmeyecek kadar sarhoş olmanla başlayabiliriz.”

“Grimm mi söyledi? Sana bunu söylemiş olamaz!”

“Aranızdaki bağ nasıl da sarsıldı.” Adrienne gözlerini devirdi. “Bana tek söylediği bir isyanı bastırdığındı. Midede olduğunu tahmin etmemiştim. Beni bu odaya getiren hizmetçi anlatırken hayli eğlendi. Düğünümüzden önceki bir hafta boyunca üç fıçı şarap ve üç kadınla yaptıklarını anlatmaya doyamadı... anladın sen!” Adrienne boğuk bir şeyler mırıldandı. “Hem de kendini kaybedene dek!”

“Kendimi *neyle* kaybederek?”

“Anladın sen!” Adrienne gözlerini devirdi.

“Korkarım anlamadım. Hem az evvel söylediğin o kelime neydi öyle?”

Adrienne ona sert bir bakış attı. Onunla alay mı ediyordu? Gözleri muzipçe parlıyor muydu?

Güzel ağzının kıvrılarak oluşturduğu çarpık tebessüm Adrienne’in iradesi bir yana, kavramakta olduğu örtüyü bile eritebilirdi.

“Anlaşılan içlerinden biri başarmış, çünkü aklın başında kalsaydı gözümün önünden *hemen* kaybolurdun,” dedi Adrienne öfkeyle.

“Üç değildi.” Hawk kahkahasını bastırdı.

“Değil miydi?”

“Beşti.”

Adrienne dişlerini sıktı. Yeniden parmaklarını havaya kaldırdı. “Dördüncüsü, bu evlilik sadece sözde kalacak. O kadar.”

“Ben şarap fiçilerinden bahsediyordum.”

“Komik değil.”

Hawk’ın kahkahası tehlikeli ve yankılıydı. “Yeter. Şimdi sıra Hawk’ın kurallarında.” Elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başladı. “Birincisi, sen benim karımsın, dolayısıyla her konuda beni dinlemek zorundasın. Sana yatağıma girmeni emretmek zorundayım madem, öyle olsun. İkincisi...” Diğer eli havaya kalktığında Adrienne irkildi, vuracak gibiydi ama Hawk yüzünü kavrayıp gözlerine baktı. “Adam’dan uzak duracaksın. Üçüncüsü benimle evli olduğun için mutluymuşsun gibi davranacaksın, hem insan içinde hem biz bizyken. Dördüncüsü, beşincisi ve altıncısı da Adam’dan uzak duracaksın. Yedincisi...” Onu yataktan çekip çabucak ayağa kaldırdı. “Bende böylesine hoşlanmadığın ne var detaylarıyla açıklayacaksın, tabii ben seninle seviştikten *sonra* ve sekizincisi, çocuk yapacağız. Pek çok. Belki düzinelerce. Belki de seni şu andan itibaren sürekli gebe ve şişman tutmalıyım.”

O konuştuğuça Adrienne’in gözleri açıldıkça açıldı.

Çocuklardan bahsetmeye başladığında histeri krizine girmek üzereydi. Dağılan aklını toparlayıp en etkili silahı düşünmeye başladı. Bu adamı kendinden uzak tutmak için ne diyebilirdi? Egosu. Devasa egosu ve erkeksi gururu. Adrienne onları kullanmak zorundaydı.

“Ne istersen yap. Adam’ı düşünürüm olur biter.” Esnemesini bastırıp tırnaklarını incelemeye başladı.

Hawk geri çekilip ellerini yanmışçasına bedeninden çekti. “Adam’ı düşüneceksin demek!”

Çenesini sıvazladı, önünde transparan bir köpüğü andıran giysisiyle yatarken söylediklerine inanamıyordu. Gümüş-sarı saçlar şimdiye dek gördüğü en güzel yüzü çevreliyordu. Yüzü kalp şeklindeydi, çenesi narin ancak şaşırtıcı ölçüde güçlüydü. Dudakları dolgun, kırmızı erik renginde ve kadifemsiydi, gözleriyse parlak gümüş-gri rengindeydi. Dahası kendi güzelliğinin biraz olsun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Belki de umursamıyordu. Şehvet Hawk’ı yakalayıp avucunda sıkıştırdı. Siyah gözleri dikkatle alçaldı. Adrienne’in krem gibi bir teni, güzel omuzları, ince bir beli, tatlı, yakıcı kalçaları ve onu cennete taşıyacak bacakları vardı. Güzelliği Hawk’ı damgalıyor, esir alıyordu. Bu kadın tam anlamıyla kusursuzdu. Hawk her ne kadar batıl inançları olmayan biri olsa da Grimm’in kayan yıldızla tuttuğu dileğin sözleri zihninde su yüzüne çıkmak için o anı seçti. *Grimm tam olarak ne demişti?*

Hawk’ın ‘nükteli ve akıllı’ bir kadınla tanışmasını; zeki bir kadın.

“Hesap yapabilir misin?” diye sordu birden.

“Profesyonel gibi defter tutarım.”

“Okuman yazman var mı?” Şansını biraz daha zorladı.

“Üç dilde akıcı, iki dilde de oldukça iyi.” Aksanlarını böylesine iyi taklit edip Deli Janet Comyn *olduğuna* ikna etmesini de bu sağlamıştı zaten. Gerçi kullandığı bazı kelimeler ve ifadeler onlara tuhaf gelebilirdi - bu derece üşütük olmasını beklemiyorlardı - Comyn Kalesi’nde hızlı öğrendiğini göstermişti, telaffuzlarını bir çocuk gibi

benimsemişti. Kulağı daima dillere yatkın olmuştu. Hem, *İskoçyalı* serisinin tüm bölümlerini de izlemişti.

Hawk homurdandı. Grimm'in dileğinin ikinci kısmı da kadının mükemmel bir yüze ve bedene sahip olmasıydı. O konuda soru sormasına lüzum yoktu. Kadın dünyasına sızan bir Venus'tü ve Hawk'ın içinde, dünyasının bir daha asla aynı olmayacağına dair bir his vardı. Demek ki Grimm'in dileğinin ilk iki koşulu gerçekleşmişti: Hem zekâya hem de büyüleyici bir güzelliğe sahip bir kadın.

Hawk'ı en çok endişelendiren Grimm'in dileğinde son belirttiği kısımdı. *Mükemmel dudaklarında da sana özel, mükemmel bir 'hayır'...*

Hawk'a hayır diyen bir kadın yaşamamıştı şimdiye dek.

"Kadın seni istiyorum," dedi Hawk kısık, boğuk bir sesle. "Sana Valhalla'nın bu tarafında deneyimleyeceğin en güzel sevişmeyi yaşatacağım. Seni cennetin ötesine götürebilirim, ayaklarını tekrar yere basmamayı dilemeni sağlayabilirim. Seni oraya götürmeme izin verir misin? Beni istiyor musun?" Bekledi ama alacağı cevaptan emin değildi. Adrienne'in o tatlı dudakları büzüldü: "Hayır."

★★★

"Kahrolası dileğinle başıma *geis** getirdin Grimm!" Lord Sidheach James Lyon Douglas'ın o gece yıldızsız göklere uluduğu duyuldu. Üvez ağaçlarından oluşan bir çemberin ötesinde Adam korlaşmış ateşi canlandırırken, kahkaha olamayacak kadar karanlık bir ses çıkardı.

★★★

* İrlanda mitolojisinde lanet. (ç.n.)

Adrienne o gittikten sonra karanlıkta uzun bir süre yatağının ucunda oturdu, aya yükselen boğuk haykırışını duyunca irkildi. Bir *geis* mi? Bir lanet. Peh! Lanetlenen kendisiydi. Hawk'a göre o diğer herkesten farksızdı ve Adrienne de Simone'un öğrendiği bir şey varsa o da söz konusu bir erkeğe diğer herkesten farksız olmayı kaldıramadığıydı.

Ondan önce âşık olan binlerce kadın kadar suçluydu Adrienne de çünkü o da Hawk denen bu adamı istiyordu. Onu, demirciye duyduğu çekimi fazlasıyla aşan akıl almaz bir açlıkla arzuluyordu. Demircinin gözlerinde kendisini neredeyse korkutan bir şey vardı. Eberhard'ın gözleri gibiydi. Ancak Hawk, kalın kirpiklerinin altında, içlerinde altın tozları parıldayan güzel, koyu gözlere sahipti. Hawk'ın gözleri dile getirilmeyen zevkleri, kahkahayı ve cğer Adrienne hayal etmediyse geçmişte kalmış bir acıyı işaret ediyordu. *Tabii, dedi kendi kendine alaycı bir edayla, dünyadaki bütün güzel kadınlarla sevişmemenin getirdiği acıdır o. Hawk'ın ne olduğunu biliyorsun; bir kadın avcısı. Kendine bunu yine yapma. Aptal olma Adrienne.*

Ancak ona acımasız ve nefret dolu şeyler söylediğinde hissettiği rahatsızlıktan bir türlü kurtulamadı. Belki de bu sözlerin hiçbirini hak etmiyordu. Hawk'ın, Eberhard gibi esmer ve yakışıklı bir erkek olması Eberhard gibi bir adam olduğunu göstermezdi ki. İçinde ona adil davranmadığına dair ısrarcı bir his vardı, mantıklı bir sebebi olmasa bile.

Birdenbire 1997'den 1513'e ısınlanmanın mantıklı bir açıklaması var ama öyle mi? Alaycı bir tavırla güldü.

Adrienne gerçekleri irdeleyip gerçeklikle baş etmeyi öğrenmişti, karşısındaki gerçekliğin ne ölçüde mantıksız görüldüğü önemli değildi. New Orleans'ta doğup bü-

yüyen biri olarak, insan aklının her şeyi açıklayamayacağını biliyordu. Bazen hayat çok daha geniş kapsamlı bir mantıkla işliyordu - ilgisini uyandırıp kaçan, anlayışının ötesinde bir şey. Son zamanlarda, Adrienne mantıklı şeyler karşısında çok daha fazla şaşırıyordu, en azından tuhaf şeylerle karşılaştığında kendini alışlageldik bir durumda buluyordu. Son derece mantıksız ve tamamen olasılık dışı olmasına rağmen, beş duyusu da artık tam olarak Kansas'ta* sayılmayacağı konusunda ısrarcıydı.

Loş bir anı zihnini okşadı... Kendini Comyn'in kucağında bulmasının öncesinde ne yapıyordu? Önceki saatler bulanık, belirsizdi. İzlendiğini hissederek rahatsız olduğunu hatırladı... ya başka? Tuhaf bir koku, zengin ve baharatlı, şey yapmadan tam önce almıştı kokuyu... ne yapıyordu? Adrienne kafasındaki belirsizlik battaniyesini var gücüyle ittiğinde, elde ettiği tek şey başının zonklaması oldu. Bir an direndi ama sonra acıya boyun eğdi. Adrienne bu mantıksız gerçekliğin ardında yatan mantığın, Eberhard'ı önüne çıkaran her ne idiye ondan daha merhametli olması için tüm kalbiyle dua etti. Maalesef o çok, çok kötü anılardan bazılarını hâlâ unutamamıştı. Ama hayır, kaybolan sadece birkaç tuhaf saatti; kısa bir zaman dilimi. Belki de yaşadıklarının şoku şimdi hafızasını boğuyordu. Ama bu yeni ortama alıştıktan sonra zamanda nasıl yolculuk yaptığını anlayacaktı elbet. Nasıl geri döneceğini de...

Ama sonra düşündü, gerçekten de geride bıraktıklarına dönmek istiyor muydu?

★★★

* Yazar burada Oz Büyüccüsü masalına atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Sabah olduğuunda, Adrienne yüzüne buz gibi suyu çarpıp leğenin üstünde asılı olan bulanık görüntülü, cilalı gümmüş diskte kendini inceledi. Ah, küçük lüksler. Sıcak su. Diş macunu. En çok neyi özlüyordu?

Kahveyi. Elbette 1513'te dünyada kahve yapan biri olmalıydı. O tatlı kocası madem onu çaresizce memnun etmek istiyordu onun için bulabilirdi - hem de hemen. Eğer böyle uykudan yoksun kalacaksa her sabah bir sürahi dolusuna ihtiyacı olacaktı.

Dün gece Hawk odasını terk ettiğinde çoktan baştan aşığı titremeye başlamıştı.

Demircinin cazibesi, Hawk'ın tüm duyuları üzerindeki etkisiyle kıyaslandığında hafif bir gölgeden farksızdı. Yanında olmak bile içini titretiyor, dizlerinin bağını çözüyordu - Adam'ın etkisinden çok daha kötüydü. Hawk'ın kurallarını hatırlayınca güldü. Dört tanesi demirciden uzak durmasını emreliyordu. Eh, Hawk'ın sinirine dokunmak isterse ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Tabii kahvesini aldıktan sonra...

Adrienne, Janet'in 'çeyiz'ini karıştırıp giyecek sade bir şey aramaya başladı. Limon sarısı bir elbise giyip (bu çağda bu şahane kumaşları nasıl yapıyorlardı?), beline altın rengi bir kuşak sarıp, kollarına da altın kol bantlarını taktı.

Ayağındaki yumuşak deri terlikler ve kahve, nefes almak kadar gerekliydi.

★★★

"Kahve," dedi çatlak bir sesle. Nihayet uzayıp giden şatoda hızla yolunu bulup geldiğinde, keyifle kahvaltı yapan çok sayıda insanla karşılaşmıştı. Bir düzine kadar in-

san masada oturmuştı, ancak Adrienne sadece Grimm'i ve kocasını tanıyordu, o yüzden onlardan tarafa bakarak söylemişti bu kelimeyi.

Masadaki herkes ona boş gözlerle baktı.

Adrienne de onlara boş bakışlarla karşılık verdi. O da kabalaşabilirdi.

“Sanırım kahve dedi,” diye önerdi Grimm uzun bir sessizlikten sonra, “gerçi bazı şahinlerimizin bile daha anlaşılır sesler çıkardığına şahit oldum.”

Adrienne gözlerini devirdi, sabahları sesi hep boğuk çıkardı. “Kahveye ihtiyacım var,” diye açıkladı sabırla. “Sesim de sabahları hep pürüzlüdür.”

“En kaliteli malt viskisi kadar değerli, yumuşak ve ince-likli bir ses,” diye mırıldandı Hawk tutkuyla. Gözleri Adrienne'in yüzünde gezdi, sonra da usulca ayak parmaklarına kadar indi. Nasıl oluyordu da tek bakışı bile elbisesini bedeninden yavaşça, zevkle çekip çıkarmış gibi hissettiriyordu?

“Ceylon'lu o adam kilerde bir yığın ıvır zıvır bırakmamış mıydı? Sırası gelmişken, ben Lydia Douglas'ım, bu haylazın- ”

“Anne- ”

“Şışt! Oğlum düğünü hâlihazırda mahvettin ve şimdi de her şeyi batırıyorsun, sus bakalım.”

Adrienne o an Hawk'ı neredeyse tüm yaptıkları için affedecekti, çünkü sessizlik içinde gözlerini kırptırırken küçük bir oğlan çocuğunu andırıyordu. “Leydim,” diyerek reverans yapmaya çalışırken Hawk'ın annesine doğru şekilde hitap ettiğini umdu, çünkü her ne kadar o zorba kadın avcısını doğurmuş da olsa kadından içgüdüsel olarak hoşlanmıştı.

“Lydia diyebilirsin, ben de sana Adrienne mi diyeyim? Hawk böyle seslenilmeyi tercih ettiğini söyledi.”

“Adrienne harika olur. Kahve?”

Lydia güldü, belli ki bu ısrardan sıkılmamıştı. “Anladığım kadarıyla sabahları güçlü bir miktarda almaya alışkındır. Şifacım bana canlandırma özelliklerinden ve doğal bir enerji kaynağı olduğundan bahsetti.”

“Evet,” diyen Adrienne hararetle başını salladı.

“Kilerde Hawk.” Lydia oğlunu yönlendirdi.

“Beni mi göndereceksin?” diye sordu Hawk kınar gibi.

“Ne zamandan beri sözümü dinliyorsun ki?” diye sordu Lydia gözleri parıldayarak. “Yeni eşini kahvesini bulması için götür. Bak Adrienne, eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa, dert anlatacak biri de dahil, beni bul. Günün çoğunu bahçelerimde geçiririm. Herkes sana yolu gösterir.”

“Teşekkür ederim.” Adrienne tüm kalbiyle söylemişti bunu. Birinin onu dostça karşılaması ne güzeldi! Erkek olmayan ve katlanılmaz çekicilikte olmayan birinin...

“Gel.” Hawk ona elini uzattı.

Adrienne ona dokunmayı reddetti. “Önden sen,” dedi tatlı bir sesle.

“Olmaz hayatım, önden sen.” Hawk eliyle yolu gösterdi. Onun kalçalarının tatlı kıvrımlarını cehennemin boy-nuzlu zebanilerinin ötesine kadar takip ederdi.

“Israr ediyorum,” dedi Adrienne itiraz ederek.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Hawk.

“Yürü,” dedi Adrienne sinirle.

Hawk güçlü kollarını göğsünde birleştirip ona gözle-rinde kararlı bir ifadeyle baktı.

“Of, Tanrı aşkına, bu konuda da mı kavga etmek zorundayız?”

“Beni dinlersen değiliz hanımefendi.”

Arkalarında Lydia aynı anda hem güldü hem de inledi.

“Siz ikiniz yan yana yürüseniz ya,” dedi teşvik edercesine.

“Tamam,” dedi Adrienne hiddetle.

“Tamam,” diye homurdandı Hawk.

★★★

Lydia yeşil gözleri dolana dek güldü; nihayet oğluna layık bir kadın görmüştü.

8. Bölüm

Yan yana. Ona bakmak zorunda değildi.

“İşte kilerimiz burada,” dedi Hawk kapıyı açıp iterek. Adrienne’in morali düzeldi. Burnu hassasça titredi. Kahve çekirdeklerinin, baharatların, çayların, her türlü mükemmellikteki şeyin kokusunu alabiliyordu. Kelimenin tam anlamıyla odaya daldığında Hawk da hemen ardından geldi. Adrienne tam elini son derece lezzetli bir kahve aroması yayan çuvala daldırmak üzereydi ki Hawk bir şekilde ödülüyle arasına girmeyi başardı.

“Kahveyi hayli seviyorsun gibi görünüyor,” diye gözlemledi Adrienne’in hoşuna gitmeyecek kadar ilgili bir şekilde.

“Evet.” Adrienne ağırlığını bir ayağından ötekine vererek sabırsızca hamle yaptı ama adam yolunu kapayacak kadar yapılıydı. “Çekil Hawk,” diye sızlandığında Hawk elleriyle belini tutarak usulca güldü, belini neredeyse sarımsı.

Adrienne, çok sevdiği kahveden de çekici bir koku bu-

run deliklerini okşayınca olduğu yerde kaldı. Deri ve erkek kokusu. Güç ve cinsel maharet. Özgüven ve erkeklik. Rüyalarında hayal ettiği her şeyin kokusu. “Ah kalbim, bir bedeli var- ” diye mırıldadı Hawk.

“Senin bir kalbin yok,” dedi Adrienne göğsüne bakarak.

“Doğru,” diye onayladı Hawk. “Onu çaldın. Dün gece sen onu parça parça ederken önünde acı içinde dikiliyordum- ”

“Of çekil şuradan- ”

“Tuhaf değişlerin var kalbim- ”

“Kalbin cılız, kara bir ceviz. Kurumuş. Kırışmış.” Adrienne ona bakmayı reddetti.

Hawk güldü. “Kadın, sen beni ömrümün son baharına kadar eğlendireceksin.”

“Kahve,” diye mırıldandı.

“Geçiş ücretini ödemelisin.”

“Neymiş bu geçiş ücreti?”

“Bu sabah için sadece. Sonraki günler böyle olmaya bilir. Bugün kahven sana yalnızca minik bir öpücüğe mal olacak.”

“Kahveyi bana öpücük karşılığında sadaka gibi mi vereceksin?” diye sordu Adrienne inanamıyormuş gibi. Başını farkına bile varmadan kaldırıp Hawk’ın gözlerine baktı. Yani, neredeyse. Gözleri Hawk’ın gözlerinin birkaç santim aşağısına takılıp, o kusursuzca şekillendirilmiş, güzelce renklendirilmiş dudaklarında kaldı. Bir adamın dudakları böylesine biçimli ve arzulanabilir olmamalıydı. Onu tatmayı düşünürken kahveyi unuttu ve hain dizleri yeniden titremeye başladı.

“Hadi,” diye cesaretlendirdi Hawk.

Pislik. Onu öpmek istediğini anlamış olmalıydı.

“İstemediğini biliyorum küçük hanım ama kahveni istiyorsan yapmak zorundasın.”

“Yapmazsam ne olur?”

“Kahveni alamazsın.” Omuzlarını silktilti. “Aslında küçük bir bedel.”

“Annenin aklındakinin bu olduğundan kuşkuluyum.”

Hawk karanlık, şehvet uyandıran bir mırılamayla güldüğünde Adrienne göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Tanrı aşkına, bu adam çok tehlikeliydi. “Annemi azizlik mertebesine aday göstermek için acele etme kalbim.”

“Bana ‘kalbim’ demeyi bırak. Bir adım var.”

“Evet ve Adrienne Douglas. Benim *karım*. Şükret ki sadece bir iyilik istiyorum, zaten hakkım olanı almıyorum.”

Adrienne, Hawk’ın elini şimşek hızıyla tutup üstüne gereken öpücüğü kondurarak ödemesini yaptıktan sonra bıraktı. “Kahvem,” diye talep etti.

Hawk’ın karanlık gözleri sabırsız bir şehvetle yanıp söndü. “Anlaşılan hanımefendi, sana öpüşmeyle ilgili öğretmem gereken çok şey var.”

“Nasıl öpüşüleceğini biliyorum!”

“Öyle mi? Belki de yeniden göstermelisin, çünkü senin öpüşme anlayışın buysa daha cömert bir iyilik istemek zorundayım.” Adrienne’e gülümsedi, alt dudağı davetkâr bir cedayla kıvrıldı.

Adrienne mükemmel dudaklarından kaçmak için gözlerini kapadı ve gözkapaklarının kapandığı anda ciddi bir taktik hatası yaptığını fark etti. Hawk yüzünü elleriyle kavrayıp onu duvara yasladı, onu kendi güçlü vücuduyla sıkıştırmıştı.

Adrienne’in gözleri hemen açıldı. “Gözlerimi beni öp diye *kapamadım* ben!” dedi bir hışımla ama inkârı Hawk’ın

bakışlarını gördüğünde kuvvetini yitirdi. Onun o derin, simsiyah gözleri aklını karıştırıp, sunduğu zevki kabul etme arzusuyla tutuşturdu fakat bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Adrienne kollarından kurtulmaya çalıştı ama yüzünü tutan eller kararlıydı.

“Hawk! Düşündüm de bu- ”

“Evet, düşündün sevgilim, çok düşündüğün doğru,” diyerek lafını kestiğinde gölgeli bakışları alaycıydı. “Bir an olsun düşünmeyi bırak, olur mu? Sadece hisset.” Onu çabucak öptü, itiraz etmek için hafifçe aralanan dudaklardan en erotik biçimde yararlanmaya başladı. Adrienne göğsünü itiyordu fakat o karşı koyuşunu umursamadı.

Hawk ellerini saçına gömerek başını onu daha da derin bir açıyla öpebilmek için hafifçe yatırdı, diliyle ağzını keşfe çıktı. Dudakları talepkar, tutuşuysa sahiplenici ve güçlüydü. Adrienne’e öpücüğüyle meydan okudu, sözlerle gerek kalmadan aralarındaki gerginliği ve ateşi kabul etmesini istiyordu - öyle bir ateşti ki bu, hassas bir kalbi yakıp kül edebilir ya da iki kalbi birleştirebilirdi. Adrienne’in içinde arzu öyle bir titreşti ki inledi, hem kafası karışmış hem de korkmuştu. Adrienne, Hawk’ın dokunuşundan zevk almanın tehlikeli olduğunu biliyordu, alışkanlık yapabilecek böyle bir zevke izin vermek çok riskliydi.

Hawk’ın başparmağı ağzının kenarını okşuyor, onun tamamen kendini bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Tahrik olan, meraklanan, karşı koyamayan Adrienne çaresizce teslim oldu. Hawk’ın onu ödüllendirdiği öpücük Adrienne’i titretti; tüm savunmasını yıkması garantili bir öpücükte bu.

Peki sonra ne olacaktı? Bir kez daha yakışıklı bir adamın tuzacağına düşen bir aptal olacaktı.

Hawk'ın elleri saçından ayrılıp göğüslerini kavradı ve Adrienne bacaklarının arasında oluşan ıslaklıkla dehşete kapılarak yitirmekte olduğu kontrolünün farkına varıp ırlıldı, onun utanmaz fetihlerinden biri olmamaya kararlıydı. “Bırak beni! Bir öpücük demiştin! Bu anlaşmada yoktu!”

Hawk donup kaldı. Başını geri çekti, güçlü elleri hâlâ Adrienne'in göğüslerini kavrıyordu. Adrienne onun yüzünü dikkatle inceledi, neredeyse kızgın görünüyordu. Aldığı karşılıktan memnun olmadığını anladı. Hem de hiç memnun değildi.

Hawk onun kocaman açılmış gözlerine irdelercesine bakmayı sürdürdü, sonrasında geniş omuzlarını ona dönerek bir avuç dolusu kahve çekirdeği aldı.

Adrienne dudaklarını hırçınca ovdu, sanki dokunuşunun verdiği unutulmaz zevki silebilirmiş gibi. Kilerden çıkıp sessizce koridor boyunca yürüyüp birbirlerine bakmaktan kaçınırken, Hawk kahve çekirdeklerini bir kumaş parçasına sarıp kiltinin kesesine koydu.

Büyük salonun hemen dışında aniden durduğunda Adrienne de durdu.

“Hissettiğini söyle,” diye buyurdu Hawk, hâlâ birbirlerine bakmıyorlardı.

Adrienne zemindeki toz kümelerini incelerken, Hawk da tavandaki örümcek ağlarını seyrediyordu.

“Neyi hissettiğimi?” Adrienne sesinin çatlamasına zar zor mani olabildi. *Üstüne bir hayal inşa edilebilecek o öpücükten mi bahsediyorsun yakışıklı adam?*

Hawk onu kendine çekti; yüzünü çevirdiğinde yılmadan başını eğip elbisesinin yuvarlak yakasından taşan gö-

ğüslerinin yüksek kıvrımlarına öpücükler kondurmaya başladı.

“Kes şunu!”

Hawk başını kaldırdığında yüzü öfkeli bir ifadeyle kararmıştı. “Bana senin de hissettiğini söyle!”

O an, olasılıklarla dolu o an sürdü gitti. Belirsizliğe doğru uzadı ve Adrienne’in korkusu onu ele geçirdi.

“Ben mi? Ben Adam’ı düşünüyordum.”

Bir adamın gözleri bir anda nasıl yakıcı bir yoğunluktan böylesine soğuk, ifadesiz bakışlara dönüşebilirdi? Böylesine asil bir yüz nasıl böylesine vahşileşebilirdi?

“Bir daha ben sana dokunduktan sonra aynı şeyleri söyleyecek kadar aptalca davranırsan, yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım kadın.”

Adrienne gözlerini kapadı. *Sakla, sakla, seni nasıl etkilediğini görmesine izin verme.* “Bana bir daha dokunmayacaksın.”

“Sana her gün dokunacağım Adrienne Douglas. Sen bana aitsin. Sabrımın sınırı da bir yere kadar. Adam’ı gönderebilirim. Herkesi gönderebilirim. Kahveyi de gönderebilirim. İstedğim her şey benim kontrolümde. Denemeye istekli olursan sana çok iyi davranabilirim. Pazarlık yapmayacağım tek husus Adam. Yani benimle birlikte çabalamaya gönüllü olursan, senden tek istediğim Adam’ı unutup bir daha adını yanımda ağzına almaman. Bana o küçük öpücüğü verirsen, senden her sabah kahvenin karşılığında başka hiçbir bedel istemem. Çok pahalıya patlamayacağına söz veriyorum.”

Öpücük çok fazlaydı ama. Tek başına bile fazla tehlikeliydi.

“Ne hakla- ”

“Güç kullanarak da yaparım. O kadar basit.”

“Zorbalıkla- ”

“Bana suçluluk hissettirmeye çalışma. Anneme sor. İnan işe yaramaz.”

Pekâlâ. Bu adamda centilmenlik diye bir şey yoktu anlaşılan. Ama yine de ona önerdiği anlaşma, diğer sayısız seçenekten daha iyiydi. Her sabah küçük bir öpücük almak yerine, bir koca olarak *tüm* haklarını talep edebilirdi. Adrienne bunu atlatabilirdi. “Her sabah bir öpücük mü? Sana Adam’dan bahsetmemem karşılığında tek istediğin bu mu? Kahvemi de her gün alacak mıyım?”

“Adam’dan uzak dur. Seni onun yanında görmeyeyim. Adını yanımda ağzına alma.”

“Her sabah bir öpücük karşılığında?” Bunu onun kurallarına göre bağlayıcı kılmalıydı.

“Her sabah bir lütuf karşısında.”

“Hiç adil değil! Bir lütuf da neymiş?”

Hawk güldü. “Sana hayatın adil olduğunu kim söyledi? Seni kim böyle yanlış yönlendirdi? Evli olduğumuza ve benim nazik teklifimin tek alternatifi de tüm evlilik haklarımdan yararlanmam olduğuna göre, ne hakla neyin adil olup olmadığı hakkında laklak ediyorsun ki?”

“Eh, içim rahatlasın diye belirli bir şey söyleyebilirsin en azından! Yoksa her sabah bu bilinmezliğin korkusuyla uyanacağım.”

Hawk’ın yüzüne gölge düştü. “Ben ona tensel zevkleri yaşatmak isteyeyim, o ‘bilinmezlikten korksun’.”

Can sıkıntısıyla diğer tarafa döndü Hawk.

“Öyle demek istemedim- ” dedi Adrienne, Hawk’ın gözlerinin kenarlarını kırıştıran acı dolu ifadeden nefret ediyordu.

O çizgilerin sebebi kendisiydi. Ancak kendi güvenliği için orada kalmalarına izin vermeliydi, o yüzden hemen sustu.

Hawk onu zaten duymamıştı, çekip giderken derin düşüncelere dalmıştı.

O köşeden dönüp uzaklaşırken Adrienne ümitsizlik içinde kahve çekirdeklerini hatırladığında çok geçti. Hawk onları belindeki saran keseye koymuştu. Kileri de kilitlemişti.



Bir duş. O kadardı işte. Adrienne otuz dakikalık, bulut kümeleri halinde yükselen buharda Aveda sabunu, şampuan, vücut yağları ve kurulanmak için de yumuşak, beyaz bir havlu için neler vermezdi.

Bahçeyi çıkmaya çalışırken, Hawk'ı aklından çıkarabilmek için hayalindeki duşun en ince ayrıntılarını bile süslemeye özen gösterdi. Bahçenin şatonun arkasında olduğunu anladı; oraya çıkmak için mutfaktan geçmek ya da şatonun etrafından dolanmak gerekiyordu - ve bu da çok uzun bir yürüyüş demekti.

“Eh, o küçük burnundan daha fazlasını sok bakalım içeri. Yeni leydimizi tamamen görmek isterim,” dedi mutfaktan bir ses.

Adrienne merakla içeri girdi. Mutfak, eski zamanlarda var olduğunu düşündüğü mutfaklardan tamamen farklıydı. Devasa, güzelce tasarlanmış ve tertemizdi. Odanın merkezi, odak noktası iki tarafında açıklık bulunan ve ocak sayısını dört katına çıkaran kocaman bir şömineydi. Taş bir baca tavanın en yukarisına kadar yükseliyordu. Daha da

yakından incelediğinde mutfağın mevcut şatodan ayrı inşa edildiğini fark etti, ferah ve havadar olmak üzere tasarlanmıştı. Pencereler iki duvar boyunca uzanıyordu, her taraf parıldayan meşe tezgâhlarla ve yerler de açık gri ocak taşıyla kaplıydı. Burada çürüyen yemek, kemirgen ya da böcek yoktu. Mutfak kendisinin yirminci yüzyılın sonlarındaki mutfakıyla âşık atabilirdi, tek farkı bulaşık makinesinin olmayışındaydı. Merdivenlerin altı erzak dolabına dönüşmüş, dolaplar zekice köşelere yerleştirilmişti, açık pencerelerin ötesinde de yemyeşil bahçeler uzanıyordu. Pervazlarda bitki ve baharatla dolu küçük kavanozlar sıralanmıştı.

“Mutfak ziyaretinden memnun musun?”

Adrienne şaşkınlıkla başını salladıktan sonra dönüp gülümseyen adama baktı. Uzun boylu ve yanık tenliydi, ince bir vücudu, ya kılıç kullanmaktan ya da elleriyle çalışmaktan bolca kas yapmış kolları vardı. Koyu saçları ve kısa kesilmiş sakalına yer yer gümüş tonlarında ak düşmüştü, açık gri gözleri Adrienne’inkilerle buluştuğunda merak ve sıcak bir karşılamayla parladılar.

“Hawk kendisi tasarladı. Seyahatlerinden. Hayatı çok daha hoş kılacak harikalar gördüğünü söyledi, hepsini Dalkeith’i daha iyi hale getirmek için kullandı bence.”

Şatonun lordu mutfaklara mı inmişti?

“Tezgâhları kesip dolapları yapan da o. Ahşapla çalışmayı seviyor gerçekten. Dediğine göre ellerini meşgul tutuyormuş. Hangi ara fırsat bulduğuna aklım ermiyor ya neyse.” Adam gözlerini devirip ellerini başının arkasına dayayarak arkasına yaslandı ve sandalyesini pencereden içeri giren güneş ışığına doğru eğdi. “Adım Tavis, leydim,” dedi. “Sizi karşılamaktan memnun oldum.”

“Ben Deli Janet’ım,” deyiverdi Adrienne adamın neza-keti karşısında.

“Deli misiniz bilmem ama Lydia sizi sevmiş, çok da ti-tiz bir kadındır kanımca.”

Adrienne mutfğa bir adım daha attı; gözleri, odanın dâhiyane tasarımına duyduğu hayranlıkla etrafta gezindi. Her şey düzenli ve kolay erişilebilirdi.

“Lydia arka tarafta,” dedi Tavis teşvik edercesine. “Seni uzun zamandır bekliyor bence ya neyse.” Adrienne’e göz kırptı. “Bu Douglas’ların gözünüzü korkutmasına izin vermeyin leydim. İnatçı, dik kafalı insanlardır ama kalpleri saf altındır. Tüm İskoçya’da Douglas’lar gibisini bulamaz-sınız. Diyeceğim o ki hoş geldiniz, bir ihtiyacınız olursa tabakhanede Tavis’i bulun yeter.” Güçlü ellerini esnetti. “Uster’ın bu taraftaki en yumuşak derilerini yaparım. Bel-ki de öteki taraftakilerden de yumuşaktır.” Adrienne’i ka-pıya doğru yönlendirirken tebessümü gururla aydınlandı.

Adrienne güneş ışığına doğru bir adım atıp alabildiği kadar derin bir nefes aldı. Hanımeli, gençlik çağlarından bir koku. Dügünçiçekleri sağında ve solundaki pencere-lerin altında, altın rengindeki güzellikleriyle serpilmişti. Havada lavanta çiçeği, rugosa gülleri ve tanımlamakta zor-landığı zengin bir başka koku daha. Bir zemine dökülen suyun şırıltısını duydu. Bir çeşme sesi miydi bu? Sesi takip eden Adrienne’in yürüdüğü taşlı yol boyunca ormangülle-riyle kaplı çalılar, göz alıcı anemon çiçekleri, çan çiçekleri ve unutmabeni çiçekleri sıralanmıştı.

Taş yollar pek çok farklı yöne uzayıp gidiyordu ancak su şırıltısı Adrienne’i yolundan hiç şaşırtmadan kendine çekti. Leydi Lydia, başının üstünde yukarı yükselen dört sütunun üstündeki taş çeşmenin kenarında oturuyordu.

Gerçek boyutlarda bir yunus çeşmenin üstünde, sanki sıçrayışının ortasında yakalanmış gibi yerleştirilmişti ve açık ağzından su fişkirtiyordu.

“Muhteşem,” dedi Adrienne bir nefeste, Lydia dönerek onu bir gülümsemeyle karşıladı.

“Oğlum bir mucittir.” Gurur, yüzünün tüm nazik çizgilerinde kendini gösteriyordu.

“Bunu da mı o yaptı?” Adrienne yüzünü buruşturdu.

“Dalkeith’teki sıra dışı şeylerin çoğu oğlumun eseridir. Seyahat ederken halkına getirmek için medeniyetin en gelişmiş sırlarını araştırdı- ”

“Yani dünyayı kendine yatak arkadaşı aramak için gezerken,” diyerek hırçınca lafını kesen Adrienne, Comyn hizmetçilerinin söylediklerini hatırlamıştı.

Lydia başını kaldırdı, gözlerinde eğlendiğini gösteren bir parıltı vardı. “Öyle mi diyorlar?”

“Yaptığı bu muydu?”

“Neden ona kendin sormuyorsun? Ama bu konuda iyi düşün Adrienne. Seni iyi tanımayan insanlar hakkında ne diyorlar?”

“Anlaşıldı,” dedi Adrienne teslimiyet içinde, Lydia’nın renkli geçmişini asla öğrenmemesini umuyordu.

“Deli Janet,” dedi Lydia nazik bir sesle gözlem yaparak. “Bence biraz olsun deli görünmüyorsun. Comyn neden seni o kulede kapalı tutuyordu?”

Adrienne, Comyn’in düğün günü ona ezberlettiği kelimeleri hatırladı. “Adamlarının görmesine izin veremeyeceği kadar güzelmışim. Öyle dedi.” Düşünmeden kendi sözlerini de ekleyerek devam etti: “Aslında ben hiç öyle hissetmedim.”

Lydia güldü. “Hiç mi ayna görmedin?”

“Tabii gördüm. Ne var ki yine de öyle hissetmedim.”

“Tıpkı Hawk gibi,” diye yorumladı Lydia. “Bir seferinde bana kadınlar üstüne titrediği için yakışıklı olduğunu anladığını söylemişti. Kadınlar böylesine yaygara yapmasa kendine en fazla derli toplu diyebilirmiş- ”

“En fazla derli toplu mu?” dedi Adrienne inanamıyormuşçasına. “Adam tepeden tırnağa kusursuz! Yanında Davut* ve Yunan tanrıları hatta Pan bile orantısız kalıyor. Bir içim su, hem de açılmamış bir şişede. Birinin onu açması gerek! O öyle- *Aaayy!*” Adrienne ağzından çıkanların nihayet farkına varınca kekelemeye başladı. Lydia öyle katıla katıla gülüyordu ki gözlerinde yaşlar birikmişti. Nefes almayı başardığında memnun bir şekilde iç geçirdi. “Eh, içim rahatladı. Merak etme. Bu bizim küçük sırrımız olacak sevgili Adrienne, haydi yanıma otur da burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatabileyim. Sadece geldiğinde burada olup, seni doğru düzgün karşılayamadığım için üzgünüm. Duyduklarıma göre herkes bu işi eline yüzüne bulaştırmış.”

Adrienne kendini şimdiye dek hiç deneyimlemediği anne kucağına koşmak isterken buldu. Taşlaşmış kalbi birden titredi, cesaret edebilecek miydi? Yoksa edemeyecek miydi?



Kan kırmızı ormangülü çalılarının ardında bir gölge kılmıladı. *Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum!* Esmerelda'nın eli boruyu kaldırırken titredi, sonra aleti sert bir hareketle sabitledi. Düşmanı öldürecek ve ızdırabına

* Michelangelo'nun Davut heykelinde neredeyse mükemmel “insan oranı” betimlenmiştir. (ç.n.)

son verecekti. Dudaklarını borunun ağzına dayadı, minik ölüm çalgısını sabit tutuyordu. Derin bir nefes alıp gergin dudaklarından sertçe hava üfledi. Borunun içinden minicik bir ok fırladı, ucu bir arı iğnesi kadar küçüktü. Esmerelda, okun hedefe uçup Adrienne'in boynunun solgun derisine saplanışını izledi. Adrienne'in sanki bir tatarcık kovalıyormuş gibi yarasına vurduğunu görünce tatmin olarak gülümsedi. Esmerelda gözlerini iyice kısıtı - okun parıldayan ucunun Lydia'yla konuşmayı sürdüren Adrienne'in boynunda parladığını görebiliyordu. Yapmıştı. İşini bitirmişti.

★★★

“Kocan nerede Lydia?” Adrienne sertçe boynuna vurdu. “Tatarcık mı? Bu mevsimde mi?”

“Bize de uğruyor işte. Bu mevsimde yatakların etrafına tül çekmemizin sebebi de bu. Biraz nane onları savmaya yarıyor. Ben cebime bir parça doldurup elbiseme de birkaç yaprak sıkıştırıyorum.” Kendi yapraklarından birkaç tane uzattığında Adrienne minnetle kabul etti.

“Kocama gelince...” Gözleri hülyalıydı. “O çekilmez adam beni terk edeli otuz yıldan fazla oldu. Hawk doğduktan hemen sonra öldü.”

“Nasıl?” Adrienne clinin arkasıyla alnını sildi. Güneş birdenbire fazla sıcak gelmeye başlamıştı.

“Kral için savaşa gitmişti, ölürken de yemin etmiş, yani Kral James öyle diyor. Oğlunun ömrünün on beş yılını kraliyetin hizmetinde geçirmesini istemiş, karşılığında da kralın Dalkeith'i korumasını sağlamış. Zaten Sidheach'in hizmeti de kısa süre önce bitti.”

Adrienne'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. Lydia'nın parlak renkli çiçekleri birden baş döndürücü bir renk deryasına dönüşmüştü.

Lydia sabırla açıkladı: "Dalkeith zengin bir kaledir. Kocam ölünce bizi koruyacak kimse yoktu. Ben de iki aylık küçücük bir varisle kalmıştım. Kocam gerçekten öyle bir vaatte bulundu mu yoksa bunu James mi uydurdu, asla öğrenemeyeceğim. Douglas'ımın oğlumuzu Kral James'e herhangi bir şekilde bağlayacağını hiç sanmıyorum, ancak insan bir kral karşısında kolay kolay haklı çıkamıyor. Yeniden evlenmeye hazır değildim, kocamın acısı çok derindi. Kralın adamları ben matem elbisemi çıkarana dek Dalkeith'i korudu fakat James bize korumasını, Hawk'ın on sekizinci doğum gününde Edinburgh'a haber göndermesi şartıyla verdi. On beş yıllık sadakati için... Kocamın ona vaat ettiğini iddia ettiği gibi yani."

"Kocanın Hawk'ı ona bağladığına inanmıyor musun?" diye sordu Adrienne, görüşü gittikçe bulanıklaşıyordu. Bir an gözlerini kırpınca yeniden düzeldi.

Lydia'nın güzel yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve uzun bir süre bu soruya cevap vermeyecekmiş gibi durdu. Adrienne anıların yüzünden geçip gittiğini görür gibiydi; kimi iyi, kimiyse besbelli acı vericiydi. "Douglas'ım aldığım ikinci evlilik teklifini yapmıştı Adrienne."

"Ya ilki?" diye sordu Adrienne, çeşmenin serin tatlı suyuyla gezdirdiği parmaklarından birkaç damlayı alnına sürerek.

"Kral James."

"Ah! Reddedilmiş bir erkek."

"Kararlı bir şekilde reddedildi. Kral James beni kafasına koymuştu ve vazgeçmeye de niyeti yoktu. On altıncı

yazımda annen Althea'yla beraber saraydaydık. O mevsim ikimiz de pek çok evlenme teklifi aldık ve James en tutkulu hayranlarımdan biriydi. Onu pek ciddiye almadım, çünkü ne de olsa kraldı. Çok sonra ne denli ciddi olduğunu anladım ama artık çok geçti. Daha küçücük bir kızken Douglas'ta karar kılmıştım ben. Douglas'ı da ikna etmek çok zor olmadı diyelim." Yeşil gözleri mutlu anılarla parıldadı.

"Yani kral, evlenme teklifini reddettiğin için mi Hawk'tan nefret ediyor? Çok çocuksu bir davranış bu."

"O da öyledir zaten. James doğduğu andan itibaren şımartılmıştı. El üstünde tutulmuş, pohpohlanmış ve her davranışı onay görmüştü. Evlenme çağına gelene dek durmaksızın üzerine titrenmişti. *Hayır* kelimesini hayatı boyunca duymamıştı ve duymak gibi bir niyeti de yoktu. Bir kadının İskoçya kraliçesi olabilecekken sıradan bir kontun karısı olmayı yeğlemesini bir türlü anlayamıyordu."

Adrienne kendi zamanındaki kraliyet ailesini düşündü. Bir prenses, bir gün kraliçe olabilmek için ne kadar çok şey feda etmek zorundaydı. Lydia akıllıca bir karar verip aşk evliliği yapmıştı.

"Onu asıl çileden çıkaran, evlenme teklifini pek çok kez reddettiğim halde saraydakilere kraliçesi olacağımı ilan edecek kadar aptal oluşuydu. Douglas'ımla kralın 'duyuru'sundan sonraki gün evlendim, gerçi haberi haftalar sonra Dalkeith'e ulaşana kadar bu denli ileri gittiğini bilmiyorduk. Kocam o gün güçlü bir düşman edindiğimizi söylemişti. Ancak ne kadar kindar olabileceğini ikimiz de bilmiyorduk. Hawk'ın James'e hizmeti hakkında asla söylemeyeceği şeyler olduğundan şüpheleniyorum. Hawk her kapisine boyun eğmediği sürece James'in onu Dalke-

ith'i yok etmekle tehdit ettiğine dair söylentiler var.” Sesi mahrem bir tınıya düştü. “Hawk bilmiyor ama söylentiler duymaya başladıktan kısa bir süre sonra ben bizzat James’in huzuruna çıktım. Oğlumun üstündeki hakkından feragat etmesi için yalvardım.” Lydia’nın gözlerine gölge düştü. “Bana güldü. Evliliğini akıllıca yapsaydın Hawk kralın hizmetkârı değil *oğlu* olurdu, dedi.”

Adrienne ensesini ovup gözlerini sertçe kırıştırdı. Görüşü tehlikeli şekilde bulanıyor ve başı zonkluyordu. “Herkesin önünde küçük düşmek,” dedi ağır bir tonda. “Kaldırabilen bir erkekle hiç tanışmadım.”

“Sanırım bu sebepten Kral James, Hawk’ı kendi evlendirmek istedi,” dedi Lydia usulca. “İntikamını almanın akıllıca düşünülmüş başka bir yolu vardı sadece. Bence kocamın ölümü onun kendini neredeyse aldatılmış hissetmesine sebep oldu, kocam daha uzun yaşasaydı kral bize neler yapardı sık sık merak ederim. Nasıl da acımasız bir adam oldu.” Lydia başını salladı. “İyi ki sen geldin Adrienne. Kral ne kadar tatlı ve ne denli *deli-olmadığını bilse* öfke-den kudururdu. Sen Hawk’ın tam da ihtiyaç duyduğu şeysin. Ne utangaç ne de sürekli sırttan kuş beyinli bir kızsın, gerçekten yürekli ve derinlikli bir kadınsın sen.”

Adrienne memnuniyet içinde kızardı. Fazla gelen sıcaklık başında tehlikeli etkiler yaratıyordu. “Yeniden evlendiğini söyledin. Başka çocukların var mı?” diye sordu ümitsizce sohbetlerini sürdürmeye çalışarak.

Lydia’nın yüzü yeniden güldü. “Ah, evet. Adrian ve Ilysse. Kız kardeşim Elizabeth’le Fransa’dalar. Son mektubunda Adrian’ın iflah olmaz bir kerata olduğunu ve Ilysse’i medenileştirmekten vazgeçtiğini yazmış.” Lydia gül-

dü. “İlyse zaman zaman biraz coşkulu ve ele avuca sığmaz olabiliyor. Onu seversin.”

Adrienne bunu nasıl yorumlayacağını bilemediğinden yorum yapmadı. Zaten kendini hiç iyi hissetmiyordu. Çift görüyordu ve karnı acıyla kıvranıyordu, ağzı da pamuk doluymuş gibi kurumuştı. Yutkunmakta zorlandı. Birden tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

“Adrienne?” Lydia ona endişeyle baktı. “Adrienne!”

Elini genç kadının alınına dayadı. “Yanıyorsun sen!”

Adrienne inleyerek taşlı yola yığıldı.

“Hawk!” Lydia haykırmaya başladı.

9. Bölüm

“Zehir.” Hawk’ın yüzü kederli ve karanlıktı. Yaşlı şifacının bir kumaş parçasına koyduğu küçük oku dikkatle inceledi.

“Callabron.” Şifacı parmaklarıyla uzun beyaz sakalını tarayarak Adrienne’in yanındaki sandalyeye oturdu.

Hawk homurdandı. Callabron yumuşak bir zehir değildi. Amansız ve ağırdı. Toksin vücudu dıştan içe doğru yavaşça felç eder ve sonunda boğularak ölüme yol açmadan önce günlerce süren acıya sebep olurdu.

Hawk bir çaresi olmadığını biliyordu. Bu toksinin varlığından Kral James’e hizmet ederken haberdar olmuştu. Kraliyet ailesinde birçok kişinin ölümüne yol açtığı söyleniyordu. Hawk başını ellerinin arasına gömüp ağrıyan kızamık gözlerini hiddetle ovuşturdu. Yüksek alevlerin yakan ısısının durumu kolaylaştırdığı söylenemezdi. Ne var ki şifacı ısının Adrienne’e yarayacağını söylemişti. Ateşini düşürebilirdi. Yine de... ölecekti.

Beni al, ona dokunma yeter! Hawk tüm kalbiyle diledi.

“Acısını dindirebiliriz. Ona verebileceğim şeyler var...” dedi şifacı yumuşak bir sesle.

“Kim?” Hawk yaşlı adamı duymazlıktan gelerek öfkeyle konuştu. “Böyle bir şeyi kim yapar? Neden onu öldürmek istesinler? O ne yaptı ki?”

Şifacı irkilip gözlerini kapadı.

Kapıda duran Lydia ağır bir nefes aldı. “Callabron yani, öyle mi?”

“Evet. Yaranın etrafındaki deri kararmış, içinde de açık yeşil izler geçiyor. Callabron’un ölümcül ısırgı bu.”

“Onu kaybedemem, Hawk,” diye buyurdu Lydia.

Hawk başını ellerinden kaldırdı. “Anne.” Bu söz bir yalvarıştı, başlı başına ve tam anlamıyla bir çaresizlikti. *Yardım et anne.* Oysa yapamayacağını biliyordu.

“Bazıları acıya erken safhalarda son vermenin merhametli olduğunu söyler,” dedi şifacı son derece alçak bir sesle, Hawk’ın gözlerine bakmadan.

“Yeter!” Hawk onu bir haykırışla susturdu. “Tek yapabileceğin kasvet ve ölüm getirmekse çek git!”

Şifacı gururundan içerleyerek doğruldu. “Lordum- ”

“Olmaz! Dinlemeyeceğim! Onu öldürmeyeceğiz! Ölmeyecek o!”

“Belki o Rom bir çaresini biliyordur,” diye önerdi Lydia usulca.

Şifacı kibirle burnunu çekti. “Sizi temin ederim leydim, *Rom* o tür şeyleri bilmez. Size ben bir şifa olmadığını söylüyorsam onu kimsenin iyileştiremeyeceğini bilmelisiniz. O canı, üçkâğıtçı, hırsız, serseri takımından- ” Yaşlı şifacı Hawk’ın karanlık bakışları karşısında hemen sustu.

“Denemeye değer,” dedi Hawk, annesine hak vererek.

“Lordum!” Şifacı şiddetle karşı çıktı. “Romlar sefil hokkabazlardan başka bir şey değildir! Onlar- ”

“Benim toprağında kamp yapıyorlar,” dedi Hawk sertçe lafını keserek. “Otuz mevsimden fazladır da öyle yapıyorlar, benim iznimle hem de. Yani diline hâkim ol yaşlı adam. Hiçbir şey bilmediklerinden bu kadar eminsen gelmeleri neden umurunda?”

Şifacı dudak büktü. “Çılgınlar gibi dans edip bağırmanın ve kötü kokulu bilmem-kim ve bilmem-ne parçalarının hastama bir yararının dokunacağını sanmıyorum,” dedi hiddetle.

Hawk alaylı bir ifadeyle güldü. Şifacının Romlar hakkında doğru bir şey bilmediği belliydi. Onlar diledikleri gibi yaşayabilecekleri özgürlüğü edinmek için ülkeden ülkeye çekip giden gururlu insanlardı. İnandıkları şeyler için savaşmaya cesaret eden birçok kişiye olduğu gibi, çoğu zaman insanlar onları yanlış anlıyor ve onlardan korkuyordu. Dalkeith’te kamp yapan çingene topluluğu yetenekli ve bilge insanlardan oluşan birbirine bağlı bir toplumdur. Her ne kadar batıl inançlı oldukları tartışılabilir olsa da Hawk ‘sezgi’lerinin çoğunun doğru çıktığını görmüştü.

Oysa bu şifacı, çoğu kimseler gibi, farklı olandan korkuyor ve bu sebepten suçlamalarda bulunuyordu. Cehalet korkuya dönüşüyordu, korku da hızla zulme. Hawk yaşlı adama sert bir bakış atıp haykırdı: “*Karımı* iyileştirecek her şeyin ona yararı dokunur. Bu kurbağa beyni bile olsa umurunda değil. Hatta bir şifacı beyni bile olsa fark etmez.”

Şifacı sesini kesip hızla haç çıkardı.

Hawk gözlerini ovuşturup iç geçirdi. Romlar da bir umut ışığıydı işte. Kapıdaki muhafızlardan birine kampa bir haberci göndermesini emretti.

“Bence büyük bir hata yapıyorsunuz lordum- ”

“Bu odada yapılan tek hata senin ağzını yeniden açman,” diye gürlledi Hawk.

Şifacı öfkeyle doğruldu, yaşlı eklemeleri itirazla çatırdadı. Dudaklarını büzüştürerek tuniğinin içinden balmumuyla mühürlenmiş taş bir kavanoz ve bir tıpa çıkarıp sımsıkı tuttu. Şömine tabanına yerleştirip salgın, kıtlık ve savaş gibi şeylerden sağ çıkan yaşlıların sahip olduğu türden bir küstahlık ve cüretle konuştu. “Bunu Romlarınız başarısız olunca kullanırsınız. Çünkü kesinlikle başarısız olacaklar.” Sonrasında çatırdayan eklemeleri ve çarpık zayıf uzuvlarıyla odadan çıkıp gitti.

Hawk başını sallayıp yatakta titremekte olan kadına bakarken derin düşüncelere daldı. Karısı.

Güzeller güzeli, gururlu, coşkulu *ölmekte olan* karısı. Kendini tek kelimeyle çaresiz hissediyordu.

Lydia odaya girip oğlunun başını huzur dolu göğsüne yasladı. “Hawk, benim tatlı oğlum.” Yalnızca bir annenin sarf edeceği gülünç sözleri mırıldandı.

Bir süre geçtikten sonra Hawk başını kaldırdı. Karısını rahatlatamayacaksa eğer kendisi de annesinin ona sunduğu teselliği kabul etmeyecekti. “Bana bahçede ne olduğunu bir kez daha anlat.”

★★★

“Gel, tatlı fahişe,” diye buyurdu Adam ve Esmerelda geldi.

Artık kefareti şansını yitirmişti. Esmerelda, Adam Black’in kim olduğunu ona giderken dahi biliyordu. Onun halkı her zaman bilmiş ona göre tedbirli davranmıştı. Özellikle de onunla ilgili hususlarda.

Çünkü öfkesini körüklemek ya da dikkatini çekmek dahi bir ulus için ölüm şerbetinden içmek anlamına gelebilirdi. Böylesine olağanüstü bir güç Esmerelda'nın damarlarında derin bir dehşet uyandırsa da aynı zamanda karşı konulmaz bir afrodizyaktı. Onu buraya ne getirmişti merak ediyordu. Bedenine dünyasını tersyüz eden şeyler yapmaya başlamadan önce aklından geçen son tutarlı düşünce buydu. Üstünde ona bakan yüzü tutkuyla gölgelenmişti ve üvez ağaçlarının altındaki ateşin kehribar renkli ışığında havada süzülüyordu. Etraflarında buharlaşmakta olan topraktan sandal ağacı ve yasemin kokusu yükseliyordu. En sonunda demirhanesinden çıkmayı başardığında sabah olmuştu.

Adam parmaklarını birleştirip kadının güçsüz bacaklarla çadırından ayrılışını izlerken stratejisini düşündü.

“Soytarı!” Bu söz keskin, sert ve suçlar gibi söylenmişti.

Adam gerginleşti. “Siz mi seslendiniz kralım?” diye sordu görünmeyen efendisine hitap ederek.

“Bu sefer ne yaptın Adam?”

“Madem sordunuz, bir çingene kıızıyla eğleniyordum. Ne olmuş?”

“Güzel kız ölüyor.”

“Adrienne mi?” Adam irkildi. “Ben bir şey yapmadım.”

“Eh, düzelt o zaman!”

“İnanın kralım, ben hiçbir şey yapmadım.”

“Umurumda değil. İcabına bak. Anlaşmayı bozarsak kraliçemiz çok kızar.”

“Halledeceğim. Ama o güzeli kim öldürmek istesin ki?”

“Bu senin oyunun soytarı, daha dikkatli oyna. Kraliçe seni sormaya başladı bile.”

“Beni özlüyor mu?” Adam bir an için gururlandı.

Finnbheara alaycı bir tavırla güldü. “Ona geçmişte zevk vermiş olabilirsin ama onun kralı benim.”

★★★

Adrienne yanıyordu. Kızığa bağlanmış bir cadı gibi, köylüler sükûnet içinde izlerken cayır cayır yanan kütüklerin ortasında kalmıştı. *Yardım edin!* diye yalvardı kavrulmuş dudaklarıyla, buram buram yükselen dumanların arasında kıvranarak. Boğuluyordu, boğuluyordu ve sonra binlerce ateş karıncası teninin en üst tabakasının hemen altında çılgınlar gibi bir aşağı bir yukarı koşuşturuyormuş gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Hawk’ın alnını bir süngerle sildiğinden, bedenini soğuk bezlerle yıkadığından ve onu yumuşak pamuklara sardığından habersizdi. Hawk, Adrienne’in nemli alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ateşi canlandırdıktan sonra dönüp baktığında Adrienne’in şifacının ateşini dindireceğine dair güvence verdiği daracık battaniye kozasında şiddetle sarsıldığını gördü. Ümitsizliğe düştü, şimdi en acımasız İskoçya kasırgasından daha da sert ve eziciydi. Ateşi işkence etmek için ne tür amansız bir yaratık üretiyse artık, Adrienne onun saldırısını savuşturmaya çalışarak kusursuz tenini boş yere tırnaklamaya başladı, olanları izleyen Hawk’ın dudaklarından içgüdüsel olarak bir inilti kaçtı. Onu durdurmazsa kendini kanatana kadar tırnaklayacaktı ancak şifacının önerdiği gibi ellerini bağlamayı yüreği elvermiyordu. Adrienne’in bağlarını çekiştirişini bir an için hayal ettikten sonra, aciz bir öfkeyle acı acı haykırma arzusunu bastırdı. Zaaflarını bilmediği görünmez bir işgalciyle nasıl savaşabilirdi ki? Çaresi olmayan bir zehri nasıl yenebilirdi?

Gömleğini üstünden yırtıp çizmelerini çıkarmadan önce sadece bir anlığına duraksadı. Üstünde sadece İskoç eteğiyle yatağa girip Adrienne’i kollarının arasına aldı ve sırtını göğsüne sımsıkı yasladı.

“Adrienne!” Onu kollarında sallarken sert bir sesle lanet etti. Yabancı sayılacak biri için nasıl bu kadar üzülebiliyordu? Sanki daha fazla zamanları olması gerektiğine dair bu his nerden çıkmıştı böyle? Duvara yaslanıp Adrienne’i bacaklarının arasında tuttu, kolları o sarsılıp titrerken onu sımsıkı sardı ve başını çenesinin üstüne koydu.

Gecenin ileriki saatlerinde ateşi yükseldi ve sayıklayarak gümüşü gözyaşları dökmeye başladı.

Hawk’ın onları birer birer öperek sildiğini asla bilmeyecekti.

Hawk’ın, hiçbir şeye değmeyeceğine karar verdiği bir adam için ağlayışını ağır bir kederle dinlediğini bilmeyecekti.

Hawk’ın tüm kalbiyle sevdiği ilk erkek olmuş olmayı dilediğini de bilmeyecekti.

Ever-hard Darrow Garrett. Karısının kalbini kıran aşâğılık herif.

Öz saygı sahibi hangi İskoç erkeği kendine Ever-hard* dedirtirdi ki?

Şafağın erken saatlerinde Hawk, Grimm’in ona verdiği siyah satranç taşını Adrienne taşı sayıklarken bile okşamayı sürdürdü. Onu inceleyip neden bu oyun taşının ölüm döşğinde onun için böylesine önem taşıdığını, onu zihninin zifiri karanlık koridorlarında neden can havliyle aradığını merak etti.

* İng. “Ever-hard” daima sert anlamındadır. (ç.n.)

Hawk'ı uyandıran, derin ve rüyasız bir uykudan çekip çıkaran telaşıydı. Gözlerini açmayı reddederek etrafındakileri öncelikle duyularıyla hissetti. Kahretsin, Adrienne'in hâlâ ateşi vardı! Hatta böyle bir şey mümkünse çok daha sıcaktı. Geçirdikleri sayılı günlerden sonra karısı ölüyordu. Hawk'ı ne uyandırmıştı? En sonunda gelmeyi başaran Romlar mı?

“Bırakın geçeyim!” Demircinin sesi, kapalı kapının ardında kapıyı titretecek kadar güçlüydü. Hawk tamamen uyandı. O adamın sesi bedenini savaşa hazır kılıyordu.

“Hawk seni öldürecek be adam,” dedi Grimm alayla. “Senden zaten hazzetmiyor, şimdi sinirleri de tepesinde.”

Hawk, Grimm'in sözlerini onaylarcasına başını salladı ve Yeşil Leydi Odası'nın önüne muhafız koyduğu için sevindi. İçinde bulunduğu ruh haliyle uyanıp da arsız demircinin kendisine dik dik baktığını görse kim bilir ne yapardı.

“Aptallar! Onu iyileştirebilirim,” dedi demirci hiddetle. Hawk anında doğruldu.

“Aptalım öyle mi?” Grimm'in sesi inanamıyormuş gibiydi. “Hayır, Callabron gibi bir zehrin çaresi olduğunu düşünene aptal denir!”

“Peki bu riski alıyor musun Grimm?” diye sordu demirci soğuk bir sesle.

“Bırak geçsin!” Hawk kapalı kapının ardından emretti.

Muhafızlar, Yeşil Leydi Odası'nın girişini korumak için kılıçlarını çekerken metallerin birbirine çarpış sesini duydu, sonraysa Adam kapıda durmuş, yapılı bedeniyle geçidi neredeyse kaplıyordu.

“Buraya benimle oynamak için geldiysen Adam Black, kanını döküp de yerlerde akışını izlemeye başlamadan çek git. Biraz dikkatim dağılır ama kendimi daha iyi hissederim.”

“Neden onu öyle tutuyorsun? Öyle yakın, sanki çok değerliymiş gibi?”

Hawk, Adrienne’e daha da sıkı sarıldı. “Ölüyor.”

“Ama onu doğru dürüst tanıımıyorsun bile be adam.”

“Mantıklı bir sebebim yok. Yine de onu kaybedemem.”

“Çok güzel,” dedi Adam ona bir sebep sunarak.

“Pek çok güzel kadın tanıdım.”

“Diğerlerinden daha mı güzel?”

“Diğerlerinden daha *başka bir şey*.” Hawk yanağını usulca Adrienne’in saçına dayadı.

“Neden geldin buraya?”

“Callabron diye duydum. Onu iyileştirebilirim.”

“Beni olanaksız şeylerle heveslendirme, demirci. Beni boş umutlara sürükleme, yoksa onunla beraber ölürsün.”

“Sen *beni* olanaksız şeylerle heveslendirme Lord Hawk,” diye tekrarladı Adam neşçyle. “Dahası çaresi var derken doğruyu söylüyorum.”

Hawk demirciyi bir an için dikkatle inceledi. “Yapabil-sen bile neden yapasın ki?”

“Kendi çıkarlarım için, sizi temin ederim.” Adam gidip yatağın ucuna oturdu, elini uzatıp Hawk’ın yüzündeki ifadeyi görünce durdu. “Ona dokunmadan iyileştiremem, korkunç Hawk.”

“Benimle alay ediyorsun.”

“Her şeyle alay ediyorum. Bunu kişisel algılama. Ancak senin durumunda, oldukça kişisel bir şey bu. Yine de bu konuda, sana doğru söylüyorum. Şifası bende.”

Hawk burun kıvrıp kollarını karısına daha da korumacı bir tavırla sardı. “Sıradan bir demirci nasıl olur da böyle paha biçilemez bir şifaya sahip olur?”

“Leydi ölürken bana soru sorarak zaman harcıyorsun.”

“Kurtar onu o halde, demirci.”

“Olmaz. Öyle kolay değil- ”

“Şimdi kim zaman harcıyor bakalım? Çaresini istiyorum. *Tabii gerçekten sendeyse.*”

“İyiliğim karşısında bir iyilik,” dedi Adam duygusuz bir sesle.

Hawk bunu beklemiyordu. “Seni piç kurusu. Ne istiyorsun?”

Adam muzipçe sırıttı. “Karını. Onu kurtarırsam benim olur.”

Hawk gözlerini kapadı. Aşağılık demirciyi fırsatı varken kovmalıydı.

Hem Romlar ne cehennemdeydi? Şimdiye dek Dalkeith’te olmaları gerekirdi.

Demirci karısını iyileştirebilirdi, yani öyle diyordu.

Romlar hiçbir şey bilmiyor olabilirdi.

Demircinin bu iş karşılığında tek istediği karısıydı.

Vücudundaki her hücre karşı çıkışını haykırdı.

Kadınını başka bir adama verecek, bedenini ve faziletlerini başka bir erkeğe mi sunacaktı? Asla. Hawk gözlerini açıp kendini Adam denen herife bakmaya zorladı. Bu demircilik yapan arsız adamın karısının üstüne çıkıp dudaklarıyla zevk vermesine müsaade mi edecekti? Hawk’ın içindeki savaşın tadını çıkaran demircinin dudakları, şimdiden acımasız bir tebessümle kıvrılmıştı. Hawk yüzünü kayıtsız tutmaya zorladı. Asla gerçek duygularını göstermemeliydi. En derin şekilde canın yanarken bile asla ne

düşündüğünü bilmelerine izin verme. Bu dersi Kral James'ten çok iyi öğrenmişti.

Ancak - yine de - yaşaması için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Bir kadın öyle bağışlanabilecek bir lütuf değildir. Onu sana ancak seni isterse veririm," dedi en sonunda. Ölürsa onu kaybedecekti.

Yaşarsa, onu kurtarmanın karşılığında kaybedecekti. Ama belki de kaybetmezdi. Gözlerinden okunduğuna emin olduğu nefreti yatıştıramadığından onları kapadı.

"Tamam. *Beni isterse onu bana vereceksin.* Sözlerini unutma, Lord Hawk."

Hawk irkildi.

Gözlerini yeniden açtığında Adam elini karısının yüzüne uzatmıştı. Adrienne'in dudaklarının üstünde ve alnında biriken ter damlaları boncuk boncuk parlıyordu. Boynundaki yaradan yeşil iltihap akıyordu, ağzının etrafı da kararmıştı. "Onu iyileştirmek için gerekenden fazla dokunursan eğer demirci..." diyerek uyardı Hawk.

"Şimdilik. İyileştiğinde onun istediği kadar dokunacağım."

"Sakin unutma; *o isterse.*"

Adam avcunu Adrienne'in yanağına koyup boynundaki yarayı dikkatle inceledi. "Bana kaynar su, kompres ve bir düzine kaynar suda yıkanmış bez lazım.

"Kaynar su, kompres ve bir düzine kaynar suda yıkanmış bez getirin," diye gürledi Hawk kapalı kapının ardından.

"Senin de odadan çıkman gerek."

"Olmaz." Ölümün kendisi bile Hawk'ın itirazından daha nihai değildi.

“Ya gidersin ya da ölür,” diye mırıldandı Adam, dümdüz bir sesle.

Hawk kılını bile kıpırdatmadı.

“Sidheach James Lyon Douglas, bir seçeneğin var mı?” diye sordu Adam merakla.

“Bütün isimlerimi biliyorsun. Hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Hakkında bu kadar çok şey bilmeyi amaç edindim.”

“Onu Callabron’la değil de ona benzeyen ne olduğu belirsiz bir zehirle senin vurmadığını nereden bileyim, şimdi de durmuş çaresi varmış numarası yapıyorsun belki? Sırf karımı çalabilmek için belki bunlar?”

“Kesinlikle,” diyen Adam omzu silkti.

“Ne?” Hawk homurdandı.

Adam’ın gözleri sert taşlar gibi parladı. “*Bilmiyorsun.* Bir karar vermek zorundasın. Onu bu safhada kurtarabilir misin Lord Hawk? Sanmıyorum. Seçeneklerin neler? Bir şeyden ötürü ölmek üzere olduğu belli. Sebebinin Callabron olduğunu sanıyorsun ama emin değilsin. Sebebi her neyse onu öldürüyor. Onu iyileştirebileceğimi söyleyip karşılığında bir iyilik istiyorum. Başka ne seçeneğin var ki? Senin zor seçimleri kolaylaştırdığını söylüyorlar. Gözlerini kırpmadan bir dağı yerinden oynatabileceğini söylüyorlar, tabii istersen.

Hiç şaşmayan bir adalet, doğru ve yanlış, onur ve şefkat anlayışın olduğunu söylüyorlar. Ayrıca bir de...” Adam birden yüzünü buruşturdu. “Çarşılar arasında da son derece iyi olduğunu söylediler, yani bir kadın söyledi ve bu beni hayli gücendirdi. Aslında hakkında öyle çok konuşuyorlar ki hiç hoşuma gitmiyor. Buraya senden nefret etme

niyetiyle geldim Hawk. Ancak karın olarak aldığın bu kadından nefret etmeye gelmedim.”

Adam’la Hawk birbirlerine güçbelâ kontrol ettikleri bir şiddetle bakıyordu.

Adrienne aniden bağırıp Hawk’ın kollarında titredi. Vücudu sarsılıp bir işkence aletindeymiş gibi gerilmişti. Hawk zorlukla yutkundu. *Ne seçeneği?* Hiçbir seçenek yoktu, hem de hiç.

“Onu iyileştir,” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

“Karşılığını verecek misin?” diye sordu demirci.

“Anlaştığımız gibi. Sadece seni seçerse.”

“Benimle geçirmek istediği zamanlara kısıtlama koymayacaksın. Ona bugünden itibaren kur yapacağım ve sen onu bana karşı uyarmayacaksın. Beni dilediği gibi görmekte özgür.”

“Ben de ona kur yapıyorum.”

“Oyun da bu Hawk,” dedi Adam usulca ve Hawk niha yet anladı. Demirci karısını bedelsiz elde etmek istemiyordu. Onun sevgisini kazanmak için bir çekişme, bir savaş istiyordu. Açıkça meydan okuyordu ve kazanmayı amaçlıyordu.

“Onu elinden almamdan nefret edeceksin, korkunç Hawk,” diye söz verdi demirci. “Şimdi, çıkarken kapıyı kapat.”

10. Bölüm

“Bir adamın dünyası nasıl o farkına varıp önlem alamadan ters yüz olabilir Grimm?”

Hawk demirci ve karısıyla arasındaki kapı kapanır kapanmaz içmeye başlamıştı. Azimle sarhoş olmaya çalışıyordu ama başarılı olamıyordu.

“O adamın onu iyileştirebileceğine inanıyor musun Hawk?”

Hawk bir an için şaşkındı. “Evet Grimm. İnanıyorum. Adam Black’te doğal olmayan bir şey var ve ben onun ne olduğunu öğreneceğim.”

“Neden şüpheleniyorsun?”

“Bilmiyorum. Grimm, o adam hakkında elinden gelen her şeyi öğrenmeni istiyorum. Cevap alana dek arazideki herkesle konuş. Nereden gelmiş, ne zaman gelmiş, akrabaları kimler, gün boyu ne yapar. Aldığı her nefesten habirim olsun, her tuvalete çıktığında bile.”

“Anladım Hawk.”

“Güzel.”

İkisi de Yeşil Leydi Odası'nın kapısına bakmaya koyuldular. Demircinin kapıyı kapamasının üstünden saatler geçmişti. O zamandan bu yana tek ses çıkmamıştı.

“Onu kim öldürmeye kalkar Hawk?” diye sordu Grimm tereddütle. “Deli Janet münzevi sayılırdı. Comyn Kalesi'ndeki dedikodulara göre onu beş kişiden daha az kişi görmüş. İnsanlardan böylesine uzak bir kadın, birini nasıl cinayete sürükleyecek kadar kızdırmış olabilir?”

Hawk bitkinlik içinde başını sıvazladı. Karnı düğümleniyordu ve viskinin de bir yararı yoktu.

Ani bir dürtüyle şişeyi öteye, Grimm'e doğru yuvarladı. “Daha fazla içmeme müsaade etme. Kafamı toparlamam lazım. Ona dokunuyor Grimm. Onu yıkıyor olabilir, bedenine bakıyor olabilir. O herifi öldürmek istiyorum.”

“Yap o halde, onu iyileştirdikten sonra,” dedi Grimm rahat bir edayla.

“Yapamam!”

“O halde senin için ben yaparım,” dedi Grimm, her zamanki gibi sadık bir tavırla.

“Olmaz. Bir anlaşma yaptık.”

“Onunla anlaşma mı yaptın?” Grimm'in gözleri kocaman açıldı. “Lanet olsun be adam! Sen asla anlaşmalarını bozmazsın. Neden aptallık edip katlanamadığın bir adamla anlaşma yaptın ki?”

“Karımı kurtarabilir.”

“Hangi ara asla evlenmeyeceğine yemin ettiğin Deli Janet'a duygular beslemeye başladın ki?”

“Kes sesini Grimm.”

“Anlaşma ne Hawk?” Grimm diretti.

“Adrienne'i istiyor.”

“Ona Adrienne'i mi verdin?”

“Grimm, daha fazla soru sorma. Sadece Adam Black denen bu adam hakkındaki her şeyi öğren.”

“Emin ol öğreneceğim.”

★★★

“Kusursuzsun, güzelim,” dedi demirci, kömür siyahı gözleri Adrienne’in nemli çarşaflar üstünde kıvrılarak uzanmış çıplak bedeninde gezinirken.

“Kusursuz musursuz!” Adrienne uyku mahmuru bir şekilde burun kıvırdı. Ateşi yavaş yavaş düşüyordu.

“Kesinlikle kanunsuz.”

Demircinin bilmesine imkân yoktu. Mümkün değildi. “Ne demek istiyorsun?” Adrienne kelimeleri güçlkle bir araya getirebilmişti ve sesinin çıktığından bile emin olamadı.

“Sadece bir kadının böyle güzel olmasının suç sayılabileceğini söylüyorum,” diye yanıtladı demirci muzip bir tavırla.

“Benim suçlu bir yanımla yok,” diye itiraz Adrienne etti, soğuk bir edayla.

“Ah, güzellik, bence suçlu birçok yanın var.”

“Senin de normal olmayan bir yanın var Adam,” diye mırıldandı Adrienne huzursuzca dönerek.

“Hayır,” dedi Adam kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Benim normal olan hiçbir yanımla yok. Bana elini ver güzelim, ben de sana normal olmayan neymiş göstereyim.”

Sonrasında serin bir su vardı, pudra beyazı kumda köpüren okyanus. Usul dalgaların sahile hızla vuruşu, ayak parmaklarının altındaki serin kum. Karınca yok, acı yok, ateş yok. Yalnızca dünyada en sevdiği barınak. Kız arkadaş-

larıyla tatile gittiği Maui sahili. Orada geçirdikleri güzel, mutluluk dolu günler ve de taze sıkılmış portakal suyu ve kumsalda yaptıkları sayısız koşullarda dalgaların kenarını tokatlayan çıplak ayakları.

Sonra daha yabancı görüntüler geldi. Yasemin ve sandal ağacı kokusu. Üvez ağaçlarının her kanadının dallarında kelebekler ve ince kumlara serpilmiş küpe çiçeklerinden ipeksi çadırlar. Gerçek olamayacak bir yer.

Serin kumlarda yatarken tropikal taşlar tarafından iyileştiriliyordu.

“Güzelim. Beni iste. Hisset beni, beni arzula ve ben de ihtiyacını gidereyim.”

“Hawk?”

Adam’ın öfkesi havada elle tutulabilecek kadar belirginleşti.

Adrienne gözlerini zorla biraz açıp derin bir nefes aldı. Bedeni lafını dinlese yataktan fırlayıverirdi. Fakat dinlememişti. Yatakta gevşek ve bitkin bir halde uzandığı için bedeni yerine siniri tepesine fırladı. “Odamdan çık!” diye bağırdı. En azından sesi kuvvetini yitirmemişti.

“Sadece ateşin düşmüş mü diye bakıyordum.” Adam muzipçe güldü.

“Seni kalın kafalı sersem! Neden burada olduğun umurumda değil, çık dışarı!”

Nihayet bedeni sözünü biraz dinledi de parmaklarını yatağının yanındaki bardağa uzatabildi. Fırlatamayacak kadar halsiz olduğundan sadece masadan düşürmeyi becerebildi. Bardak yere çarpıp parçalandı. Sesi onu biraz yatıştırdı.

“Ölüyordun. Seni iyileştirdim,” diye hatırlattı Adam.

“Teşekkür ederim. Şimdi çık dışarı.”

Adam gözlerini kırptırdı. “Bu kadar mı? Teşekkür ederim ve çık dışarı mı?”

“Göğüslerime dokunduğunu fark etmeyecek kadar aptal olduğumu sanma!” diye fısıldadı Adrienne hiddetle. Adam’ın yüzündeki utanç dolu ifadeden gerçekten de baygın olduğunu sandığını anladı.

“Yani ondan ve teşekkürlerimden başka bir şey alamayacaksın, demirci!” diye haykırdı. “Yakışıklı erkeklerden nefret ediyorum. Nefret ediyorum!”

“Biliyorum.” Adam samimi bir keyifle gülümsedi ve Adrienne’in sözünü dinleyerek çıktı.

Adrienne gözlerini sımsıkı kapadı ancak göz kapaklarının pembe gri içlerinde gölgeler belirdi. Hawk’ın taş gibi sert bacaklarının arasında durduğunu, çelikten kollarla sarmalandığına dair görüntüler gördü. Sesi ona tekrar tekrar sesleniyordu, onu geri çağırıyordu, geri gelmesini buyuruyordu. Yaşamasını emrediyordu. Fısıldadıkları... neydi?

Ne demişti?

★★★

“O yaşıyor, Lord Buzzard* - ”

“Hawk.”

“İkisi de yırtıcı kuş. Ne fark eder?”

“Akabalar leş yiyen kuşlardır. Bir atmaca ise avını tıpkı bir şahin gibi dikkatle seçer. Yılmayan bir kararlılıkla takip eder. Hem de başarısız olma oranı da aynıdır; yani hiç.”

Hiç, diye düşündü Adam. “Kesinlik diye bir şey yoktur Lord Hawk.”

* İng. Buzzard akbaba anlamına gelir. (ç.n.)

“O konuda yanılıyorsun. Seçim yaparım, dikkatimi veririm, takip ederim, kendimi adarım, elde ederim. İşte bu, benim hatalı dostum, kesindir.”

Adam başını iki yana sallayıp Hawk’ı belirgin bir hayranlıkla izledi. “Değerli bir düşman. Av başlasın. Hile yok. Numara yok. Beni görmesini yasaklamak yok. Çoktan denediğini biliyorum. Kurallarından cayacaksın.”

Hawk başını eğdi. “O seçecek,” diyebildi gerginlikle. “Ben bir şey yasaklamayacağım.”

Adam başını salladı, memnun bir edayla ellerini bol pantolonunun ceplerine daldırıp bekledi.

“Ee? Şatomdan çek git, demirci. Senin bir yerin var ve benim duvarlarımın içinde değil.”

“Teşekkür etmeyi deneyebilirsin. O hayatta.”

“Neredeyse ölmesinin sebebinin sen olmadığından emin değilim.”

Adam’ın alnı düşünceli bir edayla kırıştı. “Hayır. Ama şimdi düşünüyorum da yapacak işlerim var. Merak ediyorum... onu kim öldürmek istesin, yani ben istemediysem? Ve inan istemedim de. İsteseydim ölmüş olurdu. Ben yaş bir zehir kullanmam. Ya hızlı bir ölüm ya da hiç.”

“Tuhaf bir adamsın, demirci.”

“Ne var ki yakında onunla çok samimi olacağım.”

“Tanrılara dua edelim de Adrienne öyle bir şey yapmayacak kadar akıllı olsun,” diye mırıldandı Grimm, Adam boş koridorda ilerlerken. Gece olmuştu ve şatodaki gaz lambalarının çoğu hâlâ yakılmamıştı.

Hawk iç geçirdi.

“O iblisle ne anlaşması yaptın?” Grimm zar zor duyulan bir sesle.

“Sence gerçekten olabilir mi?”

“Adamın doğal olmayan bir yanı var, ne olduğu bulmaya kararlıyım.”

“Güzel. Çünkü karımı istiyor ve karım da beni istemiyor. Onu, gözlerinde arzuyla Adam’ı izlerken gördüm.”

Grimm irkildi. “Onu sadece seni istemediği ve Adam onu istediği için istiyor olabilir misin?”

Hawk ağır ağır başını salladı. “Grimm, bana nasıl hissettirdiğini anlatmaya kelimeler yetmez.”

“Her zaman diyecek bir şeyin vardır senin.”

“Bu sefer yok, bu da başımın dertte olduğunu ve daha da derinlere batacağımı söylüyor. O kızı baştan çıkaracak kadar derinlere. Sence büyülendim mi?”

“Ancak aşk şişlenebilirse ya da Cupid’in* yayıyla fırlatılabilirse, dostum,” diye fısıldadı Grimm esintiye doğru. Aynı esinti Adrienne’in odasına girdiğinde Hawk’ın görüşünü bulandırmıştı.



Sonraki haftalarda Hawk, güvendiği ve değer verdiği ve de kendilerinin de aynı duyguları paylaştığını düşündüğü Romların, o korkunç günlerde neden karısına bakmaya gelmediklerini merak etti. Muhafızıyla konuştuğunda adam mesajı ilettiğini söyledi. Romlar gelmemekle kalmamış Dalkeith’ten de kaybolmuşlardı. Mallarını takas etmek için de şatoya dönmediler. Büyük salonda mest olan izleyicilerinin önünde öykülerini anlattıkları akşamlar yaşamadılar.

Romlardan biri bile Denizin-Üstündeki-Dalkeith’e yaklaşmadı; kendi alanlarında, üvezlerin ardında kaldılar.

* Aşk tanrısı. (ç.11)

Bu gerçek Hawk'ın zihnini hafifçe kurcaladı, ancak daha ağır endişelerin yükü altında çabucak kayboldu. Kendine söz verdi; karısı tamamen iyileşince ve tuhaf demirciyle ilgili olaylar çözüme kavuşunca, bu soruların cevabını çingene kampım ziyaret ederek alacaktı. Ne var ki Romların kampına gitmesi uzun zaman alacaktı ve o zamana kadar her şey fazlasıyla değişecekti.

★★★

Adrienne iyileştirici uykusundan uyandığında kocasının onu dikkatle izlediğini gördü.

“Seni kaybettiğimi sandım.” Hawk'ın yüzü karanlıktı, ateş ışığında ışıldıyordu ve Adrienne gözlerini açtığında gördüğü ilk şeydi. Beyninin yerini almış sisi dağıtması birkaç dakikasını aldı. Uykusunun açılmasını meydana okuma dürtüsü takip etti. Sadece bu adama bakmak bile sinirini tepesine çıkarıyordu.

“Senin olmayan bir şeyi kaybedemezsin. Ben hiç senin olmadım zaten Lord Hawk,” diye mırıldandı.

“Henüz,” diye düzeltti Hawk. “Henüz benim olmadın. En azından benim istediğim anlamda. Altımda. Çıplak, ipeksi tenin sevgimle kayganlaşırken.” Başparmağını Adrienne'in alt dudağının kıvrımında gezdirip gülümsedi.

“Asla.”

“Asla asla deme. Sözünü yutmak zorunda kalınca, daha da komik duruma düştüğünle kalırsın. Senin kendini böyle hissetmeni istemem hanımefendi.”

“Asla,” dedi Adrienne daha da kararlı bir tavırla. “Ayrıca ben fikrimi değiştirmeyeceğimden yüzde yüz emin olmadığım sürece, asla asla demem.”

“O cümlede çok fazla asla var, kalbim. Dikkatli ol.”

“Senin kalbin pörsümüş bir erik. Hem o kahrolası ‘asla’ların her birinde ciddiym.”

“İstediğin kadar ciddi ol kadın. Seni yola getirdiğimde çok daha fazla zevk alacağım demektir.”

“Ben sürmek için ehlileştirileceğin bir kısrak değilim!”

“Ah, ama çok fazla benzerlik var, değil mi? Güçlü birine ihtiyacın var Adrienne. Kendine güvenen bir sürücüye, güçlü iraden karşısında umutsuzluğa düşmeyecek birine. Sıçrayışlarıyla baş edebilecek, koşuşundan keyif alacak bir erkeğe ihtiyacın var. Seni sürmek için ehlileştirmeyeceğim. Yoo. Seni sadece kendi elime alıştırarak evcilleştireceğim. Evcilleştirilmiş bir kısrak birçok kişiyi üstüne bindirir ama tek bir kişiyi dinleyen vahşi bir at hem ateşini kaybetmez hem de gerçek efendisi hariç kimseyi sırtına bindirmez.”

“Şimdiye dek hiçbir erkek benim efendim olmadı ve olmayacak. Bunu kafana sok Douglas.” Adrienne kendini kalkmaya zorlarken dişlerini gıcırdattı. Bir yandan sırt üstü yatıp kendini inanılmaz şekilde zayıf hissederken diğer yandan konuşmaya çalışmak zor işti.

“Sırtıma binmeye gelince...”

Adrienne kendisi için hüsrana, Hawk içinse eğlenceyle sonuçlanan bir biçimde sözünü tamamlayamadan uykuya dalıp gitti.

Hawk’ın bilmediği şeyse Adrienne’in rüyasında sözlerini tamamladığıydı: *Asla!* Rüyanın-içinde-rüya-gören zihni, Hawk’ın gözlerinde alev alev yanan siyah derinliğe çekildiğini hissederken bile öfkeyle köpürüyordu.

11. Bölüm

“Öldürmeye çalıştıkları ben değilim,” diye tekrar etti Adrienne.

Tüylü yastıklar ve yün örtülerden oluşan tepeciklerin ortasına gömülmüş, kendini çaresizce bir tüy dağı tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordu. Her hareket edişinde lanet yatak da onunla birlikte hareket ediyordu. Çok yoruluyordu, sanki ters duran bir deli gömleğine sarılı olmak gibiydi.

“Kalkmak istiyorum Hawk. *Hemen.*” Maalesef sesi dilediği kadar kararlı çıkmamıştı. Öyle olabilirdi - olmalıydı - tabii özellikle bu adamla tartışmaya çalışırken yatakta olmak düşüncelerini fırtınada savrulan yapraklar gibi dağıtıyor, tutkulu imgelerle dolu bir karmaşaya çeviriyordu.

Hawk gülümsedi, Adrienne onun gibi boş bir ifadeyle, bir tür yarım akıllı gibi gülümsememek için dudaklarını ısırarak kendini tutmak zorunda kaldı. Hawk hüznünlükten güzeldi ama gülümsediğinde Adrienne onun düşman olduğunu unutma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordu. Bu da asla unutmaması gereken bir şeydi.

Huzursuzluğunu iyi değerlendirerek etkileyici bir şekilde kaşlarını çattı.

Hawk'ın tebessümü soldu. "Kadın, iki seferinde de senin peşindeydiler. Gerçeklerle ne zaman yüzleşeceksin? Korunmak zorundasın. Alışsın. Zamanla onları fark etmeyeceksin bile."

Yeşil Leydi Odası'nın dışında bekleyen bir düzine kaslı adamı işaret etti.

Hawk'ın deyimiyile 'seçkin muhafızlar'ına alaycı bir bakış attı. Bacakları açık, kolları geniş göğüslerinde bağdaştırılmıştı. Yerlerinden oynatılamazmış gibi duran adamların hepsi nemrut bir ifadeye sahipti ve fizikleri Atlas'ın bile yükünün yarısını bırakmayı düşünmesini sağlayabilirdi. *Böyle adamlar nerede yetişiyor? Gürbüz ve Kaslı Erkekler Çiftliğinde mi?* Tiksintiyle burun kıvırdı.

"Anlamadığın şey şu: Sen *beni* korumakla bu kadar meşgul olursan suikastçı gerçekten peşinde olduğu kişiyi öldürecek. Çünkü benim peşimde *değil!*"

"Sana 'Deli Janet' demelerinin sebebi gerçekleri kabul etmemekte ısrar edişin mi?" diye sordu Hawk. "*Gerçek* şu ki biri ölmeni istiyor. *Gerçek* şu ki ben seni korumaya çalışıyorum. *Gerçek* şu ki sen benim karımsın ve seni daima tehlikelerden koruyacağım." Konuşurken yakınlaşıyor, *gerçek şu ki* kelimelerini gözlerinin önündeki havaya sert bir darbe vurur gibi vurguluyordu. Adrienne ise her cümleyle tüyden sığınağında biraz daha aşağıya kayıyordu.

"Bu benim görevim, şerefim ve zevkimdir," diye sürdürdü sözlerini Hawk. Gözleri Adrienne'in yukarı bakan yüzünde gezdikten sonra arzuyla gölgelenmişti. "*Gerçek... ah... gerçek şu ki* senin benzersiz bir güzelliğin var, kalbim," dedi aniden boğuk bir sesle.

Sesi, erimekte olan buz parçacıklarının üstüne dökülen kaliteli İskoç viskisine karışan krema gibiydi. Aynı anda hem yumuşak hem de sertti. Adrienne'in sinirini bozuyordu, sımsıkı tutunduğu hâkimiyetini parçalıyordu. Hawk dolgun alt dudağını diliyle ıslatınca Adrienne'in ağzı çöl gibi kurudu.

Hawk'ın altın benekli karanlık gözleri yanıcı, sonsuz bir tutku vaat ediyordu. Adrienne'in dudaklarında kilitlenmiş olan o gözleriyle ve... Hawk onu öpecekti ve Adrienne onu engellemek için her şeyi yapardı!

“Gerçeği öğrenmenin vakti geldi. Ben Deli Janet *değilim*,” diye patladı, Adrienne'in dudaklarını sarhoş edici bir zevkle fethetmesini engellemek için bir şey, herhangi bir şey, aklına ne gelirse söyleyecekti. “Ayrıca bininci kez söylüyorum, ben senin lanet olası kalbin *değilim*!”

Hawk anında onayladı. “Olduğunu da düşünmemiştim. Deli olduğunu yani. Ama sen benim *kalbimsin*, hoşuna gitse de gitmese de. Bu arada, Lydia da böyle düşünüyor. Zeki ve yetenekli olduğunun farkındayız. Ancak iki konu hariç böylesin: güvenliğin ve de ben. Bu iki hususta tamamen mantıksız davranıyorsun.” Kaslı omuzlarından birini silkti. “O yüzden seninle bu küçük konuşmayı yapıyorum. Bir şeyleri daha net görebil diye.”

“Ooo! O şeyler *senin* domuz gibi inat ettiğin şeyler. Ben tehlikede *değilim* ve seni de istemiyorum!”

Hawk güldü. Lanet olası adam, güldü. “*Tehlikedesin*, beni istemeye gelince...”

Hawk ona yaklaştı ve ağırlığını yanındaki şilteye doğru verdiğinde Adrienne hemen panikle kaykılıp yuvarlandı. Ancak dosdoğru Hawk'ın kollarına. Ne isabetli oldu ama, diye düşündü alaycı bir tavırla. Adrienne şimdi neden es-

kiden de bu şilteleri kullandıklarını anladı. Bir de neden o kadar çok çocukları olduğunu...

“Haklısın, istiyorum- ”

Hawk donup kaldı. “İstiyor musun?”

“Odamdan gitmeni!” diye devam etti Adrienne. “Gözümün önünden kaybolup hayatımdan çıkmanı. Alanıma girme, *benimle aynı havayı bile teneffüs etme, tamam mı?*”

“O benim havam, buranın lordu benim. Ancak seninle paylaşmaya ikna edilebilirim tatlı eşim.”

Gülümsüyordu!

“Senin eşin *değilim* ben! Ya da en azından alman gereken eşin *değilim*! Ben 1990’lardanım, toplama yapamıyorsan diye söyleyeyim, neredeyse beş yüz yıl sonrası demek. Comyn de kendi kızını öldürmüştü. Nasıl mı? Bilmiyorum ama şüphelerim var, ayrıca onun kucağına nasıl düştüğüm hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Ama seninle birini evlendirmesi gerekiyordu - bana da Tanrı’nın lütfu olduğumu söyledi - o yüzden birden ortaya çıktığımda beni kullandı! Yani uzun lafın kısası başıma kalmanın sebebi bu.”

İşte. Söylemişti. Gerçek buydu. Bu artık onu baştan çıkarma planlarına son verirdi herhalde. Lydia’nın ona Kral James’le ilgili söyledikleri doğru olsun olmasın, tüm Douglas klanını tehlikeye atmıştı. Bu sözleri Hawk’ın dudaklarının kendininkilere yaklaşmasını engellemişti ki şimdilik en acil tehlike de oydu. Kindar kralların öfkesi bile o kadar tehditkâr görünmüyordu.

Hawk hareket etmeden durdu. Adrienne’i sessizce uzun uzun inceledi, sanki söylediklerini hazmediyordu. Sonra gözlerindeki ifade nazik bir tebessümle silindi gitti.

“Grimm bana sıra dışı hikâyeler anlattığını söylemişti. İnanılmaz bir hayal gücün varmış.

Baban Grimm’e ozan olmak için yalvardığını anlatmış. Kadın, güzel bir hikâyeye karşı değilim ve seve seve dinlerim, tek yapman gereken güvenliğin konusundaki tavsiyeme uymak.”

Adrienne sıkıntıyla oflayınca gümüş-sarı saçlarından bir tutam Hawk’ın yüzünü okşadı. Hawk dudaklarından usulca kayan saç tutamını öptü.

Adrienne’in karnını alevler kapladı. Gözlerini kapayıp, ruhunun derinlerine kaçışmakta olan kendine hâkimiyetini topladı. *Hiçbir yerimi öptüğünü düşünmeyeceğim*, diye geçirdi içinden kararlı bir şekilde.

“Ben Red Comyn’in kızı *değilim*.” İç geçirip gözlerini daha sıkı kapadı. Gözlerini kapamanın hiçbir şeyin kaybolmasını sağlamadığını ne zaman öğrenecekti? Gözlerini açtı. Ah yüce Tanrım, adam muhteşemdi. Ondan böylesine tutkulu bir biçimde nefret edebildiği halde nasıl göründüğü hakkında tarafsız olabildiğini düşününce gururlandı. Çok olgundu gerçekten de.

“Önemli değil, artık karımsın. Önemli olan tek şey bu.”

“Hawk- ”

“Sus kadın.”

Adrienne durup Hawk’ın ellerinin sıcaklığını hissetti. Hangi ara clini tutmuştu? Peki neden içgüdüsel olarak geri çekmemişti? Neden tenindeki usulca ve şehvetli dokunuşu böylesine baştan çıkarıcıydı?

“Adrienne... bu Callabron. İşe yaraması için damar yoluyla vücuda girmesi gerekiyor.” Parmakları hafifçe boyundaki beyaz deride iz bırakan kırmızı yaraya değdi. “Bu bir ıskalamanın eseri değil. Tam hedeften vurulmuş.”

“Beni kim öldürmek istesin ki?” Adrienne zorlukla yutkundu. Biri neden böyle bir şey yapmak isterdi? Burada kimse onu tanıımıyordu. Ama... ya biri Deli Janet’ı öldürmek istediye ve Adrienne’in o *olmadığını bilmiyorsa*?

“Buna verecek bir cevabım yok, kalbim. Henüz. Fakat öğrenene dek gece gündüz korunacaksın. Her dakika, her nefeste. Hayatını bir kez daha tehlikeye atmayacağım.”

“Ama ben Janet Comyn değilim,” diye denedi tekrar inat ederek.

Hawk’ın simsiyah gözleri onun açık gri gözlerine dikkatle baktı. “Kadın, kim olduğun umurumda değil, geçmişte kim olduğun ve olman gerektiğini düşündüğün kişi de. Seni istiyorum. Hayatımda. Kollarımda. Yatağımda. Eğer buna inanmak kendini daha iyi hissetmeni sağlıyorsa... bu gelecekte gelme meselesine yani, o halde inana bilirsin. Ama şu günden itibaren her şeyden önce benim karımsın. Seni incitebilecek her şeyden koruyacağım. Bir daha asla korkmana gerek yok.”

Adrienne ellerini çaresizce kaldırdı. “İyi. Korum beni. Şimdi kalkabilir miyim?”

“Hayır.”

“Ne zaman peki?” diye sordu kederle.

“Ben ne zaman dersem.” Hawk, Adrienne’in savunmasını yıkan bir tebessümle eğilerek öpmeye yeltendi. Yüzü de Adrienne’in iki elinin arasına sıkıştı. Adrienne, Hawk’ı titreyen elleriyle tutup kendine çekerek başlattığı öpücüğü devam ettirmemek için iradesini son damlasına kadar kullandı.

Hawk homurdanıp onu ölçüp tartan bir bakışla inceledi. “Sana şahinlerime davrandığım gibi davranmalıyım, karım.”

“Bırak da yataktan çıkayım,” diye karşılık verdi Adrienne tatlı bir sesle. *Şahinlerine nasıl davrandığını sormayacaktı.*

Hawk boğazından derin bir homurtu çıkardıktan sonra gitti. Ne var ki o seçkin on iki muhafız kapıda kaldı.

O gittikten sonra Adrienne söylediği şeylerden birini çok net hatırladı. *Bir daha asla korkmana gerek yok.* Bu adam gerçek olamayacak kadar iyiydi.



İyileşme süresi boyunca günleri neşe doluydu. Lydia, Hawk’ın itirazlarını görmezden gelerek Adrienne için bahçeye gezinti arabasını çıkarttırdı. Hâlâ kapsamlı şekilde korunduğu halde altın gibi parlayan güneşin altında uyku- lu, şımarık bir kedi gibi kıvrılıp yatabiliyordu ki bu da iyileşmesini hızlandıran bir etkendi. Günler boyu Lydia’yla yaptıkları sohbetlerle, biraz konuşup biraz susarak birbirlerini tanımaya başlarken bitkin bedeninden daha fazlası iyileşti. Çayını yudumlarken (kahveyi tercih ederdi ama o zaman olaya Hawk ve karşılığında istediği iyilikler de dahil olurdu) ve birbirlerine anılarını anlatırken, arada sırada Adrienne burası hayatı boyunca ait olduğu yermiş gibi bir hisse kapılarak ürperdi.

Aşk, hayatın kayalıkları ve dikenleri arasında yetişebilir, sevgiden yıpranmış bir battaniye gibi rahat o küçük sessizliklerden birinde böyle düşündü. Kendi hayatının ıssız engellerinden bir şekilde buraya gelmişti ve burada hayat mutluydu - huzurlu, mükemmel ve de kolay.

Adrienne herkesin düşündüğünden çok daha hızlı iyileşti. Tavis boğum boğum olmuş elleriyle onu incelerken, ona genç olmak gibi bir avantaja sahip olduğunu hatırlattı. Boyun eğmeyen yapını da unutmamalı, diye ekledi. *Yani*

dik kafalı demek istiyorsun, diye düzeltmişti Hawk onun sözlerini.

Lydia, Adrienne'in yanaklarında aşk kızarıklığı olabileceğine inandığını söylemişti. *Hıh!* Hawk dudak bükmüştü. *Güneş ışığına olan aşkındandır, belki.* Lydia, Hawk'ın mutfak pencerelerinden dışarılara yönelttiği yakıcı kıskançlıktaki bakışları karşısında neredeyse sesli bir kahkaha atacaktı.

Grimm, Adrienne'in Hawk'a duyduğu nefretin kuvveti yüzünden, sırf onunla eşit koşullarda mücadele edebilme arzusuyla çabucak iyileşmeye çalışıyor olabileceğini söyledi. *İşte kadınları anlayan bir adam*, diye düşünmüştü Hawk.

Hiçbiri bilmiyordu ki kedisi Moonshadow'u özlemesinin dışında, bu günler hayatının en mutlu günleriydi. Huzur ve güneş ışığında tembellik ederken Adrienne, mutluluk dolu zamanların tadını çıkarıyordu. Biri ona baygın sersemliğinde Eberhard'dan bahsettiğini söylese dehşete düşerdi. Siyah vezirden bahsettiğini söyleseler anlamazdı, çünkü uyanmakta olan zihni henüz satranç taşını hatırlamamıştı. O ve Lydia birlikte güzel güzel vakit geçirirken Grimm, Comyn Kalesi'ne gönderilmişti ve Deli Janet'la ilgili şoke edici bir şey öğrendikten sonra, şimdi dönüş yolundaydı.

Hawk'ın onu *her* anlamda karısı yapmayı kafasına koyduğunu bilseydi eğer, sadece yanına birkaç şey alıp ruhu, daha da önemlisi canı pahasına kaçarđı.

Ama bunların hiçbirini bilmiyordu. Yani Denizin-Üstündeki-Dalkeith'in bahçelerinde geçirdiği zaman, hafızasının hazine sandığına kıymetli bir taş gibi sevgiyle yerleştirilecekti ve orada gölgelerin arasında bir elmas gibi parlayacaktı.

12. Bölüm

Şatoda, arkasında onu takip eden bir düzine aşırı gelişmiş komandoyla oradan oraya gitmek o kadar da eğlenceli değildi ama Adrienne başa çıkmanın yolunu buldu. Bir süre sonra orada değillermiş gibi davranmaya başladı. Tıpkı Hawk'a da sürekli kovulması gereken bir sivrisinekmiş gibi davrandığı gibi. Denizin-Üstündeki-Dalkeith, çocukken ışıklar karardıktan çok sonra yatakta, battaniyesinin altında aşırıldığı bir el feneriyle masal okurken hayal ettiği kadar güzel bir şatoydu. Odalar geniş ve havadardı, çatlaklardan sızabilecek serin esintileri boğması için taş duvarlara parlak renkli dokuma duvar kilimleri asılmıştı. Adrienne duvarlarda bir çatlak bulamasa da sadece görmek için birkaç kilimin arkasına bakmıştı. Tarihsel bir merak, demişti kendine. Ne şatoda ne de şatonun lordunda kusur arayacak hali yoktu ya.

Yüzlerce güzel, tirizlerle ayrılmış pencere. Belli ki Dalkeith'te yaşayan insanlar dışarıda, İskoçya'nın dağlarında, vadilerinde ve kıyılarında o kadar güzel manzaralar varken içeriye tıklmaya katlanamıyordu.

Adrienne, kemerli pencerenin önünde durup batı uçtaki tepelere durmadan çarpan arduvaz-gümüş renkli dalgaların görüntüsünü doya doya izlerken özlemle iç çekti.

Bir kadın böyle bir yere âşık olabilirdi. Mükemmel bir lordun ayaklarının dibine nefis saten terlikler ve ipeksi bukleler serilmişti sanki.

Tam o anda, sanki Adrienne'in asi düşünceleri tarafından çağırılmış gibi görüş alanına giren Hawk, aşağıdaki avluda şimdiye dek gördüğü en büyük siyah savaş atını sürüyordu. Adrienne arkasını dönmeye çalıştı ama onu görmezden gelmeye çalışmasına rağmen durup onu çaresiz bir hayranlıkla izledi. Kiltli İskoç lordu burnundan soluyan hiddetli aygırın sırtına kolayca atladı.

O güzelim kilti uçuşarak havalandı ve Adrienne'e kuvvetli, kaslı uyluklarını günahkâr bir cömertlikle sundu; az miktarda ipeksi siyah tüylerle bezenmişlerdi. Bir an için gözlerini kırpıştırarak gördüğünü sandığı şeye fazla kafa yormamaya çalıştı.

O eteklerin altına bir şey giyiyor olmalıydılar. Fazla çalışan hayal gücünden başka bir şey olamazdı bu. Aygırın belirgin erkeksiliğini bir biçimde Hawk'ın bedeniyle bağdaştırmıştı.

Evet. Buydu işte, kesinlikle. Hawk'ın bacaklarına baskarken aygırın göze çarpan özelliklerini göz ucuyla görmüş ve ikisini bir şekilde birleştirmeyi başarmıştı. Şüphesiz Hawk'ın da bir aygır gibi donanımlı olduğunu görmüş olamazdı.

Yanakları bu düşünceyle kızardı. Hızla topuğunun üstünde dönerek gizli gizli dolanmak için henüz keşfetmediği bir oda aradı. O sabah şatoyu keşfe çıkmıştı, özellikle de o lanet adamı aklından çıkarmak için yapmıştı bunu. El-

bette Adrienne'in dışarı baktığı pencerenin önünden geçmek zorundaydı. *Hem de* kiltini havalandırıp zaten mevcut olan ateşi kızdırmak zorundaydı, değil mi?

Aklını yeniden güzel Dalkeith'in mimarisini düşünmeye zorladı. Şatonun ikinci katındaydı ve çoktan ilk gecesini geçirdiği oda da dahil, düzinelerce misafir odasını dolaşmıştı. Dalkeith devasaydı. Yüzden fazla oda olmalıydı, çoğu da onlarca yıldır kullanılmamış gibi görünüyordu. Şu anda keşfetmek olduğu kanatlar yenilenmiş ve sık sık kullanılmaya başlanmıştı. Açık renkli ahşapla tamamlanmış, parıldayana kadar cilalanmıştı ve bir toz parçası bile görünmüyordu. Kalın dokuma kilimler zemini kaplıyordu, burada çıplak taşlar yoktu.

Neredeyse bütün pencere pervazlarında ters duran güzel kokulu bitkiler ve kurumuş çiçek demetleri asılıydı, koridorlara hoş kokular yayıyorlardı. Bir günışığı huzmesi Adrienne'in dikkatini koridorun ortasındaki kapalı bir kapıya çekti.

Açık renkli ahşaba son derece ayrıntılı bir biçimde oyulmuş at figürü, zıplayıp şaha kalkıyor, yelesi rüzgârda sallanıyordu. Tek boynuzu alnından yukarı doğru narince kıvrılıyordu. Tek boynuzlu at mıydı o?

Eli kapıdayken duraksadı, aniden bu odaya hiç girmemenin daha doğru olacağına dair tuhaf bir hisse kapıldı. *Merak kediye öldürürmüş...*

Kapı sessizce içeri doğru açılınca bir eli havada donup kaldı.

İnanılmazdı. Tek kelimeyle akıl almazdı. Afallamış halde odayı zemininden kireşlere kadar inceledi, baştan sona.

Bunu kim yapmıştı?

Oda vücudundaki kadınlığının her zerresine hitap edi-

yordu. *Kabullen, Adrienne*, dedi kendine kasvetle, *bu şatonun her tarafı kadınlığının her zerresine hitap ediyor*. Seksi ve erkek-si lordundan bahsetmeye lüzum bile yoktu.

Bu oda bebekler içindi. Öyle sevecen ellerle yapılmıştı ki insanı neredeyse bir duygu seline sürüklüyordu.

Bal rengi meşeden beşikler vardı, pürüzsüz olacak şekilde kıvrılmış ve kumlanmıştı ki bebeğin yumuşak tenine kıymık batamasın. Doğu tarafındaki duvarda büyük pencereler vardı, bir bebeği tehlikeye atmayacak kadar yük-sekte ama yine de sabah güneşinin altın parıltısını içeri alabilecek gibiydi. Ahşap zemin, bebeğin ayaklarını sıcak tutabilmek için kalın halılarla döşenmişti.

Parlak renklerle boyanmış ahşap askerler rafları süslüyordu, sevgiyle yapılmış oyuncak bebekler küçücük yataklarda uzanıyordu. Minyatür bir şato, küçük kulelerle kaplıydı, kale hendeği ve asma köprü küçük insanlarla doluydu; gerçek bir ortaçağ bebek eviydi bu!

Pofuduk battaniyeler, beşikleri ve yatakları süslüyordu. Kocaman bir çocuk odasıydı. Bir çocuğun (ya da bir dü-zine çocuğun) başka bir yerde yetişkin birine uygun bir oda aramadan önce, bebeklikten ergenliğe kadar rahatlıkla büyüyebileceği bir odaydı. Bir çocuğun dünyasını saatler boyu sevgi, güven ve keyifle doldurabilecek bir odaydı.

Sanki biri bu odayı çocukluğuna dönerek yaratmış, küçük bir kız ya da oğlan çocuğuyken ona zevk veren hazinelerle tasarlamış gibiydi.

Ama odanın onu en etkileyen yanı bekliyor gibi görün-mesiydi.

Açık, sıcak ve de davetkâr bir şekilde, *beni gülen bebeklerle ve sevgiyle doldur*, diyordu.

Her şey hazırды, çocuk odası yalnızca doğru zamanı

bekliyordu. Doğru kadının gelip onu çocuk şarkılarıyla, hayalleri ve umutlarıyla doldurmasını bekliyordu.

İçinde öyle bir özlem duydu ki Adrienne ne olduğunu bile anlamadı.

Bu yetim oluşuyla ilgiliydi, büyüdüğü o soğuk yerle - bu güzelim odaya hiç benzemeyen o yerle; burası çok güzel bir evin parçasıydı, çok güzel bir diyarda, çocuklarına sevgisini verecek insanlara aitti.

Ah, böyle bir yerde bebek büyütmek.

Adrienne'in aksine anne ve babalarının kim olduğunu bilecek bebekler. Asla neden vazgeçilemeyecek kadar değerli olmadıklarını merak etmek zorunda kalmayacak bebekler.

Adrienne gözlerini ovuşturup uzaklara baktı. Tüm bunlar baş edebileceğinden fazlaydı.

Döndüğünde dosdoğru Lydia'ya çarptı. "Lydia!" dedi bir nefeste. Tabii ya. Muhtemelen bu mükemmel çocuk odasını inşa eden mükemmel adamın mükemmel annesine çarpmayacaktı da ne yapacaktı?

Lydia onu dirseklerinden tuttu. "Kendini iyi hissediyor musun diye bakmaya gelmiştim Adrienne. Kalkıp gezinmen için erken olabileceğini düşündüm- "

"Bu odayı kim yaptı?" diye fısıldadı Adrienne.

Lydia başını eğdi ve bir an için Adrienne, Lydia'nın gülmemeye çalıştığına dair acayip bir izlenime kapıldı. "Hawk kendisi tasarlayıp elleriyle yaptı," dedi Lydia, dikkatini elbisesindeki minik kırışıklıkları düzeltmeye vermişti.

Adrienne gözlerini devirdi, duygusal barometresini hassasiyet hissetmekten alıkoymaya ve daha güvenli bir şey hissetmeye zorluyordu, mesela öfke gibi.

“Neden, tatlı Adrienne, beğenmedin mi?” diye sordu Lydia sıcak bir şekilde.

Adrienne arkasını dönüp odayı sıkkin bir bakışla taramdı. Çocuk odası iç açıcı, neşeli ve yaratıcısının duygularını yansıtan canlı bir havaya sahipti. Yeniden Lydia’ya döndü.

“Ne zaman? Krala hizmetinden önce mi sonra mı?” On yedi ya da on sekiz yaşındayken belki de annesini memnun etmek için mi yaptığı, yoksa yakın zamanda bir gün kendi çocuklarının dolduracağı umuduyla mı yaptığını bilmesi çok önemliydi.

“Hizmeti sırasında. Kral ona yirmi dokuz yaşındayken kısa bir süreliğine izin verdi. Bu bölgelerdeki İskoçyalılarla bazı sorunlar yaşanıyordu ve Hawk, Dalkeith’i güçlendirmek için gelmişti. Anlaşmazlık çözüme ulaşana kadar burada uzun zaman geçirdi. Delirmiş gibi çalışıyordu ve açıkçası ne yaptığı hakkında pek bir fikrim yoktu.

Hawk daima ahşapla çalışmıştır, bir şeyler yapıp tasarlardı. Bizim görmemize izin vermezdi, fazla bahsetmezdi de. James’e döndükten sonra ne yaptığına bakmak için yuvarı çıktım.” Lydia’nın gözleri bir an buğulandı. “Doğruyu söyleyeyim ki Adrienne, beni ağlattı. Çünkü bana oğlumun çocukları ve ne kadar değerli olduklarını düşündüğünü gösterdi. Tamamlanmış halini gördüğümde hayranlık duydum. Birçok kadın da öyle hissederdi sanırım. Erkekler çoğunlukla çocukları böyle görmez. Ancak Hawk, nadir rastlanılan türde bir erkek. Babası gibi.”

Onu bana pazarlamak zorunda değilsin, diye düşündü Adrienne kinle. “Üzgünüm Lydia. Çok yorgunum. Dinlenmem lazım,” dedi gerginlikle ve kapıya döndü.

Koridora çıktığında Lydia’nın kıkır kıkır güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi.

Hawk, Grimm'i kendisini çalışma odasında beklerken buldu, açık kapılardan batıdaki tepelere bakıyordu. Grimm'in kapı pervazını kavrayan elinin boğumlarının beyazlığı dikkatinden kaçmadı, sırtının eğilmez çizgisini de.

"Eee?" Hawk sabırsızca sordu. Karısının geçmişini araştırmak için Comyn Kalesi'ne kendisi giderdi ama o zaman Adrienne'i lanet demirciyle baş başa bırakması gerekirdi. Onu yanında da götüremezdi, bu yüzden Grimm'i göndermişti.

Grimm yavaşça döndü, bir koltuğu ayağıyla itip ateşin önüne oturdu.

Hawk da oturdu, ayaklarını masaya kaldırıp ikisine de brendi koyduğunda Grimm minnetle kabul etti.

"Eee? Ne dedi?" Hawk bardağı daha sıkı tutup, karısının aklının kaçırmasına sebep olacak kadar kötü şeyleri kimin yaptığını öğrenmeyi bekledi. Hawk onun neyi olduğunu anlamıştı. Savaşta gördükleri dehşetlerle yara almış erkeklerin de aynı şekilde tepki verdiğini görmüştü. Çok fazla barbarca ve kanlı kayıp, askerlerden bazılarını hayallerle gerçekleri karıştırmaya itmişti ve zamanla hayallerin gerçek olduğuna inanmaya başlamışlardı. Tıpkı karısı gibi. Ancak söz konusu karısı olunca, gerçek adıyla çağırılmaya bile katlanamayacak kadar acı dolu bir şekilde gerçek dünyadan kaçmasının sebebinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yaşadığı şey her neyse tüm erkeklere karşı güvenini yitirmesine yol açmıştı, özellikle de ona karşı.

Hawk kendini dinlemeye hazırladı, öfkesini vakti gelince soğuk ve etkili bir silah olarak kullanmak için bekle-

di. Önce Adrienne'in şeytanlarını avlayacak, sonra da onu iyileştirmeye başlayacaktı. Bedeni gün geçtikçe güçleniyordu ve Hawk biliyordu ki bunda Lydia'nın sevgisinin payı büyüktü.

Ama Adrienne'in en derin yaralarını iyileştiren şeyin *kendi* sevgisi olmasını istiyordu. Bunu yapmasının tek yoluysa onun çektiklerini öğrenip anlamaktı.

Grimm yutkunup koltuğunda kıpırdandı, sonra da bir çocuk gibi kenarlarıyla oynadıktan sonra kalktı ve şöminenin önüne gidip huzursuzca ağırlığını bir o ayağına bir diğerine vermeye başladı.

"Kes be adam!" Grimm'in gittiği hafta Hawk bu 'Ever-hard' denen adamın yapmış olabileceği şeyleri çılgınca kurgulamaya başlamıştı. Daha da kötüsü, belki de Adrienne'in acısından bizzat Lord Comyn sorumluydu. Hawk o olasılığı düşünmek bile istemedi, çünkü bu klanları arasında kaçınılmaz bir savaş anlamına gelirdi. Şüphesiz korkunç bir şeydi ama karısının intikamını almak için her şeyi yapardı. "Kimmiş bu Ever-hard?" Bu soru, ateşler içindeyken o isim Adrienne'in dudaklarından döküldüğü o geceden beri içini kemiriyordu.

Grimm iç geçirdi. "Kimse bilmiyor. Bir kişi bile adını duymamış."

Hawk alçak sesle lanet okudu. *Demek Comyn sır tutuyor, öyle mi?* "Konuş," diye emretti.

Grimm iç geçirdi. "Gelecekte geldiğini düşünüyor."

"Adrienne'in öyle düşündüğünü biliyorum," dedi Hawk sabırsızlıkla. "Seni Leydi Comyn'in ne düşündüğünü öğren diye gönderdim."

"Ben de ondan bahsediyordum," dedi Grimm düz bir

sesle. “Leydi Comyn, Adrienne’in gelecekte geldiğini düşünüyor.”

“Ne?” Hawk’ın siyah kaşları inanamıyormuş gibi çatıldı. “Ne diyorsun Grimm? Leydi Comyn’in Adrienne’in öz kızı olmadığını iddia ettiğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

Hawk ayağını, damarlarındaki gerginlik canlı bir ateşe dönüşünce ağır bir patırtıyla yere vurdu.

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Althea Comyn sana Adrienne’in kızı *olmadığını* mı söyledi?”

“Evet.”

Hawk dondu kaldı. Beklediği şey bu değildi. “O halde Leydi Comyn bu kızın kim olduğunu düşünüyor? Kiminle evlendim ben?” diye bağırdı Hawk.

“Bilmiyor.”

“Bir fikri var mı peki?”

Hawk’ın sorusu alaycıydı. “Konuş benimle be adam!”

“Anlatabileceğim fazla bir şey yok Hawk. Bildiklerim de... eh, hayli tuhaf, hepsi hem de. Beklediğim gibi olmadığı kesin. Of, öyle hikâyeler duydum ki Hawk, insanın dünyaya inancı sınanır. Eğer söyledikleri doğruysa... vay canına, artık insan neye inanmalı bilemiyorum.”

“Leydi Comyn de kızının sanrılarından muzdarip,” dedi Hawk, şaşkıncı.

“Hayır, Hawk, eğer Althea Comyn’le birlikte yüz kadar başka insan da değilse tabii. Çünkü o kadar kişi onun birden ortaya çıktığını görmüş. Onlarcasıyla konuştum, hepsi de aynı hikâyeyi anlattı. Bütün klan, kız aniden ortaya çıktığında bir ziyafetin ortasındaymış, Adrienne birden lordun kucığında belirmiş, hem de hiç yoktan. Bazı hizmetçiler ona cadı diyormuş ama hemen susturulmuşlar.

Lord onu meleklerin lütfu olarak görüyormuş sanırım. Leydi Comyn tuhaf giyimli kadının elinden bir şey düştüğünü söyledi, panik içindeki insanların arasında onu alma-ya çalışmış. Bana düğünde verdiği siyah vezirmiş, dönünce sana vermiştim.”

“Onu bana neden gönderdiğini merak etmiştim.” Hawk çenesini düşünceli şekilde ovuşturdu.

“Leydi Comyn, daha sonra önemli bir şey olduğu anlaşılabilir, dedi. Satranç taşının bir şekilde büyüdü olduğunu düşünüyor.”

“Öyleyse bu zamanda nasıl...” Durdu, sözlerini tamamlayamadı bile. Ömründe şaşılacak pek çok şey görmüştü ve büyü olasılığını tamamen göz ardı edecek bir adam değildi. ‘Küçük insan’lara inanarak yetiştirilmiş hangi İskoçyalı bunu göz ardı ederdi ki? Ama yine de...

“Nasıl yolculuk yaptığını açıklar,” diye cümleyi onun için tamamladı Grimm.

İki adam birbirlerine baktılar.

Hawk başını iki yana salladı. “İnanıyor musun...?”

“Ya sen?”

Birbirlerine baktılar, sonra da ateşe döndüler.

“Hayır,” diyerek ikisi de aynı anda dudak büktü, pür dikkat ateşi seyrediyorlardı.

“O çok sıradan görünmüyor ama değil mi?” dedi Grimm sonunda. “Yani, alışılmadık biçimde zeki. Güzel. Bir de nükteli, of, yani Comyn Kalesi’nden buraya gelirken anlattığı hikâyeler var bir de. Bir kız için oldukça güçlü. Tuhaf söylemleri var. Bazen, bilmiyorum fark ettin mi ama aksanı da gelip gidiyor.”

Hawk güldü. Fark etmişti. Zehirlenip yattığında aksanı

tamamen kaybolmuştu ve Hawk'ın daha önce hiç duymadığı bir aksanla konuşmaya başlamıştı.

Grimm konuşmayı sürdürdü, neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Öyle bir kadın bir erkeği elinde tutar...” Sözünü yarıda kesip Hawk'a imalı bir bakış attı, sonra boğazını temizledi. “Leydi Comyn kızının gerçekte kim olduğunu biliyormuş Hawk. Burada anahtar kelime *biliyormuş*. Hizmetçilerin çoğu gerçek Janet'in öldüğüne dair hikâyeyi onayladı. Söylentilere göre babası öldürmüştü. Seninle birini evlendirmesi gerekiyordu. Leydi Comyn klanlarının gerçeği asla dile getirmeyeceğini söyledi.”

“Sanırım bu doğru.” Hawk burun kıvrıdı. “*Eğer* bunların birazı bile doğruysa ki doğru demiyorum, Comyn James'in ikimizi de bu yüzden mahvedeceğini biliyor olmalı.” Hawk o acı düşünceyi bir an değerlendirdikten sonra gereksiz bir endişe olarak bir kenara attı. Comyn, Adrienne'in Janet olduğuna kesinlikle yemin ederdi, Douglas'ların tüm adamları da aynı şeyi yapardı. Edinburgh'taki kralın bunlardan haberi olursa, iki klanın da yok edilmesi söz konusu olurdu.

“Lord ne dedi peki, Grimm?”

“Tek kelime bile etmedi. Kızı olduğunu ne kabul etti ne de inkâr etti. Fakat Comyn'in rahibiyle konuştum, o da bana Leydi Comyn'le aynı hikâyeyi anlattı. Bu arada ölen Janet'in ruhuna o tombul beyaz dua mumlarından yakıyordu,” diye ekledi kasvetle. “Yani Comyn Kalesi'nde bir sanrı durumu varsa, hem kitle halinde hem de eşit ölçüde ayrıntılı, dostum.”

Hawk hızla masasına geçti. Oyma, tahta bir kutuyu açıp içinden bir satranç taşı çıkardı. Dikkatle inceleyerek parmaklarında cvirip çevirdi.

Gözlerini yeniden kaldırdığında geceden siyah ve de en az bir körfez kadar derin ve dipsizdi. “Leydi Comyn bu şeyin onu buraya getirdiğine mi inanıyor?”

Grimm başını salladı.

“Onu götürebilir de yani?”

Grimm omuz silkti. “Leydi Comyn, Adrienne’in hatırlamıyor gibi davrandığını söyledi. Sana hiç bahsetti mi?”

Hawk başını iki yana sallayıp düşünceli biçimde önce siyah vezire sonra da alev alev yanan ateşe baktı.

Grimm onun bakışlarını yakaladı, “İnanıyor musun?” diye sordu usulca.

★★★

Hawk Grimm gittikten sonra uzun bir süre daha ateşin önünde oturdu; inanç ve inançsızlık arasında gidip geliyordu. Yaratıcı bir adam olmasına rağmen aynı zamanda da mantıklı bir adamdı. Zaman yolculuğu doğal dünya anlayışına uymuyordu...

Bekleyen ölüm ve yıkımı haber veren Banshee’ye* inanıyordu. Simyacılar ve bilinmeyen ilimlerin uygulayıcıları olan Druid’lere bile inanabilirdi. Çocukluğunda göllerin derinliklerinde yaşayıp onları fark etmeyen yaramaz çocukları sudan mezarlarına çeken kelpic’lere** inanarak büyümüştü.

Ama zamanda yolculuk yapmak mı?

Satranç taşını ne yapacağını sonra düşünmek için eteğinin kesesine koyarken, ilgilenmesi gereken daha önemli

* Ölüm perisi. Kelt mitolojisinde Banshee ölümün habercisidir. (ç.n.)

** Kelt efsanelerine göre göl ve nehirlerde gezen at şeklindeki deniz perisi. (ç.n.)

sorunlar olduğunu düşündü. Örneğin demirci ve dudaklarından onun adını fazlasıyla sık duyduğu inatçı karısı.

Gelecekte Adrienne'in sırlarının hepsini açığa çıkarmak ve Comyn Kalesi'ndeki toplu sanrıları açıklamak için bol bol vakti olacaktı. Ama önce onu gerçekten karısı yapmalıydı.

Bu işi hallettikten sonra diğer ayrıntıları dert etmeye başlayabilirdi. Böylece kafasını rahatlatarak Grimm'in ona verdiği sarsıcı haberleri bir yana bıraktı, tıpkı satranç taşına yaptığı gibi.

Tatlı karısını nasıl baştan çıkaracağına dair planları tüm endişelerinin yerini aldı. Tehlikeli bir gülümseme ve kararlı adımlarla ilerleyen Hawk, Adrienne'i aramaya çıktı.

13. Bölüm

Adrienne huzursuzca yürüyordu, zihni karmakarışık. Gün içerisindeki ufak şekerlemesi, asi düşüncelerini gidermeye hiç yardımcı olmamıştı. Hawk'ın o çocuk odasını doldurmaya ne kadar müsait ve de ne kadar istekli olduğuna dair düşüncelerdi bunlar. İçgüdüsel olarak avlunun kuzey tarafından kaçındı, hastayken yaşadığı o sinir bozucu anlar hâlâ zihninde döndüğünden demirciyle karşılaşmak istemiyordu.

Camdan bir çatının yüzeyinden yansıyan güneş ışığıyla, adeta kendine seslenilmiş gibi derin bir merakla güneye yöneldi. Bunlar barbar insanlar değildi. Eğer yanılmıyorsa dosdoğru bir seraya gidiyordu. Denizin-Üstündeki-Dalkeith'i düzenleyen zihin ne kadar da dâhiyaneydi. Tepeler sayesinde batı tarafından girilmesi imkânsızdı; amansız okyanusa doğru tırmanılmaz bir dikliğe sahipti. Kuzeye, güneye ve doğuya doğru uzanan kale, 25 metre boyundaki devasa kapıların ardında kalıyordu. Dalkeith'i sağlam bir kale olarak tasarlayan zekânın aynı zamanda onu bu

kadar güzel kılabilmesi ne tuhaftı. Savaşın gerekliliklerini sağlayıp barış zamanlarının da kıymetini bilen bir adamın karmaşık zihninin ürünüydü.

Dikkatli ol, yoksa ilgini mi çekmeye başladı?

Seraya vardığında, Adrienne daire biçiminde taştan bir kuleye bitişik olduğunu fark etti. İnternette gezinirken geçirdiği saatlerde sık sık ortaçağa ait şeylere karşı bir ilgi hissetmişti. Burada ne olabilirdi? Şahinler. Onları orada tutup avlanmak için eğitiyorlardı.

Hayvanlara karşı duyduğu ilgiyle ve kedisi Moonshadow'u göğsünde bir sızıyla özlediği için Adrienne gri taş kuleye yaklaştı. Hawk ona şahinlerinden biriymiş gibi davranmaktan bahsederken ne demek istemişti? Merak ediyordu. Eh kendi kendine öğrenecekti, böylece gelecekte nelerden kaçınması gerektiğini de bilirdi.

Uzun ve tamamen dairesel olan kulenin sadece bir penceresi vardı ve o da suntadan yapılmış bir panjurla kapanmıştı. Karanlıkta birden okumayı hatırladı. Merakla ağır kapıya uzanıp kenara itti ve arkasından kapadı ki şahinler kaçmaya yeltenmesin. Hawk'a onu cezalandırması için bir bahane vermeyecekti.

Yavaşça gözleri karanlığa alıştığında gözleri loş ışıktaki birçok boş yuva seçti. Ah, evet burası eğitim kulesi olmalıydı.

Adrienne eski zamanlarda eğitimcilerin kuşlarını avlanmaları için nasıl eğittiklerini anımsamaya çalıştı.

Kule lavanta ve baharat kokuyordu, bitişikteki seradan gelen ağır misk kokusu duvarların içinden sızıyordu. Huzur dolu bir yerdi. Ah, bir daha asla trafiğin gürültüsünü duymamaya ne de kolay alışmıştı. Bir daha ardına bakmak zorunda olmamaya, New Orleans'ı bir daha gör-

memeye - bütün o kaçışın, saklanışın ve de korkunun son buluşuna - bir çırpıda alışmıştı.

Kulenin duvarları serindi ve dokunulacak kadar temizdi. Bir keresinde New Orleans'ta kaldığı pis hücrenin taş duvarlarından o kadar farklıydı ki.

Adrienne ürperdi.

Kavgaları, onca şey varken Acapulco'ya yapacağı yolculuk yüzünden çıkmıştı. Adrienne gitmek istememişti. Eberhard ısrar etmişti. "Peki, o halde benimle gel," demişti Adrienne. Eberhard çok meşguldü, vakti olmadığını söylemişti.

"Hayatın keyfini çıkaramayacaksan bunca para ne işe yarıyor?" diye sormuştu Adrienne.

Eberhard tek kelime bile etmemişti, sadece Adrienne'e kendini tuhaf bir ergenmiş, patavatsız ve istenmeyen bir yetimmiş gibi hissettiren hayal kırıklığıyla dolu bir bakış atmıştı.

"Peki neden beni tüm bu seyahatlere tek başıma gönderiyorsun?" diye sormuştu Adrienne olgun ve soğuk görünmeye çalışarak ama sorusu sızlanıyormuş gibi çıkmıştı.

"Daha kaç kez açıklamam gerekiyor? Seni eğitmeye çalışıyorum Adrienne. Sosyeteye hiç çıkmamış bir yetimin eşim olmasının kolay bir şey olduğunu sanıyorsan bir kez daha düşün. Benim eşim kültürlü, sofistike, Avrupalı olmalı- "

"Beni yine Paris'e gönderme," demişti Adrienne telaşla. "Geçen sefer haftalarca yağmur yağdı."

"Bir daha lafımı kesme Adrienne." Sesi sakindi; çok sakin ve ölçülüydü.

"Benimle gelemez misin? Sadece bir kez?"

"Adrienne!"

Adrienne gerilmişti, mantıksız davranmadığını bildiği halde kendini aptalca ve yanlış davranmış gibi hissediyordu. Bazen Eberhard'ın onu etrafında istemediğini düşünüyordu fakat bu çok mantıksızdı - onunla evleniyordu. Onu karısı olması için hazırlıyordu.

Yine de Adrienne'in şüpheleri vardı...

Rio'ya yaptığı son yolculuktan sonra Blind Lemon'daki eski arkadaşlarından Eberhard'ın ofisinde pek zaman geçirmediğini duymuştu ama gösterişli Porsche'sinde yanında bir o kadar gösterişli bir esmerle *görülmişti*. Kalbi kıskançlıkla parçalanmıştı.

"Zaten ben yokken *o kadar* da çok çalışmadığını duydum," diye mırıldanmıştı.

Asıl kavga işte o zaman başlamıştı, öyle ileri gitmişti ki Eberhard, Adrienne'i hem afallatan hem de dehşete düşüren bir şey yapmış ve körü körüne sisli New Orleans gecesinde kaçıp gitmesine sebep olmuştu. Ona vurmuştu. Çok sert. Hem de şaşkınlığından yararlanarak birden çok kez.

Adrienne ağlayarak Eberhard'ın onun için kiraladığı Mercedes'e atlamıştı. Gaza basmıştı ve araba ileri atılmıştı. Körü körüne, oto-pilotta sürerken, akan maskarasıyla karışan gözyaşları, Eberhard'ın o gece giymesi için seçtiği krem rengi elbiseyi lekeliyordu.

Polisler onu kenara çekip saate yüz milden fazla hız yaptığını söylediklerinde yalan söylediklerini biliyordu. Eberhard'ın adamlarıydılar. Muhtemelen onları Adrienne evini terk eder etmez aramıştı; eve hangi yoldan gittiğini biliyordu.

Adrienne polis memurlarıyla arabasının dışında dururken yüzünde çürükler ve şişler vardı, dudağı kanıyordu, neredeyse histerik bir sesle ağlıyor ve özür diliyordu.

Ancak çok sonra iki polisin de yüzüne ne olduğunu sormadıklarını fark etmişti. Dayak yediği belli olan bir kadını bir parça bile endişe göstermeden sorgulamışlardı. Onu kelepçeledikten sonra polis merkezine götürüp Eberhard'ı aradıklarında, ahizeyi kapayıp ona üzgün gözlerle bakarak hücreye gönderdiklerinde hiç şaşırmadı.

O cehennem gibi yerde üç gün geçirmişti, sırf Eberhard ona bir ders verebilsin diye.

Onun aslında ne kadar tehlikeli olduğunu da o gece anlamıştı.

Kulenin serinliğinde, Adrienne kendine sarılıp umutsuzca Eberhard Darrow Garrett denen o yakışıklı adamın ve hayatını bir yetimhanede yalnız, kısıtlı bir hayat geçiren o aptal kızın hayaletlerinden kurtulmaya çalıştı. Ne kadar da kolay bir av olmuştu. *Küçük yetim Adri-Annie'yi gördün mü? Eberhard'ın yeni soytarısı. O hor gören sözleri nerede duymuştu? Rupert'ın yatında, içki tazelemek için aşağıya gittiğini sandıklarında. Şiddetle ürperdi. Bir daha asla bir adamın soytarısı olmayacağım.*

“Asla,” dedi tekrar yemin ederek. Adrienne bu acı anılarla dolu gelgiti sakinleştirebilmek için başını iki yana salladı.

Kapı açıldı ve içeri parlak günışığından geniş bir huzme girdi. Sonra yeniden kapandı ve karanlık bir kez daha kesin egemenliğine kavuştu.

Adrienne donup kaldı, dertop olup kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Daha önce de böyle hissetmişti. Saklanmış, beklemiş, avcıya yerini bildirme korkusuyla nefes bile alamayacak kadar korkmuştu. Nasıl da koşup saklanmıştı! Ancak bir sığınak yoktu. Ta ki Seattle'da bulduğu gizli sokaklara kadar, New Orleans ve Pasifik Kuzeybatısındaki sığınağı

arasındaki her dönemeçli tali yol sonsuz bir kasvete sahip cehennem gibiydi. Sessizlik boğuk bir mırıltıyla bölündüğünde acı anıları onu boğmak üzereydi.

Hawk mıydı o? Şarkı mı söylüyordu? Bir ninni miydi o?

Keltçe sözlerin boğuk ve derin sesi... Adrienne onun yoğun karamel gibi bir sesi olduğunu nasıl tahmin edememişti? Konuşurken mırılıyordu sanki; şarkı söyleyişiyle kilisedeki Rahibe Abbess'i bile baştan çıkarabilirdi.

“Merak ettin, öyle mi? Tek başına geldiğini gördüm.” Şarkısını bitirince aksanı kulede yankılandı.

“Nereye geldim?” diye sordu Adrienne meydan okurcasına.

“Bana alışmaya, evcilleşmeye.” Sesi eğleniyor gibiydi ve zifiri karanlıkta yürüdüğünde Adrienne kiltinin hışırtısını duydu.

Cevap vermeye tenezzül etmeyecekti.

Uzun bir duraksamadan sonra yeniden bir hışırtı duyuldu, sonrasındaysa, “Şahinlerle avlanan bir avcının ne gibi özellikler taşıması gerektiğini biliyor musun kalbim?” sözlerini işitti.

“Ne?” Kendine hâkim olamadan mırıldanarak hafifçe geriye sıçradı. Kollarını karanlıkla ileri doğru uzattı.

“Zahmetli bir iştir bu. Az sayıda erkek şahinci olabilir. Çok azı gerekli mizaca sahiptir. Bir şahinci sonsuz sabra, keskin kulaklara ve olağanüstü bir görme yetisine sahip olmalıdır. Cüretkâr bir ruhu ve nazik ama güçlü elleri olmalı. Dişi kuşuyla daimi bir uyum içerisinde olmalı. Neden biliyor musun?”

“Neden?” diye fısıldadı Adrienne.

“Çünkü şahinler çok hassas ve kolay heyecanlanan ya-

ratıklardır, kalbim. Baş ağrıları ve her türlü insani hastalıktan muzdariplerdir, öyle hassaslardır ki. Aşırı hassasiyetleri onları en iyi ve başarılı avcılar haline getirir ama aynı zamanda ihtiyaçları da aynı ölçüde çoktur. Özellikle de vahşi şahin... ah, benim tatlı vahşi şahinim, en zorlayıcı ve en kıymetli mücadele onunla yaşanır.”

Adrienne vahşi şahinin ne olduğunu sormayacaktı.

“O inatçı, sessiz ruhunun derinliklerinde ‘Vahşi şahin de ne?’ diye soruyorsun, değil mi kalbim?” İçten bir kahkaha attı ve aniden hoş bir havaya bürünen kulenin duvarlarında yankılandı.

“Bana ‘kalbim’ demeyi bırak,” diye mırıldandı son derece dikkatli bir biçimde gerilerken. Bir duvar bulması gerekiyordu. Kule yuvarlaktı, bir duvar demek eninde sonunda bir kapı demekti.

Taş zeminde ayak seslerini duydu. Tanrım, bu adam onu nasıl görebiliyordu? Ama dosdoğru üstüne geliyordu! Adrienne yavaşça, dikkat çekmeden geriledi.

“Ben karanlığa alışkınım küçük hanım,” diye uyardı. “Seni bulacağım. Ben şahincilerin ustasıyım.”

Adrienne hiçbir şey demedi, hiç ses çıkarmadı.

“Vahşi şahin, yabani ve yetişkin şahindir,” diye devam etti Hawk sesinde bir tebessümle.

“Genellikle bir şahinci eğitimleri konusunda isteksizdir ama bazen, geçen akşamki hasat dolunayı gibi nadir bir ay çıktığında şahinci öyle göz alıcı, öyle görkemli bir kuş görür ki tüm ihtiyatını elden bırakıp o vahşi şahini tuzağa düşürüp kendine bağlamaya yemin eder. O vahşi, özgür geçmişini tamamen unutturmaya yemin eder - ışıktayken da karanlıkta - kendini özgür iradesiyle sadece geleceğe ve şahincisine adanmasını sağlar.”

Adrienne'in ona cevap *vermemesi* gerekiyordu; sesini takip edecekti.

"Benim tatlı şahinim, sana onu nasıl ehlileştirceğimi anlatabayım mı?"

Sessizlik, mutlak bir sessizlik. Tetikteki hayvanlar gibi karanlıkta daire çiziyorlardı.

"Önce dişi kuşumu kör ediyorum, yani siyah, ipekten bir başlıkla görüşünü kapatıyorum."

Adrienne aniden aldığı nefesin utanç verici sesini titreyen eliyle kapadı. Hızla yana kaydıığında elbisesinin etekleri hışırdadı.

"Sonra pençelerini kesiyorum."

Sadece bir metre ötesinde bir çakıl yuvarlandı. Geriye doğru bir adım daha atarken ses çıkarmamak için eteklerini tuttu.

"Bileklerine köstek ve ince ziller takıyorum ki her hareketinden haberdar olabileyim, çünkü ben de onunla karanlıktayım."

Adrienne kesik bir nefes aldı - nefes nefese kalmıştı sanki - sonraysa kendini tutamadığı için lanet etti, o hain soluğunu takip edeceğini biliyordu. Hawk'ın taktığının onu kendini göstermeye itene kadar konuşmak olduğunu biliyordu. *Ya sonra?* Merak etmeden duramadı. Hawk onunla şimdi buracıkta, kulenin karanlığında sevişecek miydi? Birden ürperdi ve sebebinin korku olduğundan emin değildi. Hem de hiç.

"Sonra da onu yuvasına bağlamak için bir ip kullanıyorum, ta ki bağlamama gerek kalmayana, kendi özgür iradesiyle bağlanana dek. En güzel tarafı da onu kendime bağladığım o uzun, yavaş süreç. Ona şarkı söylüyorum, sadece benim sesime alışana dek aynı tatlı şarkıyı söylüyorum..."

Karamela gibi sesi yeniden o boğuk ninniye söylemeye başladı, Adrienne'in iradesini eritiyordu.

Adrienne yavaşça geriye gitti; Hawk'ın yanından geçerken bıraktığı esintiyi hissedebiliyordu, sadece birkaç santim ötesindeydi. Neredeydi şu duvar?

Hawk onu karanlıkta bulduğunda neredeyse çığlık atıyordu, uzun bir süre onu demir gibi kavrayan kolların arasında çırpındı. Hawk'ın nefesi yüzüne çarpıyor ve Adrienne çırpınmayı sürdürüyordu. "Sakin ol, tatlı şahin. Sana zarar vermeyeceğim. Asla," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Adrienne, Hawk'ın uyluklarının ince sabahlığının üstündeki yakıcı sıcaklığını hissetti. Baş döndüren misk ve erkek kokusuyla sarılmıştı. *Ah yakışıklı adam, neden seni son aldanişım ile mahvolmadan önce tanımadım? Neden seninle hâlâ bir şeylere inanırken tanışmadım ki?* diye kederlendi. Kollarında mücadele etti, onu var gücüyle sallıyordu.

"Bırak gideyim!"

Hawk itirazlarını duymazdan geldi, onu çelik gibi saran kollarıyla göğsüne çekiyordu. "Evet, seni körleştirmek zorunda kalacağım. Ya da belki de ellerini bağlayıp gözlerini ipekle kapamalı ve seni yatağıma yatırmalıyım, çırılçıplak ve sere serpe uzanıp dokunuşuma alışana dek zevke açık bir halde. Bu seni ehlileştirir mi tatlı şahin? Zamanla dokunuşumu sevebilir misin? Benim sana duyduğum gibi bir açlıkla arzular mısın beni?"

Adrienne zorlukla yutkundu.

"Bir şahin amansız ve sert bir sevgiyle eğitilir. Işığını alıp kör ettiğinde diğer duyularıyla anlamayı öğrenir. Yalan söylemeyen duyularıyla. Şahin çok bilge bir varlıktır, sadece hissedebildiklerine inanır, pençesinde ya da gagasında tutabildiklerine. Dokunma, koku alma, duyma. Görüşünü

ve özgürlüğünü yavaş yavaş tekrar kazanmaya başladıkça, onları ona geri veren ele bağlanır. Eğitiminin sonunda efendisine güvenemez ve ona mutlak sadakat sunamazsa her fırsatta kaçmaya çalışır.” Duraksadı, dudakları ondan bir nefes ötedeydi. “Şahinlerimin hiçbirisi elimden uçtuk-tan sonra geri dönmemezlik etmedi,” diye uyardı.

“Ben aptal bir kuş değilim- ”

“Hayır, aptal değilsin, en güzelsin. Bir şahin uçuş, du-yarlılık ve hız açısından bir atmacayla boy ölçüşebilecek tek kuştur. Yüreğinin kuvvetinden bahsetmeye bile lüzum yok.”

Adrienne ona şarkı söylemeye başladığı anda kapılmış-tı. Dudakları dudaklarını hafifçe okşadığında da daha fazla itiraz etmedi. Bir sonraki anda Hawk’ın vücudunu saran elleri haşınlaştığında de itiraz etmedi. Ateş gibi talepkar dokunuşlarla onu ikna ediyor, onu elde ediyordu.

“Benim için yükseklerde süzülür müsün tatlı şahin? Seni daha önce hiç çıkmadığın kadar yükseklerle çıkaraca-ğım. Ancak hayalini kurabildiğin yüksekliklere tırmanma-yı öğreteceğim sana,” diyerek söz verdi Hawk, bir yandan çenesine, burnuna ve göz kapaklarına öpücükler kondu-ruyordu. Elleri karanlıkta Adrienne’in çenesini kavradı, elleriyle yüzünün ve boynunun her kıvrımını ve ipeksi kovuğunu hissederek ince ayrıntılarını aklına kazıdı.

“Hisset beni kadın. Bana ne yaptığını hisset!” Bedenini onunkine yaslayıp kalçasını ona doğru itti, kiltinin altında kabaran erkekliğini hissetmesini sağladı.

Duvar buradaydı işte; bunca zaman hep oradaymış! Bir yanda serin taş, diğer yanda yaslanarak onu yakmakta olan Hawk’ın cehennem alevleri. Adrienne onu itmek için el-

lerini kaldırdı ama Hawk ellerini yakalayıp duvara, başının üstüne dayadı.

Güçlü parmakları Adrienne'in elini açarak, parmaklarını parmaklarıyla kenetledi ve ellerini okşadı.

"Benim tatlı şahinim," diye fısıldadı boynuna. "İstediğin kadar mücadele et, bir işe yaramayacak. Ben seni kafama koydum, hem bu senin ilk körleştirilişin. Bu karanlıkta bedeninin her ipeksi noktasına dokunan ellerimi tanıyacaksın. Senden daha fazlasını almayacağım. Yalnızca dokunuşumun ızdırabını çekersen, yüzümü bile görmene gerek kalmaz. Sen ellerimde uysallaşırken sabırlı olacağım."

Hawk'ın elleri sıvı ateş gibiydi, Adrienne'in geceliğini kalçalarına çekiyordu ve... Hayır! Bu sabah iç çamaşırı için nereye bakacağını bilememişti. Hawk'ın elleri, o güçlü güzel elleri uyluklarına masaj yapıyor, kaslı bacağının sıcaklığını aralarına itmek için bacaklarını nazikçe birbirinden ayırıyordu. Adrienne'in bacaklarının arasındaki hain ıslaklığı hissettiğinde tatlı bir mırıltı çıkardı, erkeksi zaferinin derin ve boğuk mırıltısıydı bu. Adrienne aniden kızardı; istemeden de olsa elleri Hawk'ın omuzlarına tutunmak için uzanmış, sonra da o yumuşak, gür saçlarının derinliklerine kaymıştı. Çoktan zayıf düşen dizleri, Hawk geceliğinin üstünü açıp başını göğüslerine götürdüğünde tamamen çözüldü, şişkin uçlarını önce diliyle yalıyor, sonra da hafifçe dişliyordu.

Adrienne, Hawk'ın kiltini kaldırdığını belli belirsiz fark etti ama sert, sıcak ve dolgun uyarılışının uyluğundaki hareketini kesinlikle fark etmişti. Adrienne'in boğazından boğuk bir ses çıktı: kısmen bir inilti, kısmense bir yalvarıştı. Bunu ona nasıl yapmıştı? Sadece ona dokunarak Hawk

bir şekilde üstüne kuşandığı direncin her zerreciğini sökmeyi başarmıştı.

Eberhard'la hiç böyle bir şey yaşamamıştı! Zihni bedenini terk etti ve onu kör eden ele tutundu. Onu görüşten yoksun bırakan eli dudaklarıyla tattı, diliyle parmağını yakalamak için başını çevirdi. Adrienne, Hawk aynı parmağı bacaklarının arasındaki kaygan ateşe yerleştirdiğinde neredeyse çılgılık atacaktı. "Benim için uç, tatlı şahin," diye cesaretlendirdi Hawk, dolgun göğüslerinden birini avuçlayıp dikleşen ucunu yalarken. Adrienne'i merhametsizce tahrik ediyor, nazıkçe çimdikliyor, her tarafına dokunuyordu.

Dudakları dudaklarına çok uzun zamandır reddedilişinden doğan bir ümitsizlik ve ızdırapla saldırdı. Belki de asla dinmeyecek bir açlıktı bu. Öpücüğü uzun, sert ve cezalandırır gibiydi ve Adrienne onun kelimelere dökülmemiş taleplerinin tadını çıkarıyordu. Hawk'ın başparmağı tüylerinin arasındaki minik tepeciği bulduğunda dudaklarından bir inilti kaçtı ve büyüyen bir dalga onu gitgide yukarı taşıırken Adrienne'in başı geriye düştü. Kendini Hawk'ın parmaklarına, diline ve dudaklarına bırakarak, kontrolünün son damlasını da feda etti.

"Adrienne," diye fısıldadı Hawk derin bir sesle, "öyle güzelsin ki. İşte beni kadın. Bana benim sana duyduğum gibi ihtiyaç duy."

Adrienne adı ona hiç öğretilmeyen bir yerin sıcaklığını hissetti, bu onu daha da derinlere çekiyordu. Söylenmesi gerektiğini bildiği sözleri söylemek için mücadele verdi. Onu özgür bırakacağını bildiği o kelimeyi. Kadınları ayartan efsanevi adam... Ah, binlercesinin önünde nasıl dize geldiğini anlamak öyle kolaydı ki! Çok iyiydi. Neredeyse

Adrienne'i sadece ve sadece kendisini arzuladığına inandıracaktı. Neredeyse tekrar aptal durumuna düşecekti.

İşte bu yüzden onlara ahlaksız deniyordu. Lothario'lar.*
Don Juan'lar.**

Savaş sanatında, herhangi bir fetih sırasında gösterdikleri ustalık ve acımasız kararlılığı kadınları baştan çıkarmaya adıyorlardı.

Adrienne savunmasının kalıntılarını canlandırarak, Hawk'ın cüretkâr hareketlerine karşı iradesini çelik gibi güçlendirdi.

Hawk kaybolmuştu. Bu büyüleyici kadını ilk gördüğü andan itibaren olduğu kadar kayıptı. Gizli ve korkunç bir geçmişten doğan tuhaf hayalleri önemli değildi. Tüm korkularını silmenin bir yolunu bulacaktı. Grimm'in ona söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Sevgiyle ve zamanla her türlü engeli aşabilirdi. Adrienne onun dişi atmamacası olacaktı, şimdi ve daima. Kendini ellerine bırakışı Hawk için bir hazine kadar kıymetliydi, dudaklarının tatlı balının tadını en nadir lezzetler gibi çıkarıyordu. Hawk bir gün Adrienne'in ona duyduğu hislerini paylaşacağı düşünceyle titredi. Yanında o varken hiçbir şey eskisi gibi boş ve anlamsız olmayacaktı.

Yoo, bu kadınla ömrü boyunca kalacaktı. Diğer kadınların tapındığı yakışıklılığı Adrienne'i ilgilendirmiyordu. Bu kadının kendi sırları vardı. Kendi korkuları. Bir derinliği. Sonuçta, şüphesiz ki nadir bulunan türde bir kadındı. Hawk batıyordu, onun derinliklerine doğru çekiliyordu... öpücükleri yırtıcı bir biçimde derinleşti ve Hawk, Adrien-

* Lothario, Don Kişot'ta adı geçen bir kadın avcısının adıdır. (ç.n.)

** Don Juan efsanevi, kadın avcısı bir karakterdir. (ç.n.)

ne'in dişlerinin alt dudagını kavrayışı hissetti. Hawk'ı çıldırtıp kontrolünün ötesine sürüklüyordu.

"Oh!" diye inledi Adrienne bir nefesle, Hawk ipeksi boynunu hafifçe ısırırken.

Başarısıyla cesaretlenen Hawk ilk denemesini yaptı. Ona söylemek zorundaydı; bunun bir oyun olmadığını anlatmak zorundaydı. Hayatı boyunca asla böyle hissetmediğini, bir daha da asla böyle hissetmeyeceğini bilmiyordu. Bunca yıldır beklediği kadın Adrienne'di; yüreğini tamamlayan oydu. "Kalbim, aşkım, ben- "

"Of, sus, Adam! Konuşmaya gerek yok." Adrienne onu susturmak için dudaklarını dudaklarına dayadı.

Hawk dondu kaldı, bir buzul kadar sert ve her noktası bir o kadar da soğuktu.

Dudakları dudaklarında hareketsiz kaldığında Adrienne'in kalbi acıyla haykırdı. Ama yeniden kendini aptal durumuna düşürürse ne denli büyük bir acıyla haykıracaktı?

Hawk'ın elleri acımasızca tenine battı. Günlerce kalacak morluklar bırakacaklardı.

Yavaşça, çok yavaşça, birer birer parmakları açıldı.

Adrienne *onun* adını söylemişti!

"Bundan sonra Adam'ın adını söylediğinde, zaten benim olanı istemeyi bırakıp almaya başlayacağım. Bana ait olduğunu unutuyor gibisin. Seni yatağıma götürebilecekken baştan çıkarmama gerek yok. Seçim senin Adrienne. Tavsiyem, akıllıca seç."

Hawk kuleyi tek kelime daha etmeden terk ederek Adrienne'i karanlıkta tek başına bıraktı.

14. Bölüm

Adrienne'in iştahı açılmıştı. Şahin olayından sonra günün kalanını avluda gezinerek geçirmişti. *Bitmeyecek mi bugün?* diye merak ediyordu. Otuz kilometre kadar yürümüştü herhalde, en azından sinirini biraz olsun dindirmiş olmalıydı. Şatoya dönüp Hawk'la cesur bir biçimde yüzleşme kararı aldığı anda seçkin muhafızı bile biraz bitkin görünüyordu.

Akşam yemeği patates çorbasıyla açıldı, peynirle ve beş tür biberle çeşnilendirilmişti; yağlı asma yapraklarının üstünde narin beyaz bir balık buğulama, tereyağlı yengeçle süslenmişti; kusursuzca kızartılmış kuşkonmaz; tombul sosisler ve gevrek ekmekler; pudingler ve meyveler; limonlu ve yaban mersinli turtalar vardı. Adrienne bir lokma bile yiyemedi.

Bir kez daha başını kaldırıp Hawk'ın ona doğrulttuğu ölümcül bakışı görürse, çılgılık atmamak için ağzını cliyle kapatmak zorunda kalacaktı.

Adrienne iç geçirip görünüşe göre herkesin keyifle yediği çorbadan bir kaşık aldı.

Kaşığıyla itti, dürttü, yumuşak şeyleri ezdi. Hawk niha-yet konuştuğunda kuşkonmazını muntazam sıralar halin-de yeniden düzenlemekle meşguldü.

“Madem yemeğinle oynayacaksan Adrienne, gerçekten aç olan birine verebilirsin.”

“Sizin gibi mi lordum?” Adrienne onun da dokunul-mamış yemekle kaplı tabağına bakarak tatlı tatlı gülümse-di.

Hawk’ın dudakları bir çizgiye dönüştü.

“Yemeği sevmedin mi Adrienne hayatım?” diye sordu Lydia.

“Yemek harika. Sanırım hâlâ iştahımı geri kazanama-dım- ” derken sözü yarım kaldı.

Lydia ayağa fırladı. “Belki de dinlenmelisin Adrienne,” dedi heyecanla, oğluna da suçlayıcı bir bakış fırlatarak. Hawk gözlerini devirerek karışmayı reddetti.

“Yok, hayır, Lydia!” Adrienne hemen itiraz etti. “Tama-men iyileştim.” Yeniden Yeşil Leydi Odası’na dönüp has-ta insan rolünü oynamaya hiç niyeti yoktu. O odada çok tuhaf anıları vardı. Bu gece kendine uyumak için yeni bir oda bulmayı planlamıştı; nasıl olsa bu devasa şatoda oda sıkıntısı yoktu. Kendi başına keşfe çıkıp yeni bir oda seç-meyi iple çekiyordu. “Gerçekten, iyiyim ben. Sadece öğle yemeğini çok kaçırdım.”

“Öğle yemeği yemedin,” dedi Hawk duygusuz bir ses-le.

“Ya, peki sen nereden biliyorsun?” diye cevabı yapıştırdı Adrienne. “Belki de mutfakta yemişimdir.”

“Hayır yemediniz,” diye ekledi Tavis yardımsever bir tavırla. “Ben gün boyu mutfaktaydım, ya neyse. Yemek ye-meyi iyice unuttunuz bence leydim. Benim de birkaç kez

aynı şeyi yapmışlığım var da. Acıktıkça iştahım da bir o kadar azalır hem. Yani yerseniz iyi edersiniz leydim. Gücünüzü toplamanız lazım.” Başını neşeli bir şekilde anlayışla sallayarak talimatını noktaladı.

Adrienne tabağına baktı, yanakları isyankârca kızardı.

Lydia gelip Adrienne’in sandalyesinin yanında korumacı bir şekilde dikilirken Tavis’e ters ters baktı.

“Ben de o kadar aç değilim,” dedi Lydia. “Ne dersin, seninle bahçede bir gezintiye çıkalım mı?- ”

“Kaba kuvvet de arkamızdan mı gelecek?” diye mırıldandı Adrienne, Hawk’a kirpiklerinin altından bakarak.

“Hem oğlum da o arada kilerden biraz kahve çekirdeği alıp biz dönene kadar güzel birer bardak kahve yapar,” diye devam etti Lydia, sanki sözü kesilmemiş gibi araya rüşvetini de sokuşturmuştu.

Adrienne ayağa fırladı. O gözlerden kaçacaktı, üstüne bir de kahve alacaktı hem de.

Hawk’ın gözleri şimdi de ihanete uğramış gibi bir ifadeyle parıldıdı.

Lydia, Adrienne’i elinden tutup bahçeye yöneldi.

“Kahveyi yapacağım anne,” dedi Hawk arkalarından. “Ama Maery’nin Adrienne’in eşyalarını Tavus Kuşu Odası’na taşımasını sağla.”

Lydia durdu. Adrienne’i tutan eli fark edilemeyecek kadar hafifçe kasıldı. “Bundan emin misin Hawk?” diye sordu sertçe.

“Onu duydun. Tamamen iyileşti. Benim karım. En iyi korunacağı yer başka neresi olabilir ki?”

“Pekâlâ.”

“Tavus Kuşu Odası neresi?” Adrienne, Hawk’a bakmak için gerisingeri döndü.

“Üçüncü katta.”

“Bana ait mi olacak?”

“Kullanmadığım tarafları. Orası benim odamdır.”

“Seninle *yatmayacağım* ben- ”

“*Sana sorduğumu* hatırlamıyorum- ”

“Seni aşırı gelişmiş, ukala, kibirli ahmak- ”

“Lütfen ama Adrienne, oğlum o şeylerden hiçbirini değil,” diye azarladı Lydia.

“Sana bir lafım yok Lydia. Seni gerçekten sevdim,” dedi Adrienne kibarca. Kibarlığı Hawk’a bakmasıyla çabucak kayboldu. “Ama senin yatağını paylaşmayacağım!”

“Bu yemek masasında tartışılacak bir konu değil ama bence,” dedi Tavis başını kaşıyarak, yanakları kızarmıştı.

Hawk güldü ve o karanlık gürültü Adrienne’in bedeninden titreşerek geçti ve göğüs uçlarını dikleştirip kalbinin hızla atmaya başlamasına yol açtı.

“Karım, seni bağlayıp oraya taşıtırmak zorunda da kalsam bu akşamı benim odamda geçireceksin. Ya o aşağılanmaya maruz kalırsın ya da kendi iradenle yürüyerek gelersin. Nasıl geldiğin o kadar da umurumda değil. Yeter ki *gel*.”

Adrienne’in göğsünde bir isyan baş gösterdi, neredeyse aklını başından alacaktı. Hayal meyal arkasındaki kapının açılıp kapandığını duydu ve midesini kaldıran iğrenç bir parfüm kokusu aldı. Koku her neyse ona yetimhaneyi, çatı katlarını, naftalin toplarını ve rahibelerin ona yerleri sildirip ağır, koyu renkli mobilyaların tozunu aldırıldığı günleri hatırlatmıştı.

“Sevgilim!” Arkasından kadınsı bir mutluluk çığlığı duydu.

Lydia'nın eli elini acı verecek kadar sıktı. "Olivia Dumont," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Tanrım! Bugünü aklımı yitirmeden tamamlarsam iyi."

"Olivia?" Adrienne ismi tekrarlardı, gözleri Hawk'ı buldu.

Olivia, Hawk kederlenmişti. Bugün süratle kötüden daha kötüye dönüşüyordu. Adrienne'in sorgulayan bakışlarını görmezden geldi. Ne hakla sevişirken ona Adam dedikten sonra başka bir kadınla ilgili soru sorabilirdi? Buna hakkı yoktu. Özellikle de *o lanet herifin* adını söyledikten sonra.

Aklına her gelişinde öfkeden kuduruyordu.

Adam.

Demirciyi lime lime ettiği düşüncesi onu bir an için rahatlattı. Sonrasındaysa içindeki perişanlık onu ele geçirdi. Şimdi iki sorunu vardı: Adrienne'in kendisini istemesini nasıl sağlayacaktı? Peki Olivia'yı ne yapacaktı?

Olivia'yı demirciye mi ayarlasaydı?

Uzun zamandır ilk kez gülümsedi.

Doğal olarak Adrienne de bunu yanlış anladı ve Olivia'ya gülümsediğini düşündü ki Olivia da öyle sandı. Ayrıca kaşlarını çatışından anlaşıldığı kadarıyla annesi de öyle sanmıştı. Grimm alçak sesle küfretti. Tavis başını sallayıp hiddetli bir şekilde lanet okudu ve güzelce donatılmış masadan sessizce uzaklaştı.

"Olivia." Hawk başını kaldırdı. "Seni Dalkeith'e getiren nedir?"

"Hawk," Olivia mırlar gibi konuşuyordu, "sormana lüzum var mı? Sarayda seni özledim. Çok uzakta kaldın... yanımdan... çok, çok uzak kaldın. Seni istiyorsam bizzat gelip almam gerektiğine karar verdim. Dolayısıyla da..."

Gözlerini kırptırıp bariz bir davetkârlıkla cümlesini bitirdi: “Geldim işte.”

Hawk sonradan sorduğu sorunun ne denli aptalca olduğunu Adrienne, Olivia’ya buz gibi bir bakış attığında fark etti. Hawk, Olivia’nın bütün soruları - ne kadar masum olurlarsa olsunlar - imalı şekilde cevaplayabileceğini biliyordu ama Dalkeith’e döndüğü anda onun tuhaf davranışlarına dair kötü anılarını aklından silmişti. O anıları bir an önce hatırlamasının iyi olacağına karar verdi. Olivia’nın sorun çıkarma eğilimini unutmak akıllıca olmazdı; engerek yılanı artık onun yuvasındaydı.

Olivia’nın nefesi Adrienne’e baktığı anda duyulacak biçimde kesildi.

“Merhaba, Olivia. *Kocamla* mı konuşmaya geldin?”

Adrienne’in öfkeli bakışından bir an için kurtulan Hawk kabardı. *Kocam*, demişti.

Hem de sahiplenici bir tavırla söylemişti. Belki de hâlâ umut vardı.

“Geçmişte ortak bir dil konuşmuşluğumuz var,” dedi Olivia yavaşça. “Sözsüz bir iletişim şekli, anlarsın ya. Hawk’ın en sevdiği konuşma türü.”

“Tavus Kuşu Odası’na *onu* koy o halde!” Adrienne tükürür gibi konuştuktan sonra, Lydia’yı da çekiştirerek odadan çıktı ve kapıyı da arkasından çarptı.

15. Bölüm

“Kral seni özgür bırakmış olabilir ama ben bana yaptığın hizmeti sonlandırmayı düşünmüyorum. Bana geçmişte öyle güzel hizmet ettin, öyle ki gerçekten şımardım.” Olivia avludaki taş bankın üstünde ona iyice yanaşıp kalçasının kenarını Hawk’ın kaslı bacağına dayadı.

Lydia, Adrienne’le gittikten sadece 15 dakika sonra geri dönmüş, oğlunu Olivia’yla büyük masada oturmuş görünce memnun bir gülümsemeyle bakmıştı. Kahveyi unutan Hawk karısının ne yaptığını öğrenmek için Olivia’yı çabucak bahçeye çıkarmıştı. Annesi ona *öyle* baktığında saldırıları da ölümcül olurdu, eh, kadının tıkr tıkr çalışan bir aklı vardı. Olivia’yı devasa bahçelerinde neredeyse soluklanmadan ilerletirken gözleri karısını izleyen muhafızları aradı. Hiçbir iz yoktu.

“Bu gece de eskiden olduğu gibi birbirimizi eğlendirebileceğimizi varsayabilir miyim Hawk?” Olivia’nın sıcak nefesi yanağına vurdu.

Hawk duyulmayacak şekilde iç geçirdi. “Olivia, ben artık evli bir adamım.”

Olivia'nın gülüşü tiz bir şekilde yankılandığında Hawk, onun başka kadınların erkeklerini çalmaktan zevk alan bir kadın olduğunu hatırladı. Bir erkeği elde etmek ne kadar zorsa, Olivia o kadar mutlu olurdu. Hawk bu tuhaf oyunu gayet iyi biliyordu; Olivia diğer kadınları incitmekten zevk alıyordu. Hawk bunun bir tür intikam olduğundan şüphelendi; bir keresinde bir kadın da onun erkeğini çalmış ve o bunu asla hazmedememiş olmalıydı - böylece kindar, yıkıcı bir kadın olmuştu. Hawk bunu anladığında ona neredeyse acımişti. Neredeyse.

“O Deli Janet!” dedi Olivia alaycı bir sesle.

“Onun adı- ” Hawk hemen sustu, onun eline koz vermemeliydi. Dikkatli bir nefes alıp yeniden başladı. “İkinci adı Adrienne, onu tercih ediyor.” Sonra da sakince ekledi: “Sen ona Leydi Douglas da diyebilirsin.”

Olivia'nın kaşları alaycı bir ifadeyle kalktı. “Ona hiçbir şey demeyeceğim. Tüm ülke onun kuduz bir köpek gibi deli olduğunu biliyor. Ancak görüntüsünün katlanılır türden olduğunu duymamıştım.”

Hawk güldü. “Katlanılır türden mi? Benim karım her açıdan eşsiz.”

Olivia titrek bir kahkaha attı, sonra sesi alaycı bir tonda sertleşti. “Bak sen! Efsanevi Hawk âşık mı olmuş yoksa? Sayısız kadınla beraber olmuş bu çapkın, bu kadınla durulacağını mı sanıyor? Hah, boş versene, *mon cheri*.^{*} Ben senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Sahip olmadığını ikimizin de bildiği üstün hassasiyetlerin varmış gibi davranmanın bir anlamı yok.”

Konuştığında Hawk'ın sesi buz gibiydi. “Senin bek-

^{*} Fr. “Hayatım.” (ç.n.)

lentilerinin aksine ben artık James'in sarayındaki adam değilim. Hakkımda bildiğin bir şey yok, tabii inanmayı seçtiğin yanılsamalar hariç.” Bir sonraki sözlerine vurgu yapmak için uzun bir süre duraksadı.

“Olivia, burada sana arkadaşlık etmemi emredecek bir kral yok, James'in sarayına da bir daha asla dönmeyeceğim. Bitti. Hepsi bitti.” Bu sözleri söylediği anda Hawk'ın kalbi kanatlandı. *Özgürdü.*

“Sadece bu kadar mıydı? Bana *arkadaşlık* mı ettin?” dedi Olivia.

“Bunu zaten biliyordun.” Hawk alaycı bir şekilde güldü. “Seni defalarca reddettikten sonra James'e gittin. Kendini fikrimi değiştirdiğime mi ikna ettin yoksa? Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Kralı ikna eden sen değil miydin de beni- ” Hawk hemen sustu, oturdukları yerden birkaç metre ötede ay ışığında parlayan o gümüş-sarı saçları görmüştü.

Göz alıcı kan kırmızısı bir pelerin giyen Adrienne, Adam'ın koluna girmişti, ipek kumaş gecenin usul esintisinde olağanüstü bir güzellekle dalgalanıyordu.

“Olivia.” Adrienne başını yukarı kaldırdı.

Olivia hafifçe gülüp sahiplenici bir edayla Hawk'ın kaslı kolunu kavradı.

“Bize katılın,” dedi Hawk çabucak, Olivia'nın ani bir çimdikle tırnaklarını derisine batışını görmezden gelerek.

Adrienne'in Adam'la karanlıkta kaybolma ihtimali zihninde tehlikeli imgeler yaratıyordu. Hawk, Adrienne'in Olivia'nın söyleyebileceği ya da yapabileceği herhangi bir şeye maruz kalmasının da aynı ölçüde tehlikeli olduğunu fark edince somurttu.

Konuşmanın kaldığı yerden devam etmesini kesinlikle

istemiyordu - Adrienne'in önünde değil - ona açıklayamadan olmazdı. Kontrolü ele alması gerektiğini biliyordu ama bu tür durumlarda hiç deneyimi yoktu. Hiç eski metresinin, karısını tahrik edip sorun çıkarmaya çalışmasıyla baş etmemişti, çünkü daha önce bir karısı olmamıştı. Olivia'nın Adrienne'i incitecek bir şey söyleyeceği ya da yapacağı düşüncesi alışlagelmiş bir düzenle işleyen mantığının dengesini bozuyordu.

Neyse ki ve maalesef - hangi açıdan bakıldığına göre değişirdi - Adrienne bu teklifini reddetti. Rahatlayan Hawk, karısını demircinin elinden alıp uzun bir konuşma yapmak için Olivia'yı bir an önce *sepetleme* kararı aldı.

"Samimi *tête-à-tête*'inizi* bölmek istemeyiz," dedi Adrienne. "Aslında *Bouche-à-bouche*** sayılır ya neyse," diye mırıldandı alçak sesle.

"Ne dedin?" diye sordu Olivia tatlı tatlı. "*Tu parles Français?*"***

"Hayır," dedi Adrienne donuk bir sesle.

Olivia neşeli bir kahkaha atıp onu inceledi. "Sanırım pek çok sırrın var Janet Comyn. Belki de seninle ben de kendi *tête-à-tête*'imizi yapıp o sırlardan bazılarını paylaşmalıyız. Ne de olsa..." Bakışları sahiplenici bir edayla Hawk'ın üzerinde gezindi. "Çok ortak noktamız var. Eminim Hawk'ın James'in sarayında geçirdiği zamanları merak ediyorsundur. O sıralar çok revaçtaydı- "

"Harika olur," diyerek usulca lafını kesti Adrienne ve böylece Olivia'nın zehirli kelimelerinin akışına da son vermiş oldu. İçi zaten acıyla kaplıydı ve biraz daha dinlerse

* Fr. "Baş başa yapılan konuşma." (ç.n)

** Fr. "Dudak dudağa." (ç.n)

*** Fr. "Fransızca konuşuyor musun?" (ç.n)

nı Adam'dan kaçırdı. "Belki de benim için bir aygır ayırabilirsin?" Kirpiklerini kırpıştırıp gözünün ucuyla Hawk'a baktı.

"Tabii." Hawk karısının uzaklaşmasını izlerken iç geçirdi. "Demircimiz hakkında ne düşünüyorsun Olivia?" diye sordu ihtiyatlı bir tavrıyla.



Ne yapıyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Lydia ona Adam'ı bulup bahçede onunla gezmesini önerdiğinde iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi Adrienne'e hiç de öyleymiş gibi gelmiyordu.

Hawk onu kızdırmıştı, her şeyin sebebi buydu işte. Aynı gün içerisinde hem onun peşinden koşup hem de metresini çağırarak kadar aptal yerine koymuştu.

Daha önce bir kere o kadar aptal olmuştu Adrienne. Evet, bir keresinde Eberhard'ın *gerçekten* de lavaboya gittiğine inanmıştı, Adrienne'i partinin devam ettiği salonda bırakıp havuz evinde balıketli, sosyetik bir kadınla hızlı bir kaçamak yaşamaya gitmişti ama Adrienne artık o kadın değildi. Bir daha asla da olmayacaktı.

Efsanevi kadın avcısı Hawk, tüm öğleden sonrayı onu arzuladığı tek kadının o olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirmişti ama akşam yemeğinde yeni bir kadın ortaya çıkmıştı. Eski bir ilişkisi. Hem de Hawk o sürtüğe gülümsemişti. Bahçede onunla geziyordu. O kadın yüzünden Adrienne'in kahvesini unutmuştu. Gözünün önünde kim varsa ve istekli olan kimse, sadece o kadına ilgi gösteren erkeklerdendi işte.

Olivia'nın istekli olduğu kesindi.

Peki neden umursuyorsun Adrienne?

Umurumda değil. Sadece bir aptal muamelesi görmekten hoşlanmıyorum!

“Hawk seni aptal yerine koyuyor,” dedi Adam usulca.

Adrienne soluğunun kesildiğini saklamaya çalıştı. Bu adam aklını okuyordu sanki. Yoksa bu doğru olduğu için demirci de dahil herkes görüyor muydu?

“Çok daha iyisini hak ediyorsun güzelim. Sana arzuladığın her şeyi hediye ederim. Kusursuz vücudun için ipekler. Jamaika’dan kahve çekirdekleri. O ise sana hiç hediye vermiyor.”

“Fark etmez. Bir anlamı yok.” Adrienne, Adam’ın omuzlarına örttüğü pelerinin altında hafifçe ürperdi.

“Fark etmeli. Sen karşılaştığım en üstün kadınsın, güzelim. Sana her şeyi veririm. Ne olursa. Söyle yeter. Emret. Senin olsun .”

“Sadakat?” dedi Adrienne demirciye. Bir şekilde demir ocağına ulaşmışlardı, gerçi Adrienne o kadar yürüdüklerini hatırlamıyordu. Ayakları tuhaf biçimde hafifledi ve başı döndü.

“Sonsuza dek,” diye mırıldandı demirci, “ve ötesine.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Adrienne, sonra da kendine kızdı. Neden soruyordu ki? Erkekler yalan söyler. Kelimeler onlar için hiçbir şeydir.

Eberhard Darrow Garrett ona tüm doğru sözleri söylemişti.

“Bazı erkekler yalan söyler. Ama bazı erkeklerse söyleyemez. Sen söyler misin güzelim? Senden sadakatini istesem ve karşılığında benimkini versem, söz verir miydin? Sözüne güvenebilir miyim?”

Elbette, diye düşündü. Sadakatle ilgili bir sorunu yoktu.

“Tahmin etmiştim,” dedi Adam. “Eşin benzerin yok senin.”

Ona cevap vermiş miydi? Verdiğini düşünmemişti. Adrienne sersemlemiş gibi hissediyordu. “Muhafızlar nerede?” diye mırıldandı.

“Benim diyarımdasın. Burada ihtiyacın olan tek koruma benim.”

“Sen kimsin?” diye sordu Adrienne.

Adam sorusuna güldü. “Benim dünyama gel güzelim. Sana en çılgın hayallerinin bile ötesinde harikalar göstermeme izin ver.”

Adrienne dalgın bir edayla Dalkeith’e bakmak için döndü, ancak tek gördüğü ormanın ucunda tuhaf bir parıltıydı. Dalgaların sesi kulaklarını doldurdu ama bu mümkün değildi. Okyanus avlunun batısındaydı ve Adrienne kuzey tarafındaydı. Şatoyu neden göremiyordu? “Şato nerede Adam? Neden artık Dalkeith’i göremiyorum?” Görüşü bulanıklaştı ve artık İskoçya’da olmadığına dair tuhaf bir hisse kapıldı. Burası her neresiyse iyi bir yer olmadığını hissediyordu.

“Perde inceliyor,” diye mırladı Adam. “Morar seni bekliyor tatlı kadın.”

Nasil gittiğini anlamadığı kumların üstünde Adam’la uzanıyordu. Zihni inanılmayacak kadar bulanmıştı. Düşmanca ve kadim bir tehlikenin varlığı karnını sıkıştırdı. Bu adam... bu adamda doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

“Sen gerçekte kimsin Adam Black?” diye sordu ısrarla. Bu sözleri söylemek bile zordu, dili ağırlaştı, kasları lastik gibiydi.

Adam sırtıttı. “Sandığından da yakınsın güzelim.”

“Kim?” diye sordu Adrienne tekrar, duyularının kont-

rolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyordu. Zengin yase-
min ve sandal ağacı kokusu zihnini bulandırıyordu.

“Ben *Sin Siriche du*’yüm.* Ben senin için doğru ki-
şiyim.”

“Sen de mi yirminci yüzyıldansın?” diye sordu Adrien-
ne başı dönerken. “Neyim var benim? Neden böyle tuhaf
hissediyorum?”

“Sus Adrienne. Seni hak ettiğin gibi sevmeme izin ver.
Benim için bir tek sen varsın...” Hatasını çok geç fark etti.

Bir tek o. Bir tek o. Hawk da onu aynı şeye inandırma-
ya çalışmıştı. Demirci nasıl farklı olabilirdi ki? Uyluğuna
dayanmış arzusunun kanıtına bakılırsa pek yoktu. Tıpkı
Eberhard gibi. Tıpkı Hawk gibi.

Tekrar olmaz! Adrienne sesini kontrol etmeye, zihnini
temizlemeye çalıştı. “Bırak beni, Adam.”

“Asla.” Adam’ın güçlü elleri bedenini kavradı. Pelerini-
ni çözmeye ve aşağı çekerek göğüslerini açmaya çalışıyor-
du. Adrienne’i ipkisi kumlara iterek üstüne çıktı ve yüzü
ateş ışığında kehribar rengi bir parıltıyla aydınlandı. Ter
damlaları altında, acımasız ve de güzel dudaklarının he-
men üstünde parıldadı.

Adrienne bedeninin altında kum olmasının mantıksız-
lığına şaşırdı. Ateşin kırmızı-altın renkli parıltısını göre-
biliyordu. Neredeydi? Bir sahilde mi yoksa demirhanede
mi? Sersemlemiş bir halde önemi olmadığına kanaat ge-
tirdi, onu bırakması yeterdi. “Bırak beni!” Çığlığı sahip
olduğu tüm güce mal oldu.

Talep ederse bırak onu soytarı, diye emretti bir sesin göl-
gesi.

* Gl. Siyah elf anlamına gelir. (ç.n.)

Birden gece duruldu. Dalgaların sesi ağustosböceklerinin cıvıltısına karıştı.

Adam, Adrienne'in omuzlarını canını acıtacak kadar sertçe sıktı.

Bırak onu Adam. Anlaşmaya göre seçimi o yapacak. Anlaşmaya saygı göster!

Ama Kral Finnbheara, Hawk bize saygısızlık ediyor!

Soytarı! Onursuzluk yaparsan gelecekte dilediğince gezemeyeceksin!

Acı bir rüzgâr Adam'ın öfkeli iç çekişini taşıdı, sonrasında Adrienne Hawk'la burun buruna geldi. Yüzü hiddetle kararmıştı.

Adrienne'in omuzlarındaki ipek pelerin hızla uçtu; göz alıcı, kırmızı bir alev gibiydi.

"Neredeydin?" dedi Hawk.

"Adam'la ben- " diye başladı Adrienne ama sonra etrafına bakındı. Adam ortalıkta görünmüyordu. Zihni yeniden açılmış ve netleşmişti; o sis nahoş ve tamamlanmamış bir hatıraydı artık. Ocağın ateşinin yanında durmuştu ama alevler şimdi soğuk korlara dönüşmüştü ve gece de gitgide kararıyordu. "Sadece yürüyordum," dedi Adrienne, aceleyle lafı değiştirip delip geçen bakışlarından kurtulmak için başını eğdi.

"Adrienne," dedi Hawk boğuk bir sesle ve onun yüzünü saklayan gür saçlarına baktı. "Bana bak." Çenesine uzandı ama Adrienne başını çevirdi.

"Kes şunu."

"Bana bak," diye tekrar etti Hawk.

"Yapma," diye yalvardı Adrienne. Ama Hawk dinlemedi. Onu belinden kavrayıp sert, güçlü bedenine çekti.

Adrienne istemeden de olsa başını kaldırıp gece yarısı kadar karanlık gözlerine ve bir savaşçıya ait o keskin hatlı yüzüne baktı. Bronz, sert Viking vücudu doğal afetler kadar yıkıcı bir tutku vadeliyordu.

“Kadın, o olmadığını söyle. Söyle. Bana bu sözleri ver. Benim için henüz bir şey hissedemiyorsan bile onun için gerçekten bir şey hissetmediğini söylersen olanları unutturum.” Boğazından derin bir ses çıkararak ipeksi siyah başını onunkine doğru eğdi, sanki ona yakın olmak bile yetiyordu.

Günah kadar siyah saçının temiz ve baharatlı kokusu, Adrienne’in kavrayamadığı duyularını canlandırıyordu.

“Adam’a gerçek duygular besliyorum.” Dili ağırlaşmıştı. Bedeni bile bu adamın yanında ona karşı çıkıyordu.

Onu incitmek için acımasız şeyler söylemek istiyordu ama yaparken *kendi* canı acıyordu.

“Bu pelerini nereden buldun?” diye sordu Hawk sakın bir sesle, elleri dalgalanan kumaşın üstünde gezindi.

“Adam.” Belki de onu duymamıştı. Yerinden kıpırdamamıştı bile.

Hawk çabucak boynundaki gümüş broşu sakın el hareketleriyle açtı. Hayır, diye düşündü Adrienne. Onu kesinlikle duymamıştı. Belki de sessizce mırıldanmıştı.

Hawk pelerini kolaylıkla bedeninden aldı. Hatta zarafetle.

Adrienne o güçlü, bronz tenli eller pelerini parçalara ayırırken şoka girdi. Yüzündeki ifade sert ve soğuktu. Kahretsin, onu kesinlikle duymuştu. Bu adamın girdiği barbarca öfke girdabından nasıl etkilenmeyebilirdi ki hem bu... kıskançlık mıydı?

Evet, kıskançlık.

Onun Olivia'ya karşı hissettiği gibi.

Tanrım, neler oluyordu ona?

16. Bölüm

“Bunu neden yaptın?” dedi nefes alıp konuşabildiğinden.

Hawk çenesini parmağıyla tutup başını hafifçe kaldırarak, onu acımasız gözlerine bakmaya zorladı.

“Seni Adam’ın verdiği her şeyden ayıracağım. Bunu unutma. Eğer sizi sarmaş dolaş bulursam o da aynı kaderi paylaşacak.” Gözleri imalı bir şekilde bir ağacın dalından sarkan kan kırmızı kumaş parçasına gitti, esintide hafifçe sallanıyordu.

“Neden?”

“Çünkü seni istiyorum.”

“Beni tanıımıyorsun bile!”

Hawk’ın ağzı güzel bir tebessümle kıvrıldı. “Ah, tatlı kadın, hakkında her şeyi biliyorum. Karmaşık bir kadın olduğunu biliyorum; masumsun ama çetinsin; zekisin ama sağduyudan bir parçacık yoksunsun.”

“Değilim!” Adrienne itiraz etti.

Hawk boğuk bir sesle güldü. “Harika bir espri anlayı-

şın var ve sık gültüyorsun fakat bazen melankoliksin.” Ona iyice sokulup derin, buğulu gözlerle baktı. Adrienne başını çekip, boş yere Hawk’ın parmağını çenesinden kurtarıp delici bakışlarından kaçmaya çalıştı.

Hawk iki eliyle Adrienne’in yüzünü sıkıca kavradı. “İnatçı bir kadınsın ve ben böyle inatçı bir kadının arzusunun odağı olmak istiyorum. Güvenini ve sadakatini benden sakındığın kadar sarsılmaz bir şekilde bana sunmanı istiyorum. Ben olgun bir adamım Adrienne. Seni elde ederken de sabırlı olacağım, ancak bil ki seni elde edeceğim.”

Adrienne zorlukla yutkundü. Lanet olasıca sözleri!

Seni elde etmekle kalmayacağım hanımefendi, gönlünü de tamamıyla kazanacağım, diye ekledi Hawk kalbinin mahremiyetinde. Ama bunu söyleyemezdi, henüz olmazdı. Adrienne ona bakarken ve alt dudağı hafifçe titrerken olmazdı, çok değildi ama bu kadarı yeterliydi. Ona umut vermeye yeterdi.

“Sana verebileceğim zevklerin bir ömre sığmayacağını öğreteceğim hanımefendi,” diye söz verdi.

Adrienne gözlerini kapadı, gözünün önünden kaybolup cehenneme gitmesini diledi. “Olivia nerede?” diye sordu kapalı gözlerle.

“Tanrılar yüzümüze gülerse bir uçurumdan düşmüştür,” dedi Hawk alaycı bir tavırla.

Adrienne gözlerini açıp yüzünü buruşturarak ona dikkatle baktı.

Karanlık gözlerinde hafif bir tebessüm mü yakalamıştı? Tutkulu Hawk ölümcüldü ama Adrienne tutkuya karşı tetikteydi.

Ne var ki muzip Hawk savunmasını kırıp geçebilirdi.

“Ya da gerçekten şanslıysam ve Tanrılar da merhametliyse Adam’ın kollarına atılmıştır ve Adam da benim seni gördüğümde çarpıldığım yıldırımla çarpılmıştır. Bu sorunlarımı çözmez mi?”

Adrienne’in ağzının kenarı seğirdi.

“Yoo, hayır. Buldum. Ormana girdi ve bir peri onu kendi ırkından - yani vahşi banshee’lerden zannetti ve bir daha geri gelemeyecek.”

Adrienne güldü ve anında Hawk’ın mahvedici tebesümlelerinden biriyle ödüllendirildi.

Hawk onu eritiyordu, savunmasını yıkıyordu. Bu hoşuna gitti.

Hawk daha da ciddi bir tavırla konuşmayı sürdürdü: “Muhafızlara Olivia’nın atları dönüş yolculuğunu yapabilecek kadar dinlenir dinlenmez onu yola çıkarmalarını söyledim.”

Bu sözleri duyunca Adrienne’in morali yükseldi.

“Adrienne.” Hawk adını güzel bir porto şarabı gibi söylemişti; karmaşık ve tatlı. “Sadece sen varsın- ”

“Dur!”

Hawk’ın ruh hali aniden değişti, civa gibi hafıfledi. “Seni götürmek istediğim bir yer var. Gel kadın. Sana gerçekte kim olduğumu göstermek için bana bu geceyi ver. Tek istediğim bu.”

Adrienne’in zihni kararlı bir hayırla sarsıldı... ama belki de o kadar tehlikeli değildi. *Sana kim olduğumu göstereyim...* Ne kadar da ilgi uyandırıcı.

Katlanılamayacak kadar güzel olmasının dışında mı demek istiyorsun?

Bir sohbetin ne zararı olabilirdi ki?

“Bir sohbetin ne zararı olabilir ki Adrienne?”

Adrienne gözlerini kırıştırdı. Sözleri zihninden sökülmüş gibiydi.

“Bak, Adrienne, ay doğdu, üvezlerin ardından çıkıyor.” Hawk işaret ettiğinde Adrienne bakışlarıyla takip etti. Hawk’ın kaslı kolunun kıvrımından öteye, güçlü elinin üstünden parıldayan aya doğru baktı.

“Gecenin uykusunu yöneten soğuk, gümüş küre,” dedi Hawk usulca. “Bahse girerim fırtına havada dolanıp hassas geceyi parçalamakla tehdit ettiği böyle zamanlarda çok az uyuyorsundur kadın. Hissediyor musun onu? Sanki hava bile gerilimle dolu. Kopmak için bekleyen bir fırtına her zaman bende huzursuzluk uyandırmıştır.”

Adrienne her kelimeyle uyandığını hissediyordu, büyüleyici aksanıyla aklını çeliyordu.

“Sende de öyle bir huzursuzluk seziyorum. Benimle yürü Adrienne. Şatoya şimdi dönersen asla uyuyamazsın.”

Hawk doğruldu, elini uzatıp ona gözlerinde vaatlerle baktı. Nefesi kesik ve beklentiyle doluydu. Adrienne’in parmakları o gülümseyen gözler karşısında tereddütle seğirdi. Hawk’ın gözlerinin kenarlarında ufacık çizgiler vardı. Eberhard’ın hiç kırışıklığı yoktu.

Adrienne asla gözlerinin etrafında birkaç çizgi olmayan bir erkeğe güvenemezdi. Eğer birkaç tane hafif kırışıklığı yoksa, bir adam yeterince yaşamamış ve gülmemiş demektir. Hawk’ın yüzündeki az sayıda çizgi gözünden nasıl da kaçmıştı?

“Kendini bu ana bırak kadın,” dedi Hawk alçak bir sesle. “Dene.”

Eli onunkine bir fısıltı gibi kaydı ve Hawk’ın dokunuşuyla irkildiğini hissetti. Simsiyah gözleri alevlendi ve Adrienne o güçlü parmaklarının elini kavrayışındaki eş-

siz duyguya kendini bıraktı. Hawk ileri atılınca Adrienne onun dudaklarının yanağına hafifçe değdiğini hissetti, daha ileri gitmeyen, sadece verilen şans için sunulan bir teşekkürdü.

“Küçük bir oğlanken burada yürürdüm...” Hawk elini alıp onu batıya doğru yönlendirdi, üvezlerden ve ormanın kenarından uzağa.

Ona kendinden bahset, diye düşündü Hawk. Uzaklara gitmeden önce nasıl bir çocuk olduğundan. Döndüğünde nasıl biri olmak için sabırsızlandığından. Ama özellikle de kim olduğunu keşfetmeden önce seni sevmesini sağla. Aşk, anlamasını sağlamaya yetmeyebilir ama en azından bir şansın olur.

Hawk tez canlı ve cesur bir oğlanken yaşadığı vahşi maceralarını anlatıp Adrienne de usul melteme doğru gülerken konuşup yürümeyi sürdürdüler. Kayalıkların ucunda oturup dalgalara çakıl taşları fırlattılar. Sert, tuzlu hava Adrienne’in gümüş-sarı saçlarını onun kuzguni ipek saçlarına doluyordu. Hawk ona hamağını nereye astığını gösterdi, hemen kıyıya tek kişilik bir yer yapmıştı. Sonra da Lydia’dan nasıl saklandığını anlatarak Adrienne’i güldürdü. Arkasına uzanıp, kollarını başının altında birleştirerek denizi izler ve annesi saatlerce avluda onu arayıp ezgili sesiyle ortaya çıkmasını tembihlerken o hayal kurardı.

Adrienne ona rahibelerden ve New Orleans’ın boğucu sokaklarından bahsetti, hatta yerel halkın şehrin ismini nasıl telaffuz ettiğini öğretti: N’Awlins. Hawk da onu böyle saçmalıklara inandığı için azarlamadan dinledi. Aklından hikâyeler uydurduğuna mı inanıyordu, yoksa her şeyi bir şekilde on altıncı yüzyıla mı uyarlıyordu bilmiyordu. Adrienne’in tek bildiği Hawk’ın onu daha önce hiçbir erkeğin

dinlemediği gibi dinlediği idi. Böylece ona büyücü kraliçe Marie Leveau'dan ve ünlü korsan Jean Laffite'ten, görkemli evlerinin yanındaki fidanlıklardan ve Bourban Cad-desi'nin sesleri ve kokularından söz etti. Caz müziğinden, derin bir saksafon sesinden dökülen aşk şarkılarından, bakır nefesli çalgıların bangır bangır seslerinden bahsettiğinde gözleri gizem ve şehvetle derinleşti. O anda Hawk neredeyse onun başka bir zamana ait olduğuna inandığını fark etti. Başka bir diyardan geldiği kesindi.

“Öp beni kadın.”

“Ben... yapmamalıyım.”

Soluksuz, boğuk mırıltısı Hawk'ı büyülemişti. “O kadar mı kötü?”

Adrienne derin bir nefes aldı. Ayağa kalkıp ondan uzaklaştı ve başını geriye yatırıp göğü seyre daldı. Gökyüzü açılmış; buluttan örtü denize taşınmış ve fırtına patlamadan geçip gitmişti. Kıyıya çarpan dalgaların sesi aşağıda aralıksız bir ritimle geri çekilip sonra da yeniden sahile vuruyordu. Yıldızlar gecenin kabuğunu delip geçiyordu ve Adrienne Büyük Ayı'nın yerini tespit etmeye çalışıyordu ki birden küçük, parlak bir yıldız önce titreyip sonra da gökyüzünden dalışa geçti.

“Bak!” dedi heyecanla. “Yıldız kayıyor!”

Hawk ayağa fırladı. “Ne yaparsan yap, dilek tutma kadın.”

Adrienne saf, pırıl pırıl bir tebessümle ona baktığında Hawk öylesine afalladı ki bir an için düşünemedi bile. “Neden Hawk?”

“Çünkü gerçekleşiyorlar,” diyebildi en sonunda.

Adrienne bakışlarını yeniden kayan yıldızla doğrulttu. Nefesini tutup tüm kalbiyle bir dilek diledi. *Lütfen yakın-*

da başıma çok güzel bir şeyin gelmesini sağla. Lütfen! O sözleri içinden bile söyleyemezken içinden geçeni yıldızların görmesini diledi.

Hawk iç geçirdi. “Ne diledin?”

“Söylenmez,” diye bilgilendirdi Adrienne şımarık bir tavırla. “Kurallara aykırı.”

Hawk kaşını soru sorarcasına kaldırdı. “Hangi kurallara kadın?”

“Bilirsin işte, kayan-yıldızla-dilek-tutma-kurallarına.” Bunu *herkes bu kuralları bilir* diyen bir tonla söylemişti. “Peki *sen* ne diledin de gerçekleşti?”

Hawk güldü. “Daha şimdi bana söyleyemeyeceğimi söyledin.”

Adrienne gözlerini devirip sabırsız bir ses çıkardı. “O sadece gerçekleşene *kadar* geçerli. Sonra istediğin kişiye söyleyebilirsin.” Gözleri merakla parladı. “Haydi, söyle bakalım.”

Adrienne onu göğsünden hafifçe itti.

Hawk ona hayranlıkla baktı. Yıldızlarla dilek tutma sohbeti esnasında, karısı yıllar öncesine gitmiş gibiydi. Hawk bakışlarında, bir zamanlar olduğu o güven dolu çocuğu seçebiliyordu.

“Aslında ben dilemedim, bir arkadaşım benim için diledi,” dedi Hawk usulca.

“Neydi peki o dilek?” diye teşvik etti Adrienne.

Hawk neredeyse kahkaha atacaktı; yeterince hızlı cevap vermezse Adrienne’in kulaklarını kesip sandığa koyacağından şüphelendi. “Öp beni, Adrienne,” dedi tutkulu bir sesle, “bana doğru olmadığını söyle. Bir dostun insanı bir yıldızla lanetleyemeyeceğini kanıtla bana.”

“Haydi ama Hawk, bana dileğin ne olduğunu söyle!”

O dolgun, somurtkan dudaklarında kahkahası çınladı ve Hawk onu tüm dileklerini gerçekleştirene dek öpmek istedi.

“O zaman öpecek misin beni?” diye pazarlık yaptı.

“Of! Her şey bir anlaşmaya dönüşmek zorunda, değil mi?”

Hawk omuz silkti. “Dişe diş kadın. Dünya böyle dönüyor. Bir köylünün fasulyesi varsa ama eti yoksa, eti olup da fasulyesi olmayan birini bulur. Ben sana karşılıklı olarak tatmin edici bir değiş tokuş öneriyorum o kadar.”

“Kahve de alacak mıyım?” diye sordu Adrienne. “Yarın sabah? Bu akşamki öpücüğün karşılığında? Geçiş ücretini önceden ödemiş olayım?”

“Baksana küçük kız, sana kim böyle pazarlık etmeyi öğretti?” Hawk istediğini elde ederse, bu gece ondan o kadar çok tatlı öpücük çalardı ki sabah onu yeniden öpmek için sadece yan tarafına dönmesi gerekecekti. Kendi yatağında.

“Bir evet mi duydum Hawk?”

“Dur ve vazgeç kadın! Bana o cezbedici bakışlarından birini daha atarsan sana kahvenin yanında kilerimi de verir, hatta üstüne birkaç tane de at ekleyebilirim.”

“Söz veriyorsun yani?”

“Sözümü de yeminimi de.”

“Anlaştık.” Adrienne pazarlıklarını hızla mühürledi. “Önce cevabımı alayım,” dedi.

Hawk’ın büyük, siyah başı öne düştü, ağzı Adrienne’in kulağındaydı. Nefesi Adrienne’in boynuna çarptığında tüm sırtı ürperdi.

“Tekrar etmeye değmeyecek kadar saçma...”

“Anlaşma anlaşmadır Hawk!” diye şikâyet etti Adrien-

ne, Hawk'ın dudaklarını boynuna tekrar tekrar değdikçe şiddetle titriyordu.

Hawk homurdandı. "Mükemmel bir eşe sahip olmamı diledi. Karımın hayal ettiğim her şey... umduğum her şey olmasını. Sonra da beni sevmeyi reddetmesini diledi. Bana dokunmayı ve yatağımı paylaşmayı reddetmesini..."

"Bir arkadaş neden böyle bir şey diler ki?" diye sordu Adrienne kızgınlıkla.

"Bir eş neden öyle bir şey yapsın ki?" diye usulca karşılık verdi Hawk, onun yumuşak kulak memesine değerek.

Adrienne onun dilinin ucunu teninde hissettiğinde kendisi de merak etti. Bir eş neden böylesine yakışıklı ve çekici bir erkeğe hayır derdi ki?

Nabızı hızlandı; başını çevirip parlayan simsiyah gözlerinin sonsuz derinliklerine baktı. Aniden bastıran duygu seliyle serseme döndü, parmağını Hawk'ın kusursuzca şekillenmiş dudaklarına götürdü. Zihni bu yeni duyguyu tanımlamak, kontrol etmek için haykırdı ama bedeni Hawk'ı sağduyu ya da mantıkla alakasız bir anlamda tanımasını istedi.

"Seni sevmeme izin ver kadın. Vermek istemediğin hiçbir şeyi almayacağım." Gözleri Adrienne'in yüzünde gezindi, onun kanını ısıtan baştan çıkarıcı bir okşayıştı bu. Adrienne, onunla hâlâ sonsuza dek mutlu yaşamaya inanırken tanışsaydı nasıl bir şey olurdu diye merak etti. O güzel, güçlü ellerini Adrienne'in titreyen bedeninde gezdirmesinin, onun tarafından öpülüp, tahrik edildikten sonra nihayet açlığının o sert, titreşen çeliğiyle tamamlanmanın nasıl bir his olacağını düşündü. Hawk duyularını ele geçirmişti; o baharatlı, erkeksi kokusu, saçlarının ipek-siliği, vücuduna yasladığı taş sertliğindeki vücudu.

Şimdi durduracağım, diye söz verdi kendine Hawk çenesine öpücükler kondururken.

Anlaşmamız dudaktan bir öpücüktü, diye hatırlattı kendine.

Bilinci bir an için yatışınca nasırlı ellerinin tenindeki olağanüstü sertliğine, kirli sakalının boynundaki hışırıtısına izin verdi.

Birden izin vermekten de fazlasını yapmaya başladı. Kolları usulca ensesinde birleşti. Parmaklarını o ipeksi koyu saçlarına gömdü ve sonra da kuvvetli omuzlarına doğru indirerek, belirgin kaslarının her birinde dikkatle gezdirdi.

Adrienne kesik kesik, şaşkın bir nefes aldı. Ciğerlerine yeterince oksijen alamıyordu ama Hawk hava ihtiyacını kendi dudaklarıyla değiş tokuş ettiğinde bunun bir önemi kalmadı, şimdi onun diline ihtiyaç duyuyordu.

“Bir tek ben olacağım kadın,” diye uyardı Hawk onu usulca. “Burada son buluyor. Benimle. En iyisiyim ve sonuncuyum. Ah, senin için kesinlikle sonuncuyum.”

Benim için son, diye kabul etti Adrienne, başka hiçbir erkeğin Hawk’ın dengi olduğunu düşünmüyordu.

O soluksuz dakikada geçmiş tamamen önemsizleşti. Sanki Eberhard ona hiç dokunmamış, yirminci yüzyıl hiç var olmamış gibiydi. Sanki hayatı boyunca bu ana doğru ilerliyordu. Bu adama. Bu sihre.

Hawk çenesine, yüzünün her noktasına öpücükler kondurmayı sürdürdü; burnuna, titreyerek kapanan göz kapaklarına, kaşlarına, sonra durdu, şehvetli dudakları Adrienne’in dudaklarına sadece dilini uzatsa dokunacağı mesafede kaldı. Adrienne cesaret edebilir miydi? Eder miydi?

Adrienne’in dili uzanıp ona hayran kalarak baktığı o ilk

andan beri tatmak istediği adamı tattı. “Ah, Tanrım,” diye fısıldadı. Hawk’ı istiyordu, bunu istiyordu, hayatı boyunca istediği her şeyden çok istiyordu. Hawk’ın boğazından boğuk bir ses çıktı; elini Adrienne’in ensesine dayayıp başını öpücüklerini daha rahat verebilmek için geriye yatırdı. Dilinin pembe ucu Adrienne’in dudaklarını dairesel hareketlerle okşuyor, her köşenin, kıvrımın tadına bakıyor, onu aklını kaybettirecek kadar tahrik ediyordu; ta ki Adrienne dayanamayıp dudaklarını aralayana, kendini bırakıp tüm bedeni Hawk arzusuyla haykırıyormuş gibi ona açılana dek. Bir gül tomurcuğu gibi, güneşin altın ışığında yaprak yaprak açılıyordu. “Muhteşem,” diye fısıldadı, düşüncelerini sesli dile getirdiğinin farkına bile varmadan.

Fakat Hawk fark etmişti; onu duymuş ve bu, arzu içinde öyle vahşi bir sarsılmaya yol açmıştı ki titremişti. Ateşli, sert ve amansız bir biçimde Hawk dudaklarını Adrienne’inkilere kenetledi. Dudaklarını öylesine dinmek bilmeyen bir açlıkla öpüyordu ki Adrienne’in kapalı göz kapaklarının ardında yıldızlar parıldadı.

Adrienne gözlerini sadece ona bakabilme zevkini tatmak için açtığında Hawk ona öylesine yakıcı bir tutku vadederek bakıyordu ki dudakları değdiğinde titremesine engel olamadı.

Yüzlerce metre aşağıda, doğa tutkunun bastırılmaz gizemiyle birlik olup ortak bir ritim tutmaya başladı; milyarlarca litre sudan oluşan dalgalar sahile hiddetle vuruyor, sonra da bu duyusal tempoda dinginleşiyordu. Adrienne de dalga dalga gelen hislere kapılıyordu; öyle bir tutku denizindeydi ki gerçek anlamda yeniden şekillendiğini hissediyordu, bu adamın dokunuşlarıyla şekil alıyordu, tıpkı

aşağıdaki taşların okyanusun amansız okşayışlarıyla biçimlenmesi gibi.

Hawk'ın dili sıcak ipek gibiydi, ağzını keşfediyor ve dilini okşuyordu. "Ah," diye fısıldadı Adrienne, "hiç tahmin etmemiştim..."

"Beni öpmek çok mu kötüymüş kadın?"

"Kötü olan öpüşmek değil..." Adrienne'in sözleri, başını daha fazla öpüşmek için geriye yatırdığında hafif bir iniltide kayboldu.

"Kötü olan ne kalbim?" Hawk usulca boynunu dişliyordu.

"Ooof! Sen!"

"Ben mi? Ben mi kötüyüm?" Hawk uzun bir süre Adrienne'in alt dudağını hafifçe ısırp cevap vermesini engelledi, dudağıyla oynayıp emdikten sonra yavaşça serbest bıraktı.

Adrienne kesik kesik nefes aldı. "Eh... yani... sen bir *erkeksin*..."

"Evet." Hawk onu destekledi.

"Üstelik çok da yakışıklısın..."

"Hımm... evet?"

"Ben yakışıklı erkeklerden nefret ederim..." Elleri Hawk'ın omuzlarına kaydı, geniş kaslı sırtına ve sonra dar beline ve kaslı kalçalarına indi. Adrienne kendi cüreti karşısında şoka girmiş, Hawk'tan kopardığı zevk iniltisiyle heyecanlanmıştı.

"Belli oluyor. Benden *böyle* nefret etmeye devam et kadın. Benden yine nefret et. Nefret etmek istediğin kadar nefret et."

Hızlı bir hareketle Hawk onu nazikçe yere yatırdı ve sert vücuduyla üstüne uzandı. Adrienne büyülenmişti;

Elberhard’la hiç bu kadar yakınlaşmamıştı, daha önce hiç böyle bir şey deneyimlememişti, bir erkeğin altında yatıyor olmanın verdiği his çarpıcıydı. Ne kadar da ızdırıp doluydu: Hawk’ın geniş göğsünün altında kalan memeleri; Hawk’ın onun bacaklarından birini sahiplenici bir edayla yakalayıp bacaklarının arasına kısıtması; devasa penisinin uyluğunun kıvrımına yaslanması. Ağırlığını diğer tarafına vererek sert erkekliğini Adrienne’in bacaklarının arasına yerleştirdiğinde aralarındaki sıcaklık alev aldı ve Adrienne içinde varlığından bile haberdar olmadığı kaslarının kasıldığını hissetti. Hawk kalçalarını hareket ettirip Adrienne’e yavaş, erotik daireler çizerek sürtünüyordu. Adrienne sersemlemiş, Hawk’ın onda yarattığı hislerle kafası karışıyordu. Hawk’ın bedenini kavrayarak onu daha da yakınına çekebilmek için bacağına beline doladı, onun sıcak erkekliğini bacaklarının arasındaki sızıya doğru çekti.

Hawk usulca elbisesinin üst kısmını omuzlarından aşağıya çekerek göğüslerini açıp seyretti. “Çok güzel,” diye mırıldandı, parmakları dikleşmiş uçlarını okşarken. Pembe uçlarının etrafında diliyle daireler çizdiğinde, Adrienne’in bedeninde ateş dalgaları yayılıp karnının ve daha da aşağısının eşsiz sıcaklığında toplandı.

“Aman Tanrım!” Adrienne başını geriye doğru, mis gibi kokan çimlere yatırıp parmaklarını sahiplenircesine Hawk’ın siyah saçlarına daldırdı.

Hawk inledi, sıcak nefesi onun göğsüne çarpıyordu. “Bunu bana nasıl yapıyorsun kadın?” Adrienne, Hawk’ın bir gün sahip olabileceği hayalini kurduğunu, sonraysa sadece aptal bir delikanlının hayali diyerek vazgeçtiği her şeydi.

Şimdiyse yeniden o aptal delikanlı gibi hissediyordu.

Bu durumun adaletine neredeyse gülecekti. Sahip olduğu onca kadından sonra *sevdiği* bu kadındı.

Bu farkındalığın anlamı onu hem afallattı hem de mutlu etti; eğilip dudaklarını Adrienne'in dudaklarına değdirirken tek kelime etmeden onu sevmesini diliyordu. Bu sessiz yakarışa özleminin, tasarrufundaki o muzip cazibenin her zerreciğini dökmeye çalıştı - onu öyle derin öpüyordu ki kendi bedeninin nerede son bulup onunkinin nerede başladığından bile emin değildi artık. Hawk yeniden kendini ona doğru ittiğinde Adrienne'in kalçaları teslim olarak ona karşılık verdi ve Hawk geri çekildiğinde peşinden arzuyla yükselerek onu aradı. Adrienne'in dudaklarından ilkel sesler çıkıyordu, dudakları Hawk'ın ateşli öpücüklerinden şişmiş ve kızarmıştı.

"Sev beni Adrienne," diye emretti sert bir sesle. "Sev beni!"

Adrienne sadece derin bir iniltiyle karşılık verdi.

"Bana beni istediğini söyle kadın," dedi Hawk dudaklarını arzuyla dudaklarına dayayarak.

"Lütfen..." Gözlerini sımsıkı kapayan Adrienne boğuk bir sesle cevap verebilmişti. *Birazdan durduracağım onu. Ona bakmazsam daha kolay olacak.*

"Beni istiyor musun Adrienne?" diye sordu Hawk onu öpmeye ara verip geri çekilerek. Adrienne'in yakarışı yeterli bir cevap değildi; o sözleri söylediğini duymak istiyordu. Gözleri kapalıyken bile üstündekinin ve onu öpenin *Hawk* olduğunu bildiğini duymak istiyordu.

Ancak Adrienne cevap vermedi ve gözleri kapalı kaldı.

Hawk inleyip onu yine de öptü, kendini tatlı dudaklarının dokusunda ve tadında kaybetti. Ama şüphe içini kemiriyordu. Hawk, ısrar etmezse onu tensel, arzu sar-

hoşluğunda yatağa bile götürebileceğini biliyordu. Ama Adrienne'i aklı başında değilken istemiyordu. Ona tamamen ayık, bütünüyle farkında ve ona dokunmasını talep ederken sahip olmak istiyordu. Adrienne'in dürüst, apaçık bir arzuyla çekinmeden gözlerine bakıp o kelimeleri söylemesini istiyordu. Hawk dudaklarını onunkilerden ayırdığında nefes nefeseydi.

"Gözlerini aç Adrienne." Kendini hareketsiz yatmaya zorladı; kalçaları Adrienne'in cezbedici duruşuna karşılık hareketsizdi.

Düzensizce nefes alıp verdikleri sessiz saniyeler geçti, dudakları birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Bana bak. Adımı söyle. Hemen," diye buyurdu Hawk. Adrienne'in gözleri çok az aralandı. *Benden bu kadar çok şey isteme!* diye yalvarıyordu o gözler. Ve yine bedeni arayış içinde yukarı kalktı, ona hareket etmesi için yalvarıyordu; onu bu arzu sarhoşluğunda baştan çıkarması ve böylece yarın sanki kendi seçimi değilmiş gibi davranabilmek için.

"Bana bak ve adımı söyle." Sesi bu kelimeleri söylerken çatlamıştı. O güzel, keskin hatlı ağzı onunkinden sadece bir fısıltı ötedeydi.

Adrienne ona sessizce baktı. Gözyaşları gözlerine doluyor, yanaklarından aşağıya süzülmele tehdit ediyorlardı

"Neden yapamıyorsun?" diye sordu Hawk, aksanı kırık camların üstünü örten sert bir kadife gibiydi. "Bu kadar mı imkânsız? Sidheach. Tek söylemen gereken bu. Ya da James, hatta Lyon. Lord Douglas bile olur!" *Adam hariç ne olursa.*

Adrienne ona baktı, kendi zaafına karşı duyduğu tiksintiyle boğuluyordu. Hiçbir şey öğrenmemişti! Bir santim daha, bir hareket daha önce hiç kaybolmadığı kadar kay-

bolmasına yol açacaktı. *Beden nereye giderse... kalp de peşinden gider... adını söyleyip onu yeniden öpersen ruhuna elveda de. Bu adam seni Eberhard'ın yok edemeyeceği şekilde yok etme gücüne sahip.*

“Sana onu unutturmam için ne yapmam gerek?”

Aklındakinin Adam olduğunu sanıyordu ama o değildi. Eberhard'dı. Yeniden aptal durumuna düşerse ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

“Adımı söyle kadın, Tanrı aşkına!” diye kükredi Hawk. Zar zor hâkim olduğu tutkusuyla ve Adrienne'in ona hem böylesine erotik bir teslimiyetle karşılık verip hem de adını duymaktan mahrum bırakabilmesine inanamayarak titriyordu. “Benim için biraz olsun ümit varsa Adrienne, bana seslen! Adımı bile söyleyemezsen sevgini kazanmak gibi bir şansım olamaz!”

Son yalvarışı yaralı bir hayvanın ızdırap dolu haykırışıydı...Ve Adrienne'in kalbini açtı.

Hawk'ın boynundaki damar küt küt atarken Adrienne elini kaldırıp titreyen parmaklarını üstüne koydu.

Kalbini gitgide daha da sert kılıyordu, ta ki yeniden anılar ve pişmanlıkla kaplı bir buzun ardında güvende kalana dek.

Hawk onun elini itti.

“Söyle.” Hawk arzusunu dişlerinin arasından tıslayarak konuştu.

“Ne kadar da dokunaklı böyle. Ben yardımcı olayım.” Olivia'nın sesinden zehir damlıyordu. “Ona kralın fahişesi demen de yeter,” dedi tatlı bir sesle. “Biz ona sadece böyle seslenirdik.”

Hawk'ın içinde patlak veren fırtına tam olarak o anda dindi.

“Doğru mu bu?” diye fısıldadı Adrienne nihayet, gözleri irileşmiş ve bir acıyla da olmuştu. Acı ve bir şey daha. Hawk o arduvaz derinliklerde dile getirilmemiş bir haykırış gördü. Reddetmek istedi, bu kâbustan bir açıklamayla kurtulmak istedi. Ama bu kadına yalan söylemeyecekti. Adrienne onu ya tüm gerçekleri bilerek kabul edecekti ya da hiç etmeyecekti; onu kabul ederse, eğer hâlâ bir şansı varsa Adrienne ona tamamen sahip olacaktı. İçinde keskin bir acı birikti, onu öyle bir umutsuzluğa itti ki neredeyse acıdan ağlayacaktı.

“Bana kralın fahişesi diyorlardı,” diye cevapladı gerginlikle.

Adrienne'in gümüşü, ışıyan gözlerinde gölgeler uçuşup titreşti. Dindirmeye yemin ettiği karanlığı kendi elleriyle beslemişti.

Üstünden çekilip yavaşça ayağa kalktı Hawk, sonra da bir kurt kadar sessiz bir biçimde gecenin içine karışarak onu bir uçurumun kenarında, intikam peşindeki eski metresiyle baş başa bıraktı. Kindar Olivia'yı aşağı itmesini umdu ama o kadar kolay olmayacağını da biliyordu. Eğer hesapları doğruysa karısı hiç zaman geçmeden Adam'ın yatağına girecekti.

Onu kaybetmişti.

O gece dolaştı, kralından emir aldığı zamanın anılarında kayboldu. Her şey Dalkeith ve annesi içindi, Ilysse ve Adrian içindi. Evet, bir de kralının çılgın aptallıklarıyla İs-koçya için olduğu zamanlar da yaşanmıştı tabii. Ama hayır, asla kendi seçimi olmamıştı.

Hawk'ın gözleri başka bir kayan yıldız yakalamak için

gece göğünü taradı. Gerekirse ömrünün sonuna dek gördüğü her bir yıldızla dilek tutacaktı. Elbet on bin dilek bir taneyi geçersiz kılardı.

Ama buluttan örtü geri döndü ve etrafını saran mutlak karanlıkta tek yıldız bile parlamıyordu.

17. Bölüm

“Aman tanrım, bildiğini sanıyordum!” dedi Olivia abartılı bir tavırla.

“Cehenneme git,” dedi Adrienne alçak bir sesle ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

“Sana yardımcı olmaya çalışıyorum- ”

“Hayır, çalışmıyorsun. Yardım etmeye çalıştığın tek kişi sensin ve o da kocamdan bir parça kapmak için.”

“Ha, evet. Kıymetli kocan. Sarayda geçirdiği zamanları hiç mi merak etmiyorsun?” Olivia merak uyandırmak ister gibi tatlı bir sesle mırıldandı.

“Gerçekten de onun hakkında doğru bir şey söyleyeceğine inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Hem de senin gibi bir kadının?”

Olivia konuşmayı yarıda kesti, ağzı hafifçe aralık kaldı. “O da ne demek şimdi?”

Adrienne’in arduvaz grisi gözleri sakın bir bakışla Olivia’nın koyu, kömür renkli oval gözleriyle buluştu. “Sadece başarısını yatağa attığı erkeklerle ve incittiği kadınlarla

ölçen bir kadınsın demek ve bir gün, görünüşe bakılırsa çok da uzak olmayan bir gün yapayalnız şişman, yaşlı bir kadından başka bir şey olmayacaksın. O zaman nasıl zaman geçireceksin acaba?” Olivia onu yıllar önce olsa alt edebilirdi belki ama artık Adrienne kolay kolay kanmıyordu.

“Ne cüretle, seni *petite salope!*” dedi Olivia hiddetle. “Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum- ”

“Bizi takip ederek, gözetleyerek, sonra da geçmişten bahsederek mi? Geçmiş geride kaldı Olivia.”

Adrienne ağzından çıkanları duyana kadar Hawk’ı savunduğunu fark etmemişti. “Bazı insanlar geçmişlerinden ders alır, daha iyi ve daha akıllı olurlar. Hawk’ım da aynen bunu yaptı. Sen sadece eskisi gibi olmadığı için kızgınsın. Öyle olsaydı eğer geceyi benimle konuşarak geçirmek yerine seninle bahçede geçirirdi.”

“Konuşarak mı? Onunla ben de... konuşurduk... aynen öyle. Sadece yeni bir beden karşısında tutkuya kapıldı. Atlatacaktır. Atlattığında da yatağıma geri dönecek.”

“Yanıliyorsun,” dedi Adrienne sakinçe. “Sen de bunun farkındasın. Seni gerçekten üzen de bu.”

“Yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenmez, tatlı aptal,” diyerek dudak büktü Olivia.

Adrienne kendisinden daha yaşlı olan kadına sakarin kadar tatlı bir tebessüm sundu. “Belki de. Ama bazen köpekler eski alışkanlıklarından *tamamen* vazgeçer.”

“Âşık bir kadın gibi konuşuyorsun. Oysa adını bile söylemiyordun,” dedi Olivia kalemle çizdiği kaşını kaldırarak.

★ Fr. “Küçük kaltak.” (ç.n.)

Adrienne'in tebessümü kayboldu. "Atların dinlenmiş olsun olmasın, Dalkeith'i sabahın ilk ışıklarıyla terk etmeni tavsiye ederken hem kendim hem de kocam adına konuşuyorum. Artık burada hoş karşılanmıyorsun. Bir daha asla geri dönme."

★★★

Özellikle buluyorum, değil mi? diye düşündü bahçede ilerlerken. Tıpkı Eberhard'la olduğu gibi, güvertesinde bronzlaşmış clit playboy onu nasıl da güzel parmağında oynatmıştı ve saf gibi o güzel yanılsamaya kanmıştı. Gerçek güzellik insanın içinden gelmeliydi. Kralın fahişesi denilen bir adam... eh, bunda ne tür bir güzellik vardı?

Daha kötüsü de neredeyse yapacağı şeydi, Hawk'la seve seve yapacağı şey, tabii eğer Olivia gelmeseydi. Yakarışları Adrienne'in savunmasını kırmıştı ve Olivia onları engellemeseydi şimdi bile o görkemli vücudunun altında yatıyor olurdu. Böylece kralın fahişesinin fetihlerinden biri daha oluverirdi.

Belki de öyle değildir Adrienne. Belki de tüm hikâyeyi bilmiyorsundur, dedi kalbinden gelen küçük bir ses.

Belki de tüm hikâyeyi bilmek istemiyordumdur, diye haşladı o sesi. Ellerini öyle bir kenetledi ki tırnaklarının yumuşak avuçlarına acı veren batışını hissetti. *Eve gitmek istiyorum,* dedi kederle, kayıp bir çocuk gibi. *Moonie'yi istiyorum.*

Orada isteyebileceğim tek şey o, diye düşündü.

Yılgın bir biçimde ofladı.

"Adrienne." Sesi avlunun aşağıdaki taraftaki gölgelerden öyle usulca geldi ki Adrienne hayal ettiğini sandı.

Adrienne. Ay ışığı ağaçların arasından geniş hüzmeler

halinde düşüyor, Hawk'ın keskin hatlı yüzüne gümüşü bir kare yansıtıyordu.

“Beni yalnız bırak Hawk.”

“Olivia sana ne dedi?” Bu sözler sanki ondan iradesinin dışında söküp alınmış gibiydi.

“Neden ona sormuyorsun? Geçmişte ikiniz gayet iyi iletişim kuruyormuşsunuz ya. Bir tür ‘sözsüz iletişim’ yanlış hatırlamıyorsam.”

“Kadın, yapma,” diye inledi Hawk.

“Neden? Gerçek canını mı yakıyor?”

“Adrienne, öyle değildi. Değildi...” Sesi gittikçe alçaldı ve iç geçirdi.

“Ne değildi?” dedi Adrienne buz gibi bir sesle. Bekledi. Açıklayacak mıydı? *Fahişe* kelimesinin pek çok anlamı olabilirdi ancak hiçbirisi hoş değildi. Güzel kadınlarla birlikte olduğunu biliyordu, Comyn'in hizmetkârlarının söylediğine göre çok sayıdaydı hem de ama ne kadardı? Bin mi? On bin mi?

Hawk cevap vermeyince Adrienne zorladı. “Olivia'nın sevgilisi misin?”

“Hayır kadın!”

“Öyle miydin?” diye sormaya zorladı Adrienne kendini.

Hawk iç geçirdi. “Uzun zaman önceydi, ayrıca koşulları da bilmiyorsun- ”

Adrienne ona tepkiyle baktı. “Onun gibi bir kadınla olabileceğin koşulları bilmek de istemiyorum! Biraz olsun seçici olsaydın asla böyle bir şey... Siz erkekler hep aynı-sınız!”

Hawk konuşmaya başladığında aksanı belirgin ölçüde ağırlaştı. “Bana bir şans ver Adrienne. Beni dinle. Diğer er-

keklerin yaptıkları şeyler yüzünden benden nefret etmen adil değil. Bir şans daha, senden tek istediğim bu kadın.”

“Sana çok fazla şans verdim! Beni rahat bırak, Hawk Douglas. Beni rahat bırak!”

Adrienne gözyaşlarına hâkim olamayıp kendini biraz daha rezil etmemek için hızla arkasını dönüp şatoya yürüdü.

Rüyasında Hawk'ı ve gözlerinde ışıldadığına şahit olduğu vaadi gördü. Hawk geçmişini bilse *onu* yine de ister miydi? Adrienne'in uykudaki zihni bunlarla kuvvetle boğuştu. Adrienne kendine onu sevme izni vermeye cesaret edecek miydi? Etmeyecek miydi? Kalbi hâlâ çok yaralıydı. Zihni daha fazla utanç ve pişmanlık olasılığından uzak duruyordu. Ama âşık olma arzusu her gün dayanılması daha da güç bir hale geliyordu. Keşke evde, yalnızlık kozasında olsaydı. Yeniden güvende fakat öylesine yalnız...

Rüya içinde rüya görürken, nihayet buraya nasıl geldiğini hatırladı ve eve nasıl geri dönebileceğini anladı. Hawk'tan, tüm o tutku ve acı vaatlerinden kaçmalıydı.

Bu anının ani etkisiyle uyandı. Dolandığı ipek çarşafı üstünden atıp odanın diğer ucuna geçerek zifiri karanlık geceye baktı.

Eberhard'ın satranç takımı.

Nihayet zamanda savrulup Comyn'in kucığına düşmeden saniyeler önce ne yaptığını açıkça hatırlayabilmişti.

Kütüphanesinde, Eberhard'ın satranç takımının taşlarını topluyordu.

O lanet satranç takımı gerçekten de *lanetliydi*. Eber-

hard'ın evinden aşırıldığında taşlara dokunmamaya özen göstermişti. Eberhard lanet konusunda sık sık şaka yapıyordu ama Adrienne efsanelerden, lanetlerden ve mitlerden mümkün olduğu kadar uzak duruyordu. Takımı aradıktan sonra kutuda bırakmıştı ve sadece satmaya ihtiyacı olursa açacaktı.

Red Comyn'in kucagında belirdiğinde elinde siyah veziri tuttuğunu biliyordu fakat sonra nereye gitmişti? Şu anda onda olmadığı kesindi. Hizmetçilerden biri mi almıştı? Geri almak için alçak Red Comyn'le mi yüzleşmesi gerekiyordu?

Başını isteksizce iki yana salladı. Comyn Kalesi'nde *bir yerde olmalıydı* ve her neredeyse onu bulmak için uğraşması gerekiyordu. Onu eve götürebilirdi.

Comyn Kalesi'ne giden yolu bulabilir miydi?

Tabii ki, diye destekledi kendini. Daracık yan yollardan üç bin kilometre yol aldıktan sonra Adrienne de Simone her yeri bulabilirdi. Ama hemen, hâlâ gecenin karanlığında gizliyen gitmesi gerekiyordu. Bir de kararlığını yitirmeden.



Otuz dakika sonra hazırды. Mutfaktan bir kese bulmuş ve içini gevrek ekmekler, peynirler ve birkaç tane de elmayla doldurmuştu. Tavis kapının yanındaki sandalyesinde horluyordu, elinde yarısı alkollü bir içecek dolu bir bardak tutuyordu. Lydia'nın verdiği çizimleri bıraktığı Yeşil Leydi Odası'na da hızlıca uğradıktan sonra, gitmeye hazır olacaktı.

Mutfaktan çıkarak kısa koridorda hızla ilerledi ve Yeşil Leydi Odası'nın kapısını açtı. Yaşadığı dehşetle gözlerini

ardına kadar açtı. Hawk orada uyuyordu, beyaz bir çarşaf bacaklarına sarınmış, vücudunun üst kısmı şafağın okşayışına açık uzanıyordu. Siyah başı beyaz yastıklara yaslanmıştı ve yalnız yatıyordu - kollarındaysa Adrienne'in oklavurulduğu gün giydiği elbiseyi tutuyordu.

Ona kralın fahişesi diyorlardı, diye hatırlattı kendine. Belki de insanlar kraliyette gerçekten öyle bir göreve atanabiliyordu. Ya da belki de öylesine fark gözetmeyen bir erkekti ki o unvanı kendi başına elde etmişti. Her koşulda Adrienne asla sayısız kadından biri olmayacaktı.

Adrienne çizmelerinin yatağın ucundaki ahşap sandığının üstünde durduğunu gördü. Gözlerini dikkatle uyuyan kocasından ayırıp çizmeleri parlak çam kapağın üstünden kaptı ve yine parmak ucunda kapıya kadar gidip ardından usulca kapadı.

Şimdi sıra zor kısma gelmişti. Muhafızlar şatonun her tarafındaydı. Bahçeden kaçıp, bekçi evine giden bitmek bilmeyen o köprüden ve doğudaki kuleden geçmesi gerekiyordu. Daha önce çok daha kötü yerlerden kaçmak zorunda kalmıştı. Bunu da bir şekilde başaracaktı. Söz konusu kaçıma gelince her zaman bir yolunu bulmuştu.

★★★

Hawk tek gözünü açıp Adrienne'in gidişini izledi. Homurdanıp doğruldu, kaslı kollarını başının arkasında birleştirip ardından kapıya doğru uzun uzun baktı.

Onu terk mi ediyordu?

Asla. O yaşadığı, nefes aldığı sürece buna izin vermeyecekti, içinde Adrienne'in sandığından çok daha fazla mücadele gücü vardı.

Ayağa fırlayıp kiltini kaptı, beline sarıp hafif bir düğüm attı.

Demek böyle olacak, diye düşündü acıyla. Geçmişinde hoşuna gitmeyen en ufak bir şey çıktığında böyle kaçacaktı. Adrienne'in ürkek olduğunu düşünmemişti. İpeksi dış yüzeyinin altında coşkun, yürekli bir kadın yattığını düşünüyordu ama kirli geçmişiyle ilgili tek bir kelimeyle onu terk etmeye hazırdı. Kollarında apaçık tattığı zevkten sonra bile çekip gitmeye hazırdı.

Eh, öyle zevk vermeyi nerede öğrendiğini sanıyordu ki?

Hayır. Karısını tekrar kollarına aldığı anda ki alacaktı, kendini duygularından bağımsız kılmak için çingenelerin iksirlerinden birini içecekti. O zaman ona böylesine şiddetle kaçtığı geçmişinden elde edebileceği yararları gösterecekti.

Hawk ona aşkını sunuyordu, karşılıksız ve apaçık. Her hangi bir kadına kısa süreli fiziksel zevk haricinde bir şey sunmamış olan Hawk, bu kadına hayatını sunuyordu.

O ise Hawk'ı yine de kabul etmiyordu.

Üstüne üstlük kralın fahişesi olmanın ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Olivia ona bahçede söylemek üzereydi. Hawk'ın krala yaptığı hizmeti amansızca istismar eden Olivia... James'ten Hawk'ın daha önce kendisine vermeyi reddettiği tensel zevkleri zorla isteyen Olivia... James'e Hawk'ı aşağılayabilmesi için yepyeni bir yol gösteren Olivia. Bunları hatırlamak Hawk'ı hem utanca boğuyor hem de öfkeliendiriyordu. Bu düşünceleri ve yarattıkları kör edici öfkeyi güçlü iradesini sertçe yönlendirerek bir kenara attı.

Şu anki sorunu Adrienne'di. Hawk alaycı bir tavırla

güldü. Dünyayı demircisinin kollarında keşfetmek için mi kaçıyordu?

Elbette. Hawk öyle olduğundan emindi.

Tam o anda Grimm kapıyı açıp başını içeri uzattı, gözlerinde sessiz bir soru vardı.

“Kuzeye mi gidiyor?” Hawk’ın yüzü kederliydi.

“Hayır.” Grimm şaşkındı. “Ben de öyle yapmasını bekledim ama doğuya gidiyor.”

“Bekçi kapısına mı? Yalnız mı?”

“Evet. Küçük bir bohçası var.”

“Onunla orada buluşacak demek ki,” diye düşündü Hawk. “Peşinde muhafız var mı?”

“Evet, uzaktan izliyor. Emrini bekliyor.”

Hawk arkasını dönüp sönmekte olan közleri izledi. Gitmesine izin mi vermeliydi?

Yapabilir miydi? Sonra Adam’la buluşursa kendini demirciyi elleriyle öldürmekten alıkoyabilir miydi? Hayır. Onu aldatıldığından emin olmadan önce durdurmak zorundaydı. “Adam hakkında ne öğrendin?” Hawk şömine tabanına doğru bir tekme savurdu.

“Hiçbir şey Hawk. Sanki peri rüzgârıyla esip gelmiş de yere kök salmış gibi. Çok tuhaf. Nereden geldiğini bilen yok. Yatağını ısıttığına bakılırsa bence Esmerelda en iyi bilgi kaynağımız. Ama henüz onu da bulamadım.”

Grimm düşünceli bir edayla çenesini sıvazladı. “Görünüşe göre Esmerelda’nın halkı kamplarını kuzeydeki üvezlerin oradan ta doğudaki çayırlara taşımış.”

Hawk hemen arkasına döndü, karanlık gözleri Grimm’inkilere dikkatle bakıyordu. “Romlar asla kamplarını taşımaz. Yaz boyunca daima kuzeydeki çayırlarda kalırlar.”

“Bu yaz değil.” Grimm omuz silkti. “Fazlasıyla tuhaf. Bu hasat zamanı Samhain’i* bile yeni kamp yerlerinde kutlayacaklarmış.”

“Garip.” Hawk bu tuhaflığı bir an için değerlendirdi. Ama Dalkeith’te kamp yakmakta olan çingeneleri düşünmeye sadece bir an ayırdı, ilgilenmesi gereken daha mühim hususlar vardı. Karısı onu terk ediyordu. “Bekçi evine vardığında onu durdurun Grimm. Hemen oraya gideceğim.”



Adrienne takip edildiğinin farkındaydı.

Şatodan kaçmak hapishaneden kaçmaya çalışmak kadar zordu. Dilek dileyerek yirminci yüzyıla dönme olasılığı ne kadarsa, muhafızları atlatma olasılığı da o kadardı. Hem bu sefer tabancası bile yoktu.

Eberhard’ın öldüğü gecenin aksine... Kendine bir daha asla düşünmeyeceğine dair söz verdiği o gece.

Hiçbirinin olmasını istememişti. Eberhard’ın onu neden sürekli tek başına seyahatlere gönderdiğini nihayet öğrendiği o geceye kadar neler olup bittiğinden haberi bile yoktu. *Öyle hoş ve aldanmaya müsait ki.* Londra’dan ona sürpriz yapma niyetiyle erken döndüğü gece ondan böyle bahsettiğini duymamış mıydı?

Gerçekten de sürpriz olmuştu.

Garajın arka kapısından lüks evine girdiğinde, Adrienne duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

* Samhain Festivali, her yıl 31 Ekim’de kutlanan Cadılar Bayramı’nın kökenini oluşturan Kelt festivali. (ç.n.)

Duyduğu için onu öldürmek zorunda kalacağı bir konuşmaydı.

Elini sığınağının kapısına koyduğunda ona seslenmemişti. Gerard'ın sesi kapıdan rahatlıkla duyuluyordu.

“Rupert onunla Londra’da buluştu mu?”

Adrienne donup kaldı. Onun hakkında konuşuyorlardı. Rupert'ın Londra’da olduğunu nereden biliyordu? Onunla daha dün orada karşılaşmıştı. Eberhard'ı arayıp bahsetmemişti bile. Gece uçuşuyla gelmişti, eve gelmesi tüm gününü ve akşamın da yarısını almıştı. Kulağını kapıya dayayıp merakla dinledi.

Eberhard güldü. “Tam da planladığımız gibi. Ona karısına bir hediye almak için geldiğini söylemiş. Adrienne’i bilirsin, her şeye inanır. Valizini değiştirdi fark etmemiş bile. Öyle hoş ve aldanmaya müsait ki. En başından beri haklıydın Gerard. Mükemmel bir güvercin o. Bir önemi kalmayana dek de ne yaptığımızın farkına varmayacaktır.”

Adrienne şiddetle titredi, eli kapının üstünde dondu kaldı.

“Ya sonunda yakalandığında Eb? O zaman ne yapacaksın?”

Eberhard'ın kahkahası kanını dondurdu. “Ah, güzelliği de burada ya. Yetimhane kayıtlarına bakacaklar. Biraz süsleme hakkımı kullandım. Şu anda suça meyilli bir çocuğu yansıtıyorlar. Cezayı tek başına çekecek. Benim güzel şchrimde cömert bir işverenin üstüne suç atmaya çalışacak tek bir polis dahi yok. Ben şehrin dışına bile çıkmıyorum ki. Ülkeden sürekli çıkış yapan o.”

Adrienne'in gözleri dehşetle kocaman açıldı. *Ne diyordu böyle?*

Gerard güldü. “Geçen ay onun Mercedes’iyle devasa

bir sevkıyat yaptık Eb. Acapulco işi tek kelimeyle harıkaydı.”

Sevkıyat mı? Adrienne panikle düşünmeye başladı. Ne sevkıyatı? Kapıdan hiç ses çıkarmadan çekilip gerilemeye başladı.

Aptal. Aldanmaya müsait. Masum. Masum olmanın nesi bu kadar kötüydü? Karanlık eve girerken düşüncelere dalmış, hıçkırıklarını bastırıyordu. En azından masumiyette bir onur vardı. En azından kimseyi incitmemişti, kimseyi kullanmamıştı o. Tamam, belki biraz... aldanmaya meyilliydi. Belki sağduyu açısından da biraz eksikliği vardı. Ama diğer açılardan bunları telafi ediyordu. İyi bir kalbi vardı. Onun da bir değeri olmalıydı.

Boğazı bastırıldığı gözyaşlarıyla daraldıkça daraldı. Kes şunu, diye azarladı kendini. Odaklan. Veziri bul. Evi-ne dön. Yirminci yüzyılda Hawk gibi erkekler yok ve Hawk’tan sonra hiçbir erkek onun için bir baştan çıkarıcı olamazdı.

Bekçi kapısı önünde belirdi. Onu neden durdurmamışlardı? Hâlâ peşinde olduklarını biliyordu. Belki de Hawk gitmesine izin vermelerini istemişti. Belki de öyle saf ve eğitimsizdi ki Hawk onunla gerçekten ilgilenmiyordu. Ne de olsa onun gibi bir erkek istekli bir kadın bulmakta zorlanmazdı.

Kralın fahişesi neden umursasın ki? Her zaman başka bir kadın bulabilirdi.

Bir çakıl taşını hiddetle tekmeleyip bekçi evinin kapısına yuvarlanışını izledi. Demirli kale kapıyı onun için kaldırıp asma geçidi de indirirler miydi acaba? Vedasını kutlamak için bir de kırmızı halı sererler miydi?

Kemerli geçide adım attığında Grimm gölgelerden dışarı çıktı.

Durdu, içi rahatlamıştı.

Yeniden dene, dedi kendine. *Sahneyi yeniden yaz, Adrienne de Simone. Şöyle olmalı: Durdu, kaçıışı engellendiği için öfkeliydi.*

Hayır, kesinlikle rahatlamıştı.

İç geçirdi, omuzları çöktü. “Grimm. Bırak geçeyim. Çekil.”

Grimm başını iki yana salladı. “Üzgünüm leydim.”

“Grimm, Comyn Kalesi’ne dönmem gerek.”

“Neden?”

Adrienne onu yayılan gün ışığında inceledi. Gerçekten şaşkın görünüyordu. Gözleri sanki birini bekliyormuş gibi avlunun kuzey tarafını tarıyordu.

“Çünkü evimi özledim,” diye yalan söyledi. Eh, belki de tam olarak bir yalan sayılmazdı: Moonie’yi gerçekten de özliyordu.

“Ah!” Grimm’in yakışıklı yüzü anlamış gibi aydınlandı. Önüne geçti, bacakları iki yana açılmış, kaslı kollarını göğsünde bağdaştırmıştı. “Bir şey mi arıyorsun?”

“Ne?” Bilmesine imkân yoktu! Var mıydı? “Grimm, Leydi Comyn - yani annem - şey hakkında... şey... orada bırakmış olabileceğim bir şeyden bahsetti mi hiç... evde?”

“Ne gibi?” diye sordu Grimm, tam bir masumiyet tablosu sergiliyordu.

“Evet, ne gibi?” diye tekrar etti arkasından gelen bir ses. Sesinde farklı bir şey vardı ve belli ki kötü haberd. Hawk’ın kadife, tatlı sesi şimdi pürüzsüz, parlak çeliğin soğukluğunu taşıyordu.

Bu değişimin sorumlusu Adrienne miydi?

“Onu Tavus Kuşu Odası’na götür. Kapıyı kilitle ve anahtarı da bana getir Grimm.”

“Hayır!” diye bağırdı Adrienne, ona bakmak için arkasını dönerek. “Gitmek zorundayım! Comyn Kalesi’ne gitmek istiyorum!”

“Ne arıyorsun eşim?” diye sordu Hawk buz gibi bir sesle.

Adrienne ona cevap vermeden meydan okurcasına baktı.

Hawk karanlık bir ifadeyle bir lanet mırıldandı. Doğru olabilir miydi? Gerçekten de gelecekte geliyor ve geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyor olabilir miydi? Onu Adam için terk ettiği düşüncesiyle neredeyse aklını kaçıırıyordu. Ama kederle fark etti ki, aradığı şey siyah vezirse kesinlikle geçerli bir sebebi var demekti. En düşük ihtimalle başka bir zamandan değilse bile başka bir yerdendi ve siyah vezir sayesinde Hawk’tan kurtulabileceğini sanıyordu.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Adrienne’in kocaman açılan gözlerinin önünde, “Aradığın şey bu mu kadın?” diye sordu, satranç taşını kesesinden çıkarıp havaya kaldırdı.

18. Bölüm

“Gel kadın.” Emrinde bir duygu yoktu ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde tehlikeliydi. Yine de tek bir kelimesi arzuyla ürpermesine yol açmıştı. Aniden bastıran sıcaklık nefesini kesti. “Hawk- ”

“Yapma.” Bu bir uyarıydı. “Şimdi. Elimi tut.”

Nc yapacaktı? Adrienne panik içinde merak ediyordu. Arkasında Grimm’in yaklaşıp onu Hawk’a doğru ittiğini hissetti.

“Bekle!” Onu uzak tutmak için elini kaldırdı.

“Yürüyün leydim,” dedi Grimm usulca.

“Beni bir odaya hapsetme!”

“Nasıl etmem?” Hawk dudak büktü. “Çok az mutluluk tattığın bir yere, özellikle de burada benimle olmaktansa oraya dönmeyi yeğlediğini bilirken!”

“Sen gelecekten geldiğime inanmıyorsun ki!” dedi Adrienne birden soluğu kesilerek.

“İnanmaya başlıyorum,” diye mırıldandı Hawk. “Bunu nasıl öğrendim sanıyorsun?” Siyah vezir elinde parıldadı.

Adrienne omuz silkti. “Nasıl?”

“Sen, tatlı karıcığım, zehirlendiğinde onu sayıkladın. Endişelenip kaygılandın ve onu bulmaya çalıştın- ”

“Ama daha yeni hatırladım.”

“Uykudayken zihnin senden önce hatırladı.”

“Ama *sen* nasıl buldun?”

Grimm konuştu. “Leydi Comyn geldiğini iddia ettiği gece elinden düştüğünü görmüş.”

“Ama nasıl- ”

“Leydi Comyn düğünden sonra onu bana verdi. Ben de Hawk’a.”

“Senin öz kızı olmadığını itiraf etti. O konuda yalan söylemesi için bir sebep göremiyorum.” *Tabii Comyn Kalesi tuhaf bir delilik salgınından muzdarip değilse*, diye tatsızca düşündü. “Geldiğin yer neresiyse seni gerçekten de oraya geri mi götürecekt?” diye ihtiyatla sordu Hawk.

“Öyle sanıyorum. Bildiğim kadarıyla beni buraya getiren oydu,” dedi, gözlerini çakıl taşlı yola doğrultmuştu.

“Planın onu alıp eve gitmek miydi kadın? Dalkeith’ten tek başına kaçmayı mı planladın?”

“Hayır! Annenle kaçmayı planladım Hawk!” dedi alaycı bir tavırla. “Elbette tek başıma!”

“Yani Comyn Kalesi’ne gidip bu satranç taşını alıp geldiğin yer neresiyse oraya geri mi dönecektin? Bu akşamki planın bu muydu?” Adrienne onun dikkatli ses tonundaki uyarıyı kaçırdı.

“Evet Hawk. İtiraf ediyorum. Tamam mı? Deneyecektim. İşe yarayacağından emin değilim ama kendimi burada bulmadan önce elimdeki tek şey oydu ve efsaneye göre satranç takımı lanetli. Bunun sebebi olarak sadece onu düşünebiliyorum. Eğer beni buraya getirdiyse geri de götürebilir.”

Hawk sakince gülümsedi. Veziri elinde çevirip dikkatle inceledi. “Viking,” dedi. “Güzel bir taş. İşçiliği iyi, hem de özenle korunmuş.”

“Bana inanıyor musun artık Hawk?” Bilmesi gerekiyordu. “Gerçekten de gelecekte geldiğime- ”

“Şöyle söylemem daha doğru olur: Risk almamayı tercih ederim.” Hâlâ tam olarak inanmıyordu ama sonradan üzülmekten iyiydi.

Hızla arkasına dönüp bahçeye doğru ilerlemeye başladı. “Getir onu Grimm,” diye seslendi omzunun üstünden, sanki son anda aklına gelmiş gibi.

Ama Grimm’in onu bir yere götürmesine gerek yoktu. Zihninde binlerce tehlike çanı çalmaya başladı ve Hawk’a yetişmek için koştu. Dikkatli sesi, sert tavrı, soruları. Her şeyi kesin bir noktaya bağlamaya çalışmıştı. Hawk idrak ve amaçtan yoksun bir adam değildi. Adrienne şimdiki amacını yanlış anlamış olmayı umuyordu.

“Hawk!” diye haykırdı.

Hawk’ın omuzları kasıldı. Şu anda öfkeden de öte bir hisse kapılmış, buz gibi keskin bir kararlılık diyarına geçiş yapmıştı. Bahçede koşmaya başlarken ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu halledene kadar Adrienne’in kendisine dokunması, o tatlı ellerini omuzlarına koyup yalvarması riskini alamazdı. *Karım söz konusu olunca işi şansa bırakmam.*

“Bekle!” Adrienne de koşmaya başladı, Hawk’ın kestirmeden giderek avlunun kuzey ucuna doğru yol aldığını fark edince kalbi korkuyla sıkıştı, ocağın cayır cayır yandığı yere gidiyordu.

“Hayır, Hawk!” diye bağırdı Adrienne, kocası bahçede gözden kaybolurken.

Yemyeşil çimenlerin arasından öne atılıp, kır laleleri ve mor zambak yataklarını koşarak geçti. Alçak taş duvarların üstünden atlayıp yüzüne çarpan dikenli gül dallarını iterek yumuşak avuçlarını çizdikten sonra bahçeden çıktığında Hawk'ı onlarca metre ötesinde gördü. Güçlkle soluyarak içinde hızlı yürümesini sağlayacak kuvvetin her zerresini toplamaya çalıştı. Bunu başarırca kıl payıyla başaracaktı, kıl payıyla.

Yukarıdaki pencerelerden birinden Lydia bu sahneyi izliyordu.

İsteksiz kaslarının ağrısına rağmen kendini zorlayan Adrienne çaresizce Hawk'a yetişmeye çalışıyordu fakat artık çok geçti; çoktan parlayan közlerin önünde, Adam'ın yanında duruyordu.

Soluğu kesilerek öne atılıyordu ki Grimm'in eli pelerini kavradı. Kumaşı sertçe tutup Adrienne'i geriye çekti. Pelerin yırtıldı ve Adrienne düştü, yere kapanırken haykırdı. "Hawk, yapma!"

"Bunu yok et," diye Adam'a komut verdi Hawk.

Adam yere yığılan kıza bir an için baktı. "Leydinin başka bir arzusu var sanırım."

"Senden düşünmeni istemedim Adam Black, leydinin ne düşündüğü de umurumda değil."

Adam muzipçe güldü. "Anlaşılan şahine köstek takmayı başaramamışsın Lord Hawk?"

"Yak onu, demirci. Yoksa kendimi veziri değil seni yakıp kül ederek tatmin ederim."

"Adam! Yapma!" Adrienne yakardı.

Adam bir an durumu değerlendirmişçesine duraksadıktan sonra tuhaf bir zafer edasıyla omuz silkip taşı ocağı attı.

Adrienne, yerde uzanırken, sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi hissetti. Siyah vezirin havalanıp parlayan kömürlerin arasına düşüşünü dehşetle izledi.

Alevler satranç taşını oburca yalarken Adrienne hıçkırıklarını bastırdı. Tek çıkış yolu yok edilmişti.

Hawk rahatlayarak iç geçirdi. Adrienne kendini yüzükoyun yere attı, boş gözlerle toprağa bakıyordu.

Siyah vezir gitmişti, sert Afrika ahşabı çeliği büken sıcaklığa dayanamazdı ki.

Moonie yok. Eve dönüş yolu yok.

Burada, 1513'te kalacaktı... Onunla... Sonsuza dek.

Adam kahkaha sayılamayacak kadar karanlık bir sesle Hawk'a yaklaştı.

Öyle ki alçak sesle söylediği alaycı sözlerini bir tek Hawk duydu.

“Yakında yatağımı ısıtır, aptal Hawk.”

Hawk irkildi. Demirci haklıydı. Karısı yaptığı şey yüzünden ondan nefret edecekti

“Gecenin bir yarısı ocakta ne yapıyorsun ki zaten sen?” diye sinirlendi Hawk.

Adam muzip bir tavırla sırıttı. “Ben gecenin neşeli gezginiyim. Hem, insanın karşısına değerlendirebileceği önemli bir fırsatın ne zaman çıkacağı hiç belli olmuyor.”

Hawk demirciye bakıp hırlar gibi homurdandı.

Arkasında Adrienne'in sendeleyerek ayağa kalktığını duydu. Koştuğu için soluk soluğa kalmıştı, belki şokun da etkisi vardı. Hawk umutsuzca, keskin bir sessizlikle fırını izledi. Adrienne'in sesi öfkeden titriyordu.

“Bir şeyden emin olabilirsiniz, Lord Douglas ve bilmen gereken tek şey de bu. Olur da bir gün fikrimi değiştirdiğimi sanırsan sakın unutma. Değiştirmeyeceğim. Senden

tiksiniyorum. Benden almaya hakkın olmayan bir şeyi aldın. Kendini bağışlatmak için yapabileceğin *hiçbir* şey yok. Senden *nefret* ediyorum!”

“Benden dilediğince nefret et,” dedi Hawk sessizce, hâlâ ocağa bakıyordu. “Ama artık beni asla terk edemezsin. Önemli olan tek şey de bu.”

LUGHNASSADH

(Yaz dönümü)

İki, iki misli uğraş ve dert var;
Ateş yanar ve kazan kaynar...

SHAKESPEARE, *Macbeth*

19. Bölüm

Alacakaranlık, okyanus ve tepelerin üstünden Dalkeith'in duvarlarını günbatımının kan kırmızısıyla lekeleyen mor bir sabırsızlıkla yükseldi. Çalışma odasındaki Hawk, gecenin batı tarafındaki açık kapılardan sızışını izledi.

Adrienne uçurumun kenarında durmuş, hareketsizdi, kadife pelerini rüzgârda huzursuzca savruluyordu.

Gözlerini ayırmadan denize bakarken ne düşünüyordu?

Hawk kendisinin ne düşündüğünü biliyordu; rüzgârın bile onu soymaya çalıştığını düşünüyordu. Elbisesinin altında göğüslerini taçlandıran şehvetli pembe uçların anısıyla kendine işkence etti. Vücudu bu çağ için yaratılmıştı, üstüne yapışan ipekler ve güzel kadifeler için. İyi bir lordun leydisi olmak için. Gururlu bir savaşçıyla birleşmek için.

Hawk ne halt edecekti şimdi? Böyle devam edemezdi.

Onu kıskırtmaya çalışmış, onun da kendisini kızdırmasını ve böylece kendini kaybedip onu bedeniyle cezalandırabileceğini ummuştu.

Ama tekrar tekrar onu zorladığında tek yaptığı sakin, edepli bir şekilde karşılık vermektir ve bir erkek bu tür bir cevap karşısında hiçbir halt elde edemezdi. Kapıya arkasını dönüp gözlerini sımsıkı kapayarak karısının gözlerinin önünden gitmeyen görüntüsünü zihninden silmeye çalıştı.

Demir ocağındaki o günden bu yana haftalar geçmişti - narin günler ve hassas gün doğumlarıyla, yakut kırmızı geceler ve yaz dönümü fırtınalarıyla dolu haftalar. O geçen günler boyunca Hawk'ın onunla paylaşmak istediği binlerce an vardı. Lanet olsun! Yumruğunu masaya vurarak kâğıtların uçuşmasına ve bibloların zıplamasına sebep oldu. Adrienne onun karısıydı. Geldiği yer her neresiyse oraya geri dönmesi de imkânsızdı! Bunu ne zaman kabul edecek ve hayatını burada sürdürmeye çalışacaktı? Hawk ona istediği her şeyi vermeye hazırdı. Onu terk etmesi haric... Bunu asla yapamazdı.

Öfkesi onu ele geçirdiği kadar çabuk kayboldu.

Adrienne, dudakları sessizce kıpırdadı. Bu kördüğümü nasıl yarattık? Nasıl her şeyi böylesine mahvetmeyi başardım?

★★★

“Biraz yürüyelim kadın,” dedi usulca ve Adrienne uçurumun kenarından ona doğru döndü, nefes kesici gümüş ve kobalt mavisi renklerle dalgalanıyordu. Hawk'ın renkleri, Douglas'ların renkleri. Belli ki farkında olmaksızın bu renkleri sık giyiyordu. Douglas renklerini en canlı şekilde taşıdığının farkında mıydı acaba?

Muhafızlarını elini sallayarak gönderdi. Gitmeden önce onunla yalnız kalabileceği anlar yakalaması gerekiyordu.

Saatlerce süren bir mücadelenin ardından birçok karara varmıştı. Öncelikle Uster'e yapması gereken ziyaret gecikmişti, sahip olduğu çok sayıda araziden biriydi ve aynı zamanda en çok sorun çıkan yer de orasıydı. Bu sersem âşık hallerinde mülklerini ihmal etmeyi sürdüremezdi.

Lordun arada bir görünüp köylülerin sorunlarıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Ayrıca burada bir gelişme kaydettiği de yoktu. Yokluğunda Adrienne, Adam'ı seçerse de içten içe ölecek ve yaşıyormuş gibi rol yapmayı sürdürmesi gerekecekti. Hayatının ilk otuz küsur yılını da böyle geçirmişti zaten. Nedenli aptal bir adam olmuştu ki geri kalanının farklı geçmesini bekliyordu?

“Lord Douglas,” diye karşılık verdi.

Sessizlik içinde uçurumun kenarı boyunca yürüyüp ormana doğru ilerlediler.

“Bir süreliğine gideceğim,” dedi Hawk nihayet ormana girdiklerinde.

Adrienne kaskatı kesildi. Ciddi miydi? “Ne-nereye gidiyorsun?” Neden bu kadar rahatsız olmuştu?

Hawk keskin, sessiz bir nefes aldı. “Uster.”

“Uster ne?”

“Arazilerimden biri. Dalkeith'e bağlı on yedi arazi var. Uster, Duluth ve Tanamorissey köylerini kapsıyor ve oldukça taşkın bir halka sahip. Dalkeith'i kralın adamları idare ederken bile sorun oluyordu.”

Dalkeith'i kralın adamları idare ederken.

Kocası kralın fahişesiyken.

Son haftalarda Adrienne'in hiddetinin ateşi dinmiş, geride keskin bir üzüntü bırakmıştı. Hawk onu çoğunlukla görmezden geliyordu, tabii bir sebepten onunla kav-

ga çıkarmaya çalıştığı zamanlar hariç. Adrienne kısmen Hawk'ın onu kendi odasına kilitlemesini beklemişti ama o korkunç geceden sonra Hawk deniz kenarındaki çalışma odasına çekilmişti.

Her gece orada kalıyordu - öyle sessiz, öyle güzel ve öylesine yalnız.

“Hawk?” dedi kararsız bir sesle.

“Evet?”

“Kralın fahişesi tam olarak ne yapıyordu?”

Hawk birden gerildi. Beklediği şans bu olabilir miydi? Belki de her şeye rağmen umut vardı. Gülüşü alaycı ve acı doluydu. “Bilmek istediğinden emin misin, sevgili Adrienne?”



Yüksek bir meşenin ardında gizli gizli dolanan Esmerelda, Adrienne'in gümüş-sarı saçlarını, gümüş renkli gözlerini, parıldayan yüzünü inceledi. Hawk bu sıska, soluk tenli kızda Esmerelda'nın şehvetli kollarında bulamadığı ne bulmuştu?

Haftalardır ilk kez muhafızlar gitmişti ve o kaltak da korunmasızdı; Esmerelda nihayet saldırısını yaptıktan sonra karanlık ormana kaçıp saklanabilirdi. Sevgili Hawk'ı bir süre yas tutabilirdi belki ama karısının toprağı kuruyunca kollarında teselli ve tutku bulacaktı.

Titreyen eliyle oku kaldırdı. Kaşlarını çatarak çentikli ucunun kenarını o esmer, altın teninde kan birikene kadar avcuna batırdı. Acıyla irkildi ama sinirleri sakinleşmişti. Bu sefer başarısız *olmayacaktı*. Esmerelda silahını dikkatle seçmişti. Zehir işi şansa bırakmak demektir - oku dosdoğ-

ru uçuracak, Adrienne'in göğsüne ve kemiğine saplanacak kadar kuvvetli fırlatacaktı.

Esmerelda dizlerinin üstüne çöküp deri ipi sıkıca roda etti. Yayın ucuna tırtıklar yaptıktan sonra Adrienne açığa çıktığında hedef aldı. Hawk'ın karısına bakarkenki ifadesini gördüğünde neredeyse cayacaktı. Adrienne'i, Esmerelda'nın *onu* seveceği gibi seviyordu; vahşi, sahiplenici, sınır tanımayan bir tutkuyla. Bu farkındalıkla Esmerelda'nın Adrienne'e duyabileceği herhangi bir şefkat hissi de kayboldu. Yay sabitleyip Adrienne'in göğsüne hedef aldı. Ok yumuşak bir vızıltıyla uçup gitti. Esmerelda panik içinde çığlık atacaktı ki kendini tuttu. Hawk son anda döndü, sanki onun gölgelerde saklandığını görmüş ya da okun uçuşunu hissetmişti. Hareket etti. Olamaz!

★★★

“Off!” Hawk güçlü kolunu başının etrafına dolayıp onu bir ağacın gövdesine yaslayınca Adrienne'in nefesi kesildi.

Adrienne sırtını itmeye çalıştı ama kıpırdatamayacağı bir dağ gibiydi. Onu böyle mi kazanmayı hedefliyordu? Kendini özenle kontrol ettiği haftalardan sonra ona tecavüz etmek için ormanı mı seçmişti?

“Ahh!” Nefesi yumuşak bir hırıltı gibi çıktığında Adrienne onu biraz daha sertçe itti. “Ne yapıyorsun Hawk?” diye sordu ama Hawk hâlâ cevap vermiyordu.

Hawk titredi, gözleri ağaçları tararken acıyla savaşıyordu. Gücünün azaldığının farkındaydı fakat henüz zayıflığa yenilemezdi. Karısını öldürmeye çalışanı bulup durdurana kadar olmazdı. Ne var ki çalılar hareketsizdi. Saldırgan bir sebepten kaçmıştı. Yarasından oluk oluk kan akarken

Hawk birden rahatladı. Tökezleyip yere düştüğünde Adrienne çığlık atmaya başladı.



Gölgelerde, Esmerelda ağzını yumruk yaptığı eliyle kapadı. Hawk'ın gözleriyle saklandığı noktayı taradığını biliyordu ama gölgeler onun gözlerinin bile seçemeyeceği kadar yoğundu.

Hawk döndüğünde Esmerelda yandan oku görebildi, hâlâ uçuş kuvvetinden ötürü titreşiyordu ve hemen kalbinin üstündeydi.

Gözlerini kapayıp yutkundu. Onu öldürmüştü! Okun ucuna öyle vahşi tırtıklar yapmıştı ki göğsünü parçalama-
dan çıkarılması imkânsızdı. Özellikle çıkarırken girdiğinde yarattığından daha çok hasar bırakacak biçimde tasarlamıştı. Kurbanını içeri girerken öldürmese bile çıkarken kesinlikle öldürürdü.

Esmerelda ormanın toprağına çömelip güvende olduğundan emin olana kadar çalılarının arasından emekledi. Sonra ayağına kalkıp önüne bile bakmadan koştu, yayını nemli toprakta unutmuştu. Dallar yüzünü tokatlıyordu. Bir çığlık boğazında toplanıp düğümlendi. Düşmüş bir kütüğün üstünden atlarken hıçkırıklarını bastırdı.

Yıldırım hızında bir el onu çabucak durdurdu. Adam onu boynundan sımsıkı kavrayarak kendine doğru çekti.

“Neredeydin, tatlı fahişe?” Gözleri doğaüstü biçimde parılıyordu. Esmerelda ise nefes nefeseydi.

Adam ona öfkeyle bakıp bedenini acımasızca sarstı. “Sana neredeydin dedim?”

Hâlâ cevap vermediğinde Adam boğazındaki elini sıktı.

“Hayatının benim için hiçbir anlamı yok çingene.”
Gözleri de sesi kadar soğuktu.

Esmerelda tereddüt ettikten sonra ona her şeyi anlattı. Adam’a sevdiği adamı kurtarması için, doğaüstü güçlerini kullanıp hayatını geri vermesi için yalvardı.

Demek kim olduğundan haberdardı. Adam şaşırmadı, Romlar kadim güçleri iyi bilirdi. “Madem kim olduğumu biliyorsun çingene fahişesi, dileklerinin zerre kadar umurumda olmadığını biliyorsundur. Hawk’ın da umurumda değil. Hatta aslına bakarsan, Hawk buraya yok etmek için geldiğim piç kurusunun ta kendisi.”

Esmerelda’nın rengi soldu.

“Gel,” diye buyurdu Adam. Esmerelda bunu eskiden söylediği anlamda söylemediğini biliyordu.

20. Bölüm

“Beni görmek istemiyor da ne demek? Ben onu görmek istiyorum, bırak da gireyim,” diye tartıştı Adrienne. “Tabii özellikle *benim* odaya girmememi söylemediyse,” diye ekledi sakince. Hawk bunu asla yapmazdı.

Grimm kılını bile kıpırdatmadı.

“Yapmamıştır! Ciddi olamazsın. O-o...” Emin olamıyordu. Hawk reddetmezdi. Eh, en azından henüz reddetmemişti ama...

İnatçı Grimm, ciddi gözleriyle kapının önünde durdu.

Adrienne onu dikkatle süzdü. “Bana kocamın odasına girmemin yasak olduğunu mu söylüyorsun?”

“Emirlerim kesin leydim.”

“Ben onun *karısıyım*!”

“Eh, belki de daha önce karısı gibi davransaydın şimdi içeride olmazdı!”

Grimm’in gözleri keskin hatlı yüzünde öfkeyle parladı.

Adrienne geri çekildi, hiddeti onu ürkütmüştü.

“Arkadaşıma çok büyük bir kötülük ettim. Şimdi tüm

kalbimle geri almak istediğim bir dilek diledim, keşke yapabilsem. Ama yapamam.”

“O dileği dileyen *sensin* demek!” dedi Adrienne heyecanla.

Grimm yılmadan devam etti. “Dileğimin ne korkunç olduğunu bilseydim, sonuçlarının ne kadar kapsamlı ve acı verici olabileceğini, kendi hayatımı verirdim. Ben baş muhafız falan değilim.” Tiksintiyle yerdeki taşla tükürdü. “Ben onurlu bir dost değilim. En iğrenç yaratığın en pis dışkısı kadar değerim var. En yakın dostuma *sizi* diledim, tanrılar beni affetsin! Şimdi de size atılan bir okla yaralanmış yatıyor!”

Adrienne’in gözleri kocaman açıldı ve yüzünün rengi soldu. “O kadar kötü değilim,” diye fısıldadı.

“Siz leydim, kalpsiz birisiniz. Buraya geldiğinizden beri ona acıdan başka bir şey vermediniz. Hawk’la geçirdiğim yıllar boyunca gözlerinde böyle bir ızdırap görmedim ve buna bir gün daha katlanamam. O sizin için göklere çıkar ve yıldızları yerlerinden söker; bense buna *değmediğinizi* söylüyorum. Romantik hislerine burun kıvırıyorsunuz, karşılıksız sunduğu aşkına sırt çeviriyor, onu hakir görüyorsunuz. Bana o kadar da kötü olmadığınızı söylemeyin, Adrienne de Simone. Siz o adamın başına gelen en kötü şeysiniz.”

Adrienne dudağını ısırıldı. Grimm her şeye ne kadar da taraflı bakıyordu! Ya Hawk’ın kendisine yaptığı onca haksız şey ne olacaktı? Masum olan kendisiydi!

“Vezirimi yaktı! Özgürlüğümü çaldı, beni de buraya hapsetti.”

“Çünkü sizi umursuyor ve kaybetmek istemiyor. Bu çok mu kötü bir şey? Hayatınızı kurtarmak için kendisini

tehlikeye attı. Önünüze bir kalkan gibi dikilip size atılan okla vuruldu. Keşke sizin göğsünüze saplanmasına izin verseydi. Böylece ızdırabı son bulur ve ne içten ne dıştan kanamıyor olurdu!”

“Ondan beni kurtarmasını istemedim ki!” diye karşı çıktı Adrienne.

“Ben de onu diyorum ya. İstemenize lüzum yoktu zaten. O istenmeden yaptı. Tıpkı sizin için her şeyi yapacağı gibi. Ancak siz onu suçluyorsunuz, hem de ulu Hawk hakkında *hiçbir* şey bilmediğiniz halde! Söyleyin bana, okun ona doğru yol aldığını görseydiniz hayatı için kendinizinkini feda eder miydiniz? Gözlerinizden böyle bir şey yapmayacağınızı anlayabiliyorum. Sizi dilediğim için pişmanım ve her kayan yıldızla, değersiz hayatımın geri kalanının her gecesinde yaptığım hatayı düzeltebilmeyi dileyeceğim. Şimdi gözümün önünden çekilin. Hawk sizinle şimdi görüşmeyecek. Belki de hiç. Görüşmemesi de hayrına olur. Belki de zamanla birden fazla şekilde iyileşir.”

Adrienne başını gururla kaldırıp onun alev alev yanan gözlerine baktı. Kalbini saran acıyı göstermekten çekindi. “Ona beni koruduğu için minnettar olduğumu söyle. Yarın ve sonraki gün ve ondan sonraki gün de yeniden geleceğimi söyle; ta ki beni görmeyi kabul edip ona bizzat teşekkür etmeme izin verene dek.”

“Ona öyle bir şey demeyeceğim,” dedi Grimm duygusuzca. “Siz onun için hayırlı değilsiniz ve ben de oyununuza alet olmayacağım.”

“En azından üzgün olduğumu söyle,” dedi Adrienne usulca. Bu sözlerinde ciddiydi.

“Sizin içinizde üzüntü hissedecek kadar insani şefkat

yok küçük hanım. Sıcak bir bedende buz gibi kalp. En kötü türdensiniz. Bir erkeğe bir yudum tatlılıktan sonra bir fiçı dolusu acı şerbete dönüşüyorsunuz.”

Adrienne hiçbir şey demeden loş koridorda hızla uzaklaştı.



“Nerede? İyi mi? Onu kim koruyor?” Hawk yatağında huzursuzca dönüp duruyor, örtüyü üstünden tekmeleyerek atıyordu.

“O iyi Hawk. Tavus Kuşu Odası’nın dışında iki muhafız var. Uyuyor.” Grimm şifacının masada bıraktığı viski şişesiyle oynayıp sonra bardağına cömert bir miktar dökükten sonra hızla şöminenin önüne geçti.

Hawk, Grimm’i merakla izledi. Sadık dostu sıra dışı bir biçimde gergindi. Herhalde saldırıyı durdurmak için orada olmadığından ötürü kendini suçluyor, diye düşündü Hawk. Bandajlanmış elini dikkatle inceledi. “Beni sormadı mı Grimm?”

Sessizlik, Hawk isteksizce bakışlarını elinden kaldırıp gergin bir ifadeyle dikilen Grimm’e doğrultana kadar devam etti.

Grimm gözlerini alevlerden nihayet çektiğinde Hawk en yakın arkadaşının yüzündeki her çizgiden okunan üzüntüyle irkildi. “İyi olup olmayacağımı bile mi sormadı? Okun nereye isabet ettiğini? Hiçbir şey mi?” Hawk sesini kontrol etmeye çalıştı fakat çatlamasına mani olamadı.

“Üzgünüm.” Grimm bardağındakini bitirip çizmesinin ucuyla şöminedeki kırmızı korları iteledi.

“İnanılır gibi değil, kadın buzdan yapılmış!”

“Dinlen Hawk,” dedi Grimm ateşe bakarak. “Çok kan kaybettin. Bu gece ölüme çok yaklaştın. Kendini korumak için elini kaldırmıyordun ok kalbini bulurdu.”

Hawk omuz silkti. “Sadece göğsümde küçük bir çizik-”

“Avcunun içinde erik büyüklüğünde bir delik var! Şifacı oku çıkarmak için clinin *içinden* geçirmek zorunda kaldı. Onu sen de duydun. Göğsüne saplansaydı ki şans eseri saplanmamış, o zaman seni kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. O elinde ömrün boyunca bir yara izi ve ağrı olacak.”

Hawk somurtup iç geçirdi. Daha fazla yara izi ve daha fazla acı. Ne olmuş yani? Adrienne yaşayıp yaşamadığını öğrenmeye bile zahmet etmemişti. En azından endişelenmiş gibi davranabilirdi. Medeni olmak adına kısa süreli de olsa yanına gelebilirdi. Ama hayır. Muhtemelen ölmesini umuyordu, Hawk yolundan çekilirse çok zengin bir kadın olacaktı. Hatta çoktan Tavus Kuşu Odası’nda uzanmış, altınlarını ve eline geçecek diğer nimetleri sayıyor olabilir miydi?

“Hakkımda bir soru bile sormadı mı Grimm?” Hawk neredeyse tüm elini kaplayan bandajın etrafındaki ipeksi tüyleri inceledi.

“Tek soru bile.”

Hawk bir daha sormadı.

“Grimm, bohçamı topla. Muhafızların ve hizmetkârların yarısını gönder Uster’deki evi hazırlasınlar. Şafakta yola çıkacağım. Şu kör olası ateşle oynamayı da bırak, içeri zaten çok sıcak.”

Grimm bir patırtıyla demiri taş şömine zeminine bıraktı. Hızla ateşe arkasını dönüp Hawk’ın yüzünü inceledi. “Tek başına mı gidiyorsun?”

“Sana muhafızların yarısını hazırlamanı söyledim ya.”

“Peki karına ne olacak?”

Hawk’ın bakışları yeniden eline indi. Bir an için inceledikten sonra başını kaldırıp Grimm’e baktı ve dikkatle konuştu. “Yalnız gidiyorum. Yaşadım mı öldüm mü diye gelip bakmaya tenezzül bile etmediğinc göre belki de uğraşmayı bırakmalıyım. En azından, biraz mesafe aklımı toplamamı sağlar.”

Grimm gergin bir tavırla başını salladı. “O yarayla seyahat edebileceğinden emin misin?”

“Hızlı iyileştiğimi bilirsin. Rom kampına uğrar, kullandıkları o papatya ve karakafesli yara lapasından alırım- ”

“Ama at sırtında mı?”

“Bir şey olmaz Grimm. Endişelenmeyi bırak. Sen sorumlu değilsin.” Hawk, Grimm’in yüzündeki acı tebessümü gözden kaçırmadı. Kendi karısı öldü mü kaldı mı merak etmezken arkadaşının bu denli sadık olması biraz olsun onu rahatlatıyordu. “Sen gerçek bir dostsun Grimm,” dedi Hawk yavaşça. Grimm odayı hızla terk ettiğinde şaşırmadı. Onu tanıdığı yıllar boyunca övgüleri adamı hep rahatsız etmişti.

★★★

Tavus Kuşu Odası’ndaki devasa yatakta uzanan Adrienne huzursuzca dönüp duruyordu, çıldırtan bir şekilde uyanıktı. Bu noktadan sonra da bir daha asla uyuyamayacağından emindi. Zihni asla rahatlamayacaktı, buz gibi bir aydınlanma onu çılgına çeviriyor Dalkeith’e geldiğinden bu yana yaptığı her şeyi tamamen farklı bir açıdan görmesini sağlıyordu.

Hawk ve Grimm, şafak Dalkeith'in yeşil topraklarında sökerken at sürüyorlardı. Hawk evini seyrederken içini bir memnuniyet duygusu kapladı. Krala yıllarca süren hizmeti bittiğine göre nihayet halkının ihtiyaçlarıyla ilgilenebilir, olmak için doğduğu lord olabilirdi.

Şimdi istediği bir şey daha vardı; Adrienne'in kelimesinin her anlamıyla karısı olmasını istiyordu. Yanı başında durmasını, Dalkeith'i yönetmesinc yardımcı olmasını arzuluyordu. Her şeyden çok oğullarının ve kızlarının bu topraklarda gezdiğini görmek istiyordu.

Hawk umutsuz, romantik bir aptal olduğu için kendine lanet etti.

"Bu Samhain'de hasat bereketli olacak," dedi Grimm.

"Evet, öyle olacak Grimm. Adam." Hawk yaklaşan demirciye başıyla selam verdi, altın gibi parlayan toprak onun karanlık silüetiyle ikiye bölünüyordu.

"Oyunu terk mi ediyorsun? Yenilgini kabul mü ediyorsun yoksa korkunç Hawk?" Adam alaycı bir edayla baktı.

"Şeytanı dürtme demirci," diye kısaca uyardı Grimm.

Adam güldü. "Şeytanı çileden çıkar da şeytan lanetlen-sin. Ben ne şeytandan korkarım ne de bir adama boyun eğirim. Hem, bu seni ilgilendirmez ya da en azından sandığın kadar ilgilendirmediği kesin. Kendini fazla önemli görüyorsun aksi Grimm." Adam, Hawk'ın gözlerine bakıyor, gülümsüyordu.

"Korkun olmasın, yokluğunda onunla ilgileneceğim."

"Onu Adrienne'in yanına yanaştırmam Hawk." Grimm hemen güvence vermeye çalıştı.

"Yanaştıracaksın Grimm," dedi Hawk ihtiyatla. "Eğer

Adrienne isterse Adam'ın ona yanaşmasına izin vereceksin. Başka hiçbir koşulda değil.”

Adam kibirle başını salladı. “İsteyecek de. Hem de tekrar tekrar, o kısık, tatlı sabah sesiyle. Ayrıca Grimm, onun için Romlardan kahve aldığımı söyleyebilirsin.”

“Öyle bir şey söylemeyeceksin!” diye hiddetle patladı Hawk.

“İletişimimize kısıtlama mı koyuyorsun?”

“Size elçi tedarik etmeyi kabul etmedim! Ancak... ne olacaksa olur. Muhafızım onu koruyacak ama ona zarar gelirse senden bilirim.”

“Onu bana mı emanet ediyorsun?”

“Hayır fakat ona zarar gelirse seni sorumlu tutacağım.”

“Hiçbir kadınıma zarar gelmesine izin vermem, o artık benim, aptal Hawk.”

“Sadece olmak isterse,” dedi Hawk usulca. *Eğer isterse, ikinizi de ellerimle öldürürüm ve sonra da içten içe ölmüş bir adam olarak uyurum.*

“Ya inanılmaz ölçüde kibirli ya da aptalsın, korkunç Hawk,” dedi demirci dudak bükerek. “Döndüğünde kursuz Adrienne'i kollarımda bulacaksın. Zaten çoğu öğleden sonrasını benimle senin bahçelerinde geçiriyor, yakında yatağında geçirecek,” diye sataştı Adam.

Hawk'ın çenesi kasıldı, bedeni şiddet uygulamaya hazır bir gerginlikle kasıldı.

“Seni sormadı Hawk,” diye hatırlattı Grimm düz bir sesle, ağırlığını bir o ayağına bir diğerine veriyordu.

“Onu sormadı mı baş muhafız?” diye sordu Adam neşyle. “Onur komutanı, doğruluk komutanı?”

Grimm, Adam'ın karanlık bakışları gözlerini taradığında irkildi. “Evet,” dedi gerginlikle.

“Ne kadar da karmaşık bir ağ dokuyoruz...” dedi Adam yavaşça, parıldayan yüzünde bir tebessüm aydınlanıyordu.

“İkinizin arasında ne oluyor böyle Grimm?” diye sordu Hawk.

“Demirci tuhaf bir adam,” diye mırıldandı Grimm.

“Size Tanrı yolunuzu açık etsin derdim ancak onun bizim gibi adamlarla hiç olmasa da pek az ilgilendiğini düşünüyorum. O yüzden ancak bir savaşçı gibi veda edebilirim. Hiç korkmayasın, tatlı Adrienne emin ellerde,” diye söz verdikten sonra demirci, Hawk’ın aygırının arkasını sıvazladı.

Hawk ayrılırken gölgeler gözlerinde dans ediyordu. “Adrienne’i izle Grimm. Bir kez daha hayatına kast edilirse bana Uster’deyken haber yolla,” diye seslendi atıyla uzaklaşırken. Muhafızları Adrienne’i sağ tutardı, bundan emindi. Ancak şimdi onu Adam’dan uzak tutacak hiçbir şey kalmamıştı.

Grimm en yakın dostunun uzaklaşmasını izlerken Adam kayıtsız savaşçıyı inceledi.

“Onu sormadı mı?” diye usulca sordu alaycı bir sesle.

“Kimsin sen be?” diye gürledi Grimm.

21. Bölüm

“Biraz daha sıcak su dene,” dedi Lydia ve Tavis de emrine uydu.

İkisi de tavaya baktılar. Lydia iç geçirdi. “Lanet olsun, kahretsin!”

“Leydim! Sizin konumunuzdaki bir kadına böyle konuşmak hiç yakışmıyor kanımca,” diye azarladı Tavis.

“Hiç de çaya benzemiyor ama değil mi Tavis?”

“Yok, hem de hiç benzemiyor kanımca ama yine de bir leydiye yakışmayan davranışlar sergilemenize de gerek yok.”

Lydia güldü. “Bir tek sen, sevgili Tavis, benim tavırlarımı eleştirmeye cesaret edebilirsin.”

“Çünkü genellikle mükemmellik timsalisiniz, yani siz ağzınızı bozunca ben de biraz endişeleniyorum.”

“E, haydi karıştıršana Tavis. Öyle oturma.”

Tavis karışımı hızla karıştırırken ona sikkın bir bakış attı. “Bu yetenekli eller İskoçya’daki en güzel derileri düzeltmek için yaratılmış, bir hanımın içeceğini karıştırmak için değil, kanımca,” diye homurdandı.

Lydia sözleri karşısında gülümsedi. Yetenekli ellerinden bahsedip duruyordu! İnsan etten kemikten ve birkaç nasırdan değil de som altından olduklarını sanırdı. O içeceği karıştırırken Lydia ona düşünceli bir edayla baktı. Her zamanki sadakatiyle Tavis yanındaydı. Sabahları ve öğleden sonraları onsuz bu denli dolu geçmezdi. Akşamlarıysa, eh, akşamlarını öyle uzun yıllardır yalnız geçiriyordu ki artık fark etmiyordu bile - en azından o öyle düşünmeyi tercih ediyordu.

“Neden evlenmiyorsun?” diye sormuştu Tavis’e yirmi yıl kadar önce o hâlâ genç bir erkekken. Ancak Tavis yayıgın yanına çömelmiş, bir geyik derisini tereyağıyla yumuşatırken ona sadece gülümsemekle yetinmişti.

“İhtiyacım olan her şey burada.” Kollarını sanki Dalkeith’e sarılabilmiş gibi iki yana açmıştı

“Çocuk istemiyor musun Tavis MacTarvitt?” diye ısrar etti. “Tabakhaneni devredecek oğullar? El üstünde tutacak kızlar?”

Tavis omuz silkti. “Hawk oğlum sayılır. Daha iyi yetiştirilmiş bir oğul isteyemem kanımca. Şimdi ortalıkta bir de iki tane küçük dolanıyor, hem de... sen de yeniden kocasız kaldın, Leydi Lydia...” Yavaşça susmuştu, güçlü elleri deriyi tuzlu karışımın içinde ovuşturup sıkıyordu.

“Kocasız kalmamın seninle ne ilgisi var?”

Tavis başını yana yatırıp ona sabırlı, nazik bir tebesümle bakmıştı, bu tebessüm zaman zaman Lydia geceleri uyumadan hemen önce aklında su yüzeyine çıkar ve öylece kalırdı.

“Sadece hep burada senin için kalacağım Lydia. Her zaman tabakhanedeki Tavis’e güvenebilirsin, bunu binlerce kez daha söylerim.” Gözleri onun gözlerine bakıyor ve

henüz hazır olmadığı türden bir derinlik taşıyordu. Zaten iki savaşta iki koca kaybetmişti ve azizler biliyordu ya her zaman yeni bir savaş onları bekliyordu.

Ancak Tavis MacTarvitt, hep geri gelmişti. Yaralı ve kan içinde, hep geri gelmişti.

Lydia otlarını ve baharatlarını kuruturken onunla mutfakta dururdu. Zengin, siyah toprakları kazıp güllerini bu-darken ona yardım etmeye hazırdı.

Bazen birlikte toprağın ortasında çömelir, başları yan yana dururlardı ve Lydia karnında kelebeklerin uçuştüğünü hissedirdi. Bazen de mutfaktaki şöminenin önünde oturur uzun koyu saçlarını tararken yardımını isterdi. Tavis önce tokalarını çıkarır, sonra da örgülerini tek tek açardı.

“Bir şey olduğu yok Lydia.” Tavis’in sesi Lydia’nın dalgın zihnini şimdiki zamana çekti.

Lydia bir titreyip kendine gelerek düşüncelerini de önündeki işe odakladı. Kahve. Gelini için kahve istiyordu.

“Belki de siyah fasulye ya da kurutulmuş bezelye gibi bir gece suda bekletmek gerekiyordur,” dedi endişeyle boynunu sıvazlarken. Bu sabah hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Lydia erkenden uyandığında oğlunu büyüleyen tatlı kızı düşünmüştü.

Bu durumun *onun* açısından nasıl görüldüğünü düşünmüştü. Geldiğinden bu yana kızın başına felaket üstüne felaket gelmişti. O yüzden kilere gidip gelinin çok sevdiği kahve çekirdeklerinden bir yığın almıştı. En azından Adrienne’e, Hawk’ın şafakta Uster’e gitmek için yola çıktığını söylemeden önce bir fincan kahve verebilirdi. Daha da kötüsü Tavis’in sadece bir saat önce öğrendiği haberi:

Adrienne’i öldürmeye çalışanın Esmerelda olduğunu ve şimdi onun öldüğünü.

Demek bu noktaya gelmişti... buharı tüten suda pek bir şey yaptıkları söylenemeyecek bir tava dolusu siyah çekirdeğe bakıyorlardı.

“Belki de çekirdekleri ezmeliyiz Lydia,” dedi Tavis ona yaklaşarak. Öyle yakındı ki dudakları sadece birkaç nefes ötedeydi. “Sen ne düşünüyorsun?”

Lydia’nın gözleri parladı. “Tavis galiba buldum. Şu havanla havanelini al da işe koyulalım. Bu sabah kızın güne kahveyle başlamasını çok istiyorum.” *İhtiyacı olacak.*

“İşler kontrolden çıkıyor soytarı. Bir fani öldü,” dedi Kral Finnbheara hiddetle.

“Kendi ırkının eliyle. Benimkiyle değil,” diye açıkladı Adam.

“Ancak *sen* orada olmasaydın, böyle bir şey olmayacaktı. Her şeyi mahvetmeye tehlikeli ölçüde yakınsın. Anlaşma bozulursa kraliçemin seçimiyle olur, senin aptallığınla değil.”

“Bu planda sizin de emeğiniz var majesteleri,” diye hatırlattı Adam. “Dahası, ben bir faniye zarar vermedim. Yalnızca Romlara rahatsızlığımı bildirdim. Eylemi yapan onlardır.”

“İnce eleyip sıkı dokuyarak münazara ediyorsun, ancak iki bin yıldır koruduğumuz barışı bozmaya çok yakınsın. Oyuna bu dâhil değildi. Kadın kendi zamanına dönmeli.” Kral Finnbheara huzurundan çekilmesini emreden biçimde elini salladı.

Adrienne bahçede yürüyor, on altıncı yüzyılın dezavantajlarını, bozulmamış doğanın taşıdığı sakin huzuru ve olanları düşünüyordu. Korkunç bir düşme hissine kapıldı, sanki devasa bir girdap açılmış da amansız bir güçle onu aşağıya çekiyormuş gibiydi. Bu hissi daha önceden hatırladığını fark ettiğinde Adrienne çığlık atmak için ağzını açtı ama sesini bile çıkaramadı. Daha önce kendini Comyn'in kucığında bulmadan önce de böyle hissetmişti; sanki bedeni genişleyen bir karanlığın içinde esneyerek inceliyor ve imkânsız bir hızla çekiliyormuş gibiydi.

Başında acı verici bir baskı hissetti, iki eliyle kavrayıp tutkuyla dua etmeye başladı,

Ah, Ulu Tanrım, yine olmaz, lütfen yine olmaz!

Esneme hissi daha da yoğunlaştı, yükseldi ve artık ikiye ayrılacağından emin olduğu anda son buldu.

Bir an için gözleri odaklanmakta sıkıntı çekti; mobilyaların loş görüntüleri titreşti ve gri tonlarında dalgalandı. Sonra dünya odağına oturdu ve Adrienne'in soluğu kesildi.

Kendi yatak odasının uçuşan perdelerine şoke olarak bakakaldı.

Aklını toparlayabilmek için başını salladı ve bu küçük hareketin bile verdiği acı dalgalarıyla inledi.

"Yatak odam mı?" diye mırıldandı aptal bir ifadeyle. Etrafına büsbütün bir şaşkınlık içinde bakıyordu. Moonshadow şuracıkta, fazla karışık yatağının üstüne narin bir edayla yerleşmiş, küçük patilerini sakin bir biçimde ahşap kenara uzatmış, yüzünde en az Adrienne'inki kadar şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Altın gözleri şaşkınlıktan yusuvarlak olmuştu.

Adrienne ona uzandı.

★★★

Adam hızla eliyle geri alıyormuşçasına bir hareket yaparak kralına baktı. “Kalıyor.”

Kral Finnbheara parmaklarını en az onun kadar hızlı şıklattı. “Ben de gidiyor dedim!”

★★★

Adrienne gözlerini kırptırıp yeniden başını salladı, hem de sertçe. Kendini yeniden Dalkeith’in bahçesinde mi bulmuştu? Yoo, yeniden yatak odasındaydı.

Bu sefer Moonie’ye dokunmaya kesin karar veren Adrienne, onu tutmak için öne atılıp zaten kafası karışan kediyi korkuttu. Moonie’nin sırtı yükselip bir anda at nahi şeklini aldı, minik bıyıkları hiddetle diken diken oldu ve yataktan fırlayıp minik patileriyle odadan koşarak çıktı.

Adrienne de peşinden fırladı, son hızda koşuyordu. Olur da kaderin bir oyunuyla ikinci bir şans elde ettiyse tek bir şey istiyordu: Moonshadow’u on altıncı yüzyıla beraberinde götürmek.

★★★

Adam da parmaklarını şıklattı. “Yolun yarısında fikrimi değiştireyim demeyin. Bunu yapmayı kabul ettiniz kralım. Sadece *benim* fikrim değildi.”

★★★

Adrienne ıstırap içinde inledi. Yeniden bahçedeydi.

Ardından üç kez daha aynı şeyi yaşadı ve her seferinde umutsuzca Moonie'yi yakalamaya çalıştı. Zihninin bir parçası ısrarla tüm bunların gerçek olmayacağını söylüyordu ancak bir diğer parçası, gerçekten oluyorsa biricik kedisini mutlaka alacağını söylüyordu.

Son seferinde şaşkına dönmüş zavallı kedi yavrusunu mutfakta neredeyse köşeye sıkıştırmıştı ki önceden temizlikçiliğini yapan Marie odaya girmek için tam olarak o anı seçti.

“Siz misiniz Bayan de Simone?” Marie panik dolu bir nefesle, kapı tokmağını kavramıştı.

İrkilen Adrienne sese doğru döndü.

İki kadın birbirine bakakaldı. Adrienne'in zihni binlerce soru ve endişeyle çalkalandı; ne kadar zaman geçmişti? Evde artık temizlikçisi Marie mi yaşıyordu? Moonie'yi aşıya götürmüş müydü? Ama hiçbirini sormadı, çünkü ne kadar vakti kaldığını bilmiyordu.

Bir kaçış şansı sezen Moonshadow kapıya fırladı. Adrienne de peşinden atıldı ama kendini bir kez daha bahçede buldu, baştan ayağa titriyordu.

Adrienne sesli bir şekilde inledi. Onu neredeyse yakalıyordu! *Sadece bir kez daha*, diye fısıldadı. *Beni bir kez daha geri gönder.*

Hiçbir şey olmadı.

Adrienne titreyen bacaklarını dinlendirmek için taştan bir banka oturdu ve birkaç kere derin derin nefes aldı.

Sabah kalkar kalkmaz insanın katlanması gereken onca şey vardı zaten. Bu sabah, saçlarına sözünün geçmediği günlerden bile kötüydü. Bu kahvesiz bir güne tuz biber ekmekti.

Hareketsiz kalıp yeniden bekledi, umutla.

Hiçbir şey olmadı. Hâlâ bahçedeydi.

Ürperdi. Öyle oradan oraya savrulmak korkunç bir his-ti ama en azından Moonie'nin iyi durumda olduğunu ve Marie'nin garajdaki yerinden büyük eve taşınmakta pek zaman kaybetmediğini öğrenmişti. Başı geçmişten geleceğe savrulup durmaktan hâlâ ağrıyordu ama Moonshadow'un ıssız bir evde tek başına dolanıp durmadığını öğrenmek içine su serpmiştii.

★★★

“Ben senin kralınım. Emirlerime uymak zorundasın soytarı.”

“Kadını ben buldum, yani oyunu benim başlattığım da söylenebilir majesteleri. Bırakın da bitiren ben olayım.”

Kral Finnbheara duraksadığında Adam kararsızlığı karşısında atağa geçti. “Kralım, bu kadın kraliçemizi tatmin eden adamı tekrar tekrar reddediyor. Onu aşağılıyor.”

Kral bunu bir an için düşündü. *Kadınların ruhunu çağılıyor*, demişti kraliçesi hülyalara dalarak. Beraber geçirdikleri yüzyıllar boyunca Aoibheal'in yüzünde bizzat sebep olduğu anlar dışında öyle bir ifade görmemişti.

Kralın damarları öfkeyle alevlendi. Bu oyunu bırakmayı o da en az Adam kadar istemiyordu - Hawk'ın çilesinin her anını zevkle izlemişti.

Finnbheara soytarıyı dikkatle inceledi. “Anlaşmaya sadık kalacağına dair yemin eder misin?”

“Elbette majesteleri.” Adam kolaylıkla yalan söyledi.

Bir fani kraliçemi tatmin etti, diye düşündü kral. “Kız kalıyor,” dedi kararını vererek ve kayboldu.

22. Bölüm

“Hoş geldiniz, lordum” Rushka’nın karşılayışı kulağa yeterli hoşlukta gelmişti ancak Hawk tuhaf bir biçimde samimiyetten yoksun olduğunu hissetti. Yaşlı adamın gözlerinin altında, buğday renkli teninde siyah is lekeleri vardı ve etrafları da pembe pembe kızarmıştı; ya tüten bir ateşin yakınında oturmaktan ya da ağlamaktan olmuş gibiydi. Hawk, Rushka’nın ağlamadığını biliyordu.

Adam nasırlı ellerini siyah saçında gezdirirken Hawk sessizce bekledi. Saçlarının arasına bol bol gri ve aklar serpilmişti, keskin hatlı yüzü yakışıklıydı ve de zamanın izlerini taşıyordu. Adam dalgınlıkla uzun saçını örmeye başladı; vadi tamamen güneşle aydınlanırken sönmekte olan korrara bakıyordu.

Brahir Dağı bu vadide yükseliyordu, dış cephesi açık renkli göğe uzanırken dumanlı mavi ve mor tonlarındaydı. Hawk ortadaki ateşin yakınındaki geniş taşlardan birinin üstüne sessizce oturdu, bu çingenc topluluğunun onu sevmesini sağlayan özelliği de buydu.

Bir kadın gelip üstünde dumanı üstünde iki fincan bırakarak iki adamı samimi sessizlikleriyle baş başa bıraktı.

Yaşlı çingene içeceğini dikkatle yudumladı ve ancak bittiğinde Hawk'ın gözlerine yeniden baktı.

“Kahvemizi beğenmedin mi?” diye sordu, Hawk'ın içeceğine elini sürmediğini fark etmişti.

Hawk gözlerini kırptırdı. “Kahve mi?” Fincanına baktı. İçecek koyu, siyah ve dumanı da üstündeydi.

Acı kokuyordu ama davetkârdı. Bir yudum aldı. “İyi,” dedi düşünceli bir edayla. Bir parça tarçınla, biraz da koyu kremayla nefis olurdu. Adrienne'in sevmesine şaşmamak gerekiyordu.

“Bir kadın mı?” Yaşlı adam hafifçe gülümsedi.

“Hep içimi okursun zaten Rushka, dostum.”

“Kendine bir eş almışsın.”

Hawk eski dostuna delici gözlerle baktı. “Neden gelmedin Rushka? O hastalandığında seni çağırttım.”

“Sebebinin Callabron olduğunu duyduk. Öyle bir zehrin dermanı bizde yoktu,” diye cevapladı yaşlı adam.

Rushka dikkatini Hawk'ın dikkatli gözlerinden ayırdı.

“Geleceğini düşünmüştüm, sadece bunu söylemek için bile olsa Rushka.”

Yaşlı adam elini umarsızca salladı. “Boşa yapılmış bir yolculuk olurdu. Hem, uğraşman gereken daha önemli konular olduğundan emindim. Her şey bir yana iyileşti, sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi?”

Hawk gözlerini kırptırdı. Arkadaşının böyle tuhaf davrandığını hiç görmemişti. Rushka normalde nazik ve neşeliydi. Ne var ki bugün havada öyle karmaşık bir ağırlık vardı ki nefes almak bile yorucuydu.

Rushka konuşmuyordu da. Bu bile tek başına tuhaftı.

Hawk kahvesinden bir yudum aldı ve gözleri vadinin ucunda tören alayındaki insanlara dalıp gitti. Cevap almak istiyorsa insanlara soru sorması gerekecekti.

“Neden buraya taşındınız Rushka? Yıllardır kuzeydeki üvezlerin orada kamp yapıyordunuz.”

Rushka’nın bakışları Hawk’ınkilere takıldı ve kahve-rengi gözlerine acı dolu bir gölge düştü. “Zeldie için mi geldin?” diye sordu Rushka hemen.

Zeldie’yle evlenemem, demişti Hawk bu adama, on yıl önce kralının hizmetindeyken. Romlar içlerinden biriyle evlenmesini istemiş ve en güzel genç kadınlarını teklif etmişlerdi. Evlenmesinin mümkün olmadığını açıklamıştı ve Rushka anlamıştı ama Esmerelda kabul etmemişti. Ona seslendikleri adıyla Zeldie reddedildiği için öyle sinirlenmişti ki erkek ardına erkekle yatmış, kendi liberal halkını bile şoka uğratmıştı. Çingeneler bekârete bir değer biçmiyordu - hayat herhangi bir şeyden feragat etmek için fazlasıyla kısaydı; bu insanların genç bir delikanlıyken ona bu denli ilgi çekici gelmelerinin sebeplerinden biri de buydu. Esmer tenli, gül pembesi uçlarıyla göğüsleri tomurcuklanmakta olan bir çingene kızının bir erkekle sevişmesini izlediğinde on yaşındaydı. İki yaz geçtikten sonra da karşısına geçip sıranın ona geldiğini söylemişti. Ah, bu insanlardan neler neler öğrenmişti.

“Esmerelda’yla ben yollarımızı ayırdık.”

Yaşlı adam başını salladı. “O da o kadarını söyledi.” Rushka ayağının dibindeki toprağa tükürdü. “Sonra da *onunla* görüşmeye başladı.”

“Kiminle?” diye sordu Hawk, cevabı da biliyordu.

“O adı söylemeyiz. Senin toprağında metal işleriyle uğraşıyor.”

“O kim?” Hawk ısrar etti.

“Kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Evet, ama gerçekte kim o?”

Rushka yorgun bir ifadeyle başını sıvazladı.

Evet, Hawk şaşkınlıkla fark etti ki Rushka kesinlikle ağlamıştı.

“Romların bile ticaret yapmayacağı koşullar vardır, hizmetleri için ne kadar altın vadedilirse edilsin. Esmerelda her zaman o kadar bilge olamadı. Halkın özür diliyor, lordum,” dedi Rushka usulca.

Tüm dünya aklını mı yitirmişti? Hawk kahvesinin son damlasını da içerken düşündü. Ruskha hiç mantıklı konuşmuyordu. Birden eski dostu ayağa kalktı ve vadiden aşağı ilerleyen çingene kalabalığını izlemeye başladı.

“Neler oluyor Rushka?” diye sordu tuhaf geçit törenini izlerken. Bir tür Rom ayinine benziyordu ama öyleyse bile Hawk daha önce buna benzer bir şey görmemişti.

“Esmerelda öldü. Denize gidiyor.”

Hawk ayağa fırladı. “Denize! Bu bir *bruhsdskar*’ın ölümüdür. Kendi ırkına ihanet eden birinin layığı bu!”

“O da öyle yaptı.”

“Ama o senin kızındı Rushka. Nasıl olur?”

Yaşlı adamın omuzları çöktüğünde Hawk acısını bedeninin her çizgisinde görebiliyordu. “Üç kez hanımını öldürmeye teşebbüs etti,” dedi en sonunda.

Hawk afallamıştı. “Esmerelda mı?”

“Üç kez. Küçük bir ok ve arbaletle. Elindeki bandaj bizim eserimiz. Bizi topraklarından sürersen bir daha topraklarını asla kirletmeyiz. Senin misafirperverliğine ihanet ettik ve iyi niyetini boşa çıkardık.”

Esmerelda. Duydukları mantıklıydı. Yine de onun dav-

ranışlarından ağırbaşlı, merhametli ve bilge Rushka'yı sorumlu tutamazdı. Ne onu ne de diğer Romları. "Sizi asla topraklarımdan sürmem; siz Denizin-Üstündeki-Dalkeith'e her zaman özgürce gelebilirsiniz. Onun utancı size ait değil Rushka."

"Ah, ama öyle. Yeni eşin ölürse onunla evlenirsin sandı. Kızım da olsa garip bir kızdı o. Zaman zaman ben bile kalbindeki karanlık karşısında hayret ederdim. Ama o adam onu bize dün gece getirdi, Esmereida da ayın üzerine yemin etti. Bize de onurlu davranmak düştü... bütün... taraflara karşı."

Şimdi de onu denize taşıyorlardı, her adam, her kadın ve hatta çocuk bile beyaz, üvezden haçlar taşıyordu; hepsi de oyulmuş, kaplanmış ve mavi, runik yazılarla süslenmişti. "Bunlar ne tür haçlar Rushka?" diye sordu Hawk. Bu insanlarla geçirdiği onca süre boyunca hiç böylesini görmemişti.

Rushka gerildi. "Bu tür ölümlerde yaptığımız törenlerden biridir."

"Rushka- "

"Sana oğlummuşsun gibi değer veririm Hawk," dedi Ruskha sertçe.

"Yıllarca evini insanlarıma açtın. Cömertçe verdin, bize gururumuzu kırmadan ve kınamadan muamele ettin, hem de yaşam tarzımız sizinkinden çok farklı olduğu halde. Bizimle kutlama yapıp kendi kimliklerimizi korumamıza izin verdin." Rushka duraksayıp hafifçe tebessüm etti. "Sen nadir bulunacak türde bir adamsın Hawk. Bu sebeplerden dolayı böyle çok konuşuyorum, ırkıma gelecek zararın da canı cehenneme. Dikkatli ol. Aradaki perde ince ve zaman ve yer de buraya çok yakın. Dikkatli ol, bir

şekilde her şeyin merkezindesin. Sevdiklerine göz kulak ol ve ne yaparsan yap, onları uzun süreliğine yalnız bırakma. Böyle bir şeyle karşılaştığımızda sayımızın çok olması bizi korur- ”

“Neyle karşılaştığımızda Rushka? Açık konuş! Anlamadığım bir şeyle nasıl mücadele edebilirim?”

“Daha fazlasını söyleyemem, dostum. Yalnızca şunu: Kutsanmış Ölümler şöleline dek sevdiklerini yakınında mı yakınında tut. Güvenemediklerini de uzağında mı uzağında.” Rushka, Hawk daha açık cevaplar istemek için ağzını açmadan elini havaya kaldırdı. “İnsanlarım umurundaysa, kutsal Samhain’i kutlayana kadar bizi ziyaret etmeyeceksin.” Rushka sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: “Yaşlı kadın sana siyah vezirin görüldüğü gibi olmadığını söylememi istedi. Bunun senin için bir anlamı var mı?”

Aklına gelen tek siyah vezir şimdi ocağın küllerinde yatıyordu. Hawk başını iki yana salladı. Yaşlı kadın onların kâhiniydi ve görü yeteneği sayesinde Hawk henüz genç bir delikanlıyken ona hayran olmuştu. “Hayır. Başka bir şey dedi mi?”

“Sadece buna ihtiyacın olacağını.” Rushka deri bir iple bağlanmış bir paket uzattı. “Almaya geldiğin papatyalı yaralapası.” Sonra geçide doğru döndü. “Gitmeliyim. Denize yapılacak yürüyüşün başındayım. Dikkatli ol ve kendine iyi bak dostum. Seni ve tüm sevdiklerini Samhain’de görmeyi umuyorum.”

Hawk, Rushka’nın kızı için yapılan cenaze yürüyüşüne katılımını izledi.

Romlardan biri yaşam ilkelerinden birine ihanet ettiğinde, onu kendi aralarında cezalandırırlardı. Onlar sıkı bağları olan bir topluluktu. Çılgın olabiliyorlardı ve birçok

konuda da özgür fikirlere sahiptiler. Ancak uydukları kuralları vardı ve bu kurallar asla aşağılanamazdı.

Esmerelda onlardan birini büyük ölçüde çığnemişti: Romlara sığınak verenlere herhangi bir şekilde zarar verilmeyecekti. Hawk'ın karısını öldürmeye kalkıştığında Dalkeith Lordu'nun ta kendisine zarar vermişti. Ancak bir şey daha vardı ve Hawk bunu hissediyordu.

Rushka'nın ona söylemediği bir şey.

Esmerelda'nın yaptığı ve insanların başına bela açan başka bir şey.

Hawk denize doğru yapılan geçidi izlerken dostunun kızı için bir Rom duası okudu.

Ateşin başına giden Hawk, bandajını açıp yarasını viski ve suyla yıkadı. Dikkatle deri torbayı açınca ağızları tıkanmış şişelere merakla baktı. Yara lapasını alıp kenara koyduktan sonra gerisini ayırştırmaya başladı. Kâhin ne görmüştü böyle? Canı sıkıldı. Çünkü ona iki farklı iksir daha vermişti ve bir tanesi bir daha asla kullanmayacağına yemin ettiği bir iksirdi.

Hawk güldü. Biri gençken denediği bir afrodizyaktı. O kadar endişe verici değildi. Nefret ettiği iksir, bir erkeği uzun bir süre ancak duygularından arındırarak tahrik edendi.

İğrenç yeşil sıvıyı barındıran şişeyi elinde evirip çevirdi, güneşin kapalı şişenin saydam yüzeyinden yansıyışını izledi. Gölgeler yükselip bir süre onu açıkça rahatsız etti ama inatçı iradesiyle onları yeniden cehenneme gönderdi. Hızla yara lapasını sürdürdü, hem acısı azaldı hem de iyileşme süreci hızlandı. İki haftaya yarası kapanacaktı.

Adam. Açıkça söylemese de Rushka, Esmerelda'yı dün gece getirenin Adam olduğunu ima etmişti. Yani Adam, Esmerelda'nın Adrienne'i öldürmeye çalıştığını biliyordu.

Adam başka ne biliyordu?

Ayrıca Hawk'ın otuz küsur yıldır tanıdığı ve onca zaman bir kere bile dehşete düştüğüne şahit olmadığı arkadaşı Rushka'nın, apaçık bir korku taşımasının sebebi neydi?

Çok fazla soru vardı ve yeterince cevap yoktu. Herkes demirciyi suçluyordu ve o şu anda bile karısını baştan çıkarmaya çalışıyor olmalıydı.

Beni istemeyen karım. Adam'ı isteyen karım. Yaralandığımda durumumu soracak kadar bile umursamayan karım.

Esmerelda ölmüştü ama Rushka gerçek tehlikenin hâlâ dışarıda olduğunu ve Romları Dalkcith'ten uzaklaştıracak kadar da yakın olduğunu açıkça belli etmişti. Belli ki Adam da işin içindeydi. Hawk'sa karısını her şeyin ortasında bırakmıştı. *Yakınında mı yakınında tut...*

Hawk'ın zihni vızıldarcasına dönerek, gözden kaçabilen gerçekleri ayırıştırıp sayısız sorununa en uygun çözümleri aradı. Birden cevap inanılmaz biçimde açık geldi. Güldü, daha önce düşünemediğine inanamıyordu. Ama kadın onu öyle bir ele geçirmişti ki aklı o etrafındayken normal mantık yürütme kapasitesini yitirmişti. Koşulların kaos yaratmasına izin vermeyip kontrolü ele alma zamanı gelmişti.

Adam'la yaptığı anlaşmaya göre Adrienne'in demirciyi görmesini engelleyemezdi. Ama görmesini elinden geldiğince zorlaştırabilirdi. Onu beraberinde Uster'e götürecek. Gizemli, çekici Adam Black'ten uzaklara.

Ne olmuştu yani onu sormadıysa? Daha ilk günden onunla evlenmek istemediğini açıkça belli etmişti zaten. Ondaki sonsuza dek nefret etmeye ant içmişti, ancak Hawk bedeninin kendisine tepki verdiğine yemin edebi-

lirdi. Bu teoriyi test edebilmek için Uster’de yeteri kadar fırsatı olacaktı.

Ne zaman bu denli çekimser olmuştu? *Vezirini yakıtığın için kendini suçlu hissettiğinden beri*, diye cevap verdi vicdanı. Ancak pişmanlık, czikler ve aptallara göreymiş. Sidheach Douglas’a göre değil. Konu Adrienne’ken pişmanlık söz konusu olamazdı. “Onu seviyorum,” dedi rüzgâra. “Yani artık en büyük aptallardanım.”

İyi bir aptal.

Bunu telafi etme zamanı geldi. Pişmanlık ve çekimserlikten bir anda arınıp silkelendi. Atını geri çevirip karısını almak için Denizin-Üstündeki-Dalkeith’e doğru yola çıkan Hawk, bu diyardaki bir başka Sidheach’in adaşıydı; yoluna çıkan herkesin üstüne amansızca atılan Viking fatihinin.

Kendimi adar, elde eder, galip gelirim.

Sırtına atlayıp, atını son hızda koşturmaya başladı. *Seni körleştirip yakalayacağım, tatlı şahinim*, diye söz verdi karanlık bir tebessümle.

★★★

Üvez dallarının gölgesindeki Adam gergindi. Adil değil! Adil değil! Uzağa git! Ancak adil olsun olmasın gördüğü gerçektir. Hawk geri dönüyordu ve Adrienne’i yanında götürcekti. Bunu kabul edemezdi. Radikal önlemler alması gerekecekti.

★★★

“Bu nasıl olur?” Lydia mutfakta volta atıyordu, şarap renginde bir kumaş ve endişe fırtınası gibiydi.

“Bir fikrim yok Lydia. Bir an bahçede, sonraysa kendi zamanımda yatak odamdaydım.”

“Kendi zamanında,” diye tekrarladı Lydia usulca.

Adrienne onun gözlerine baktı.

“Yaklaşık beş yüz yıl sonra.”

Lydia başını eğip öylece kaldı, sanki kendi kendine içsel, hareketli bir tartışma yaşıyordu. İnançlarının sınırlarını düşünürken sessizlik uzadıkça uzadı. Lydia, konu açıklanamayan olaylara geldiğinde kadınların daima daha açık görüşlü olduğunu ve daha kolay uyum sağlayabildiklerini düşünüyordu. Belki de bunun sebebi kadınların bizzat akıl almaz, hayret verici doğum mucizesini yaşıyor olmalarıydı. Kendi bedeninin içinde hayat yaratabilen bir kadın için elbette ona kıyasla zaman yolcuğu küçük çapta bir mucize gibi kalıyordu. Ama erkekler... erkekler her zaman her şeye mantıklı sebepler arıyordu.

Hawk ona Grimm’in Comyn Kalesi’nde öğrendiği tuhaf haberleri söylediğinde Lydia Adrienne’i yakından incelemiş, tutarsız ve sıra dışı davranışlar aramıştı. Yakinen yaptığı gözlemlerde Adrienne’in son derece akli başında bir insan olduğuna karar vermişti. Adrienne’in geçmişte bir şeyden çok derin bir yara aldığını ancak onu inciten şeyin zihninin zayıflamasına sebep olmak şöyle dursun, aksine tavlanmış çelik gibi güçlendirdiğine kanaat getirmişti. Elbette Lydia biliyordu ki Adrienne’in iğneli espri anlayışının ve bazen de soğukkanlı dış cephesinin ardında çok yalnız bir kadın vardı. Ne var ki Lydia sert duvarların çoğu zaman bir hazineyi koruduğunu da biliyordu ve gelini kesinlikle o türden bir hazineydi. Lydia ona çok değer veriyordu ve oğlunun bu tatlı kadınla ona torunlar vermesini istiyordu.

Comyn klanının hepten delirmiş olması düşüncesi hiç mantıklı değildi. Lydia, Althea Comyn'i yıllar önce sarayda geçirdiği zamanlarda tanıma fırsatı yakalamıştı. Becerikli ve bilge bir kadındı ve zamanla biraz münzevileşse de gerçekçi ve sağduyuluydu.

Lydia uzun zamandır Lord Comyn'in sapkın, şiddet içeren eylemlerde bulunduğundan şüpheleniyordu. Şuursuzca şiddet uygularken öz kızını öldürdüğüne inanabilir miydi? Kolaylıkla. En küçük oğlunu klan sınırlarını geçip Bruce'un yeğenlerinden birinin kızıyla gezdiği için kurbanlık koyun gibi kesmişti. Red Comyn sapkın ve zavallı işler yaparken, Althea Comyn klanının iyiliği için bunların sonucuyla uğraşıyordu. Sıra dışı bir kadındı, çocuklarını ve torunlarını sadece irade ve kararlılıkla bir arada tutuyordu. Dolayısıyla Lydia'ya göre, akıllı başındaki Leydi Comyn'in bir sanrıdan muzdarip olması, zaman yolculuğu olasılığından daha inanılmazdı. Kısaca Althea Comyn, kendini saçmalıklara kaptırmayacak kadar gerçekçi bir kadındı.

Kararını veren Lydia gergin bir sessizlik içinde bekleyen Adrienne'e nazıkçe gülümsedi. "Hawk bana Leydi Comyn'in söylediklerini anlattı Adrienne. Yani kızı olmadığını söylediğini ve birden ortaya çıktığını. Ben de aksanının fırtınada kestirilemeyen bir medcezir gibi gidip geldiğini fark ettim tabii."

Adrienne bir an hüsrana uğradı. "Fark ettiniz mi?"

Lydia kahkahasını bastırdı. "Hastayken tamamen kayboldu hayatım."

Adrienne gözlerini kırptırdı. "Neden kimse bana sormadı?"

"Fark etmediysen eğer sen Dalkeith'e geldiğinden beri ortalık pek sakin değil. Yeni sürprizler getirmeyen bir gün

dahi geçmedi. Cinayet teşebbüsleri, davetsiz misafirler, Hawk'ın sersem bir delikanlı gibi davranmasından bahsetmiyorum bile. Hem, bir gün bana kendi isteğiyle anlatmanımı ummuştum. Şimdi muhafızlar bana gözlerinin önünde birçok kez kaybolup yeniden belirdiğini anlattılar.” Lydia ellerini elbisesinin eteklerine sürdü, gözlerinde dalgın bir ifade vardı. “Gelecekte,” diye mırıldandı alçak sesle. “Oğlum seni buna inandıranın bir tür travma olduğunu düşünüyordu ama...”

“Ama ne?” dedi Adrienne hevesle.

Lydia, Adrienne'i parlak, sakın gözlerle izledi. Birbirlerine uzun uzun, bir şey ararcasına baktılar.

En sonunda Lydia, “O bakışlarda deliliğin zerresi yok,” dedi.

“Ben başka bir zamandan geliyorum Lydia. Deli değilim.”

“Sana inanıyorum Adrienne,” dedi Lydia sadece.

“Gerçekten mi?” Adrienne neredeyse ağlayacaktı. “Neden?”

“Fark eder mi? İkna olduğumu söylemem yeterli. İşler burada yoluna girdiğinde, tabii girerse, bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Zamanınla ilgili. Birçok sorum var ama bekleyebilirler. Şimdilik açıklığa kavuşturmamız gereken şeyler var.” Lydia düşünceli bir edayla kaşlarını çattı. “Buraya nasıl geldin Adrienne?”

“Bilmiyorum.” Adrienne çaresizce omuz silkti. “Gerçekten bir fikrim yok.”

“Hawk siyah vezir sayesinde geldiğini sanıyordu. Leydi Comyn onun büyümlü olduğunu söylemiş.”

“Ben de öyle sanıyordum.”

“Demek siyah vezir değildi... Hımm. Adrienne, bunu

kesinliğe kavuşturmalıyız. Olay gerçekleştiği anda tam olarak ne yapıyordun?”

“İlk seferinde, kendimi Comyn Kalesi’nde bulduğumda mı? Yoksa şimdi mi?”

“Şimdi,” dedi Lydia. “İlk seferi de irdelemeli ve benzer koşullar var mı anlamalıyız.”

“Şey... bahçede yürüyor ve yirminci yüzyılı düşünüyordum. Ne kadar çok- ”

“Gitmek istediğini.” Lydia cümlesini hafif bir kederle tamamladı.

Adrienne en az onun kadar şaşkındı ve hislenmişti. “Hayır. Aslında buranın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. 1990’larda, Tanrım, Lydia, insanlar kontrolden çıkmışlardı! Çocuklar anne babalarını öldürüyor. Anne babalar çocuklarını öldürüyor. Çocuklar çocukları öldürüyor. Hepsi kulaklarında cep telefonları yapışık geziyorlar ama yakınlaşmaya çalıştıkça birbirinden uzaklaşıyordu insanlar. Ayrıldığımdan bir önceki gün gazete manşetlerini görmeliydin. Çocuğun teki küçük bir kızı telefonu bırakıp ona vermedi diye boğmuş. Of, o sırada üzücü şeyler düşünüyor ve orayı evimle kıyaslıyordum.”

“Bir daha tekrarlar mısın?” dedi Lydia usulca.

“Neyi?” diye sordu Adrienne şaşkınlıkla. “Ah, manşetler, gazeteler, onlar şey- ” diye açıklamaya başladı ama Lydia sözünü kesti.

“Ev.” Lydia’nın yüzü tatlı bir tebessümle aydınlandı. “Buraya evim dedin.”

Adrienne gözlerini kırptırdı. “Öyle mi yaptım?”

İki kadın karşılıklı uzun uzun bakiştılar.

“Bari Samhain aşkına Lydia, kıza kahveyi ver bence,”

dedi kapıda duran Tavis boğuk bir sesle. “Kız öyle gidip geldikten sonra susamıştır.”

“Kahve mi?” Adrienne canlandı.

“Ah.” Lydia hem kendisiyle duyduğu gurur, hem de farkında bile olmadan Denizin-Üstündeki-Dalkeith’ten evi olarak bahseden gelininin mutluluğundan ötürü gülümsedi. Çabucak porselen bir fincana dumanı tüten kahveyi doldurdu ve gururla Adrienne’in önündeki masaya koydu.

Adrienne hevesle fincana uzandı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra içti.

Boğuluyordu.

Tavis sırtına vurdu ve Lydia’ya suçlarcasına baktı. “Sana demiştim!” dedi.

Adrienne yeniden nefes almaya başladığında gözlerinden yaşları silip fincana şüpheyle baktı. “Ay Lydia! Kahvenin telvesi... yok, telve gibi de değil... daha çok macun gibi sanki. Ne yaptınız? Çekirdekleri ezip suya mı karıştırdınız? Iyk!”

“Sana süzgeçten geçirelim dememiş miydim?” diye hatırlattı Tavis. “Öyle içmek ister misin?”

“Eh, onca patırtının arasında unuttum!” Lydia fincanı elinden kaptı. “Madem nasıl yapacağından o kadar emin-sin yap bakalım!” Fincanı Tavis’e doğru hızla itince yere koyu kahverengi sıvıyı sıçrattı.

“İyi. Yapmıyor muyum bak şimdi!” Mağrur bir ifadeyle kilere yöneldi Tavis.

Lydia iç geçirdi. “Adrienne, pek de iyi bir sabah olmadığının farkındayım. Sana kahve yapmayı çok istedim fakat onun yerine çayla biraz sohbet ne dersin?”

“Olamaz,” dedi Adrienne. “O bakışı biliyorum Lydia.

Ne oldu? Tabii benim zaman portallarında savrulup durmam dışında?”

“Çay?” Lydia kaçmaya çalıştı.

“Konuş,” dedi Adrienne ihtiyatla.

Buna nasıl başlanırdı ki? Lydia ondan hiçbir şey saklamamaya kararlıydı. Yalanlar ve eksik doğrular güvensizlik yaratıp çoğaltmak için birebirdi. Adrienne, Hawk’ı olduğu gibi görebilirse gerçek belki de zarar vermezdi; ama yalanlar uzun vadede mutlaka hasar bırakırdı. “Esmerelda öldü.”

“Çok üzgünüm,” dedi Adrienne çabucak. “Ama Esmerelda kim?”

“Hawk’ın... şey... eh, herhalde eski metresi demek en doğrusu olur- ”

“Yani Olivia’nın haricindeki mi? Peki *onu* nerede tutuyordu ki bu arada? Zindanda mı? Kulede mi? Benim odamın yanındaki odada mı?”

Lydia irkildi. “Öyle değil Adrienne. Sen gelmeden aylar önce ondan ayrılmıştı. Sıcak mevsimlerde topraklarımızda kamp yapan Romlarla kalıyordu. Halkının bu sabah Tavis’e söylediğine göre seni öldürmeye çalışan oymuş. İyi haberse artık güvendesin.”

“Ben de öyle demiyor muydum zaten? Size bunu yapmanın büyük ihtimalle *o adamın* eski kız arkadaşlarından biri olduğunu söylemiştim, değil mi? Hah!” Ayağa fırladı.

“Adrienne.”

“Şimdi ne oldu?”

Of, kahretsin, Lydia kara kara düşünmeye başladı. Eh, *sıkma canını*, dedi kendine, Adrienne’in yüzündeki ifadeden kendini Hawk’la yapacağı sıkı bir kavgaya hazırladığını biliyordu ve bunu elde edemeyeceğini anlayınca bir

banshee kadar öfkelenenecekti. “Hawk şafakta Uster’e yola çıktı.”

“Ne kadar süreliğine?” Adrienne dişlerini gıcırdattı.

“Söylemedi. Adrienne! Bekle! Neden burada olduğunu anlamalıyız!”

Ancak Adrienne artık dinlemiyordu, aralıksız söylenecek bir hışımla mutfaktan çıktı. “Ukala dik kafalı baş belası ilkel yaratık...”

23. Bölüm

Şimdi sorunun ne Adrienne De Simone? diye sordu kendine öfkeyle.

Omuz silkip iç geçirdikten sonra yakınındaki bir gül çalısına dert dökmeye başladı. “Ondan hoşlanıyorum galiba.”

Gül çalısı yumuşak yaz melteminde bilge bir şekilde başını salladı ve Adrienne de halinden memnun dinleyicisine içini döktü.

“Çok sayıda kadınla birlikte olduğunu biliyorum. Ama o Eberhard gibi değil. Muhtemelen Eberhard’a benzeyen biri daha yoktur. Cehennemin derinliklerinden çıkmış beş kafalı bir canavar varsa o başka tabii.”

Gül çalısı onu melodramatik davranmakla ya da durumunu şiirselleştirmekle suçlamayınca gerçekten acıklı bir şekilde iç geçirip devam etti. “Bu adamı bir türlü anlayamıyorum. Önce beni istiyor. Yani, beni burada tutmak için vezirimi yaktı ki belli ki işe yaramadı, ama niyeti belliydi. Hayatımı sayısız kez kurtarıyor ki aslında tehlikede ol-

mam doğrudan olmasa da onun suçuydu, sonrasındaysa beni görmeyi reddediyor. Bir de bu kadarı yetmezmiş gibi hoşça kal bile demeden çekip gitti!”

Adrienne gül çalısını sinirle çekiştirdi.

“Bence dürüst ve zamanlı iletişimin gerekliliğini pek anlamıyor. Zamanlı derken *şimdi* demek istiyorum. Hem Uster *nerede ki* zaten?” Bir at bulup oraya tek başına gitmeyi adamakıllı düşünüyordu şimdi. Hawk nasıl öyle pat diye onu bırakıp çekip gidebilmişti? Bulunduğu yerde olmaktan memnun olmadığı söylenemezdi, Denizin-Üstündeki-Dalkeith tam anlamıyla harikaydı ama ya kendi zamanına gidip onu bir daha göremeseydi? Bu her şeyi farklı bir açıdan görmesini sağlıyordu. Yüreğindeki savaşta birkaç asker ayaklanarak haince karşı cepheye geçmişti.

Evlendiği adamı bir daha göremeden kaybolabileceğini nasıl fark etmemiştir? Bunun üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını? İçindeki mücadelede yirmi kadar asker daha Hawk’ın tarafına geçti. Vay canına.

Adrienne, o muhteşem tutkusunun ateşiyle yanında uzanmanın nasıl bir his olduğunu hiç merak etmiyor musun?

Pekâlâ. Kendi tarafında kalan tek bir asker vardı ve onun adı da Bay Şüpheci N. Endişeliydi.

Hainler! Hawk’ın askerlerinden oluşan yeni cepheye kaşlarını çattı. Onu düşünmek bile ateş basmasına yol açıyordu.

Çeşmenin ıslıl ıslıl, kimyasal barındırmayan suyunda parmaklarını gezdirdi.

Bu güzel çeşmeyi bir daha görmeme düşüncesine, 1513’ün lavanta kokulu temiz havasını bir daha içine çekmemeye, Lydia ve Tavis’siz yaşamaya katlanamıyordu. Deniz kenarındaki şato da olmayacaktı. Lord Hawk, o çe-

likten, alev alev tutkudan oluşmuş o adam olmayacaktı. Sadece Seattle ve onu evde kapalı tutan acı anılar ve korku olacaktı. Tüm bunların karşılığında duman ve ozon delikleriyle dolu 1990'larda yaşayacaktı.

Hawk'ın onu tek başına bir tatile göndereceğinden şüpheliydi. O, karısını el üstünde tutup eşi buna izin verdiği sürece onu yanında tutacak bir adama benziyordu. Bir de o kitlinin altında...

“Çılgın bir hayal,” diyerek yavaşça iç geçirdi. Gözlerini sımsıkı kapayıp başını ellerinin arasına aldı. Zihninde uzun bir sorular zinciri döndü ve Adrienne yavaşça ama emin bir şekilde son askeri ayağa kaldırdı, üstünü silkeledi ve onu savaştaki diğer cepheye yolladı. Kararını vermişti. Çabalayacaktı.

Başını ellerinden kaldırdığında Adam'ın delici bakışlarıyla karşılaştı. Ne kadar zamandır orada öylece durmuş onu gözlerinde bir tür tapınmayla izliyordu kim bilir. Karanlık gözler, nefret kadar kara gözler.

Bu da nereden çıkmıştı ki şimdi?

“Hawk'tan nefret ediyorsun, değil mi Adam?” Bir anda kristal gibi berrak bir önseziyle anlamıştı.

Adam takdirle gülümsedi. “Siz kadınlar böylesiniz. Keskin bir görüşle her şeyin özüne iniveriyorsunuz,” dedi Adrienne'in yanına çökerken alaylı bir sesle.

“Benimle oyun oynama Adam. Soruma cevap ver.”

“Bu hoşuna gider mi? Yani bir erkeğin dürüstlüğü?”

“Evet.”

Güzel, güneş görmüş omzunu silkti. “Hawk'tan nefret ediyorum.”

“Neden?” diye sordu Adrienne iççerleyerek.

“O bir aptal. Güzelliğine layığıyla tapınmayı beceremiyor güzelim.”

“*Neyime dedin?*” *En önemsiz özelliğinden bahsediyordu.*

Demirci kör edici bir tebessümlle baktı. “Bacaklarını ayırmaktan başka bir şey istemiyor, *bense* o aşkla ıslanmış taç yapraklarını ebedi kılarıdım.”

Adrienne gerildi. “Bu çok şairane ancak kabalaşmaya lüzum yok Adam. Hem beni tanımıyorsun bile.”

“Zamanımı seni tanıyarak geçirmekten daha iyi bir uğraş düşünemiyorum. İncil’deki anlamıyla tabii, diğer örneklerimi fazla açık bulduğuna göre. Bu senin için yeterince hoş mu?”

“Kimsin sen?”

“İstediğin herkes olabilirim.”

“Ama *sen* kimsin!” diye tekrar etti inatla.

“Hayatın boyunca ihtiyacın olan adamım. Sen daha dilediğinin bile farkına varmadan dileklerini gerçekleştirebilirim. Her özlemini giderir, her yarayı iyileştirir ve her yanlışını düzeltebilirim. Düşmanların mı var? Yanında ben varken değil. Aç mısın? Senin için en körpe, en olgun lezzetleri bulacağım ve ellerimle besleyeceğim. Acın mı var? Dindireceğim. Kâbus mu görüyorsun? Onları kovaacağım. Pişmanlıkların? Geri dönüp onları düzelteceğim. Emret bana güzelim ve seninim.”

Adrienne ona kınayarak baktı. “Pişmanlıklarımın kökeninde yakışıklı erkekler yatıyor. Yani bence gözümün önünden kay- ”

“Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Bu adamın gözlerinde tuhaf bir şey vardı. “Estetik açıdan,” diye açıkladı Adrienne.

“Hawk kadar yakışıklı mı peki?”

Adrienne duraksadı. Bazen iğneleyici olabiliyordu ama iş ciddiye bindiğinde doğasında insanların duygularını incitmemeye özen göstermek vardı. Adrienne beklenen cevap kendi düşüncesiyle uyumlu olmadığında sessiz kalmayı tercih ederdi, bu durumdaysa sessizliği yeterli bir cevaptı.

Adam'ın çenesi kasıldı.

“Hawk kadar yakışıklı mı?”

“Erkekler farklıdır. Elmalarla portakalları kıyaslayamazsın.”

“Senden öyle bir şey yapmanı istemiyorum. Senden bir erkeği başka bir erkekle kıyaslamayı istiyorum. Hawk'la beni,” diye gürlledi.

“Adam, seninle bu tartışmayı yapmayacağım. Beni bir şey söylemeye zorlamaya çalışıyorsun- ”

“Sadece adil bir cevap istiyorum.”

“Bu neden senin için bu kadar önemli? Neden bu kadar umursuyorsun ki?”

Adam'ın ruh hali cıva gibi değişti. “Bana bir şans ver güzelim. Seni estetik açıdan memnun ettiğimi söyledin. Sana verdikleri zevki tatmadan erkekleri kıyaslayamazsın. Benimle yat. İzin ver- ”

“Kes şunu!”

“Metali ocakta dövüşümü izlerken için yandı.” Adam'ın derin siyah gözleri onunkileri delip geçti. Elini tutup avcunu dudaklarına götürdü.

“Evet ama bu çok önceydi- ” Adrienne hemen sustu.

“Hawk'ı görmeden önce,” dedi Adam öfkeyle. “Muhteşem Hawk'ı. Yaşayan efsane Hawk'ı.

O baştan çıkarıcı Hawk piçini... Kralın fahişesi Hawk'ı. Unuttun mu?”

Adrienne ona hüznle baktı. “Kes artık, Adam,” dedi en sonunda.

“Onunla yattın mı?”

“Seni hiç ilgilendirmez! Elimi de bırak!” Elini çekip kurtarmaya çalıştı ama Adam onu daha da sıkı kavradı ve parmakları bileğini tüm duyularını bulandıran bir biçimde okşamaya başladı.

“Cevap ver bana güzelim. Hawk’la yattın mı?”

Adrienne zorlukla yutkundu. *Ona cevap vermeyeceğim*, diye inatla yemin ediyordu ki dudakları bir mırıltıyla açıldı. “Hayır.”

“O halde oyun devam ediyor ve ben hâlâ kazanabilirim. Hawk’ı unut. Adam’ı düşün,” dedi ve onun dudaklarını acımasız bir öpücükle yakaladı.

Adrienne karanlık bir denizin derinliklerine batıyor-muş gibi hissediyordu.

“Adam. Söyle, güzelim. Adımı haykır.”

Ona ihtiyacı varken Hawk neredeydi? “H-h-hawk,” diye fısıldadı Adam’ın cezalandırıcı öpücükleri arasında.

Öfkelenen Adam hiddetle gözlerine bakana kadar Adrienne’in başını geriye yatırdı. Adam’ın karanlık hatları Adrienne’in gözleri önünde tuhaf bir şekilde ısıldayıp değişmeye başladı... Bu mümkün değil, dedi Adrienne kendi kendine. Adam’ın koyu gözleri birden Hawk’ın gözlerindeki altın zerrecikleriyle bezendi, alt dudağı Hawk’ın şehvetli davetkârlığına büründü.

“Seni elde etmek için bunu mu yapmam lazım güzelim?” diye sordu Adam kederle.

Adrienne onu dehşet dolu bir huşuyla izliyordu. Adam’ın yüzü eriyor ve yeniden şekil alıyordu, gitgide kocasına benziyordu.

“İlla bir hileye mi başvurmam gerek? Beni ancak böyle mi kabul edeceksin?”

Adrienne titreyen elini uzatıp Adam’ın garip bir biçimde değişmeyi sürdüren yüzüne dokundu. “A-dam, k-kes şunu!”

“İçini yakıyor mu bu güzelim? Onun yüzünü kullanırsam, onun ellerini? Çünkü yakıyorsa öyle yapacağım!”

Rüya görüyorsun, dedi Adrienne kendine. Uyuyakaldın ve gerçekten de çok, çok kötü bir kâbus görüyorsun ama geçecek.

Adam’ın elleri göğüslerindeydi ve buz gibi bir ateşle yanan parmakları omurgasından aşağıya doğru yayılan benzersiz bir ürpertiye yol açtı... ama zevkle alakası yoktu.

★★★

On adım ötedeki Hawk dondu, bahçeye yönelen uzun köprüyü hızla geçtikten sonra ayağı havada kaldı. Yüzündeki her çizgi, her kas tek tek öfke ve acıyla biçimlenen bir maske oluşturdu.

Gideli ne kadar olmuştu? On iki saat mi? Yarım gün mü?

Adrienne’in hayatını kurtarıırken aldığı yara ve ona duyduğu arzu yüzünden öfkeyle sarsıldı.

Kendini uzun bir süre izlemeye zorladı, bu kadını isteyerek nasıl bir aptallık ettiğini zihnine kazımak için yaptı bunu. Onu, kendisini aldatırken bile sevdiği için yaptı.

Çeşmenin kenarında uzandıklarını ve demircinin sert, bronzlaşmış vücudunu karısının şehvetli kıvrımlarının üstüne yasladığını gördü. Adam’ın elleri Adrienne’in gümüş-sarı saçlarına dolanmış ve dudakları karısının kendini teslim etmiş dudaklarına kenetlenmişti.

Hawk, Adrienne'in inleyişini izledi, elleri arzu içinde heyecanla demirciye dokunuyordu... saçını çekiyor, çılgınca omuzlarını kavırıyordu.

Hawk arkasını dönerken çizmesinin altındaki mis kokulu topraktan çimler ve çiçekler söküldü.

Adrienne aklını toplamak için savaş veriyordu. "Defol... hangi c-cehennemden geldiysen... o-oraya d-dön..." Kelimeler sahip olduğu enerjinin tümünü almış ve onu halsiz, soluk soluğa bırakmıştı.

Her tarafını kavrayan eller onu hemen bıraktı. Çeşmenin kenarından bir şapırtıyla suya düştü.

Soğuk su o yoğun kafa karışıklığını anında giderdi. Dehşetle irkildi ve demircinin ona uzanmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı.

"A-Adam?"

Muzip rüzgârın hafif bir nefesi elbisesinin ince kumaşının üstünden göğüs uçlarını okşadı.

"A-Adam?" diye biraz daha yüksek sesle seslendi. Cevap yoktu.

"Gerçekten de kimsin sen?" diye öfkeyle bağırdı Adrienne, ıssız sabaha karşı.

24. Bölüm

Depresyona giren Adrienne yemek yememeyi düşündü, 1513'te sigara olup olmadığını merak etti, sonra yeniden düşünüp yemek yemeye karar verdi.

Ta ki viskiyi bulana kadar.

Zamanı gelmişti, diye düşündü Hawk'ın çalışma odasında oturup bacaklarını da masasına uzattığında. Cam bardağa bolca viski döküp yakıcı bir yudum aldı. “Ah,” dedi düşünceli bir edayla, “çok sertmiş.”

Öğleden sonranın geri kalanını ve akşamı da Hawk'ın kutsal sığınağında geçirdi, tuhaf demircinin sarkıntılığından, Lydia'nın daimi endişelerinden ve kendi kalp ağrısından saklandı. Viskisini bitirirken bir yandan başlayan sisli yağmuru izleyip bir yandan da Hawk'ın kitaplarını okudu. Kitaplar konusunda zevkli olduğunu düşündü. Okumayı seven bir erkeğe âşık olabilirdi. Sonra masasını karıştırdı, kendine de buna son derece hakkının olduğunu söyledi çünkü ne de olsa onun *karısıydı*. Arkadaşlarına gönderdiği mektuplar, arkadaşlarından gelen mektuplar ve uzaktay-

ken annesine gönderdiği mektuplar düzgün bir şekilde kurdeleyle sarılmış ve bir kutuya yerleştirilmişti.

Adrienne çekmeceleri karıştırırken Hawk'ın kız ve erkek kardeşlerinin minyatürlerini buldu. Kalbini ısıtan, çocukluk definelerini keşfetti: Sık sık dikilmiş deri bir top ve incelikle oyulmuş hayvan figürleri, taşlar ve ufak süsler.

İkinci bardağını da bitirirken Hawk'tan fazlasıyla hoşlanmaya başlamıştı. *Bu kadar viski yeter, Adrienne, bir şeyler yeme vakti geldi de geçti bile.*

Bacakları sallanarak büyük salona doğru yol aldı.

“Karım.” Sesinde hiç bir sıcaklık yoktu.

Adrienne irkilip ani bir nefes aldı. Arkasını dönünce Hawk'la burun buruna geldi. Uster'e gitmemiş miydi? Belli ki gitmemişti. Kalbi havalandı. Denemeye hazırды ama bakışlarındaki bir şey sinirine dokunuyordu ve ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Gözlerini kıstırıp ona dikkatle baktı. “Büsbütün huysuz görünüyorsun,” dedi. Hawk ona doğru atılınca korkuyla viyakladı. “Ne-ne yapıyorsun Hawk?”

Hawk'ın elleri bileklerini çelik gibi kavrayıp güçlü be- deniyle Adrienne'i koridorun soğuk, taş duvarına yasladı.

“Hawk, ne- ”

“Sessiz ol kadın.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Adrienne, Hawk'ın yüzüne bakıp gözlerindeki buz gibi düşmanlığın sebebini açıkla- yacak bir ipucu aramaya başladı.

Hawk kaslı bacağıyla zorla Adrienne'in uyluklarının arasına iterek bacaklarını acımasızca araladı. “İçmişsin kadın.”

Hawk'ın nefesi yüzüne sıcak bir esintiyle çarptığında Adrienne nefesindeki keskin alkol kokusunu aldı. “Ne olmuş? Sen de içmişsin! Hem ben senin Uster’de olduğunu sanıyordum!”

Hawk'ın güzel dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. “Evet, benim Uster’de olduğumu sandığının gayet farkındayım karım.” Aksanlı sesi çatlayarak öfkesinin boyutlarını ele verdi.

“Eh, neden bana bu kadar öfkeli olduğunu anlamıyorum! Dokuz milyon metresi olan *sensin*, veda bile etmeden giden de *sensin*, yine *sen-*”

“Erkek kaz için hayırlı olan dişi kaz için hayırlı diye bir şey yok,” diye homurdandı. Elini Adrienne’in saçına dolayıp sertçe çekerek boynunun beyaz kıvrımını ortaya çıkardı.

“Ne içki tüketimi ne de sevgili konusunda karım.”

“Ne?” Hiç mantıklı konuşmuyordu, Adrienne onunla makul ölçüde ayık bir konuşma yapmaya çalışırken o çiftlik hayvanlarından bahsediyordu. Hawk, nabzının düzensizce attığı boynunun alt kısmını hafifçe dişlediğinde Adrienne’in soluğu kesildi. Bu adamla ayıkken baş edemiyorsa çakırkeyifken hiç baş edemeyeceği kesindi.

İstirap verici bir rahatlıkla dilini Adrienne’in boynundan aşağıya doğru, göğüslerinin üst kıvrımlarına kadar gezdirdi. Adrienne’in ağzı kurudu ve karnında cıvıldaayan bir kuş sürüsü uçuşa geçti.

“Seni zevk düşkününü,” diye fısıldadı Adrienne’in kusursuz tenine.

Adrienne hafifçe inledi, kısmen sözlerinin verdiği acıdan, kısmense dokunuşun getirdiği zevkten ötürü.

“Sadakatsiz ve acımasız güzellik, bunu hak edecek ne yaptım ben?”

“Ben ne yaptım asıl- ”

“Hayır!” diye gürledi Hawk. “Konuşmak yok. O ağız dediğın yılan deliğinden çıkacak tatlı yalanlarına maruz kalmayacağım. Gerçekten de kadın, sen zehirlerin en merhametsizisin. Oklardan birinin seni almasına izin verseydim keşke. Senin yerine bir dakika bile acı çekerek aptallık ettim.”

Yine rüya mı görüyorum? diye merak etti Adrienne. Ama rüya görmüyordu,       asla bir rüyada bedeninin her noktasının bu denli farkında olmamıştı. Hain bedeni, her yönüyle   keliyken bile cinsel cazibe taşan bu sinirli adama yaklaşmak için yalvarıyordu.

“Sana bende olmayan ne verdiğini söyle! O adamın nesini arzuladığın söyle. Ben sana vereceğim şeyi bütünüyle gösterdikten sonra onun daha çok verip veremeyeceğini söyle bana.”

“Demirci mi?” diye sordu Adrienne inanamayarak.

Hawk sorusunu tümden duymazdan geldi.

“Bunu çok önce yapmam gerekirdi. Sen *benim* karım-sın. *Benim* yatağıma gireceksin. *Benim*  ocuklarımı doğuracaksın. Ayrıca, seninle işim bittiğinde o kelimeyi kesinlikle ağızına almayacaksın. Sana Hawk’ın kurallarını bir kez anlatmıştım. şimdi son kez hatırlatıyorum. *Demirci* ve *Adam* bana asla sarf etmeyeceğın sözler. Eğer dinlemezsen, seni öyle yaratıcı ve acımasız bir şekilde cezalandırırım ki hiç doğmamış olmayı dilersin.”

Bu sözleri öylesine hararetle ancak dikkatle kontrol edilen bir   keyle söylemişti ki Adrienne ne tür bir cezadan bahsettiğini bile sorgulamadı. İçgüdüsel olarak asla

öğrenmek istemediğini biliyordu. Konuşmak için dudaklarını araladığında Hawk bedenini bedenine sürttü ve sert erkekliğini uyluklarına derinlemesine bastırdı.

Söylemeyi planladığı kelimelerin yerine yumuşak bir nefesle çıkardığı *ahh* sesi boğuk bir iniltiye dönüştü. Adrienne onun kollarında erimek istedi, bedenini kendini tümden bırakarak ona teslim etmek istedi. Bu adamın yanında onu arzulamadan duramıyordu bile.

Hawk'ın tebessümü alaycı ve acımasızdı. "O da böyle mi kadın? Sana zevk verebilecek kadar donanımlı mı?"

Hiç kimse bu kadar donanımlı değil, diye düşündü Adrienne yanıp tutuşarak, Hawk'a açlıkla süründü. Hawk, hafif bir inilti çıkarıp dudaklarını amansız, cezalandırıcı bir öpücükle Adrienne'inkilere kenetledi.

Adrienne elinin eteğini kaldırdığını hissetti ve fark etti ki Hawk öfkesiyle kendini kaybedip onunla buracıkta, loş ve soğuk koridorda birlikte olacaktı. Çakırkeyif olsun olmasın Adrienne bunca zamandır sakındığı bekâretinden böyle ayrılmayı düşünmüyordu.

Onu istiyordu ama böyle değil.

Asla böyle değil. "Dur! Hawk, ne yaptığımı sanıyorsan yapmadım!" diye bağırdı.

Hawk onu ağzıyla susturdu, öpücüğü ateşli, aç ve amansızdı. Adrienne onunla sevişmediğini, onu bedeniyile cezalandırdığını fark etti fakat diline karşı koyamadı ve kendine mani olamadan onu nefesi kesilene dek öptü.

Hawk başını eğip dişlerini boynunda gezdirdi, sonra da elbisesinin üstünden sertleşmiş göğüs uçlarıyla oynadı. Adrienne kendini öylesine kaybetmişti ki Hawk'ın ne yaptığını çok geç fark etti.

Adrienne bileklerini saran ipin sertliğini hissettiğinde

Hawk kollarını aşağıya indirip onu döndürmüştü, ellerini de belinde sabitlemişti bile.

“Seni orospu çocuğu!” diye tısladı.

“Orospu çocuğu,” diye tekrarlardı Hawk düşünceli bir edayla. “Şimdi de annemden mi hoşlanmıyorsun?”

“Böyle davrandığında *senden* hoşlanmıyorum! Hawk! Bunu neden yapıyorsun? Ne yaptım ben?”

“Sessiz ol kadın,” diye emretti usulca ve Adrienne biliyordu ki sesi yağlı geyik derisi kadar yumuşak ve uysal olduğu zamanlar en tehlikeli olduğu zamanlardı. Hawk’ın ona öğreteceği çok sayıda dersin ilkiydi bu. İpekten başlık yüzünü kapadığında öfkeyle haykırıp Hawk’a ayaklarıyla saldırdı. Kollarında çırpınıp tekmeledi, öfkeyle, haşince küfretmeye başladı.

“Karım,” dedi Hawk ipek başlığın üstünden kulağına fısıldayarak, “sen bana aitsin. Yakında ait olmadığın zamanları bile unutacaksın.”

★★★

Adam üvezlerin gölgesinde dikilmiş Hawk’ın gecenin içinde, kollarında çırpınan başı örtülmüş kadınla uzaklaştığını gördü. Demek Adam Black’ten kaçabileceğini sanıyordu, öyle mi? Hawk, Adrienne’i uzaklaştırabileceğini mi sanıyordu? Zekice. Adam bu noktayı anlamaya dâhil etmemişti. Hawk belli ki anlaşmalarının kuralları zorlayarak oynamaya karar vermişti.

Bu adam iyice sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Yoo, bahçedeki sahneyi kurgularken Adam’ın beklentisi kesinlikle bu yönde değildi. Demek bu herif düşündüğünden de kabaydı. Rakibini büyük ölçüde küçümsemişti.

Hawk'ın bir erkeğin bir kadına ne zaman çelik kadar sert ve merhametsiz davranmayı bilemeyecek kadar düzgün ve fazla *iyi* olduğunu sanmıştı. Asil Hawk'ın onu demirciyle gördüğünde derinden yaralanıp ona lanet edeceğini ve hepten vazgeçeceğini, hatta boşayacağını düşünmüştü - bu seçeneklerden herhangi biri, planına göre Adrienne'i üvez ağaçlarının orada alev alev yanan fırınına gönderirdi. Belli ki hataya düşmüş ve Hawk'ın karakter zayıflığı göstereceğini düşünmüştü.

"Sessiz ol, karım!" Hawk'ın bariton sesi karanlıkta yankılandı. Adam ürperdi. Hiçbir faninin böyle bir sesi olmamalıydı.

Böyle olamazdı. Cidden araya girmesi gerekiyordu, çünkü onun gibi bir erkek bir kadını taşıyıp belli bir süre yanında tutuyorsa, işi bittiğinde kadın ona ait olurdu. Adam asla yenik düşemezdi. Özellikle de şimdi.

Gölgelerden dışarı adım atmış, Hawk'la yüzleşmeye hazırdı ki ardından gelen sert bir fısıltı duydu.

"Soytarı!"

"Yine ne var?" diye hırladı Adam, Kral Finnbheara'ya dönüp.

"Kraliçe seni görmek istiyor."

"Şimdi mi?"

"Hem de hemen. Kraliçe şüpheleniyor. Yine o küçük, her işe burnunu sokan Ainc'in başının altından çıkmış olmalı. Bu oyunu en azından kraliçenin şüphelerini savuşturana kadar bırakmak zorundasın. Gel."

"Şimdi gelemem."

"Başka çaren yok. Sen gelmezsen o seni almaya bizzat gelir. O zaman da hiç şansımız kalmaz."

Adam bir an için sessiz kaldı, öfkesinin içinde kavru-

lup ardında kararlılığının külleri bırakmasına izin verdi. Kraliçesi söz konusu olduğunda çok dikkatli davranması gerekiyordu. Onun isteklerini ya da iradesini herhangi bir şekilde engellemek hayrına olmazdı.

Kendine izin vererek omzunun üstünden son bir kez at sırtında uzaklaşan siluete uzun uzun baktı.

“Pekâlâ, majesteleri. Bu rezil cehennemde irademi kısıtlayın, *en güzel kraliçeye* kendimi adamışım, önden buyurun.”

25. Bölüm

Adrienne ancak sesi kısıldığında çığlık atmayı bıraktı. *Aptal*, dedi kendine. *Ne işe yaradı bu? Hiçbir şeye. Tüyleri yolunmak üzere bir tavuk gibi paketlenmişsin ve şimdi itiraz etmek için sesini bile çıkaramıyorsun.*

“Sadece başlığımı çıkar Hawk,” diye yalvardı derin, pürüzlü bir fısıltıyla. “Lütfen?”

“Dokuzuncu kural. Şu andan itibaren adım Sidheach. *Sidheach*, Hawk değil. Onu söylediğinde ödüllendirileceksin. Söylemezsen merhamet göstermeyeceğim.”

“Neden o adı kullanmamı istiyorsun?”

“Gerçekte kim olduğumu anladığını bilmek için. Efsanevi Hawk değil. Bir erkek. Sidheach James Lyon Douglas. Kocan.”

“Seni Hawk diye çağıran ilk kimdi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Hawk hızla boğuk bir küfür sarf ettikten sonra Adrienne onun parmaklarını boğazında hissetti. “Beni ilk önce kimin Hawk diye çağırdığı önemli değil. Herkes öyle çağırıyordu. Ama kral sadece öyle seslenirdi.” Hawk dişlerini

gıcırdattı. Ömrü boyunca hiçbir kadının kendisine Sidhe-
ach demesine izin vermediğini eklemedi. Tek bir kadının
bile.

Hawk, Adrienne'in başlığını çözüp başından çıkardıktan sonra ağzına soğuk su dökerek sesinin bu denli kısık çıkmasına yol açan yanık hissini biraz giderdi. "Bu gece daha fazla bağırmamaya gayret et kadın. Yoksa boğazın kanayacak."

"Kral James sadece o adı mı kullanırdı?" diye sordu Adrienne hemen.

Hawk yeniden iç geçirdi. "Evet."

"Neden?"

Arkasında duran Hawk'ın gerginliğini hissedebiliyordu. "Çünkü benim, onun tutsak ettiği bir atmaca olduğumu söylüyordu, doğrudu da. Beni tıpkı bir şahincinin kuşunu kontrol ettiği gibi kontrol ediyordu."

"Tanrım, sana ne *yaptı* böyle?" diye fısıldadı Adrienne, yaptığı hizmetlerden bahsederken Hawk'ın sesindeki buz gibi derinlik onu dehşete düşürmüştü. Hawk'ın başkası tarafından kontrol edildiğini düşünmek mi? Akıl almaz bir şeydi bu. Ancak Dalkeith'in, annesinin ve kardeşlerinin yok olmasıyla tehdit edildiyse? Klanındaki yüzlerce insanın öldürülmesiyle tehdit edildiyse? Bunu engellemek için asıl Hawk ne yapmazdı?

Cevap çok basitti. Adrienne'in güçlü, bilge, ahlaklı kocası yapması gereken her neyse onu yapardı. Karşısındaki başka bir adam olsa Hawk onu öldürürdü. Ancak insan İskoçya Kralı'nı öldüremezdi ki. Kralın ordusu tüm klanını yerle bir etmeden bunu yapamazdı. Aynı sonuca varıyordu, bir seçeneği yoktu. On beş yıllık bir mahkûmiyet, hepsi de öfkeli ve şımarık bir kral yüzünden.

“Beni şimdi olduğum gibi kabul edemez misin kadın? Bitti artık. Özgürüm.” Sesi öyle alçak ve öylesine bir acıyla yankılanmıştı ki Adrienne donup kaldı.

Sözleri dengesini yitirmesine yok açtı; değer verdiği biri onun geçmişini sorgulasa kendisinin de söyleyebileceği sözlerdi bunlar. Kocasını acı ne demek biliyordu, belki de utanç ve besbelli pişmanlığı da. Bir insanı geçmişi için yargılayıp mahkûm etmeye ne hakkı vardı ki? Kendisi de dürüst davranırsa geçmişinin kendi saf hatalarının sonucu olduğunu itiraf ederdi, Hawk’sa klanını ve ailesini güvende tutmak için o acı sıkıntılara katlanmak zorunda bırakılmıştı. Şimdi kendisine böyle mesafeli bir uzaklıkta oturan adama dokunmak ve onu iyileştirmek istiyordu ama nasıl başlayacağından emin değildi. Şu kadarı kesindi ki Hawk istediği için kralın fahişesi olmamıştı; bu gerçek zihnini rahatlatmakta çok işe yaramıştı. Her şeyden çok bu güçlü, gururlu adamı anlamak istemişti. O güzel, karanlık gözlerindeki gölgeleri silip atmak, uzaklaştırmak istemişti. İpek kumaşın çenesine değdiğini hissedince irkildi.

“Hayır! Lütfen yine o başlığı takma. Lütfen.”

Hawk itirazlarını görmezden geldi, o ipleri yeniden bağlarken Adrienne iç geçirdi.

“En azından nedenini söyleyecek misin?”

“Ne neden?”

“Neden beni şimdi ‘körleştiriyorsun?’” Ne yapmıştı da öfkelenmesine yol açmıştı?

“Sana başka hiçbir erkeğin vermeyeceği şeyi verdim. Beni kendi iradenle seçmen için sana zaman tanıdım. Ama anlaşılan iraden kontrolsüzce saçmalıyor ve ikna edilmesi gerek. Beni seçeceksin. Seçtiğinde de dudaklarında başka bir adamın adı olmayacak; ne bacaklarının arasında başka

bir adamın varlığı, ne de zihninin gözünde başka bir adamın yüzü.”

“Ama- ” Zamanının birden neden dolduğunu öğrenmek istiyordu. Hawk’ın sabrı neden ansızın taşmıştı?

“Ama yok. Konuşmak yok kadın, tabii ağzını da kapamamı istemiyorsan. Şu andan itibaren o güzel, yalancı gözlerinin yardımı olmaksızın göreceksin. Belki de tamamen bir aptal değilimdir. Belki de içgörünle gerçeği görebilirsin. Yine de... belki de göremezsin. Fakat ilk dersin görünüşümün kim olduğumla hiçbir alakası olmadığı. Geçmişte olmak zorunda kaldığım insanın gerçekte olduğum kişiyle hiçbir alakası olmadığı. Beni nihayet olduğum gibi gördüğünde, ancak o zaman gözlerinle görmene izin vereceğim.”



Uster’e şafak söktükten kısa bir süre sonra vardılar. Atını gece boyunca koşturan Hawk iki günlük yolculuğun bir günden kısa sürmesini sağladı. Adrienne’i lordun ikametgâhına yönlendirip, aval aval bakan hizmetkârların önünden geçerek üst kata, yatak odasına götürdü. Tek kelime etmeden bir hançerle ellerindeki ipleri çözüp onu yatağa attı ve odadan çıkarken kapıyı kilitledi.



Adrienne elleri serbest kaldığı anda ipekten başlığını çıkardı. Onu yırtıp binlerce küçük parçacığa bölmeye hazırdı ama yok etse bile Hawk’ın başka bir şey kullanacağını fark etti. Hem zaten onunla savaşmaya niyeti yoktu ki. Kendi duygularıyla yüzleşmeye çalışırken yeterince

savaşmıştı; Hawk ne yapması gerektiğini düşünüyorsa yapabilirdi. Adrienne de böylece içindeki yeni duyguları daha yakından gözlemleyebilirdi. Tanrım, Hawk ona ne kadar da kızgındı. Adrienne onun neden böyle kızgın olduğundan emin değildi ama kararı hâlâ aynıydı. Hawk'ın öfkesi karşısında bile Adrienne'in askerleri fikirlerini değiştirmemişti. Hepsi mağrur bir edayla Hawk'ın tarafında duruyordu, o da onların yanındaydı. Demek Adrienne'i acımasızca baştan çıkarmayı planlıyordu, öyle mi? İçgörüsünü açıp onu görmesini sağlamayı? Çoktan açıldığını bilmesine gerek yoktu, Adrienne'in baştan çıkarılmanın her aşamasını edepsizce iple çektiğini de...

★★★

Hawk Uster sokaklarında yavaş yavaş yürüyordu. Bu geç saatte neredeyse terk edilmiş gibi ıssızdı. Etrafı ağır bir sisin kapladığı gecenin geç saatlerinde, sokaklarda yalnızca cesurlar, perişan haldeki aptallar ya da kötü niyetliler gezinirdi. Kendisinin hangi kategoriye dâhil olduğunu merak ediyordu.

Bugün pek çok şey başlamıştı ama çok daha fazlası yarıda kalmıştı. Sabah vaktinin büyük bir kısmını değirmencinin defterlerini gözden geçirip, adamı tahıllarına el koymakla suçlayan öfkeli köylülerle konuşarak geçirmişti. Tek bir değirmenci vardı ve o konuma Hawk hizmetini tamamlamadan önce kralın adamları tarafından getirilmişti. Tek olduğu için de köylülerin tahıllarını tamamen kendi kontrolü altında kullanabilmiş ve kralın temsilcisiyle gizli bir anlaşma yapıp ağırlıkları konusunda yalan söylemiş ve küflü yemekleri iyi durumdaki tahıllarla değiştirip ku-

zeydeki üç kasabada kar elde etmişti. Hawk iç geçirdi. Bu ilgilenmesi gereken bir düzine sorundan ilkiydi. Ames'e hizmet ettiği süre boyunca istemeden ihmal ettiği yanlış giden şeyleri öğrenebilmek için bile onları iki hafta boyunca dinlemesi gerekecekti. Ama köylülerin sorunlarına çözüm bulacak zamanı vardı ve aynen bunu yapacaktı. Halkı onun geri dönüp ihtiyaçlarıyla ilgilenmesinden memnundu.

Bu günden sonra Uster'de üç kişi değirmencinin araçlarına ve haklarına sahip olacaktı. Hawk gülümsedi. Reket halkına iyi gelecekti.

Önünden geçtiği bir dükkândan solucan otu ve nane kokusu yükseldi. Kapıda duran bir kadın ona gelmesi için işaret etti, üstünde sadece ince ve yırtık ipekten bir giysi vardı. Hawk kaşını kaldırıp gülümsedi ama reddederek yoluna devam etti. Gözleri karanlık bir kederle doldu. Evde onu baş edebileceğinden fazlası bekliyordu.



Hawk oda kapısını pat diye açtığında Adrienne irkilerek doğruldu. Kendisini bekleyen tatlı baştan çıkarma planlarının hayalini kuruyordu ve onun gelişiyile tüm heyecanını saklaması gerekti.

"Ah, geri dönmüşsün," dedi yavaşça, neşesini saklayabildiğini umarak.

Hawk iki adım la odanın diğer ucuna geldi, onu kollarına aldı ve kaşlarını kederle çattı. Başını engellenemez bir hızla dudaklarına eğdiğinde Adrienne başını çevirdi. Yılmayan Hawk boynunu dişleriyle çizerek aşağıda, hain nabzının düzensiz atışlarıyla buluştu. Hawk tenini dişle-

yip dilini boynunda baştan aşağı gezdirirken Adrienne'in soluğu kesildi. Yakınlığı bile onu titrettiğine göre öpücükleri onu hepten mahvedecekti. Hawk başını geriye çekip usulca kulak memesini emdiğinde sert kirli sakalı tenine sürtündü. Adrienne zevkle iç geçirdikten sonra ikna edici olmak için itiraz edercesine inledi.

"Demirciyi unutacaksın kadın," diye söz verdi Hawk. Adrienne'in saçını hızla çekerek onu gözlerine bakmaya zorladı.

"Zaten onu hatırlamak gibi bir niyetim yoktu. O saldırgan, zorba, haddini bilmez bir aşağılıktan başka bir şey değil."

"İyi denemeydi karım," dedi Hawk duygusuz bir sesle.

"İyi denemeydi de ne demek? Neden demirciye bu kadar kafayı taktın sen?"

"*Ben mi?* Demirciye kafayı takan sensin!" Hawk başlığı Adrienne'in başına doğru götürdü.

"Öyle kalın kafalısın ki gerçekler gözünün önündeyken bile görmüyorsun."

"Hah, mesele de bu ya kadın. O gün bahçede gerçeği açıkça, bizzat gözlerimle gördüm. Hem de fazlasıyla açtı, hatırlamak bile zihnimi bulandırıyor, beni aşağılıyor. Senin kaypak hayatını kurtarıırken yara almıştım ama senin umurunda değildi. Yoo, senin bambaşka, tatlı planların vardı. Yokluğum da senin için her şeyi kolaylaştırdı. Gideli sadece birkaç saat olmuşken çeşmenin orada onun altına yatabildin. *Benim* çeşmemde. *Benim* karım."

Demek buydu, dedi Adrienne içinden. Geri dönmüştü ve demircinin kafa karıştıran, o korkunç şeyleri yaptığını görmüştü. Orada durmuş demircinin Adrienne'e neredeyse tecavüz edişini izlemişti ve kafasında Adrienne'in de

istekli olduğunu düşünmüştü. Ona yardım etmek aklına bile gelmemiştir.

“Belki de tek net göremeyen ben değilimdir,” dedi iç-neli bir sesle. “Belki de bu odadan iç görüden yararlanabi-lecek iki kişi vardır.”

“Ne diyorsun kadın?” dedi Hawk usulca.

Adrienne onun aptallığını bir cevapla ödüllendirmeye-cekti. Bir adam ona neredeyse tecavüz ediyordu ve koca-sı da kıskançlığa kapılıp öylece izlemişti. Masumiyetinde ısrar ettikçe daha da suçlu görüneceğini fark etti. Düşündükçe de sinirleri iyice tepesine sığıyordu. “Sadece o iç gözünü önce kendin bulmanı öneriyorum kocam,” dedi en az onunki kadar alçak bir sesle. Sessiz saygınlığı Hawk’ın duraksamasına yol açtı. Ne ağlıyor ne yalan söy-lüyor ne de yerlere kapanıyordu. Kendini savunmuyordu. Çeşmenin orada gördüklerini yanlış anlamış olabilir miydi? Belki. Ama demirciyi anılarından sileceğine yemin etti.

Muzipçe gülümseyip Adrienne’in başını ipek başlıkla yeniden kapadı. Evet, işi bittiğinde karısı Adam Black’in var olduğunu bile unutacaktı. Bunu yapabileceğini bili-yordu. Bunun için eğitilmişti. Önce çingeneler, sonra da Courtland Düşesi tarafından.

“Seks yalnızca anlık bir zevkten ibaret değildir,” demiş-ti Hawk’a. “Deneyimli kişiler ve seçkin bir zevkle uygu-lanması gereken bir sanattır. Seni insan ahlaksızlığının en güzel, en incelikli saldırısı konusunda eğiteceğim. İşim bittiğinde bu diyardaki en iyi âşık sen olacaksın. Hem de kolaylıkla, ne de olsa en yakışıklısı olduğuna şüphe yok.”

Böylece dersleri başlamıştı. Düşes haklıydı, Hawk’ın bilmediği pek çok şey vardı. O da göstermişti, bu nokta, şu kıvrım, şöyle hareket etmek, binlerce pozisyon, pek

çok türde zevk verebilmek için bedenini kullanabilmenin incelikli yolları ve en sonunda da bunların tümüne eşlik eden zihin oyunları.

Hawk iyi öğrenmişti, bu sanatı zihnine kazıyordu. Ancak zamanla, o hevesli, erkeksi açlığı anlamsız fetihler ve metresler denizinde yitip gitmişti.

En iyisi olduğu doğrudur, buna şüphe yoktu. Kadınlar ilgisi için yakarıyordu. Hawk efsanesi yayıldı. Sonra bir gün Hawk'ın ısrarla geri çevirdiği bir kadın - Olivia Dumont - Kral James'i Hawk'ın bir malmış gibi istenilen kişiye sunulabilmesi için ikna etmeye çalışmıştı.

Kral James de onu kraliyetin malıymış gibi bahşetmişti, itiraz ederse de yine Dalkeith'e zarar vermekle tehdit etmişti.

James buna bayılmıştı, özellikle de Hawk'ın ne kadar aşağılandığını fark ettiğinde. Böylece kral şöyle demişti, *işin bizim ayrıcalıklı hanımlarımızı memnun etmek olsa bile sen biz kim olmanı istersek osun.* Diğer erkekler savaşa gönderilmişti. Hawk'sa Olivia'yla yatağa. Bu iki katı aşağılayıcıydı.

Pek çok erkek Hawk'a özeniyordu, çünkü o çok sayıda güzel kadının sevgilisiydi. Yine de pek çok erkek cinsel mahareti ve kuvveti yüzünden ondan nefret ediyordu, tabii bir de hanımların onun hakkında anlattığı efsaneler yüzünden.

En sonunda James bu efsaneleri duymaktan sıkılmıştı. Hanımlarının bu güzel erkekten bahsedip durmasından usanan James, Hawk'ı saçma ve tehlikeli görevlerle ülke dışına göndermeye başladı.

İran'dan bir kraliyet mücevheri çalmaya... Roma'da yaşlı bir mirasçının aklını çelip paha biçilemez bir sanat eserini elinden almaya... Aç gözlü James ne kadar acayip

hazineden haberdar olursa Hawk'ı ister güzellikle ister zorla elde etmesi için gönderiyordu. Kralın fahişesi aynen bunu yapıyordu işte: Kralın 'kirli işlerini' yapan bir adam, dengesiz majestelerinin gönlü ne isterse.

Şimdi gözleri önünde sessizce duran kadına döndü. Tanındığı herkesten öyle farklıydı ki. Onu gördüğü ilk günden beri gerçekten de hileden ve dalaverelerden yoksun olduğunu anlamıştı. Gizli hassasiyetleri olsa da ne art niyetli ne de bencilceydi bunlar; düzenbazlıktan değil acıdan ve yalnızlıktan doğmuşlardı. Temiz bir kalbi olduğunu da görmüştü, çingene toprakları kadar temiz, gerçek ve olasılıklarla doluydu ve de çoktan hak etmeyen bir erkeğe verilmişti bile! Hilekârlık ve tuhaf bir kurnazlık timsaline, Adam Black'e.

Allem edip kallem edip, ne gerekiyorsa yapacak kabini kazanmaya çalışacak ve kazanacaktı. Hata yaptığını, kalbini yanlış erkeğe verdiğini gösterecekti.

Adrienne hem ona karşı hem de onun için körleşmişti, ta ki içeri çekilip saklanan o temiz kalbiyle yeniden görmeyi öğrenene kadar. Hawk, Adrienne'in kalbini uyandıracak, sarsacak, dışarı çıkıp dünyayla yeniden yüzleşmeye zorlayacaktı. Adrienne onu gerçekte olduğu gibi görmeyi öğrendiğindeyse gözleriyle görmesine izin verecekti.

Adrienne yaşadığı şoktan ötürü kıpırdayamıyordu ve şüphe içindeydi. Tuhaftı, odada olduğunu biliyor ama nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordu. Şu anda bile önünde duruyor olabilirdi, çıplak vücudu gaz lambalarının ışığında parılıyordu belki de. Mumların hafif parıltısında aydınlanışını hayal etti. Adrienne bu yüzyılın ateşlerini ve uzun şamdanlarını çok seviyordu. Onun yaşadığı

çağdaki floresan ışıklarında ne tür bir aşk hayat bulup canlı kalabilirdi ki?

Onu görmesini engellediği için başlığa tepki duyuyordu ama bunun en uygunu olduğunda karar kıldı.

Onu görebilseydi, Hawk da onun gözlerini görebilirdi ve onlar da Adrienne'in isteğini olmasa bile hayranlığını mutlaka ele verirdi.

Hafif bir esintinin fısıltısını hissetti. Hawk solunda mıydı? Hayır, sağındaydı.

“İlki başka bir erkeğe dair tüm anılarını silmek için.”

Etrafında bir daire çiziyordu. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Başka bir erkek olsa tehlikede hissederdii ama Hawk'la öyle değildi. Öfkesine rağmen özünde tamamen onurlu bir erkek olduğunu kanıtlamıştı. Adrienne biliyordu ki gözlerini kapadığı halde bunu aşkını ve güvenini kazanabilmek için yapmıştı - ona hükmetmek ya da boyun eğdirmek için değil. Kendine karşı gözlerini kapamasının tehditkâr hiçbir yanı yoktu; kalbini bu ipekten başlıkla açmıştı. Göremeyişi tüm diğer duyularının eşsiz biçimde güçlenmesine sebep olmuştu.

Hawk'ın eli boynunu baştan aşağı okşadığında zevkle iç geçirmemek için yutkundu.

Hawk etrafında dönmeyi sürdürdü; yanına, sonra arkasına ve Adrienne'e sonsuzluk kadar uzun gelen bir süreden sonra etraftan dolanıp önüne geçti. Kulakları bir ipucu ararcasına dinliyordu, bedeni titreşiyor ve merakla bekliyordu.

“İkincisi öğretmek için. Sana benim gibi bir erkek tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu öğretmek için. Bu asla unutmayacağın bir şey.”

Nefesi Adrienne'in ensesine çarptı, parmakları saçının

bir tutamını kavradı. Adrienne sadece düzensiz nefes alışını duyabiliyordu - kendisinin mi yoksa onun mu olduğundan emin değildi. Elinin kalçasının kıvrımına değışıyle gerildi, bedeninde vahşı bir elektrik akımı hissetti.

“Üçüncüsü de *şahin kösteğini takıp bağlamak* için. Seni temin ederim bana son karşı koyuşun olacak.”

Parmaklarını Adrienne’in boynundan aşağı doğru, göğüslerinde, göğüs uçlarında gezdirdi, sonra da gergin karnında. Nazik okşayışı bacaklarının arasına uğradıktan sonra kayboldu ve geride can yakıcı bir açlık bıraktı.

“Ama dördüncüsü, ah, dördüncüsünde, o tatlı haykırışlarını dinlediğimde, tamamen benim için olacak kadın. Bekleyişim, açlığım, seni arzulayışımın yaşattığı acı için. Sadece benim için.”

Elleri omuzlarındaydı, ipek elbisesini aşağıya çekiyor, tenini açığa çıkarıyordu. Ensesindeki minik inci düğmeleri birer birer çıkarıyordu ama sanki... dişleriyle mi? Ah! Dili ensesindeki hassas noktayı okşadıktan sonra daha da aşağıya doğru inmeye başladı.

Tanrım, dilinin şehvetli dokunuşları Adrienne’in tamamen mahvolmasına sebep olacaktı. Dilinin sert, kadifemsi dokusu omurgasından aşağıya, daha da aşağıya indi. Adrienne ürpertiyle titredi.

Dizleri çözülürcesine sessizlik içinde sallandı. Ses çıkaramam, diye hatırlattı kendine. En azından iyi bir ses çıkaramam. Sadece itirazlar. Sessizliğini bir saniye daha sürdüremeyeceğinden emindi ki Hawk geri çekildi ve Adrienne onun yokluğuyla hafif bir esinti hissetti. Arkasına döndü ve sessizlikte yerini tespit etmeye çalıştı.

Elbisesinin sırtı açıktı, teniyse öpücükleriyle ıslak. Dilsiz bir sabırsızlıkla bekledi.

Neredeydi?

Burada, diye düşündü aniden elbisesinin kumaşını kavradığını hissedince. Hawk elbisesini aşağıya doğru çektiğinde ipeksi bir hışırtıyla yere düştü. Peşinden kombinezonu da düştü ve üstünde sadece çorapları, dantel korsesi ve terlikleri kaldı.

Hawk, Adrienne'in gözlerini kapadığına, dizlerinin üstüne çökerken ellerinin nasıl titrediğini göremediğine memnundu. Önünde diz çöküp çoraplarından birini yavaş yavaş çekerek çıkarmaya başladı. Hawk uzun, ipeksi bacağından aşağıya doğru hayranlıkla öpücükler kondurmaya başladı. Yumuşak uyluğundan dizinin arkasına, oradan da biçimli bileğine kadar bacaklarını doya doya öptü, önce birini, sonra da ötekini ateşli öpücüklerle boğarken tatmak için sabırsızlıkla beklediği o yumuşak teninin bir noktasını bile ihmal etmemeye özen gösterdi.

Adrienne en ufak bir inilti bile çıkarmadı ama Hawk onu çözmüştü. Adrienne ondan öylesine nefret ediyordu ki Hawk zorla söküp almadıkça zevk aldığına dair en ufak bir ses çıkarmayacağı kesindi. Bunu yapabilmek için de aklını başına alması gerekiyordu. Kontrolünü kaybedip bacaklarının birleştiği o tatlı noktada parıldayan tüyleri düşünmeye başlamamalıydı ya da dudaklarından sadece birkaç santim uzaklıkta saklanan ipeksi düğmeciciği, tutkusunun merkezini. Bulunduğu konumdan Adrienne'in mükemmel bedeninin her yüzeyini ve kıvrımını zevkle izleyebiliyordu. Gözlerini Adrienne'in sıkı kalçalarında, gergin, yuvarlak kıvrımlı karnında ve yumuşak göğüsleriyle boynunun siyah ipek başlıkla kapalı noktasına kadar uzanan kaymaktaşı rengindeki teninde gezdirdi.

Adrienne bir an önce bir şey olmazsa bacaklarının onu

daha fazla taşıyamayacağından ve dosdoğru Hawk'ın yüzüne düşeceğinden emindi. *Fena fikir değil*, dedi zihni. Şoka girmişti. Dehşete düşmüştü. Ama belki de...

Hafifçe öne doğru sallandı.

Hawk o parıldayan tüyler tıraş etmediği yanağına süründüğünde inledi. Dizlerinin üstüne çöktüğü noktada gözlerini sımsıkı kapayıp o görüntüyü zihninden silmeye çalıştı, arzuyu, ancak farkında olmadığı şey dilinin dudaklarını ıslattığı ve ağzının talepkar bir şekilde...

Titreyerek homurdandı ve ayağa fırladı, elleri Adrienne'in vücudunu kavradığında başının cidden belada olduğunu anladı. *Hawk ne cehenneme gitmişti?* diye düşündü Adrienne'i sertçe yatağa iterken. Lothario neredeydi? Adrienne'i artık dayanamayacağı noktaya kadar tahrik edecek ve savunmasını yıkacak o efsanevi irade sahibi adam neredeydi? İradesi ne cehenneme kaybolmuştu böyle? *Hangi irade?* diye düşündü, şimdiye dek hiç görmediği kadar tatlı ve verimli masumiyet topraklarında kaybolmuştu.

Adrienne, bedeni onunkini sardığında inledi, Hawk onu yumuşak yatağa yaslamıştı. Her tarafıyla ateşli, talepkar bir erkekti. *Ah, olağanüstü*, diye inledi içindeki kadın. *Al beni*, diye haykırmak istiyordu. Ama o kadar kolay değil, böyle hemen pes etmeyecekti.

Hawk hızla başlığını çekip aldı ve onu öptü, ellerini saçlarına gömmüştü. Onu öyle derin öpüyordu ki Adrienne'in nefesiyle birlikte korkusunun son kalıntıları da kayboldu.

Daha önce az sayıda erkekle öpüşmüştü. Birkaç erkekten biraz fazlaydı belki. Utangaç öpücükler, tutkulu öpücükler. Eberhard'ın öpücükleri onda soğuk bir his bırak-

mıştı. Bir erkek çok derin bir aşkla bağlı olmadığı takdirde böyle öpüşmezdi.

Onu seviyordu. Bu farkındalık Adrienne'in içinde titreşti, teninin en üst katmanının hemen altında, sonra daha derinlere sızdı, onu tamamen ele geçirdi. Onu bu denli sevdiğini bilmek ne muhteşemdi. Hiç şüphe yoktu. Hawk yüzünü güçlü elleriyle sanki evrendeki en değerli şeymiş gibi kavramıştı. Adrienne gözlerini açıp onun hüzünlü bakışlarıyla karşılaştı, gümüş renkli sessizliğiyle gerçek hislerini anlatmaya çalıştı, çünkü o kelimeleri söyleyemiyordu. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Deneyimi yoktu ki.

Hawk onu altında hafifçe kaydırduğında sertleşmiş erkekliğini bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Adrienne dayanamadı ve çıkarmayacağına söz verdiği sesleri çıkardı. Neredeyse haykırmıştı. Demek buydu. İnsanları tutkuyla, özlem ve arzuyla çileden çıkartan buydu demek. Shakespeare bunları ömrünün belli bir noktasında *Romeo ve Juliet*'i, o tatlı aşk mısralarını yazacak kadar hissetmişti. Hawk'ın Valhalla'yla kast ettiği de buydu.

Adrienne kıvrılarak ona yaslandı, içindeki kaslar alev almış, acı ve yoksunlukla bir şeyi arzuluyordu.

Hawk başını eğip göğüs ucunu emmeye başladı. Öptü ve çekiştirip işkence edercesine oynadı. Sertleşen tepeciği serbest bıraktıktan sonra ısınan ucuna serin hava üfledi. Hafifçe dişledi, sonra da sert kirli sakalını usulca sürttü. Adrienne birden alev alev yanmaya başladı, göğüslerinden ve tüm vücudundan sel gibi taşan arzu dalgaları yayılmaya başladı.

Hawk öpücüklerini daha da aşağıya taşıdı, karnından kalçalarının kıvrımlarına, uyluklarına kadar öpücükler konduruyordu.

Tatlı sıcaklığının üstünde duraksadığında hassas tenine çarpan nefesi bile Adrienne için işkence gibiydi.

Bir kalp atışı onlarcasına dönuştü ve Adrienne kıpırda-
madan bekledi, ona yeniden dokunmasını bekledi.

Dokunduğunda hafifçe inledi. Hawk bacaklarının sa-
ten yumuşaklığındaki iç kısımlarını öpmeye başladı, sonra
da açlığının merkezini tattı. Dilini çıkarıp minik sert düğ-
mecliğini defalarca okşadığında inleyerek kıvrandı. Ona
uzandığını hissetti, dokunamadığı bir şeye ulaşmak için
yükseldiğini ve sonrasında... Ah!

Nasıl olmuştu da daha önce böyle bir şey deneyimle-
memişti? Hawk onu yıldızlarla aydınlanmış göklere çıkar-
mış ve gezegenler arasında döndürdükten sonra Saman-
yolu'ndan aşağıya çekmiş ve en sonunda patlamakta olan
bir yıldızın içinden geçirmişti. Evrenini başından sonuna
kadar, güneş sisteminden çıkarırcasına sarsmıştı. Nihayet
iniş yapmasına izin verdiğindeyse Adrienne altında, artık
her şeyin değiştiğinin bilinciyle, ızdırap içinde ve benzer-
siz bir zevkle kendinden geçmiş, titriyordu. İçinde bir şey
uyanmış ve bu yeni dünyanın göz alıcı parlaklığı ve göz
kamaştırıcı yoğunluğuna alışkın olmayan açık renkli göz-
lerini kırıştırmıştı.

Adrienne kesik nefeslerle uzanmış, biraz da korkmuştu
ama hazırды. Kendini kocasına gerçekten, tamamen ver-
meye ve evliliklerini elinden geldiğince şereflendirmeye
hazırды. Hawk'a hissettiği şeyleri söylemeyi denemeye
hazırды. Duyarlılığını ve şefkatini ne kadar takdir ettiğ-i-
ni; gücüne ve korkusuzluğuna ne kadar hayran olduğu-
nu; atılgan ve tutkulu öfkce nöbetlerine bile ne kadar değer
verdiğini; onun karısı olmaktan ne kadar mutlu olduğunu
söylemeye hazırды. "Hawk- "

“Ari, Ari... ben... yok. Ben...” Hawk’ın yüzü sert ve vahşiydi; Adrienne ona uzandı ama yakalayamadı.

Çünkü Hawk acı bir iniltiyle yataktan fırlamıştı. Üstünden kalkıp odadan ardına bile bakmadan kaçmıştı.

Oda kapının kilit sesi dışında sessizdi.

Adrienne kapıya şaşkınlıkla baktı.

Bu güllerle dolu bir yatağa yatırılıp çamurda uyanmaya benziyordu.

Yaptıkları şeyden sonra onu nasıl bırakıp giderdi?

Hawk’ın acıyla seğiren organı aynı işkenceyi bir kez daha kaldıramazdı.

Ama Adrienne’in kendisine ait olduğundan emin olana dek ona tohumlarını vermek istemiyordu. Kimin çocuğunu taşıyacağını bilmemek gibi bir olasılığın yaşanmasını istemiyordu. Sonra aklına yaşlı Rom’un ona verdiği şişe geldi. Derinlemesine düşündü, içindeki iksiri kullanmanın zamanının gelip gelmediğini merak etti.

Yan etkilerinden nefret etse de kullanabileceğine karar verdi. Onu hissettiği en büyük tutkunun ortasında bile soğuk ve mesafeli kılıyordu.



Bir sonraki gelişinde tepeden tırnağa sessizdi.

Yaklaşık on beş dakika önce, tıpayı dişiyle açarken yüzünü ekşitmişti. Bu iksiri bir daha içmemeye yemin etmişti ama bu sefer gerekliydi. Adrienne’in kendisini arzulamasını sağlamalıydı. Onu sevmesi için uğraşmaya başlamadan önce kendine arzuyla bağlamalıydı. Bunun için de aklının başında olması gerekiyordu. Önceki gece kendini neredeyse aptal konumuna düşürmüştü. Kontrolünü yitirmiş-

ti. Neredeyse hem bedenlen hem de kalbiyle içindekileri ortalıa dokecekti; aptalca aşktan, çocuklardan, bebekler ve birlikte geçirilecek bir mrden bahsedecekti.

Başını geriye yatırıp şişenin içindeki acı sıvıyı içti ve bekledi.

İksirin bedenini sardığını hissedince Adrienne'e gitti.

Onu çırılçıplak soyup yete yatırdı. Adrienne onu durdurmaya çalışmadı; sessiz kaldı, gözlerinde algılayamadığı bir ifade vardı. Sessiz bir hayranlıktı ama Hawk bunu bilmiyordu. Adrienne'in gözleri sevgiyle üzerinde geziniyordu.

26. Bölüm

Sidheach James Lyon Douglas titremez, diye hatırlattı kendine. Kontrolünü yitirmez. Bir kadına hayatının orgazmını yaşattı diye sevdalı bir oğlan gibi akli bir karış havada gezmez. Orgazmı gözünden kaçmamıştı.

Ancak sebebi orgazmı değildi. Bedeninin altında titreyişi ya da nefes nefese inlerken ne kadar güzel görüldüğü, dilinin altında aşkla kendinden geçişi de değildi.

Asıl sebep Hawk'ın hayatı boyunca yapmadığı bir şey yapmak üzere oluşuydu - tohumlarını bir kadının içinde değilken kaybedecekti. Üstelik o kadını seviyordu ama kadın henüz onun adını bile söylememişti.

Tutkunun doruğunda bile adını haykırmamıştı. Hiç. Kim bilir, Adam'ı düşünüyor bile olabilirdi. O lanet başlığı çıkarmasının da sebeplerinden biri de buydu. En başta iyi bir fikir gibi gelmişti.

Sonraki sevişmelerinde Adrienne'in gözlerini açacaktı ve baştan sona onu izlemesini sağlayacaktı, sonunu da getirecekti.

Adrienne sırtını yasladığı serin zeminle önündeki sıcak adamın yarattığı hisle kendinden geçiyordu ama Hawk bu sefer elleri ve ağzıyla onu bir değil altı kez daha o gökyüzünde ışıldayan yere çıkarırken farklı görünüyordu. Adrienne altında kıvranırken o kusursuzca maharetli, neredeyse korkutucu şekilde kontrollüydü.

Hiç hoşuna gitmedi.

Hawk arkasını döndüğünde Adrienne kendini aldatılmış hissetti. Sanki hiç onunla değilmiş gibiydi. Ona güzelce zevk verdiyse ne olmuş yani? Adrienne gözlerinde yine o parlayan güneşi görmek istiyordu, o kontrolsüz, aralarında beyaz alevler çıkaracak kadar ateşli, vahşi tutkuyu.

“Hawk!” Arkasından seslendi.

Hawk gerilip uzun bir süre duraksadı. Omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar kasıldı. Öyle ulaşılmaz görünüyordu ki.

“Of. Boş ver...” dedi Adrienne usulca, gözleri acı dolu bir ışık saçıyordu.

Saatler sonra Hawk ağzını beşinci kez çalkalayıp leğene tükürdü. Eh, bu destansı bir felaket olmuştu. Ona yardımcı olmaktan çok zarar vermişti. İksir muazzam ereksiyonunu korumuş ve boşalmasına izin vermemişti.

Donan atçs diye bir şey var mıydı?

O iksiri bir daha asla almayacaktı. Karısıyla asla.

O kötü tadı nihayet ağzından atabildiğinde giyinip diğer sorunları dinlemek için köy toplantısına gitti. Verilmesi gereken kararlar ve ilgilenmesi gereken ihtiyaç içindeki insanlar vardı. Biliyordu ki o süre boyunca çok sayıda tımarı,

köyleri, kaleleri ve adamları yöneten biri olarak karısına sadece adını söyletip söyletemeyeceğini merak edecekti.

Sidheach.

Tek istediği buydu.

★★★

Adrienne huzursuzca volta atmaya başladı. Öğleden sonra yaşadıkları da neydi? Kendini kirli, sanki bir yabancı ona fazla samimi bir şekilde dokunmuş gibi hissediyordu, kocasıyla sevişmiş gibi değil. Önceki gece, gözlerindeki ifadeyi gördüğündeki gibi değildi, o devasa arzusunun yanı sıra yer alan sıcaklık ve şefkatten eser yoktu. Bugünse bir şekilde mesafeliydi. Gitmeden önce giyinmek için odalarına geldiğinde hâlâ ürkütücü şekilde soğuktu. Bir şey mi yapmıştı? Bir ilaç mı almıştı yoksa...?

Daha önce gördüğü şişeler. Hepsi önceki gece yatağın başucundaki komidinin üstünde duran deri bir kesedeydi.

Komidine bakmak için koştığında çenesi kasıldı. Yoklardı.

Nereye koymuştu? Adrienne'in gözleri Hawk'ın öğleden sonra üstünü değiştirdiğinde koltuğa attığı kıyafetlere gitti. Kıyafet yığınına karıştırıp aradığı şeyi bulup küçük deri keseyi çıkardı. Bir boş bir de dolu şişe vardı içinde. Hah! Bir de elindeki bandajı değiştirirken kullandığı yara lapası vardı.

Boş bir şişe. Öf! Ama bu oyun iki kişilikti ve Hawk diğerini öylece ortalıkta bıraktığı için pişman olacaktı. Kendisinin ne kadar soğuk davranabileceğini bir görsün de!

★★★

Hawk o gece döndüğünde yanlış eve geldiğinden şüphe götürmez bir şekilde emindi. Karısı onu kilitli yatak odasında bekliyordu, tamamen çıplaktı ve gözlerinde Hawk'ın rüya gördüğünden ya da kaybolduğundan veya delirdiğinden emin olmasını sağlayan çılgın bir bakış vardı

“Hawk,” diye mırıldandı ona tatlı bir sesle yaklaşan Adrienne.

“Adrienne?” diye sordu Hawk temkinli bir ifadeyle.

Karısı öyle güzeldi ki. Bir an için neden böyle davrandığını sorgulamadı. Beklemekten usanmış ve arzulamaktan yorulmuştu. Onu kollarına alıp öptü, ateşli ağzı arzuyla onununkine kenetlendi.

Ama sonra yatağın yanında, yerde duran şişeyi gördü. Sanki içilip yere atılmış gibiydi.

Hawk hayal kırıklığıyla iç geçirdikten sonra karısının kızaran yanaklarına, muhteşem göğüslerine ve sonsuza dek kıvrılarak giden o hatlarına son bir kez daha baktı. O iri, koyulaşmış gözlerini ve bükülmüş dudaklarını izledi, tatlı erikler gibi kızarmışlardı ve öpülmek için yalvarıyorlardı.

“Kadın o iksiri mi içtin?” dedi halsizce.

“Hı-hı,” dedi Adrienne arzuyla dudaklarına yönelirken.

Hawk onu yatağa pat diye bıraktı. Afrodisyak. Normal huysuz haline dönmeden önce en az on iki saat geçeceğini düşündü.

Ona şimdi sahip olsa yeriye, onurlu olmanın gözü kör olsun, diye düşündü karanlık bir ifadeyle.

Ancak maalesef hiçbir koşulda onurun gözü kör olamazdı. Ağrıyla zonklayan organı ona kendi karısına sahip olmanın onurla ne alakası olduğunu sorarken bile...

Of, Adrienne'in onu bir dahaki görüşünde öldürmek isteyeceği kesindi.

Kapıyı kilitleyip dışarıya da dört muhafız dikti ve onlara gelecek on iki saat içinde herhangi bir sebepten odaya girerlerse onları öldüreceğini söyledi.

Sonra da efsanevi Hawk merdivenlere oturup iksirin etkisinin geçmesini bekledi.

★★★

Yanına bir sonraki gidişinde Adrienne gerçekten de öfkeliydi. "O şişede ne vardı?" diye sordu hiddetle.

Hawk gülümsemesine mani olamadı. Adrienne görmenden başını çevirmeye çalıştı ama başarısız oldu.

"Ha! Çok komik öyle mi? Bir de bütün bir geceyi burada şey düşünerek geçirdim... Of Tanrım! Ne kadar ihtiyacım olduğunu hayal bile edemezsin- "

"Bana değil kadın." Hawk'ın gözleri karanlıktı. "İhtiyacın olan ben değilim. Romların yaptığı bir afrodizyak içtin. Sana vermek ya da kendimde kullanmak gibi bir niyetim yoktu. Ben istemedim bile. Sen de o merakınla- "

"Sen kendini bana soğuk kılmak için bir iksir içtin!" diye bağırdı Adrienne. "Beni kırdın!"

Hawk bakakaldı. "Kırdım mı? Asla! Seni asla kıramam ben kadın."

"Ama kırdın işte!" Gözleri kocaman açılmış, ışık saçıyor ve dudakları titriyordu.

Hawk hemen yanında belirdi. "Seni nasıl incittim? Söyle yeter, hemen telafi ederim."

"Soğuktun. Bana dokunduğunda bir yabancı gibiydin."

Hawk'ın kalbi mutlulukla doldu. Tutkusu içinde sıcak

dalgalar halinde yayıldı. Adrienne dokunuşundan zevk almıştı.

“Dokunuşum hoşuna mı gidiyor?” dedi Adrienne’in somurtan dudaklarından bir öpücük çılmadan önce.

“Dün yaptığın gibi yapınca değil!” Güzel kaşlarının arası sıkıntıdan kırışmıştı ve Hawk onu öperek teselli etti. “Hem madem beni yatağa atmak istiyordun, neden o kadar istekliyken bundan faydalanmadın ki?” Adrienne iç geçirdi ve Hawk göz kapaklarına yumuşak öpücükler kondururken kirpikleri titredi. Hawk’ın dudakları Adrienne’in burnunun ucunu öperken sıcak ve nazikti ama dudaklarını dudaklarıyla fethettiğinde o kadar nazik değildi.

“Seninle seviştiğimde bir ilaçla kendinden geçtiğin için değil, benimle kendinden geçtiğin için olacak, tıpkı benim senin büyüne kapılışım gibi.”

Hawk saçlarını açıp omuzlarından aşağı saldıığında derin bir nefes aldı.

“Neden topladın?” Hawk dolgun saçlarını eliyle taradı.

“İksir korkunçtu. Kendi saçımın tenime değmesine bile dayanamıyordum.”

“Ben de uzun saçlarına dayanamıyorum,” dedi Hawk parmakları usulca saçıyla oynarken. Gözlerine gölge düştü, bakışları tutku vaadiyle karardı ve ağırlaştı. “Bu gümüş-altın alcvlerin organıma dokunuşunu ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin kadın.” Adrienne sözlerinin yarattığı imgeleri gözünün önüne getirirken arzuyla kavruldu.

Hawk onu ağır ağır yatağa doğru yönlendirdi, iri gözlerindeki buğulu tutkuyla cesaretlenmişti.

“İlgini çekti mi kadın?” dedi tatlı, ukala bir sesle.

Adrienne zorlukla yutkundu.

“Söylemen yeter, bana seni neyin mutlu ettiğini fısılda. Hepsini vereceğim.”

Adrienne cesaretini topladı. “O halde öp beni kocacığım. Beni buradan öp... ve buradan... Oh!” Hawk öyle hızlı itaat etti ki. Dudakları ateş gibi, ipeksi ve talepkardı. “Bir de buradan...” Hawk elbisesini bedeninden çıkardığında ve onu yatağa atıp üstüne çıktığında Adrienne sesini tümenden yitirdi.

“Bu yatağın etrafına perde çekip seni bir yıl içeride tutmak istiyorum,” diye mırıldandı Hawk Adrienne’in göğsünün yumuşak tenine.

“İtirazım yok,” diye mırıldandı Adrienne.

“Senin bana karşı koyman gerekmiyor mu kadın?” Hawk geri çekilip onu dikkatle inceledi.

“Şey...”

“Evet, devam et lütfen,” diyerek onu yüreklendirdi Hawk. Gözlerinin neşeyle parladığını biliyordu. Yüzünde şu anda tam anlamıyla gülünç bir ifade olduğunu da. Bu mümkün müydü? Ehlileştirme süreci başlamıştı ve işe ya- rıyor muydu?

“Sadece dokun bana.” Adrienne kaşlarını çatı. “Bu kadar çok soru sorma!”

Hawk usul bir kahkaha ve sonsuz tutku vaatleriyle fısıldadı. “Sana öyle bir dokunacağım ki kadın.”

★★★

“Fazla derin. Çok ileri gittin.”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Düşündüm soytarı. Buna son vermeliyiz. Kraliçe Ao-ibheal şüpheleniyor. Onun yanında geçirdiğin zaman bile

şüphelerini gidermedi. Ben kesinlikle öfkesine maruz kalmak niyetinde değilim. Kadını kendi zamanına göndermek zorundayız.”

Kral Finnbheara elini salladı.

Hawk birden yatağa yuvarlandı. Afallayarak boş odada etrafına bakındı.

Adrienne modern mutfağının zeminine küt diye düşürdü.

“Sen de benim gördüğümü gördün mü?” Kral Finnbheara derin bir nefes aldı.

Adam afallamıştı. “Çıplaktı. Hawk da nefes nefeseydi. Kadın da... Ah kahretsin!”

Kral onu anladığını gösteren bir biçimde başını salladı ve ikisi de ellerini salladılar. “*Kalıyor.*”

Altın kurallardan biriydi bu. Bazı şeylere müdahale edilmezdi.

“Sahiden de gelecekten geliyorsun, değil mi?” diye boğuk bir sesle fısıldadı Hawk. Saniyeler sonra Adrienne yeniden yatağın birkaç metre ötesinde belirmişti. Adrienne onun çalışma odasında içki içerken Lydia, Hawk’a bahçede ortadan kaybolduğunu anlatmıştı. Hawk kendini Lydia’nın yanıldığına ikna etmek için çabalamıştı ama muhafızları da karısının birkaç kez art arda kaybolup yeniden belirdiğini onaylamışlardı.

Demek hâlâ kendi zamanına dönebiliyordu, satranç taşı olmadığı halde. *Siyah vezir görüldüğü gibi değil*. Kâhin doğru söylemişti.

Adrienne başını salladı, hâlâ zamanda yaptığı ani yolculuktan başı dönüyordu. “Kontrol de edemiyorum! Bir daha ne zaman olacağını bilmiyorum!” Parmakları yün örtüyü sanki sımsıkı tutunursa ayrılamazmış gibi kavradı.

“Azizler aşkına.” Hawk yavaşça nefes aldı. “Gelecekten. Başka bir zamandan. Henüz gerçekleşmeyen bir zamandan.”

Birbirlerine uzun uzun, nutukları tutulmuş bir halde baktılar. Hawk’ın kuzgun siyahı gözleri derin gölgelerle bezenmiş, o güzel altın zerrecikleri tamamen kaybolmuştu. Aniden Adrienne yirminci yüzyıla *hiç* dönmek istemediğini fark etti. Ömrünü onsuz geçirmek istemiyordu! Ümitsizlik kalbini soğuk parmaklarla kavradı.

Artık çok geçti. Onu öyle çok seviyordu ki daha ne kadar kalacağı konusunda en ufak bir kontrolünün bile olmadığını aniden fark edişi; bir daha asla dönmemek üzere buradan koparılıp alınabileceğini öğrenmek; bir daha nasıl gelebileceğine ya da böyle bir şeyin mümkün olup olmadığına dair bir fikrinin olmayışı onu dehşete düşürdü.

O soğuk ve ıssız yirminci yüzyıl dünyasına yeniden gönderilmek, hayır, *mahkûm edilmek*, sonsuza dek seveceği adamın daha o doğmadan beş yüz yıl önce öldüğünü bilmek... Tanrım, *bu* hariç her şeye katlanırdı.

Farkına vardığı şeylerle afallayarak Hawk’a baktı, dudakları apaçık bir savunmasızlıkla aralanmıştı.

Hawk ondaki değişimi hissetti; bunca zamandır Adrienne’de ulaşmaya çalıştığı bir noktada bir tür sessiz teslimiyet gerçekleşmişti. Dalkeith tepelerinde kayan bir

yıldıza dilek tuttuğunda baktığındaki gibi, gözlerinde aynı engelsiz, hür bir ifadeyle bakıyordu.

Hawk'ın başka bir şey görmesine gerek yoktu. Hemen onu kollarına aldı. Her an elinden alınabileceği düşüncesi zamanlarını ebediyen paha biçilemez kılıyordu. Sahip oldukları tek şey şimdiydi, yarının hiçbir garantisi yoktu.

Hawk, Adrienne'in bedenini ele geçirdi, üstüne serbest bıraktığı bir tutku fırtınasıyla yağdı. Onu öpüp tadına bakarken, her an dudaklarının kendininkilerden ayrılabilceğinin korkusuyla perişandı. Adrienne onu tam bir teslimiyetle öpüyordu. Aralarındaki sıcaklık olması gerektiği gibi canlandı.

Yatağa sırt üstü uzandığında Hawk'ın bedeninin altında eridi. Kollarını onun boynuna dolayıp arzulu başını kendine çekti.

“Sev beni... Ah, sev beni,”

“Daima,” Hawk gözlerine bakarak söz verdi. Göğüslerini elleriyle kavrayıp öpücüklere boğdu, Adrienne'in tepkilerinin tadını çıkarıyordu. Bu sefer farklıydı. *Onu* olduğu gibi görüyordu, Sidheach'i, daha önce birlikte olduğu başka bir adamı değil. Hawk'ın kalbi umutla doldu. Artık Adrienne onu aynı şekilde mi arzuluyordu? Karısı Hawk'a onun iştahıyla denk bir açlık duymaya başlamış olabilir miydi?

“Of, lütfen...” Adrienne'in başı yastıklara gömüldü. “Lütfen...” dedi bir nefeste.

“Beni istiyor musun Adrienne?”

“Evet. Bedenimin her zerresiyle...” *ve de ruhumun* diye ekleyecekti ki Hawk dudaklarını derin, ateşli öpücüklere boğdu.

Adrienne onu arzuluyordu, gözleri açtı ve onu ger-

çekten görüyordu. Hawk bu sefer gerçek olduğunu anlayabiliyordu.

Adrienne elini kabaran erkekliğine götürüp kavradığında, Hawk'ın boğazından bir inilti yükseldi.

“Seni görmüştüm, biliyor musun?” diye fısıldadı Adrienne, gözleri tutkuyla açılmış ve karanlıktı. “Yeşil Leydi Odası’nda. Sirt üstü yatıyordun.”

Hawk ona sessiz bir hayranlıkla baktı, boynundaki kaslar akıllıca bir şey söyleyebilmek için kasıldıkça kasıldı, herhangi bir şey diyebilse yeterliydi ama Adrienne onu daha da sıkı kavradığında ancak boğuk bir mırıltı çıkara bildi. Demek Adrienne de onu izlemişti, öyle mi? Tıpkı kendisinin de her fırsatta onu gözetlediği gibi?

“Uykunda bir tür Viking tanrısı gibi yatıyordun, bunu da ilk kez o zaman gördüm.” Sözlerini vurgulamak için elini hafifçe sıktı. Hawk inledi. Tepkisinden cesaret alan Adrienne onu sırt üstü yatırıp kaslı göğsüne öpücükler kondurmaya başladı. İştahla dilini çıkarıp karnında gezdirdi, her çıkıntının tadına bakıyordu. Kuvvetli uyluklarını ve seçiren erkekliğini keşfederken duraksayıp bir aygırın bile imreneceği organın pembe, kadifemsi başına iç gıcıklayıcı bir öpücük kondurdu.

“Peki sen... beğendin mi?” dedi Hawk boğuk bir sesle.

“Hımmm...” Adrienne düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra organını dibinden başına doğru yumuşak bir dokunuşla yaladı. “İhtiyacımı karşılar.”

Hawk gülümseyerek başını geriye atıp haykırdı. “İhtiyacını karşılar... öyle mi? Sana gösteririm...” Onu sertçe kucağına aldığı anda Adrienne sessizleşti. Hawk dudaklarını onunkilere kenetledi ve Adrienne’i sırt üstü yatırdı.

Tohumları ya da çocuklarla ilgili endişelenmek için çok

geçti, herhangi bir şekilde mantıklı düşünebilme sınırını çoktan aşmıştı. Adrienne adında bir çılgınlığın kollarında kaybolmuştu, ona sahip olan cadının bacaklarının arasına yerleşip üstüne çıktı.

Davetkâr sıcaklığına kendini bırakmadan önce, “Seni hep sevdim kadın,” dedi.

Adrienne’in gözlerinden parıldayarak taşan yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Hawk parmağıyla ısıldayan bir damlaya dokunup en sonunda Adrienne tarafından kabul edilmenin ne kadar güzel bir his olduğunu düşündü. Sonra, daha fazla bekleyemeyerek içine girdi. Adrienne’in gözleri hissettiği ani acıyla yeniden yaşlanıp buğulandı. Üstünde, henüz kısmen içinde sayılabilecek Hawk’ın çenesi kasıldı ve öylece kaldı. Konuşmadan Adrienne’e baktığında şaşkındı ve dehşete düşmüştü.

“Lütfen,” dedi Adrienne. “Şimdi durma. Lütfen, bunu istiyorum.”

“Adrienne.” Hawk derin bir nefes aldı, yüzü karanlıktı. “Bakire...” diye mırıldandı sersem bir ifadeyle. Bedeni Adrienne’in üstünde hareketsiz yatarken simsiyah gözlerini gözlerinden çekmiyordu.

Sonra Hawk’ın irade dışı bir hiddetle titreyerek zarını geçişini hissetti, içine barbarca bir kuvvetle giriyordu. “Benim,” dedi sert bir sesle, siyah gözleri ısıldayarak. “Yalnızca benim. İlk... tek... ve son.” Adrienne ellerini onun saçlarına gömdü. Hawk’ın yeniden hiddetle baştan aşağı titrediğini hissetti.

Bir an için acı duymuştu ama hızla yerini sıcaklık dalgalarına ve adını çağıran yıldızlara bırakmıştı, gelip onlarla uçması için sesleniyorlardı.

Bu sefer daha da yoğun bir histi, derinliklerinden,

Hawk'ın ateş gibi organının onu doldurduğu yerden geliyordu çağrı. İçgüdülerini ona nasıl hareket etmesi gerektiğini söyledi, nasıl zevk alacağını ve aynı anda Hawk'a nasıl zevk vereceğini.

"Kı... pırdama," dedi Hawk kulağına doğru dişlerinin arasından, kaygan, dar sıcaklığını onu sardığından beri kendini kaybetmemeye çalışıyordu. Tahrik olmanın da ötesindeydi, tutkuyla neredeyse aklını yitirmişken bir de demircinin şimdi bulunduğu yere asla ulaşamadığının bilinciyle daha da kendinden geçmişti. O efsanevi Ever-hard bile ulaşamamıştı, artık her kimse. Hawk Adrienne'in ilk erkeğiydi, ilk ve tek sevgilisi.

"Kendimi tutamıyorum... öyle... of!... tatlı ki!" Elleri Hawk'ın sırtını okşuyor, sonrasında Hawk onu hafifçe sarsarken parmakları omuzlarının bronz tenini okşarcasına çiziyordu.

"Kıpırdamayı bırak kadın!"

"Benim de kıpırdamam gerek... sanıyordum," diye mırıldandı, neredeyse duyulmayan bir sesle. "Lütfen..."

"Kıpırdama. Önce yavaşça öğreteceğim. Sonra da vahşi, sert sevişmeyi gösteririm."

"Vahşi, sert sevişmeyi şimdi istiyorum," dedi Adrienne gayet anlaşılır bir sesle ve Hawk'ın kontrolünü elinde tutmasını sağlayan zincirleri eriyip gitti. Adrienne'in bacaklarını kaldırıp kendini içine itti, aklından bekâretinin getirdiği hassasiyetle ilgili endişelerini silip attı. Onu ilk gördüğünden beri içine girmek istediği gibi girdi - şiddetli, sahiplenici bir şekilde. Sert ve talepkar, hâkimiyetle. Aç ve neredeyse vahşi bir biçimde, kendine ait olduğunu ilan eder gibi damgalarcasına.

Adrienne altında kıvrılıyordu, parçalanıp binlerce ısl-

dayan noktacığa dönüşürken parmak uçları yıldızları okşuyordu. Hawk'ın kasıldığını hissetti, sonra da içinde titreyişini. Patlamaları aynı anda, mükemmel bir ritim ve uyum içinde gerçekleşti.

Hawk uzun bir süre üstünde nefes nefese uzanmayı sürdürürken Adrienne memnuniyetle kocasının sırtını okşuyordu. *Yakışıklı adam*, diye düşündü ve artık bu düşünce korkudan bir iz taşımıyordu. Saçlarını sessizce okşamaya devam ederken, hayatının onunla ne kadar dolu olduğunu düşününce hayrete düştü. Hawk sessizce üstünden kalkıp pencerenin yanına gidip Uster gecesini seyre daldı.

“Of, kadın, ne yaptım ben?” diye fısıldadı cama bakarak.

Arkasında da sessizlik vardı. Adrienne'in gözleri erkeğinin vücudunda sevgiyle gezindi.

“Seni sebatsız ve hırçın bildim. Seni yargıladım tatlı şahin, sadakatsiz zehirli bir yılan gibi bildim. Benim karanlık cendişelerim kalbime dikenli kanatlar taktı. Bundan daha fazla yanılamazdım.”

Hâlâ sessizdi. Hawk arkasında, karısının dudaklarının şefkatli bir tebessümle kıvrılmakta olduğundan habersizdi.

“Geleceğin uzak kıyısından gelmiş bir kadınken, bir adamın kucığına düştün, benimle daha yüzümü bile görmeden evlendirildin ve bana gelmeden önce de bir sürü cehennem azabı atlattın. Ben de sana bir cehennem dolusu acı daha yaşattım. Sırf kendi... Of, karım, ne yaptım ben? Tanrım, sana ne yaptım ben?”

“Beni sevdin.”

Bir soru değildi bu ama Hawk hemen cevapladı. “Seviyorum. Hayatımdan da çok. Kalbim. Sana seslenirken öylesine bir söz seçmedim, seni böyle çağırırken tüm ru-

humla seçtim onu. Kalbim olmadan yaşayamam. Sen olmadan nefes alamam.”

“Birden fazla kalbi olan bir adam mısın sen?”

“Hayır. Sadece bu. Ama artık sana verdiğim acıyla ke-
derlenip karardı.”

Hawk camdan dışarı, simsiyah geceye baktı. Erkekli-
ğinde bakire kanı vardı. Elllerinde bakire gözyaşları vardı.
Adam’la asla birlikte olmamıştı karısı, aslında bunca yıldır
hiçbir erkekle olmamıştı. Vereceği narin bir hediyeyken
Hawk ondan karanlık bir tutkuyla koparıp almıştı.

“Sidheach.” Bu kelime Adrienne’in dudaklarında bu-
ğulu bir okşayış gibiydi.

Hawk hayal ettiğini sandı. Dudaklarından asla çıkma-
yacağım düşündüğü o ismi beklerken ömür boyu boşuna
ızdırıp çekeceğinden emindi. “Seni öylesine incittim ki
kalbim. Telafi edeceğim, sana yemin ederim, bir yolunu
bulup- ”

“Sidheach.” Hawk, Adrienne’in ellerini hissetti, kolları
onu arkadan sarıyordu. Adrienne artık gerçeği daha fazla
gizleyemeyecekti. Ona söylemek zorundaydı, tanrılar on-
lara ne kadar zaman tanıyacaksa artık o zamanı iyi değer-
lendirmeliydi. Yanağını şefkatle Hawk’ın sırtına dayadı ve
o güçlü bedenini ani bir titremeye sarsıldığını hissetti.

“Bir tür rüya mı görüyorum?” diye fısıldadı Hawk bo-
ğuk bir sesle.

“Seni seviyorum Sidheach.”

Hawk ona bakmak için birden döndüğünde gözleri ka-
ranlık ve kısıktı. “Bana bakarak söyle!” diye gürledi.

Adrienne onun o esmer, güzel yüzünü elleriyle kavradı.
“Seni seviyorum Sidheach, benim canım kocacığım. Sen-
den böylesine nefret edebilmemin tek sebebi de buydu.”

Hawk'ın dudaklarından neşe dolu bir nida yükseldi ama gözleri hâlâ inanamıyormuş gibi bakıyordu.

“Seni deniz kenarındaki o geceden bu yana seviyorum. İşte bu yüzden senden her anını çok daha tutkuyla nefret ederek geçirdim.”

“Ama kralın fahişesi- ”

“Daha fazla konuşma. Ben bencil bir kadını. Sen artık Adrienne'in kocası. Bir başkası değil. Ama iyi kralımıza hünerlerini ustalaştırdığı için minnettarım,” dedi cilveli bir tavırla. Bazı şeylerin iyileşmesine izin vermek gerekiyordu, irdelememek. Artık bu canını sıkmıyordu çünkü Adrienne, Hawk'ın yapmak zorunda kaldığı şeylerin hepsini sevdiklerini korumak adına, asil ve yürekli olduğundan yaptığını anlamıştı. Ne o ne de Lydia ona böyle bir şey söylemese de bazı şeyleri kendi yaptığı çıkarımlarla anlamıştı.

Hawk onun cüretine güldükten sonra birden ciddileşti.

“Seninle yeniden evlenmeliyim. Yemin etmemizi istiyorum. *Biz bize*, bir vekil aracılığıyla değil.” Adrienne'i zamanda savuran şey sihir miydi? Kollarından kaybolduğunda karısının uzak kıyılardan geldiğini nihayet kabul etmişti, bunun sebebi sihir dışında ne olabilirdi ki? Kontrol edemediği bir sihir.

Peki ya onlar da kendi sihirlerini yapabilseydi? Samhain ateşinin çemberinde, o kudretli gecede, Kutsanmış Ölümler şöleninden önce yapıldığında evlilik yeminlerinin insan anlayışının ötesinde bağlayıcı olduğuna dair efsaneler vardı. Öyle kutsal bir gecede, gizemli Romların önünde yemin edip söz verseler ne olurdu? Karısını kendisine zamanın sınırlarının ötesinde bağlayabilir miydi? Her şeyi denerdi.

“Evet,” dedi Adrienne mutlulukla, “öyle yapalım.”

“En başta gelmediğim için pişmanım sadece. Beni Comyn Kalesi’nde bekleyenin sen olduğunu bilseydim kendim gelirdim, kalbim. Evliliğimizin ilk gününde.”

Gözleri hâlâ kederliydi ve Adrienne o gölgeleri kovmak için elini kaldırdı. Hawk onu yakalayıp avcuna şefkatli bir öpücük kondurdu, sonra da Adrienne’in parmaklarını kapadı.

“Bana güveniyor musun kadın?” diye sordu usulca.

Güven. Öyle narin, belirsiz, eşsiz ve paha biçilemez bir şeydi ki.

Hawk onu izliyordu, duygularını açıkça gösteren yüzü şimdi ona görkemli bir şekilde açıktı. O hiç bahsetmediği kötü zamanlarını düşündüğünü biliyordu. Bir gün ona en gizli düşüncelerini ve korkularını anlatacaktı ve geçmişinde ne yaşamışsa yaşasın Hawk’ın ona olan sevgisinin değişmeyeceğini anlayacaktı.

Adrienne ona, yeniden güvenmeyi öğreten adama sevgiyle baktı. Kalbini umutsuzca ve çaresizce verdiği adama. Bu adamın her tarafından onur, mertlik, şefkat ve centilmenlik akıyordu. Onların aşkı gibi bir aşk söz konusu olduğunda, ne kendi geçmişi ne de Hawk’ın geçmişinin bir önemi yoktu.

“Sana mı Sidheach? Tüm kalbimle ve daha da fazlasıyla.”

Hawk’ın tebessümü göz kamaştırıcıydı. “Adrienne...”

“Lordum?” sesi genç bir kızinki kadar yumuşak ve umarsızdı.

Hawk onu kollarına aldığı anda arzuyla titredi. “Lordum!”

Adrienne onu tutan Hawk'ın gözlerindeki karanlığı görmemişti. Adrienne'i nasıl koruyacaktı? Güvenliğini nasıl sağlayacaktı? Adam'a ne kadar çabuk ulaşip neler olduğunu öğrenebilirdi? Çünkü karısıyla ilgili tuhaf olayları çözmeye çalışırken zihni ne kadar dönemeçli koridorlarda dolanırsa dolansın en sonunda dönüp dolaşıp o lanet demirciye çıkıyordu. Bunun sebebi de sadece kıskançlık *değildi*, tabii Hawk adama ebedi bir nefret duyduğunu kabul etmeye hazırdı.

Adrienne'i ona getiren ve acımasızca çekip alan siyah vezir değildi. Bu açıktı.

Neydi o halde?

O güç başka bir şeyde ya da birinin elindeydi. Dalkeith Lordu'nu, sevgili karısını elinden alarak tek bir darbeyle yok etme gücü. Dalkeith kıyılarından ne tür bir oyun, ne tür bir korkunç eğlence dönüyordu? Bu ilgiyi gösteren hangi kudretti ve sebebi neydi?

Buraya senden nefret etme niyetiyle geldim Hawk. Ancak karın olarak aldığın bu kadından nefret etmeye gelmedim. Adam'ın sözleri zihninde yankılandı ve dikkatle çizilmiş bir intikam planının belirsiz taslağını görmeye başladı. Ama bu, Adam Black'in Hawk'ın var olduğuna inanmadığı güçlere sahip olduğu anlamına geliyordu. Bir delikanlıyken duyduğu Rom hikâyelerinin parçaları dönüp duran zihninde su yüzüne çıkıp sorular ve şüpheler doğurdu. Druidler ve piktler hakkında, evet, hatta art niyetli ve fesat periler hakkında anlatılan o hikâyeler. Lydia daima tüm efsanelerin kısmen bir gerçeğe dayandığını söylerdi, mitolojik öğelerinin de açıklanamaz olmakla beraber illa yanlış olmadığını.

Of, aşkı dünyayla ilgili inançlarının sınırlarını test ediyor ve onları tamamen genişletiyordu. Ama zaman yolculuğu gibi çok tuhaf olarak değerlendirebileceği bir sihir olabilir miydi? Hayır. Derinlemesine irdelemeden hiçbir olasılığı, ne kadar sıra dışı gelirse gelsin yok sayamazdı.

Adam Black dermansız diye bilinen Callabron zehrini iyileştirmeyi başarmıştı. Adam Black her zaman çok fazla şey biliyordu. Adam Black Dalkeith'e intikam almak için geldiğini apaçık belirtmişti.

Romlar demirhaneden çok uzağa taşınmıştı. Romlar mitlere ve efsanelere *inanıyordu*.

Hawk ise karısının hayatı için Adam'a borçlandığından tüm bu tuhaflikları görmezden gelmiş, hepsini ona duyduğu yoğun tepkiye bağlamış, kendini zararsız bulutların kabarık şekillerinde ejderhalar hayal ettiklerine inandırmıştı.

Adrienne'i asla bırakmayacaktı ama biri ya da bir şey onu elinden bir anda alabilirdi.

Onu bulması, yok etmesi ve Adrienne'i hür kılması gerekiyordu - buna hayatının üstüne yemin etti.

Çünkü Adrienne'siz bir hayat düşünemezdi.

27. Bölüm

Hawk ertesi sabah erkenden gitmekte ısrar ettiyse de Dalkeith'e ağır ağır, yolun tadını çıkararak gitmelerini sağladı. Muhafızların yarısını önden gönderip diğer yarısına da leydisiyle onu yalnız bırakarak geriden gelmelerini emretti. Bu savaş bittikten sonra Uster'e dönecek ve geri kalan sorunlarla ilgilenecekti.

Adrienne onun Dalkeith'e dönüp yeminlerini yenileme arzusundan çok memnundu. Üç günlük yolculuklarından da bir o kadar mutluydu, köpüklü pınar sularıyla dolu serin göletlerde uzun uzun sevişiyorlardı. Titreşen parlak yaprakların altındaki esnek yosunların üstünde daha da uzun tutku molaları veriyorlardı. Hawk'ın onu kızdırdığı, tatlı tatlı ikna ettiği ve ders verdiği bu dakikalar, Adrienne'in içindeki masum bakire yeni keşfettiği kadınlığına güven duymaya, bir kadının erkeği üstündeki gücünü hissetmenin heyecanını yaşamaya başlayana kadar devam etti. Kısa bir süre sonra dokunuş ve konuşma sanatının inceliklerinde ustalaştı, dudaklarını ıslatıp gözleriyle davet etmeyi öğrendi. Yakışıklı erkeğini titreyen haşın bir vah-

şeye dönüştürecek sinsi dokunuşlarda ve anlık tepkilerde ustalaşmıştı.

Sonbaharın tepeleri bir sanatçının sahip olabileceği türden bir ilhamla boyadığını gördüğünde hayran kalmıştı; kan kırmızı ve kehribar renkli yapraklar yol alırken atlarının toynakları altında hışırdıyordu. Sincaplar cıvıdayıp ağaçların arasında yer çekimini inkâr edercesine sığıyorlardı. İskoçya tüm görkemiyle gözlerinin önündeydi, aşkla boyanmış, doğanın basit lütuflarıyla renklendirilmiş ve mucizevî, canlı bir dokumaya dönüşmüştü. Adrienne dünyanın hiç böyle harika bir yer olduğunu fark etmemişti.

Dalkeith'e yaptıkları sakın dönüş yolculuğunu balayı sayacaktı; olağanüstü bir tutku ve şefkat dolu aşkla geçen bir zaman dilimi. Mutluluk dolu bir iyileşme ve sevgi zamanı. Kısaca, hayatının en mutlu günleri.



İkinci günlerinin geç saatlerinde Douglas'ların mavi ve grillerle bezeli örtülerinden birine uzanmışlardı ki daha önce dile getirmediği bir incinme su yüzüne çıkıp Adrienne'i dürttü ve diline hâkim olamadı. Hawk'ın yüzünü kavrayıp sert, ateşli ve cezbedici bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Bir daha seni görmemi yasaklarsan kocacığım, Dalkeith'in duvarlarını yıkar, sana ulaşmak için taşlarını tek tek sökerim."

Hawk başını iki yana salladı, aklını başından alan öpücükle ve bu sözleriyle şaşkınlığa düşmüştü. Hawk dudaklarını uzun, en az onunki kadar ateşli bir şekilde öptüğünde Adrienne nefes nefese kalmış altında usulca yatıyordu.

“Bir daha yaralandıktan sonra halimi görmeye gelmezsen Dalkeith’e taş bir kule ekletip seni oraya kapatacağım ve benim tutsak aşk kölem olarak bir daha beni asla isteklerimden mahrum bırakamayacaksın.”

Şimdi ona şaşkın şaşkın bakma sırası Adrienne’deydi, dudakları öpücüklerinin ateşinden hâlâ şişkin ve kırmızıydı. “Okla yaralandığın zamandan bahsediyorsan ben seni görmeye çalıştım. Grimm izin vermedi.”

Hawk’ın bakışları şaşkınlıkta onunkilerle mücadele ediyor gibiydi. “Grimm hiç gelmediğini söyledi. Tavus Kuşu Odası’nda huzur içinde uyuduğunu, aklında da kısa zamanda ölüp seni hür bırakacağım dışında bir düşünce olmadığını söyledi.”

Adrienne’in soluğu kesildi. “Asla! Kapının hemen dışındaydım. Onunla tartışıyor, kavga ediyordum. Yine de senin beni görmek istemediğine dair yemin etti!”

“Sana asla yasak koymadım. Aksine, ruhumu açıp girmeni diledim. Şimdi sen bana o gece beni görmeye geldiğini ama Grimm’in seni kabul etmemesi için emir verdiğimi iddia ettiğini mi söylüyorsun?”

Adrienne şaşkın gözlerle başını salladı.

Çektiği ızdırabı hatırlayan Hawk karanlık bir öfkeyle doldu, Adrienne’in yaşayıp yaşamadığını umursamadığına inanmıştı. Birden arkadaşının o geceki gergin tavırlarının nedenini anladı. Grimm’in bakışları istikrarlı değildi. Zaten yanmakta olan ateşi gergin bir tavırla besleyip amaçsızca çıtırdayan odunları itip durmuştu. “Grimm, ne tür bir oyun oynuyorsun sen?” diye mırıldandı. Grimm, Adrienne’in kötülüğünü istiyor olabilir miydi?

Yoksa Grimm sadece onu, dostu ve silah arkadaşını daha fazla incinmekten korumaya mı çalışıyordu?

Ne olursa olsun davranışları kabul edilemezdi. Dostlukları ne kadar uzun süreli olursa olsun, yalanlara asla tahammül edemezdi. Grimm'in yalanları da karısıyla arasını açmıştı, öyle ki Hawk aceleyle Uster'e gitmişti. Ya Adrienne için dönmeseydi? Bu yalanlar onları birbirlerinden ne kadar uzağa sürükleyecekti? Onun için dönmese Adam karısına kim bilir ne yapacaktı?

Hawk'ın dudakları gerildi. Adrienne avcunu onun yanağına dayayıp usulca konuştu:

"Hawk, ben onun kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. Seni korumaya çalışıyormuş gibiydi. Sana sadece acı verdiğimi söyledi, hepsinin onun suçu olduğunu."

"Onun suçu mu?"

"Yıldıza dilek tuttuğu için."

Hawk güldü. "Yıldızlara dilenen dilekler gerçekleşmez kadın. Bunu kafasız İskoç çocukları bile bilir."

Adrienne alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Ama mükemmel bir kadın dilediğini söyledi." Böbürlenerek, "Ben de bu tanıma uyuyorum," dedi muzipçe.

"Evet, uyduğun kesin," diye gürledi Hawk. Vahşi bir tebessümle kusursuz göğüslerinden birini avuçladı ve tutkuları yeniden alevlendi.

Karısının güzelliği ve gizeminde kendini kaybetmeden önce aklında barınan son mantıklı düşünce Grimm'in kendisine bazı cevaplar ve karısına da bir özür borçlu olduğuydu. Hem itiraf etmek gerekirse kim bilir, belki de kayan yıldızlara tutulan dilekler gerçekleşiyordu. Son zamanlarda çok daha tuhaf şeyler olmuştu.

Son günlerinde, Hawk atını sanki delirmiş gibi sürüyordu. *Üç gün çaldık*, diye düşündü karanlık bir edayla, kollarındaki karısını göğsüne sahiplenici bir şekilde yaslamış, yanağı onun ipeksi saçlarına sürtünüyordu.

Ormanda kendini güvende hissetmişti, Adrienne'in peşindeki düşman her kimse şu an nerede olduğunu bilmediğini düşünmüştü. O yüzden o anları uzattıkça uzatmış, endişelerini karısından uzak tutmuş, keyfini hiçbir şeyin kaçırmamasını istememişti.

Ancak şimdi zihni kederle önündeki sorunlara odaklanmıştı. Kutsanmış Ölüler şenliğine kadar, diye uyarmıştı Rushka. Samhain yarındı, Samhain'den sonraki gün de Kutsanmış Ölüler şenliği idi ya da kimilerinin verdiği isimle Azizler Günü.

Samhain insanların yalnız kalmaması gereken tekinsiz bir zamandı. O gece perilerin dünyada tüm görkemleriyle gezdiği söylenirdi. Samhain'de kötülüğün arttığı söylenirdi ki klanların huş, üvez, meşe ve çam ağaçlarıyla iki katlı bir şenlik ateşi yapıp etrafına derin hendekler kazmalarının sebebi de buydu. Orada herkes tek bir kişiye dönüşürdü, her erkek, kadın ve çocuk koruyucu bir ışık çemberinde yemek yedi. O dairenin içinde ömrünü karısına adayacak ve kendi sihirlerini yaratmaya çalışacaktı.

Hawk onu iliklerine kadar saran, bir şeylerin çok ters gideceğine dair güçlü bir hisse kapıldı.

SAMHAIN

(Hasat)

*Bu koskoca evrende yoktur benim dediğim
Sen hariç benim gülüm, sensin benim her şeyim.*

SHAKESPEARE, *Altıncı Sone*

28. Bölüm

Adam peri adası Morar'ı terk ederken tısladı. Gençlikle onun için değersiz olan zaman akıp gitmişti, hem de çok değerli günler. Fanilerle ilgili bir oyun oynadığında zaman can sıkıcı bir endişe haline geliyordu. Dalkeith'teki işlerini çok uzun bir süre ihmal etmişti ancak kraliçesini bir muzırlık yapmadığına ikna etmesi çok zaman almıştı.

Şimdi ileriye gören Adam, oyunundaki değişiklikleri incelemek için zihnini Dalkeith'e çevirdi. Birden gerilip yine tısladı. Nasıl cüret ederlerdi?

Kraliçesi, Hawk'ın kaderini mühürleyen o lanet sözleri ettiğinde, Adam mükemmel intikam aracını bulabilmek için en uzakları aramıştı. Yüzyılları gezmiş, dinlemiş, izlemiş ve nihayet o kusursuz kadını öncelikli bir özenle seçmişti. Adam fanilerin hayatına karışan biri değildi ama karıştığında efsaneler doğuyordu. Adam da bundan zevk alıyordu.

Bazıları ona Puck diyordu. Bir ozan ona Ariel adını takmıştı.

Bazıları onu Robin Goodfellow olarak tanıyordu. İs-

koçlarsa ona *sin siriche du* - siyah elf -adını takmıştı. Zaman zaman Adam at üzerinde atsız bir adam görüntüsüne bürünürdü ya da asik suratlı, tırpanla gezen bir hortlak, sırf fanilerin anılarında yeterince uzun kalabilmek içindi bu yaptıkları. Ancak ne tür bir sihir seçerse seçsin, *daima* kazanmayı hedeflediği şeyi elde ederdi. Bu sefer de başarılı olacağından öyle emindi ki! Kadın yalnızca sihirli New Orleans'ta büyümekle kalmamış, erkeklerden vazgeçmeye öyle öfkeyle yemin etmişti ki onu yüzyıllar ötesinden duymuştu. Adam dikkatli seçimini yapmadan önce onu haftalarca izlemişti ve hayranlık uyandırıcı Adrienne de Simone hakkında her şeyi öğrenmişti. Sevgili kocasının bile bilmediği şeyler. Efsanevi Hawk'tan nefret edecek tek kadının o olduğundan öyle emindi ki.

Ama şimdi Adam Denizin-Üstündeki-Dalkeith'e doğru yol alırken uzakları gören zihni artık mutlu olan Adrienne'i seçti; genç kızın zihninde düğün planları hülyalı bir keyifle şekilleniyordu.

Ama Hawk, ah... Hawk o kadar rahat değildi. Bir şeyin yanlış gittiğini hissediyordu. Hazırlıklı olacaktı.

Adam, Adrienne'i buraya Hawk'ı reddetmesi için getirmişti ve tabii bir de o güzelliği kendisi elde etmek için. O kadın kadar heyecan verici fani bir yaratık nadiren dünyaya gelirdi. Kral bile kusursuzluğu hakkında yorum yapmıştı. Hawk'ı asla onu sevmeyecek bir kadınla evlendirmek ne tatlı bir intikam olacaktı. Ama şimdi Adrienne konusunda tıpkı Hawk'ta olduğu gibi yanıldığını anlamıştı. İkisini de küçümsemişti.

Adrienne, Hawk'ı en az Hawk'ın onu sevdiği kadar derin bir sevgiyle seviyordu.

Adam duraksayıp aniden ilhamla dolarken kurnazca sı-

rıttı. Hawk'ı sadece boynuzlatmak ne kadar da küçük bir intikam olurmuş hâlbuki.

Şimdi aklına yepyeni ve onu tamamen harap edecek bir olasılık gelmişti.

Hawk'la Adrienne o gece geç saatte eve geldiğinde, Lydia ve Tavis Dalkeith'in çakıl taşlarıyla bezeli terasında oturuyordu.

Gölgelerin derinliklerinde, usulca konuşup tatlı şarabı yudumlarken genç çiftin at sırtında gelişini izlediler ve atlarından inip terasa yönelirken el ele tutuştuklarını gördüler. Lydia'nın gözleri mutlulukla parladı.

Adrienne, Hawk'ı güldüren bir şey söyledi. Hawk onu yavaşça durdurup kendine çekerek öptüğünde Adrienne onun saçındaki bağı çekip gecenin karanlığına savurdu. Yumuşak bir öpücük olarak başlayan şey arzuyla derinleşti. Öpücükleri derinleştikçe dakikalar da uzayıp giden dalgalara dönüştü.

Denizin-Üstündeki-Dalkeith'in lordu ve leydisi, uzun, vahşi ve ateşli bir şekilde öpüşüyordu.

Neredeyse dolunay olan ayın altında, terasın önündeki çimlerde öpüştüler.

Ve öpüştüler.

Lydia'nın tebessümü soldu ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Kendini zorlayarak güç bela derin bir nefes aldı ve kalbinin aptalca gümleyip durmaya son vermesini diledi. Bedeninin nihayet böyle bir tutkuyu unutmuş olduğunu düşünüyordu. Belli ki alakası bile yoktu.

“Ne öpücük yahu.” Tavis'in ağır aksanı üstünden esip geçti.

“İi-iyi... bir öpücük.” Lydia yutkundu. Bir erkek onu böyle öpeli ne kadar olmuştu?

Tavis ona fark edilemeyecek kadar yaklaştığında Lydia ona dönüp sert bir bakış attı.

Sonra aynı bakışlar irdelleyici bir hal aldı.

Tavis MacTarvitt yakışıklı bir erkekti. Bu şimdiye dek nasıl gözünden kaçmıştı ki? Hem neden öyle gizemli gizemli gülümsüyordu? Merak etti. “Neden gülümsüyorsunuz?” dedi dayanamayıp.

“Dalkeith’te güzel bir gece, kanımca,” dedi sevimli bir tavırla. “Eve geldiler. Bana yakında buralarda küçük İskoçlar geçecekmiş gibi geliyor, görürsün bak.”

“Hımm.” Lydia güldü. “Nasıl kahve yapılacağını öğrendin mi bari yaşlı adam? Sabah ona güzel bir fincan hazırlamak istiyorum.”

“Leydim.” Nazik bakışları onu azarlar gibiydi. “Yetenekli elleri olan bir adamım ben, unuttunuz mu? Elbette kahve yapabilirim.”

Yetenekli eller. Bu kelimeler zihninde istemediği kadar uzun kaldı ve o ellere kaçamak bir bakış attı. Güzel ellerdi, gerçekten de.

Geniş ve güçlü, uzun, becerikli parmakları vardı. Hünerli. Yumuşak deriler üretilip körpe gülleri şefkatle buduyorlardı. Sağını usulca tarıyor ve çay yapıyorlardı. O eller bir kadına başka ne tür zevkler bahsedebilirdi? Merak ediyordu. *Of, Lydia, güzelim yıllarını heba ettin, değil mi kadın?* Yüreğinin yıllardır sessiz kalan gerçek sesi nihayet dile geldi.

Lydia belli belirsiz kıpırdanarak Tavis’e kolları yan yana gelecek şekilde yanaştı. Yumuşak bir dokunuştı ama ona çok şey anlatmasını hedeflemişti. Öyle de oldu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Tavis MacTavitt yaşlanmakta ama hâlâ kuvvetli olan ellerinden birini onunkinin üstüne koyduğunda Dalkeith'li Lydia fark etmemiş gibi yaptı.

Ama yine de parmaklarını sımsıkı kavramaktan geri kalmadı.

★★★

Sabahın erken saatleriydi, serin ayın güneşle birlikte süzüldüğü vakitlerdi, Adrienne Hawk'ın Tavus Kuşu Odası'ndaki el yapımı yataktan çıkışını fark etti. Örtüler yeniden bedenini sarmadan önce vuran serinliği hissetti. Hawk'ın baharatımsı kokusu battaniyelere sinmişti ve Adrienne burnunu o kokuya gömdü.

Dün gece içeri girdiklerinde, Hawk onu kucağına alıp merdivenleri üçer üçer çıkmış, kucağında yanakları kızarmış karısıyla ağzı açık kalan hizmetkârların önünden geçmişti. Odasında sıcak bir banyo hazırlanmasını istemişti ve birlikte bedenlerine yerleşen kokulu, şehvet uyandıran yağların eklendiği suda yıkanmışlardı. Karısıyla ateşin önüne attığı battaniyelerin üstünde ateşli ve sahiplenici bir tutkuyla sevişmişti ve mis kokulu karışımla yağlanan bedenleri eşsiz bir sürtünme ve kayganlıkla hareket etmişti.

Adrienne kocası tarafından tamamen ele geçirilmiş ve sanki damgalanmışçasına onun olmuştu. Fethedilmiş, kendinden geçmiş ve tamamen tüketilmişti. Tüm bilincini isteyerek göz ardı etmiş, siyah bir savaş atına benzeyen Hawk'la çiftleşmek için bir hayvana dönüşmüştü. Hawk onu yatağa taşıdığı anda ellerini kocasının vücudunda gezdirmiş, sevişmelerinin ardından ışıldayan yüzünü okşamış, her yüzeyi ve açığı ezberleyip bu anıları ellerine kazıyordu.

Ancak görkemli sevişmeleri ve uykularının arasında bir yerde iki sevgilinin arasına bir sessizlik çökmüştü. Sanki yataklarına bir yabancının düello eldiveni fırlatılmış gibiydi.

Çaresizce parmaklarını Hawk'ın kollarıyla kenetledi. Belki de ona yeterince sıkı tutunabilirse, geleceğe gönderilse bile yanında götürebilirdi.

Uyuyormuş numarası yaparak gergin saatler geçirmişti. Uyumaya korkuyordu.

Şimdi de Hawk yataktan çıktığında, korkunun geri döndüğünü hissetti.

Ama elini günün her saati *tutamazdı* ya!

Sessizce kendi tarafına dönüp örtülerin arasından ona hayranlıkla baktı.

Hawk pencerenin önünde durmuş, sanki güneşin doğuşunu dinliyormuş ve uyanan martıların seslerinde saklı sırları duyuyormuşçasına başını yana yatırmıştı. Elleri taş pervaza yaslanmış, ay ışığının son hüzmeleri gümüş tonlarıyla bedenini okşuyordu. Gözleri şafağı izlerken gölgelerle bezeli karanlıkları barındırıyordu. Katı duruşuyla sanki Denizin-Üstündeki-Dalkeith'in üstüne inşa edildiği kayadan oyulmuş gibi görünüyordu.

Kiltini almak için uzandığında Adrienne gözlerini kapadı.

Sessizlik çözüldü ve Hawk, odadan çıkarken parmaklarını Adrienne'in kalbine doladı.



Hawk ikinci kattaki koridorda durduğunda gözleri öfkeyle kararmıştı.

Kendi çaresizliğine karşı duyduğu öfkeyle.

Onu Dalkeith'e geri getirmek bir hataydı. Büyük bir hataydı ve Hawk bunu biliyordu. Dalkeith'in havasında bile bir gerginlik vardı. Sanki biri bütün şatoyu gaz yağıyla kaplamış ve beklemeye geçmiş, yanan bir mum düşürüp tüm hayatlarının yaşanacak cehennemle yok oluşunu izlemeye hazır gibiydi.

Hawk'ın aklında hiç kuşku kalmamıştı: Dalkeith Adrienne için güvenli değildi.

Ama Uster'de de kaybolmuştu.

O halde daha da uzaklara gitmeleri gerekecekti. Çin'e belki. Ya da Afrika'ya. En azından İskoçya'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaları gerekiyordu.

Lanet olsun! Dalkeith onundu. Onlarındı.

Denizin-Üstündeki-Dalkeith onun tüm hayatıydı. Bu hayatı elde edebilmek için onca şeye katlanmıştı. Eve gelebilmek için. Oğullarının tepenin ucunda oynadıklarını görebilmek için. Kızlarının bahçelerde yarıştığını izleyebilmek için, küçük ayaklarının yosunlara ve taşlı patikalar da koşturuşunu izlemek için. Sıcak bir günde çocuklarını berrak, mavi gölde yıkayacaklardı. Ilık bir yaz gecesinde karısını parıldayan yıldızların altında, çeşmede baştan çıkaracaktı.

Ömrünün kalan yıllarını bu tepelerde ve vadilerde Adrienne'le yürüyerek geçirmek onun hakkıydı. Denizin ve mevsimlerin topraklarındaki ebedi yürüyüşünü izlemek, sevgiyle, anılarla ve maceralarla dolu bir ev inşa etmek için. Lanet olsun, o bencil bir adamdı! Tüm rüyayı istiyordu. *Uzak durmahydın Hawk, sen de biliyorsun. Adını bile bilmediğin bir şeyle savaşılabileceğini nereden çıkardın?* Gözlerini kapayıp karanlıkta sallandı. Adrienne için Dalkeith'ten vaz-

geçmek mi? Başı önüne düştü, vermesi gereken kararların ezici ağırlığıyla eğildi. Şenlik ateşlerini söndürecek türden bir iç geçirerek titredi. *Evet*. Onunla Samhain’de evlenecekti. Onu gitmeleri gerektiği kadar uzağa götürecekti. Çoktan acı bir sessizlikle veda etmeye başlamıştı bile. Veda etmek zaman alıyordu ve Denizin-Üstündeki-Dalkeith’te veda etmesi gereken çok şey vardı.

“Kalamayız,” dedi sessiz, bekleyişteki odaya - en çok veda etmesi gereken odaydı bu. Çocuk odası. “Bu durumda yapabileceğimiz en akıllıca şey kaçmak. Onu güvende tutmanın tek yolu bu.”

Gözlerini ovuşturup kapı koluna yaslandı, içindeki duyguları kontrol etmekte zorlanıyordu. Yatakta masumca uyuyan kadına kapılmış, inanılmaz biçimde bağlanmıştı. Onunla paylaştığı bu gece bir gün tatmak istediği her şeydi. Düşüncelerini okuyabildiği bir kadınla sevişmenin yarattığı samimiyet hissi inanılmazdı. Bu sadece sevişmek değildi - bu gece vücutları tutkuyla bir araya geldiğinde öyle eksiksiz bir yakınlık hissetmişti ki dengesini yitirmişti. Her şey bir yana önceliklerini yeni baştan dizmiş ve mükemmel bir sıralamaya sokmuştu. *Adrienne her şeyden önce geliyordu.*

Hawk’ın çenesi kasıldı ve alçak sesle küfretti. Gözleri şefkatle beşiklerin, oyma oyuncakların, yumuşak yünlü örtülerin üstünde ve kadifemsi şafağı karşılayan yüksek pencerelerde gezindi. Adrienne’e bir bebek verebilirdi, hatta çoktan taşıyor olabilirdi bile. Biri ya da bir şey onu ve bebeğini kollarından ve hayatından çekip alabilirdi. Bu Hawk’ı mahvederdi.

Dalkeith onsuz da refaha ererdi; Adrian iyi bir lord olurdu. Lydia onu Fransa’dan eve çağırırdı. Ilyse anne-

sine arkadaşlık eder ve Adrian evlenip bu çocuk odasını bebeklerle doldururdu.

Hawk hiç pişman olmazdı. Adrienne’le bir çiftçi barakasında bile bebekleri olabilirdi ve yine aynı derecede mutlu olurdu.

Hawk birkaç dakika daha öylece kaldı, ta ki dudakları bir tebessümle kıvrılana dek.

Kapıyı eski hayalinin üstüne tatlı bir tebessümle ve sadece âşık bir adamın anlayacağı türden bir saygıyla kapadı. Onun hayali hiç bu oda olmamıştı.

Onun hayali *Adrienne*’di.

★★★

“Hawk!” Lydia’nın alt dudağı sessiz bir itirazla titredi. Gözlerini birbirine dolanmış bir çift güle çevirdi.

“Yapmak zorundayım anne. Ancak böyle güvenliğini garantileyebilirim.”

Lydia ellerini, kurumuş yaprakları ayıklayıp son otuz yıldır yetiştirdiği güllerini budamakla meşgul etti. “Ama gitmekten bahsediyorsun! Bu gece!”

“Kalma riskini alamayız anne. Başka bir seçeneğim yok.”

“Ama Adrian daha gelmedi bile,” diye itiraz etti Lydia. “Devredecek kimse yoksa unvanından vazgeçemezsin ki!”

“*Anne.*” Hawk itirazının ne denli saçma olduğunu söylemeye gerek bile duymadı. Yüzündeki sıkılgan ifadeden bulabildiği her bahaneye sarıldığı belliydi.

“Torunlarımı uzaklara götürmekten bahsediyorsun sen!” Lydia ağlamamak için savaşı veriyordu.

Hawk ona derin bir sevgi ve eğleniyormuş gibi, sabırla

karışık bir ifadeyle baktı. “Daha ortada torun diye bir şey yok. Hem Adrienne’i kontrol eden şey onu elimden alırsa torun yapma fırsatımız da olmayacak.”

“Onu buralardan götürsen bile kaybedebilirsin Hawk. Neyin kontrolünde olduğunu öğrenmeden asla güvende olmayacak,” dedi Lydia inatla. “Onunla her seyahatinin ayrıntılarını inceleme kararı almıştık, benzerlikleri anlamak için. Bunu yaptınız mı?”

Hawk başını iki yana salladı, dikkati dağılmıştı. “Henüz değil. Doğrusu bahsetmek içimden hiç gelmedi. O da söz etmedi. Ben de sessiz kalıyorum. Evlenip gittiğimizde konuşmak için zamanımız olacak.”

“Hawk, belki de Romlar- ”

Hawk başını sabırsızca salladı. O taktiği bu sabah denemişti bile. Son denemesiydi. Rushka’yı bulduğunda güneybatı tarafındaki tepede toplumuyla birlikteydi, hendek kazıyor ve ateşler için ağaç topluyorlardı. Ama Rushka karısından herhangi biçimde bahsetmeyi kesinlikle reddetmişti. Hawk onu demirciyle ilgili konuşmaya da ikna edememişti. Misafirperverliğinden yararlananları bile konuşturamaması çok canını sıkıyordu. Ancak Romlar aslında kimsenin misafirperverliğine muhtaç değildi. İşleri zorlaştığında daha iyi bir yere gidiyorlardı. Mutlak özgürlüktü onlarınki.

Hawk lanet demirciyi de bulamamıştı.

“Anne, Adam nerede?”

“Demirci mi?” diye sordu Lydia boş bakışlarla.

“Evet. Fırını soğuktu. Arabası da gitmiş.”

“Doğrusu onu şeyden beri... dur bakayım... herhalde sizin Uster’e gidişinizden beri görmedim. Neden Hawk? Adrienne’le bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Hawk ağır ağır başını salladı.

Lydia başka bir açıdan saldırdı. “Bak işte! Eğer Adrienne’i götürürsen ve Adam’ın da gerçekten bir alakası varsa sizi takip edebilir. En iyisi burada kalıp savaşmak.”

Hawk karanlık gözlerini ona çevirdiğinde soluğu kesildi. “Anne, onu kaybetmeyi göze alamam. Bundan memnun olmamana üzıldüm ama onsuz... ah, onsuz...” Derin düşüncelere dalıp hareketsiz kaldı.

“Onsuz ne?” diye sordu Lydia zayıf bir sesle.

Hawk yalnızca başını sallayıp uzaklaştı.

Adrienne avluda Hawk’ı arayarak ağır ağır yürüyordu. Onu sabah erkenden yataklarından çıktığından bu yana görmemişti. Yakında yanı başında durup evlilik yemini edeceğini bildiği halde, bir şeylerin ters gitmek üzere olduğuna dair hissini üstünden bir türlü atamıyordu.

Kulenin yosunlu taşlarına yanaştı. Kuleye bakarken Hawk’ın ona şahinleri nasıl ehlileştirdiğine dair verdiği ilk ders aklına geldi.

Kapıyı açıp içeri baktı, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. O gün Hawk’tan ne kadar korkmuş, ondan ne kadar etkilenmişti. Ne kadar istekli ve umutluydu ama güvenemiyordu.

Duyduğu kanat sesi miydi? Karanlığa gözlerini kısarak bakıp içeri girdi.

Bir yanı, kapının ardından hızla kapanmasına hiç şaşırmadı.

Karanlığa girdiğinde birden farkındalık kazandı. Korktuğu tehlike buydu işte - arkasındaki neyse ya da kimse, oydu.

Adrienne dün geceden bu yana sanki bir jiletin üstünde dengede durmaya çalışıyormuş gibi hissetmişti, kötü bir şeyin olmasını beklemişti. Şimdi onu tüm gece uyanık tutan şeyin ne olduğunu gayet iyi anlıyordu - yine içgüdüleriydi, onu yaklaşan akıbetinden haberdar ediyordu, dünyasının yerle bir olmasına çok kısa bir zaman kaldığını haykırıyordu.

Arkasındaki her kimse, şüphesiz yıkımının habercisiydi.

“Güzelim.”

Adam’ın sesi. Adrienne’in bedeni kaskatı kesildi. Çenesi kasıldı ve Adam onu karanlıkta kavrayıp kalçasının kıvrımına sertçe abandığında ellerini yumruk yaptı. Öne atıldı ama Adam onu daha da sıkı kavrayıp yeniden bedene çekti.

Dudakları boynunu okşadığında Adrienne çığlık atmaya çalıştı ama sesini bile çıkaramadı.

“Geleceğimi biliyordun,” diye fısıldadı Adam kulağına, “değil mi, tatlı şey?”

Adrienne itiraz etmek, inkârını haykırmak istedi ama bir yanı *biliyordu* - içinde, bilinçaltının derinliklerinde bir yerde. O anda Adam Black’le yaşadığı tüm tuhaf anlar zihninde apaçık ortaya çıktı. “Bana unutturdun,” diye tısladı anılar zihnine dolarken. “Yaptığın tuhaf şeyler... çeşmenin orada Hawk’ın yüzüne bürünüşünü bir şekilde bana unutturdun,” diye suçladı.

Adam güldü. “Seni Morar’a götürdüğümü de unutturdum. Benimle kumlarda uzandığını hatırlıyor musun güzelim? O çalıntı zamanları sana geri veriyorum. Sana dokunduğumu hatırlıyor musun? Seni iyileştirmek için

kendi dünyama götürdüğümü? Sana o zaman da dokunmuştum.”

Adrienne anılar zihninde berraklaşırken ürperdi.

“Senden hatırlamanın gerekmediği anıları alıyorum güzelim. Seve seve kaybedeceğin anıları unutmanı sağlayabilirim. Yapayım mı güzelim? Seni Eberhard’dan sonsuza dek kurtarayım mı?” Adam dudaklarını boynuna götürüp uzun bir öpücük kondurdu. “Hayır, buldum, Hawk’a dair tüm anılarını sileceğim - ondan nefret etmeni sağlayacağım, bir yabancından farksız olacak. Bu hoşuna gider mi?”

“Kimsin sen?” diye hıçkırdı Adrienne gözlerinden yaşlar dökülürken.

Adam onu kollarında yavaşça çevirip yüzüne baktı. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı ve gri, loş ışıktaki gözleri kesinlikle insan gözleri gibi görünmüyordu. “Söylediklerimi aynen yapmazsan kocanı ve Dalkeith’teki her şeyi yok edecek bir adamım, sevgili Adrienne. Onu seviyorsan beni çok, çok dikkatli dinlemenı tavsiye ederim.”

★★★

Hawk, Adam’ı bulamamıştı. Grimm’i de bulamamıştı. Şimdi de kendi karısını bile bulamıyordu. Bu ne biçim bir düğün günüydü böyle?

Hawk aşağıdaki avluda adını seslenerek gezmeye başladı, ellerini yumruk yapmıştı. Tepede insanlar çoktan toplanmaya başlamıştı bile. Klan halkı kilometrelerce öteden geliyordu. Alacakaranlıkta Dalkeith kıyısında yedi yüze yakın İskoç toplanmış olacaktı; Douglas’lar toprakları işleyen çok sayıda çiftçisiyle kalabalık bir klandı. Sabahın erken saatlerinde Hawk muhafızlarını tepelere ve vadile-

re göndermiş, lordun bu akşam gerçekleşecek düğününü duyurmuş, böylece genci yaşlısı herkesin gelmesini sağlamıştı.

Ama karısını bulamazsa düğün falan olmayacaktı.

“Adrienne!” diye seslendi. Hangi cehenneme kaybolmuştu? Şatoda yoktu, bahçede yoktu... Dalkeith’te yoktu? Olmaz!

“Adrienne!” diye bağırdı, nabızı hızlanmıştı. Adını haykırarak şahin kulesinin önünden geçti.

“Hawk, buradayım!” Arkasında Adrienne’in sesinin yankılandığını duydu.

“Adrienne?” Duraksayıp döndü.

“Buradayım. Affedersin,” dedikten sonra kulenin kapısını kapatıp dışarı çıktı.

“Bir daha *asla* nereye gittiğini söylemeden yanımdan ayrılma. Sana seslendiğimi duymadın mı?” diye gürledi, sesi korkuyla boğuklaşmıştı.

“Üzgünüm dedim ya Hawk. Dalıp gitmiş olmalıyım.” Olduğu yerde kaldı.

Hawk’ın göğsü sıkıştı. Onu bulmuştu ama neden korkusu kaybolmamıştı? Somut olmayan ancak en az Dalkeith’in sivri kayalıklarla dolu uçurumları kadar gerçek ve tehlikeli bir şey. Kulenin etrafında neredeyse elle tutulur bir tuhafılık vardı.

“Kadın, neyin var?” diye sordu. Geniş kulenin doğu tarafındaki karanlık gölgelerden çıktığında Hawk tüm varlığıyla gerildiğini hissetti. Yüzünün yarısı güneşin batışıyla derin bir gölgeyle kaplanmış, diğer yarısıyla solmakta olan ışıktaki bembeyazdı. Hawk bir an kısa süreli ve imkânsız bir hisse kapıldı; Adrienne’in yüzünün yarısı gülümserken diğer yarısı acıyla gerilmişti. Bu ürkütücü göz aldanması

kötü bir hissin Hawk'ın göğsüne bir mızrak gibi saplanmasına yol açtı.

Ellerini uzattı, Adrienne o tuhaf ışık ve karanlıktan oluşan maskeden kurtulamadığında öne atılıp onu kollarına çekti.

“Seni üzen nedir tatlı karım?” diye sordu ona bakarak ama onu yeterince uzağa çekememişti. O lanet gölge hâlâ yüzünün üçte birini kaplıyor, gözlerini saklıyordu. Sertçe söverek Adrienne'i karanlıktan kurtarana dek geriye doğru yürüdü. O gölge, kulenin o lanet gölgesi Adrienne'in eriyerek ellerinin arasından kayıp gidecekmiş ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacakmış gibi hissetmesine sebep olmuştu. “Adrienne!”

“İyiym Hawk,” dedi usulca, kollarını Hawk'ın beline dolayıp.

Solmakta olan ışık yüzünü aydınlatırken Hawk birden kendini gülünç hissetti, nasıl bir an için de olsa o tatlı yüzüne gölge düştüğünü düşünebildiğine şaşıtı. Burada gölge yoktu ki. Adrienne'in ona sevgiyle bakan gümüş renkli gözlerinden başka bir şey yoktu.

Aralarında kırılgan bir an yaşandı, sonra Adrienne'in dudakları tatlı bir tebessümle kıvrıldı. Hawk'ın yüzüne düşen siyah bir tutam saçı çekerek çenesini şefkatle öptü. “Benim yakışıklı Hawk'ım,” diye mırıldandı.

“Konuş benimle kadın. Seni böyle üzen nedir söyle,” dedi sertçe.

Adrienne ona öyle göz alıcı bir gülümsemeyle baktı ki düşünceleri bulandı. O gülümsemedeki nazik, sessiz vaatlerle endişelerinin rüzgârdaki çiçek yaprakları gibi dağıldığını hissetti.

Dudaklarını karısının dudaklarına değdirdiğinde arala-

rında anında oluşan o akımla baştan aşağı sarsıldığını hissetti. *Ne gölgesi?* Aptalca korkular, gülünç düşünceler, diye düşündü alaycı bir tavırla. En ufak bir tahrikle hayal gücünün mantığını ele geçirmesine izin veriyordu. Adrienne'in yüzüne aptal bir gölge düştü diye felaket ve perişanlık hayalleri görüyordu. Peh! Bir şeyi dert eden hiçbir kadın böyle gülümseyemezdi.

Dudaklarına acımasız, cezalandırıcı bir öpücükle saldırdı. Duyduğu korku yüzünden cezalandırıcıydı, çünkü ona ihtiyacı vardı.

Adrienne eriyen alevler gibi şekillenip kendini ateşli bir aciliyetle ona yasladı. "Hawk..." diye fısıldadı dudaklarına. "Kocam, aşkım, al beni... yine, lütfen."

Hawk'ın damarları arzuyla yandı ve paniğinin tüm izleri kayboldu. Daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Rahip onları Samhain alanında evlendirmeden önce birkaç saatleri vardı. Hawk onu kuleye doğru çekti.

Adrienne hemen gerildi. "Hayır, kulede olmaz."

Hawk da onu ahırlara götürdü. O öğleden sonra günlerinden önceki saatlerini bir dilencinin pek kıymetli son parasını şatafatlı bir ziyafete harcaması gibi güzel, çayır güllerinden bir yığınının üstünde geçirdiler.

29. Bölüm

Adrienne'in gelinliği tüm çocukluk hayallerinin ötesindeydi. Saf ipekten ve zarif dantellerden yapılmıştı, boynu, kolları ve eteğine parlak gümüş renkli iplerle birbirine dolanmış güller işlenmişti. Lydia onu gururla meşeden yapılmış mühürlü bir sandıktan çıkarmıştı ki o da Hawk'ın zeki icatlarından biriydi. Gelinliği havalandırmış, kapalı bir mutfakta kaynar suyla dolu fiçıların üstünde buhara tutmuş sonra da hafifçe lavanta kokutmuştu. Gelinlik göğüs ve kalçalarını sarıyor ve dökümlü kumaş yerlere kadar uzanıyordu.

Romlar tarafından dikilmişti, Lydia bir düzine hizmetçiyle birlikte etrafında dört dönerken söylediğine göre Lydia'nın Hawk'ın babasıyla evlenirken giydiği gelinlikti. Lydia'nın düğünü de Beltane festivalinde Denizin-Üstündeki-Dalkeith'te yapılmıştı, Samhain'de aynı ikili ateşler hazırlanmadan önce.

Ancak Lydia şimdi tepeye gitmişti. Hizmetçileri de on beş dakika önce Adrienne yollamıştı. Son birkaç saati atlatmak için cesaretini son zerresine kadar kullanmıştı.

Lydia öyle mutluydu ki neredeyse odada dans ederek gezmişti, Adrienne ise aslında öyle donuk hissediyordu ki - kendini rol yapmaya zorlamıştı. Lydia'nın ve Hawk'ın kendisinden nefret etmesini kesin kılacak bir şey yapmak üzereydi ama başka çaresi yoktu.

Bunu yaptığında yüzlerindeki ifadelere nasıl dayanabilecekti? Gözlerinde göreceği nefret ve aldatılmışlığa nasıl katlanabilirdi?

Adrienne, Lydia'nın güzel yatak odasında tek başına dikiliyordu; yavaşça soğumakta olan yuvarlak ütülerin ve tercih etmediği iç çamaşırlarıyla gergin, içilmemiş yarısı boş çay bardaklarının ortasında idi.

Vakit yaklaşıyordu.

Kalbi aldığı her acı nefesle buz gibi oluyordu. Soğuk bir esinti Lydia'nın yatak odasının açık penceresinden içeri girdi. Adrienne pencereyi kapamak için gitti ama eli taş pervazda donup kaldı. Geceye büyülenerek baktı.

Bunu daima hatırlayacağım, daima.

Dalkeith'in görüntüsünü içine çekti, bütün kıymetli ayrıntılarını hafızasına kazıdı. Dolunay tepeyi gümüş bir ışıqla yıkarken onu kendine hayran bıraktı. Dünyaya daha yakın ve normalde olduğundan çok daha büyük görünüyordu. Belki göğe doğru bir adım atıp yanında durabilirdi - belki dirseğiyle iterse ufukta yuvarlanıp gidişini izleyebilirdi.

Adrienne bütün bu güzellikleri hayranlıkla izledi. *Bu rast büyü.*

Pencereden şöleni mükemmel bir netlikle izleyebiliyordu. Tepe yüzlerce insanla hayat doluydu, hepsi ateşlerin etrafında parlak renkli örtülerin üstünde oturmuş, konuşuyor, ziyafet çekiyor ve dans ediyordu. İnsanlar gelecek

hasadı kutlarken şarap, bira ve viski su gibi tüketiliyordu. Bereketli bir hasat olacaktı, kocası bunun için gereken her şeyi yapmıştı.

Çocuklar çocuk oyunları oynuyor, koşturup çılgık atarak sevgi dolu anne babalarına dönüyorlardı. Bir de müzik... ah, o müzik açık penceresine kadar geliyor, okyanusun nazik kükreyişiyle birleşiyordu. Davulların kudretli, hipnotize edici ritmi, gayda sesleri ve coşku dolu şarkılar vardı.

İki ateş çemberinin arasında durduğunu görebiliyordu, Denizin-Üstündeki-Dalkeith'in lordu halkıyla dans ediyordu, başını geriye yatırmış, şarkıya derin, karamel gibi sesini katıyordu. Kocası. En azından onu bir süreliğine sevme fırsatı olmuştu - belki ebediyen değil ama...

Davulların temposu hızlandı ve Adrienne onun ateşin etrafında dönüşünü izledi. Öyle ilkel ve yabaniydi ki bir o kadar da nazik ve sevecen.

Buraya tapıyorum, diye düşündü. Eğer gidebileceğim bir yer hayal etseydim, yirminci yüzyıldayken, burayı hayal ederdim.

Alnını uzun bir dakika boyunca duvarın soğuk taşına yaslayıp gözlerini sımsıkı kapayarak gözyaşlarını savuşturdu. “Onu canımdan çok seviyorum,” diye fısıldadı yüksek sesle.

Karar verdiği an da *bu* andı.

★★★

“Olmaz.” Hawk ellerini şakacı bir itirazla kaldırdı. “Bende bu gece karımla evlenip yatağa gidecek kuvvet bırakmalısın,” dedi onu gülerek yeniden dans etmeye çağıran kadına.

Hayal kırıklığına uğramış bakışlar ve cinsel iştahı konusunda yapılan şakalara rağmen Hawk tepenin daha da yüksek kısımlarına tırmandı. Dans ederken Lydia'nın Tavis'le şu tarafa gittiğini görmüştü. Bir an duraksayıp şatoya doğru baktı, gözleri dikkatle pencereleri taradı. Oradaydı işte. Lydia'nın odası, karısının silüeti aydınlanmış pencerede belirgindi. Arkasını dönüşünü izledi. Geliyordu.

Sırtına bakmayı sürdürürken Hawk'ın ensesinde bir ürperti oldu. Uzun bir süre izledi ama Adrienne kıpırdamadığında ne yaptığını merak etti.

Muhafızın yanında kalmasında ısrar etmeliydim.

Gelinliğimi de iliklerler mi? demişti Adrienne alaycı bir sesle, muhafızlarından birinin karısının ipeksi tenine dokunduğu düşüncesi bile Hawk'ı kıskançlıkla doldurmuş ve konuyu öylece kapatmıştı. Bulunduğu tepeden Adrienne'in her hareketini görebiliyordu, şato tamamen boş da değildi. Tepceye çıkan yol da kısa, en fazla birkaç dakikalıktı. *Ona bir şey olmayacak.* Yine de endişeleniyordu...

"Grimm'i gördün mü?" Lydia dikkatini çekmek için koluna hafifçe dokunmuştu.

Hawk bakışlarını pencereden çekti. "Hayır. Ya sen?"

"Yok. Endişeleniyorum. O senin en yakın dostun Hawk. Burada olur sanmıştım. Neden gelemedi ki?"

Hawk omuz silkip hızla şatoya baktı. Ah, nihayet. Mumlar sönmüş ve karısı yola çıkmıştı. Lydia'nın odası tamamen karanlıktı. Birden Grimm önemsizleşmişti. Grimm'in yalanlarına duyduğu tepki bile sevgili Adrienne'ini düşününce yok olup gitmişti sanki.

Bu gece onu ebediyen kendime bağlayacağım, diye yemin etti sessizce.

“Hawk?” Lydia gözlerinin önünde elini salladığında bakışlarını zar zor şatodan çekebildi.

“Hımm?”

“Tanrım,” Lydia iç geçirdi. “Öyle baktığında bana babamı öyle çok *hatırlatıyorsun* ki.”

“Nasıl baktığımda?” dedi Hawk yavaşça, karısının adımları görmek için merdivenlere bakıyordu.

“Fethedip esir almaya hazır vahşi bir Viking gibi.”

“Bu durumda esir benim anne.” Hawk güldü. “Kadın beni bir güzel büyüledi sanırım.”

Lydia’nın kahkahası neşeyle cınladı. “İyi. Olması gereken de bu zaten.” Onu çabucak öptü. “Birazdan burada olur.” Lydia düzeltilmesi gerekmeyen gömleğini düzeltti, geriye yatırılması gerekmeyen saçını geriye yatırdı ve genel olarak onu endişeli bir tavuk gibi didikleyip durdu.

“Anne,” dedi Hawk.

“Sadece mümkün olduğunca şık görünmeni istiyorum-” Lydia sustu. Gergin bir kahkaha atıverdi. “Bana bir bak, amma da telaşlı bir anneyim, oğlumun düğününde heyecan yapıyorum.”

“O beni zaten en kötü halimle gördü ve ona rağmen seviyor. Hem sen neden böyle etrafımda dönüyorsun? Konuşmadığımızı sanıyordum. Şimdi ne tür planların peşindesin?” diye sordu. Annesini bu gece buradan ayrılma planlarına sessizce razı gelemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

“Hawk,” diye itiraz etti Lydia, “beni yarıyorsun!”

Hawk alaycı bir tavırla güldü. “Bir kez daha soracağım, bizi burada tutmak için ne tür bir hainlik düşündün? Şaraba ilaç mı kattın? Bizi kendi şatomda esir tutmak için acımasız askerler mi tuttun? MacLeod’lara haber gönderip

Dalkeith'i kuşatmanın tam zamanı dedin, değil mi?" Bunlardan herhangi birini yapmasına hiç şaşırılmazdı. Lydia aklına bir şey koyduğunda durdurulamazdı.

Söz konusu Adrienne'i yanında tutmaksa ondan her şey beklenirdi. *Anneme çekmişim*, diye düşündü kederle.

Lydia uzaklara irdeleyen gözlerle baktı. "Gitmeyi deneyeceğin vakit gelene kadar gideceğini düşünmeyi reddediyorum. O zamana dek oğlumun düğününde her anın tadını çıkaracağım. Hem belli ki Adrienne ne planladığından haberdar değil. Benim tarafımı tutmayacağından o kadar emin değilim," dedi neşeyle.

"Geliyor işte." Tavis atışmalarını kesip dikkatlerini avluya çıkan taş basamaklara çevirdi.

"Çok güzel değil mi?" dedi Lydia bir nefeste.

Gecenin içinde toplu bir iç çekiş yankılanarak tepedeki mis kokulu havaya karıştı.

"Bir prenses sanki!"

"Hayır, bir kraliçe!"

"Bir peri kraliçesinden daha güzel!" diyen sarı bukleli küçük bir kız el çırpı.

"Denizin-Üstündeki-Dalkeith'in Leydisi." Bir çiftçi şapkasını çıkarıp kalbinin üstüne götürerek sadakatini gösterdi.

Adrienne'in ahırlara yöneldiğini gören Lydia'nın tebesümü kaybıldı. Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkana kadar kimse konuşmadı, bir atı yakındaki duvara doğru yürütüyordu.

"Ama ne? O ne... bir at mı? Atla gelecek herhalde," diye mırıldandı Lydia, şaşkınlık içindeydi.

"Atla mı? Neden yürümüyor ki? Kısa bir yol kanımca," dedi Tavis merakla.

Parlak ayın altında Adrienne'in kısa bir duvarın üstüne çıktığını ve ata bindiğini görebiliyorlardı, gelinliğiyle hem de.

Hawk'ın gözleri düşünceli bir edayla kısıldı. Sessizce yanlarında duran Ruskha'nın havaya bir figür çizdiğini gördüğünde bedeni kasıldı ve küfretti. "Ne yapıyorsun sen!" diye kükredi Hawk, Rom'un kolunu tutarak.

Rushka durdu ve kahverengi gözleri Hawk'a derin bir sevgi ve ardında da derin bir kederle baktı. "Gelmeyeceğini ummuştuk, dostum. Bütün önlemleri almıştık... üvez haçlar. Runik yazılar. Engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Kimin gelmeyeceğini? Neden bahsediyorsun? Neyi engellemek?" Hawk dişlerini gıcırdattı. Bedeninin her noktası aniden canlanmıştı sanki. Gün boyunca bir şey içini kemirip durmuştu, harekete geçmesini söylemişti, şimdiyse kanında bir heyecan dalgası patlak vermişti. Harekete geçmekten daha çok istediği bir şey yoktu ama neye karşı? Ne oluyordu? Yaklaşan atların gürültüsü altındaki toprağı sarstı.

"Geliyor." Rushka kolunu Hawk'ın ölümcül kavrayışından kurtarmak istedi fakat göğsünün üstünden iri bir kaya parçasını kaldırmak daha kolay olabilirdi.

Atların toynaklarından gelen nal sesleri tepede yankılandı, yaklaşıyorlardı.

"Konuş benimle," dedi Hawk, Rushka'ya bakıp. "Hemen."

"Hawk?" diye sordu Lydia, endişeyle.

"Hawk," diye uyardı Tavis.

"Hawk." Karısının boğuk sesi arkasında yankılandı.

Hawk dondu, gözleri ona bunca yıldır bir baba gibi dav-

ranmış yaşlı Rushka'ya kilitlenmişti. Adamın gözlerindeki bir ışık ona arkasını dönmemesini söylüyordu. Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmasını. *Karına bakma*, diyordu Rushka'nın gözleri. Rom'un kahverengi gözlerinde onun yansımalarını görebiliyordu. Arkasına dönmemek mi? İmkânsızdı.

Hawk hiddetli bakışlarını Rushka'dan çekti. Yavaşça çizmeli bacaklarından biriyle döndü.

Karısı. Yanında da Hawk'ın siyah savaş atında oturan Adam. Hawk sessiz kaldı, elleri iki yanında yumruk şeklini almıştı. Tepede ürkütücü bir hareketsizlik hâkimdi, çocukların bile sesi çıkmadı, tek bir çiftçi bile kaygılı bir fısıltı ya da mırıltı çıkarmadı.

“Bilge.” Adam, Rushka'ya tanışık olduklarını belirten bir selam verdiğinde Hawk'ın bakışları tuhaf demirciyle Rom dostu arasında gidip geldi. Rushka'nın rengi düşen karlar kadar beyazdı. Kahverengi gözleri kocaman açılmış ve zayıf vücudu kaskatıydı. Selama karşılık vermeyip gözlerini ycre çevirerek kaygı içinde havaya o garip sembolleri çizmeye başladı.

Adam güldü. “Bunca zamandır bir yardımları dokunmadığını anlarsın sanmıştım, yaşlı adam. Vazgeç. Verdiğin... kurbanın bile... yardımını dokunmadı. Ama beni biraz yumuşatmadı da değil hani.”

Lydia'nın soluğu kesildi. “Ne kurbanı?”

Kimse ona cevap vermedi.

“Ne kurbanı?” diye hızla tekrarlardı. “Esmerelda'dan mı bahsediyor?” Kimse cevap vermeyince Rushka'yı kolundan sarstı. “Ondan mı bahsediyor?” Gözleri yeniden Adam'a gitti. “Kimsin sen?” diye sordu, gözleri yavrularını korumaya hazır bir anne ayıninki gibi kısılmıştı.

Rushka onu kendine doğru çekti. “Yerinizde kalın leydim,” dedi dişlerinin arasından. “Anlamadığınız şeylere karışmayın.”

“*Bana ne yapıp ne yap-*” diye hiddetle başlayan Lydia, Hawk’ın ölümcül bakışlarıyla sus pus oldu.

Hawk, Adrienne’e dönüp sessizce atından inmesine yardım etmek için ellerini uzattı, sanki tuhaf bir şey yokmuş gibi.

Adam tekrar güldüğünde Hawk’ın tüyleri diken diken oldu. “O benimle geliyor Lord Buzzard.”

“O benimle kalıyor. O benim karım. Ayrıca adım Hawk. Ama sen Lord *Hawk* desen iyi edersin.”

“Hayır. Bir akbaba, istenmeyen artıkları eşeleleyen zavallı bir leş yiyen, Lord Buzzard. Yaptığımız anlaşmaya göre o seçecek, unuttun mu? Karını bir bedel karşılığında kurtardım. O bedel şimdi ödendi. Sen kaybettin.”

“Hayır.” Hawk başını yavaşça iki yana salladı. “O çoktan seçti ve seçtiği de benim.”

“Bence seni seçmekten *vazgeçmiş*,” dedi Adam alaycı bir sesle.

“Atımdan in demirci. Şimdi.”

“Hawk!” Ruskha alçak ve endişeli bir sesle uyardı.

“Hawk.” Onu durduran Adrienne’in sesiydi. Demirciye yönelirken donup kaldı.

O ana kadar Hawk dikkatini ve öfkesini demirciye yöneltmişti. Sebebini de biliyordu. Atların geldiğini duyduğunda arkasına dönmeyi ertelemesiyle aynı sebeptendi. Onların yerine Rushka’ya bakmasının sebebi. Karısına bakmaya, gözlerinde görebileceklerinden korkuyordu. Ondan gerçekten de vazgeçmiş olabilir miydi?

Hawk bu denli hataya düşmüş olabilir miydi? Duraksa-

dı, elini kılıcına götürdü ve gözlerini zorla da olsa Adrienne'inkilere yöneltti. Karısını demirhanede gördüğü o ilk gün hissettiği özgüvensizlik, onu intikam alırcasına yeneden kısıvrak yakaladı.

Adrienne'in yüzü ifadesiz ve duygudan yoksundu. "Doğruyu söylüyor. Onu seçtim."

Hawk ona bakakaldı, afallamıştı. O gümüşü gözlerde bir duygu parıltısı bile yoktu. "Sana nasıl yalan söyletiyor kadın?" Hawk sözlerine inanmayı reddediyor, ona olan inancına tutunuyordu.

"Seni neyle tehdit ediyor kalbim?"

"Hiçbir şeyle," dedi Adrienne soğuk bir edayla. "Bana şöyle seslenmeyi de bırak! Ben asla senin kalbin olmadım. Sana başından beri söyledim. Seni istemiyorum. En başından beri Adam'ı istiyordum."

Hawk yüzünü inceledi. Soğuk, kendinden emin, bir kraliçe gibi oturuyordu. Gösterişli ve ulaşılmaz. "O zaman Uster'de yaşadıklarımız neyin nesiydi?" diye kükredi.

Adrienne omuz silkip ellerini havaya doğru kaldırdı. "Bir tatil belki?" diye küstah bir tavırla cevapladı.

Hawk gerildi, dişlerinin arasından konuştu. "Ya öğleden sonra ahırda yaptığımız- "

"Bir hata," dedi Adam, duygusuz bir sesle lafını yarıda keserek. "Tekrar etmeyeceği bir hata."

Hawk'ın gözleri Adrienne'inkilerden ayrılmadı. "Bir hata mıydı?" diye sordu usulca.

Adrienne başını kaldırdı. Bir kalp atışı kadar duraksadıktan sonra, "Evet," dedi.

Hawk yüzünde en ufak bir değişim bile görmedi. "Ne tür bir oyun oynuyorsun kadın?" dedi bir nefeste, öyle sert bir ifadeyle duruyordu ki bedeninin her noktasından

tehlike dalgaları yayılıyor, etraflarındaki havayı gerginlikle dolduruyordu.

Gece durgun ve ağırdı. Tepede tek kişi bile yerinden kıpırdamadı, gözlerinin önünde gerçekleşen korkunç sahneye odaklanmışlardı.

“Bu bir oyun değil Hawk. Aramızdaki şey bitti. Üzgünüm.” Yine umursamazca omzunu silkti.

“Adrienne, şaka yapmayı bırak- ” diye gürlledi.

“Şaka değil.” Adrienne onu ani bir öfkeyle susturdu. “Buradaki tek şaka sensin! Gerçekten de burada kalabileceğimi sanmıyordun ya? Yani bir baksana!” Elini ihtişamlı düğün ziyafetini önemsiz buluyormuş gibi salladı. “Ben yirminci yüzyıldan geliyorum seni aptal. Lükse alışığım. İnsanı şımartan küçük şeylere. Kahveye. Buharlı duşlara, limuzinlere ve bütün o cazcafla ıvır zıvıra. Bu çok hoş bir değişiklik oldu, *büyüleyici* erkeklerle yaşanmış bir kaçamaktı gerçekten de...” Dönüp Adam’a gülümsediğinde, Hawk Adam’ın üstüne atlayıp boğazını sıkarak o ukala yaşamına son vermemek için kendine güç bela hâkim olabildi. Onun yerine mermer bir heykel gibi hareketsiz kaldı, elleri yumruk halinde iki yanında öylece duruyordu. “Bakireydin- ”

“Ee? Bana zevki öğrettin. Ama demirci çok daha fazlasını sundu. Bu kadar basit.” Adrienne atının dizginleriyle oynadı.

“Hayır!” Hawk kükredi. “Bir oyun bu! Karımı neyle tehdit ettin demirci?”

Ama cevap veren yine Adrienne oldu, aynı sakın ve son derece mesafeli sesiyle. Hawk’a çıldırdığını düşündürten o boğuk sesiyle konuşmuştu, söyledikleri şüphesiz yalan olmalıydı. Yine de bunu yapmaya zorlanmış gibi görün-

müyordu. Boğazına tutulan bir kılıç da yoktu. Gözlerinde biriken yaşların ısıltısı da. Bir de sesi, ah... durgun ve sakin-
kindi.

“Beni yalnızca senin verdiğinden çok daha büyük bir zevk vermekle tehdit etti. Onun gerçek sihirleri var. Peşimizden gelerek zamanını boşa harcama. Bizi bulamazsın. Beni varlığını hayal bile edemeyeceğim yerlere götürmeye söz verdi.”

Adrienne atını demircininkine yaklaştırdı.

Adam, Hawk’a göz kamaştıran bir tebessümle baktı. “Anlaşılan gerçekten de kaybettin, güzel kuş.”

“Hayır!” Hawk gürlledi, demirciye doğru atılıp kılıcını kıvrak bir hareketle çekti.

At Hawk’ın bağırışından irkilip çılgınca yana kaçtı.

Rushka, Hawk’ın kolunu tutup öyle kuvvetli çekti ki kılıç yere, ayaklarının dibine düştü.

Adam elini kaldırdı.

“Hayır!” Adrienne hemen demircinin elini tuttu. “Ona zarar vermeyeceksin! Kan dökmek yok. Söz verd-... ortaklık kirlenir,” dedi. “Kandan haz etmem, beni hasta eder.”

Adam başını kaldırıp elini indirdi. “Sen nasıl istersen güzelim.”

“Gerçekten de istediğin bu mu kadın?” Hawk’ın gözleri simsiyah ve ruhsuzdu.

“Evet,” dedi Adrienne usulca.

“Seni zorluyor mu?” *Söyle bana, sadece söyle, karım ve onu ellerimle öldüreyim.*

Adrienne başını sallayıp gözlerinin içine baktı.

“Söyle,” dedi Hawk dişlerinin arasından. “Seni zorluyor mu?”

“Bana... hiç baskı... yapmıyor.”

“Onu... seviyor... musun?” Sesi, bu sözleri söylerken çatladığında kendinden nefret etti.

Boğazı öyle daralmıştı ki nefes alamıyordu.

“Onu Eberhard’ı sevdiğim gibi seviyorum,” dedi Adrienne iç geçirerek. Adam’a tatsız bir tebessümle baktı. Adam son sözleri karşısında birden gözlerini kıstı.

“Yeter güzelim.” Adam elini tuttu. “Evren bizi bekliyor ve her dileğin benim için bir emirdir.”

Hawk’ın kalbi acıyla burkuldu. Lanet olası Ever-hard. İlk aşkı, onunla sevişmiş olsun olmasın. Hawk tepede tek başına kanlı bir katliam yapmadan önce arkasını döndü.

Adrienne’in olduğu yere yeniden baktığında çok geçti, gitmişti.

Denizin-Üstündeki-Dalkeith’teki yüzlerce kişi, iki at da üstündekilerle birlikte gecenin karanlığında birdenbire ortadan kaybolunca öylece kalakaldı. Bir an için oradayken bir an sonra kaybolmuşlardı.

Ne var ki esintide usul bir ses yükseldi. *Şahinlerin konusunda haklıydın Sidheach*, sevdiği ve Denizin-Üstündeki-Dalkeith’in bir zamanlar gururlu lordunu tamamen mahveden kadının sıra dışı son sözlerini duydu.

Eydia, Hawk’ın kolunu donuk bir ifadeyle kavradı.

Rushka kimsenin daha önce duymadığı bir dilde küfretti.

Hawk ise gecenin karanlığına boş gözlerle bakakalmıştı.

30. Bölüm

“Neredeyiz?” diye sordu Adrienne, Adam’a duygusuz bir sesle.

Adrienne’in atını garip bir ormanın içinde, karanlık bir yolda dizginlerinden tutmuş yönlendiriyordu. Adrienne’in başının üstünde birbirine dolanmış ağaç dalları, boğum boğum bir kubbe oluşturuyordu. Arada sırada hafif bir ışık yoğun karanlığı kesiyor ve çıtırdayan ağaç dalları ağarmış kemikler gibi parılıyordu. Cırcır böcekleri yoktu. Normal seslerin yerini uçan yaratıkların çığlıkları alıyordu. Eğrelti otu hışırdadı ve vahşi ifadeleriyle cüceleri kısa bir süreliğine açığa çıkardı. Adrienne şiddetli bir ürpertiyle kendine sarıldı.

“Benim diyarımdasın.”

“Sen *gerçekte* kimsin Adam Black?” Sesi böyle basit bir cümlede çatlamıştı, boğuk ve acıyla doluydu. Karşılığında alaycı bir tebessüm aldı. Bir şey söylemedi.

“Söyle,” dedi Adrienne. Ancak yanındaki esmer adam sessizlikte at sürmeye devam etti.

“En azından *nedenini* söyle.”

“Neyin *nedenini*?” Adam merakla kaşını kaldırdı.

“Bunu bana neden yaptın? Ne yaptım ben? Neden beni zamanda geriye yollayıp sonra da geri aldın?” *Neden kalbimi kırıp içten içe ölmeme yol açtın?*

Adam atları durdurdu, karanlık ifadesi eğleniyormuş gibi aydınlandı. Elini uzatıp solgun yanağını okşadığında Adrienne dokunuşuyla ürperdi. “Ah, güzelim, böyle mi sanıyorsun? Ne kadar da kendine dönük ve sevimlisin öyle.” Kahkahası çınladı. Ancak Adrienne’in ruhunu bir bıçakla delip geçen sonraki sözleriydi. “Seninle hiçbir ilgisi yoktu, benim şirin güzelim. Herhangi güzel bir kadın yeterliydi. Ama ben senin yakışıklı erkeklerden nefret ettiğini sanıyordum. Seni kütüphanendeyken duydum, erkeklere lanet okuyordun, hepsine. Yine de anlaşılan yanılmışım. Ya da sen yalan söyledin ki bu daha büyük bir olasılık.”

“Ne diyorsun sen?” Adrienne nefes alamadı. Herhangi güzel bir kadın yeter miydi? Kalbi bu adamın korkunç oyunuyla ortaya atılmış ve parçalanmışken bir de küstahça kim olduğunun önemi olmadığını mı söylüyordu? Bir piyon muydu? Yine mi? Bir an için çenesi kenetlendi. *Çılgılık atmayacağım. Yapmayacağım bunu.* Öfke saçmadan konuşabileceğinden emin olduğunda ağzını açtı. “İstediyini aldın. Neden bana kim olduğunu söylemiyorsun?” İntikam alabilmek için bu adamı daha iyi tanımalıydı. Kocasının intikamını alabilmek için.

“Doğru. İstediyimi aldım. Hawk tamamen mahvolmuş görünüyordu, sence de öyle değil mi? Harap olmuş.” Adam elini nazıkçe onunkine götürdü. “Bu gece çok iyi iş çıkardın güzelim. Ama söyle bana...” Gözleri onunkileri dikkatle taradı ve Adrienne ruhuna kadar inebileceklerini

hissettiğinde gerildi. “Şahinlerinden bahsederken ne demek istedin?”

Adrienne’in soluğu kesildi. “Bir keresinde bana tüm şahinlerinin onu bırakıp gittiğini söylemişti,” diye yalan söyledi sakince. “Bana tamamen ikna edici olmazsam onu öldüreceğini söylemiştin, ben de bunu hatırlatıp mesajımı tam vermek istedim. Hepsi bu.”

“Hepsi o kadar olsa iyi olur.” Yüzü soğuk ve merhametsizdi. Tıpkı Hawk onu aramaya gelmeden önce kuledeyken olduğu gibi. Hayallerindeki düğünü yaşaması gerekirken başına gelenlerden hemen önce... Buz gibi bir sesle ona istediklerini yapmazsa Hawk’ı ve Dalkeith’teki herkesi nasıl yok edeceğini ince detaylarıyla açıklamıştı. Sonra da ona yapabileceği şeyleri göstermişti. Zihninin hâlâ sırrına eremediği şeyleri. Emin olduğu tek şey Adam’ın bahsettiği toplu katliamı fazlasıyla yapacak kapasitedeydi. Ona iki seçenek vermişti: Ya Hawk’a yalan söyleyip kalbini kıracaktı, tabii bir de kendi kalbini ya da Adam doğüstü güçlerini onu öldürmek için kullanırken öylece duracaktı. Sonra da Lydia’yı. Ardından da Dalkeith’teki her erkeği, kadını ve çocuğu.

Hayır, başka hiçbir şansı yoktu. Bu cehennem azabına benzeyen karar, bir zamanlar kralın fahişesi diye çağırılan adamın çektiği ızdırabı çok daha iyi anlamasına yol açmıştı.

Kuleden titreyerek, beti benzi atmış bir biçimde çıktığında son bir mutluluk anının tadını çıkarabilmişti. Hawk’la ruhundaki tüm tutkuyla sevişmişti. Veda etmiş, içten içe ölmüştü.

Ona yalan söylemenin berbat bir his olacağını biliyordu fakat kendini ne kadar derinden yaralayacağını tahmin

edememişti. Adam bu konuda kararından dönmemişti. Hawk'ı, Adam'ı istediğine tam anlamıyla inandırması gerektiğini açıkça belirtmişti. Hawk'la paylaştığı inanılmaz yakınlıktan sonra onu ikna etmek için nefret dolu, korkunç şeyler söylemek zorunda olduğunu biliyordu.

Adam'ın başparmağı alt dudağını okşadığında baştan aşağı ürperdi. Korkusuna rağmen eline vurdu. "Dokunma bana."

"Bir an için ona daha fazlasını söylemeye çalıştığını düşünseydim, şimdi geri gidip onu öldürürdüm güzelim."

"Sana ne istediysen verdim, aşağılık herif!" diye haykırdı Adrienne. "Dalkeith artık güvende."

"Bir önemi yok," dedi Adam uyuşuk bir tavırla omuz silkerek.

Adrienne'in atının dizginlerini çekip hışırdayan dalların altındaki yolculuklarını ağır ağır sürdürmeye devam etti.

"Ne?" dedi Adrienne dişlerinin arasından.

Adam muzip bir ifadeyle gülümsedi.

"Yavaş yavaş geri dönmekten zevk alırsın diye düşündüm. Takip ettiğimiz bu yol bir zaman tüneli ve daha şimdi 1857 geride kaldı. Bak şurada... ağaçların arasındaki puslu kıvrım var ya... daha iyi tanımlayamayacağım için şöyle ifade edeyim: O üç yüz yıl kadar önce öldü."

Adrienne'in içinde sessiz bir çılgılık büyüdü. "Kimsin sen?"

"Bize tanrı diyorlardı," dedi duygusuz bir sesle. "Bana tapınsan iyi edersin."

"Cehenneme git," dedi Adrienne hiddetle.

"Mümkün değil güzelim. Biz ölmeyiz."

31. Bölüm

Seattle

Kasım 1997

Adrienne kolunu geri çekip elindeki kitabı bir frizbi gibi fırlattı. Odanın diğer ucuna uçup duvara bir güm sesiyle çarpması gerekiyordu. Onun yerine öylece yere, yatağının dibine düştü.

Kitaba tiksintiyle baktı ve bir sayfanın açık olduğunu gördü. Yatağın ucundan okuyabilmek için gözlerini kısıtı.

Tika basa dolu şifonyerlerle ilgili rüyalar pek çok şey ifade edebilir: Rüeyayı gören kişi bastırılmış duygulara sahiptir. Duygusal ve/veya fiziksel bir arınma gereklidir. Bu tür bir rüyanın tekrar etmesi rüeyayı görenin travmatik bir deneyim yaşadığı ve bir tür rahatlamaya gereksinim duyduğunu ifade eder yoksa ciddi psikolojik sorunlar yaşanabilir.

Tanrıdan gelen bir işaretin böylesi.

Adrienne'in bastırıldığı boğuk kahkahası bir hıçkırığa dönüştü. *Bunları kim yazıyor böyle?*

Çıplak ayaklarını yataktan sarkıtıp ayak parmağıyla ki-

tabı kapadı. *1001 Küçük Rüya*. Ne tuhaf. Kütüphanesinde böyle bir kitap olduğunu bile bilmiyordu. Daha da garip olan son on gecedir rüyasında sadece şifonyerler görüyor olmasıydı.

Sadece dolup taşan şifonyerler.

Ne hoş.

Ama gözüne bir rüya rehberinin sokulmasına da gerek yoktu. Nesi olduğunu gayet iyi biliyordu. On beş gün önce kendini yeniden 93 Coattail Yolu'nda, Seattle, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Victoria döneminden kalma evinde bulmuştu.

O zamandan beri kimseyle konuşmamıştı. İçindeki tüm enerjiyi kendini toparlamaya adanmıştı. Biliyordu ki gözünden ufacık bir damlanın çıkmasına bile izin verirse, eyalet boyunca toplu taşınmalara yol açacak bir selden sorumlu tutulmaması gerekiyordu.

Gergin başını, gergin küçük eliyle kaşıyıp Moonie'nin ipeksi sırtını gergin bir biçimde okşadı. Moonie'nin pembe burnunu gergin bir şekilde sevdi. Bir kedinin dünyasında *tıka basa dolu tuvalet masaları yok*, diye düşündü Adrienne, Moonie patilerini saçına dolayıp hafifçe mırlamaya başlarken.

Onu yatağından kaldıran Moonie'nin çıkardığı seslerdi, acıkmış olmalıydı. Adrienne bedenini battaniyelerin arasından çıkarıp ağır ağır mutfığa doğru yol aldı.

Tanrım, kendini beş yüz yaşında hissediyordu, asla iyileşmeyeceğini bildiği bir kalp kırıklığıyla baştan aşağı her tarafı acı içindeydi.

Adrienne donuk bir ruh haliyle bir ton balığı konserve-si açtı. Beyaz ton balığı. Moonie için sadece en kalitelisini seçiyordu. Yere çöküp ona kitabı geri uzatan eli sıkıntıyla

kovaladı. “Git başımdan, Marie, yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Adrienne mutfak zemininin açık yeşil taşlarındaki açık, limon rengi tonlarına hayranlıkla bakıp daha önce nasıl fark etmediğini merak etti. Üstünü hafifçe ovdu. Damtaşı fayanslar çok enteresan olabiliyordu. Hatta şaşkınlık verici.

“Bunu düşürdün,” dedi Marie ağır bir aksanla.

Adrienne kıpırdamadı. Kitap yanağına değdi. Tanrım, kadın amma da ısrarcıydı. Kitabın sivri kenarı boynunun altındaki yumuşak deriye çarptı. Herhalde bu da o saçma rüya kitaplarından biriydi. Eh, bakmayacaktı işte.

“Şunu yüzümden çek.” Adrienne kitabı bakmadan aldı, gözleri sımsıkı kapalıydı. “Şimdi git başımdan,” diye mırıldandı. İşte. O kadar da kötü değildi. Küçük bir işi halledebileceği için kendini kutladı. Gözyaşı yok. Düşünmek bile yok... o düşünmediği şeyi yani. Adrienne derin bir nefes alıp kendini acı, gergin bir tebessüme zorladı.

İyi olacaktı. Önce küçük şeyler, yakında büyük şeyler.

“Ben çay yapayım sana,” dedi Marie.

Adrienne’in midesi kalktı. “Hayır.”

“O zaman yemek yapayım ben senyoritaya.”

“Aç değilim. Git başımdan.”

“Tamam. Eşyaları garaja götürüyüm,” diye homurdandı Marie.

Eşyaları mı götürecekti? Evi terk mi edecekti? “Hayır!” Adrienne sesini zorlukla kontrol ediyordu.

“Yani öyle bir şeye lüzum yok Marie. Tanrı biliyor, bu ev ikimize de yetecek kadar büyük.”

“İyi değil. Ben sana iyi değilim. Ben şimdi garaja geri taşınır.” Marie onu dikkatle izliyordu.

Adrienne iç geçirdi, Marie’nin evde kalması *gerekliyordu*.

Devasa, acı veren sessizliğe, boş odalara katlanamıyordu. Buzdolabının gürültüsü aklını kaçtıracaktı.

“Marie, geri taşınmanı istemiyorum. Gerçekten benimle kalmanı...” Adrienne gözlerini açtı, sesi elindeki kitaba bakarken dehşetle alçalıp tamamen sustu. *Ortaçağda Şahincilik Üzerine Bir İnceleme.*

Orada dur!

Benim için yükseklerde süzülür müsün tatlı şahin? Seni daha önce hiç çıkmadığın kadar yükseklerle çıkaracağım. Ancak hayalini kurabildiğin yüksekliklere tırmanmayı öğreteceğim sana. Hawk’ın bu sözünü tuttuğu kesindi. Şimdi de Adrienne o yüksekliklerden bir paraşütü olmaksızın düşüyordu. Adrienne de Simone Douglas karnını tutup çığlık atmaya başladı.

Minik Kübalı kadın dizlerinin üstüne çöküp dikkatle Adrienne’i kollarına aldı. Sonra onu sallayıp saçını okşayarak teselli etmek için elinden geleni yaptı.

Adrienne günler boyu hafızasındaki bütün paha biçilmez anıları tavanındaki boş ekranda canlandırdı. Perdeleri çekip tüm ışıkları kapamıştı. Hawk yokken dünyanın aydınlık olmasına katlanamıyordu.

Marie arada girip çıkıyor, ona dokunmadığı yemek ve içecekler getirirken Moonie ise yanından hiç ayrılmamıştı.

Adrienne’in aklı gidip geliyordu, insanın kederi katlanamayacağı boyutlarda olduğunda zihninin başvurduğu yoldu bu. En sonunda kendine geliyordu ama çok fazla yol kat etmiş oluyordu.

★★★

Morar’ın parlayan silisli kumlarında, Adam Black kraliçesinin yanında kibirli bir zarafetle yürüyordu.

“Nerelerdeydin benim şairim?” diye sordu Kraliçe Aobheal ipeksi bir sesle. “Benim için ne tür hikâyeler ve eğlenceler topladın?”

“Oh, en güzel hikâyeleri! Destansı, büyük bir macera.” Adam böbürlendi, saray mensuplarını etrafına toplayarak.

Periler güzel hikâyelere bayılırdı. Hilesi ne kadar çoksa, tutkusu ne denli yoğunsa, saray o kadar memnun olurdu. Mutlu sonlardan uzun zaman önce usanmışlardı; kendileri acı çekmekten yoksun olduklarından fani mücadelelere ve sıradan şeylere bayılıyorlardı. Kraliçe özellikle trajikomic hikâyelere tapardı, bu yeni hikâye de ziyadesiyle onun zevkine göre idi.

“Anlat soytarı, şarkı söyleyip oyna bize!” diye inledi Tuatha De Danaan sarayı.

Adam’ın tebessümü göz alıcıydı. Kraliçesine bakıp uzun bir süre gözlerini ayırmadı. “Evvel zaman içinde ölümlü bir adam varmış. Öyle güzel bir adammış ki Peri Kraliçesi bile onu fark etmiş...”

Dinlerken kraliçenin gözleri önce ilgiyle, bir süre sonra apaçık bir gerginlikle ve nihayetinde pişmanlığı hayli andıran bir duyguyla aydınlandı.

32. Bölüm

Lydia tohum toplarken iç geçirdi. Yeni yıl sanki bir salyangozun hızında ilerlemiş gibi yavaş geçmişti. Noel'de yaşadıkları o korkunç anı hatırlamak bile istemiyordu. Kış Dalkeith'i çok sert vurmuştu; buz saçakları panjurlardan ürkütücü şekillerle sarkmış, ön kapı da bu sabah donup kapanmış, onu kendi evine hapsetmişti.

Lydia kışı sevdiği zamanları hatırladı. Her mevsimin ve beraberinde gelen eşsiz zevklerin tadını çıkarırdı. Noel bir zamanlar en sevdiği zamandı.

Ama şimdi... Adrian'le Ilysse'i özlüyordu. *Eve gelin, evlatlarım. Size ihtiyacım var*, diye dua etti sessizce.

Ani bir odun çatırtısı sesi yankılandığında istemsizce irkildi ve tohumları uçtu.

Pencerenin hemen dışında odun kırmaları çok düşüncesizceydi.

Lydia can sıkıntısıyla saçını geriye atıp dağılan tohumları yeniden toplamaya başladı. Ekeceği çiçeklerin hayalini kurdu, tabii bahar tekrar gelirse.

Büyük salonun içinde yeniden bir çatırtı sesi yankılan-

di. Bir leydiye yakışmayan şekilde söverek tohumlarını bir yana bıraktı. “Dışarıda sessiz olun! Burada düşünmeye çalışanlar var!” diye bağırdı. Yine de sağır edici gürültü devam etti. “Ateş için yeterince odunumuz var çocuklar!” diye kükredi Lyrdia donmuş kapıya doğru.

Bu sözlerinin ardından korkunç bir çığlık sesi duyuldu.

“Bu kadarı da yetti. *Yetti!*” Sandalyesinden zıplayıp burundan soludu. Sonuncusu şeyden gelmişti sanki... üst kattan mı?

Lydia başını yana eğdi.

Biri ya dışarının odun kırılmayacak kadar soğuk olduğuna karar vermişti ya da mobilyaları oduna dönüştürmekle meşguldü.

Gürültüyü cam kırılması sesi takip ettiğinde, Lydia tıpkı tatlı gelini gibi cüretkârca sövdü. Hemen dönüp eteğini toplayarak yirmi yaşında bir kız gibi merdivenlere koştu. Koridora koşarken eli kalbindeydi, ağzı açık bakan hizmetçiler ve gergin askerlerin önünden hızla geçti. O aşağıda otururken kaç kişi bu çılgın yıkımın seslerini dinliyordu?

Çocuk odası olmasın, diye dua etti, başka bir yer, onun dışında neresi olursa.

Oğlu asla hayallerindeki odayı yok etmezdi. Tabii son zamanlarda kendinde olmadığı doğrudu ama yine de... Yoo. O kadar korkunç bir şey yapmazdı. Onun oğlu yapmazdı.

Ama Tanrım, evet, yapmıştı. Yapıyordu.

Lydia afallamış bir halde bakakaldı, nefesi yakıcı aralıklarla gelip gidiyordu. Oğlu çocuk odasında, etrafındaki korkunç ahşap parçalarından oluşan yıkımın ortasında duruyordu. O güzel, el yapımı mobilyaları parçalara ayırmıştı. Üstünde sadece kilti vardı, bedeni terle kaplıydı.

Kollarındaki damarlar şişmiş, elleriyse bereli ve kanlıydı. Kuzgun siyahı saçları iki savaş örgüsü hariç açılmıştı. *Tatlı azizler aşkına, bir de yüzünü maviye boyasa oğlum olduğunu anlamam bile!* diye düşündü Lydia.

Hawk öylece durdu, gözleri kocaman açılmıştı. Terini silerken yüzüne kan bulaştırmıştı. Lydia onun yağ dolu bir kâseyi alıp içindekini kırık mobilya parçalarına, oyuncak ve kitapların üstüne sıçratışını izlerken şoka girmiş, donup kalmıştı. Görkemli bebek evi de devasa öfke nöbetinde paramparça olmuştu.

Hawk mumu elinden bıraktığında Lydia'nın ağzı bir çığlıkla açıldı. Alevler yükselip Hawk'ın ve Lydia'nın parçalan hayallerini hırsla tüketti.

Acı ve öfkeyle titreyen Lydia ağzını eliyle kapayıp hıçkırdı. Eskiden oğlu olan o canavar gözyaşlarını göremeden arkasını dönüp gitti.

★★★

“Bir şey yapmamız lazım,” diye mırıldandı Lydia donuk bir ifadeyle mutfaktaki şömineye bakarak.

Tavis ona yaklaştı, elleri havada, Lydia'nın belininin hizasında kaldı. Başını öne eğip onun kokusunu iyice içine çekti. “Ben onunla konuşurum Lydia- ”

“Dinlemez ki!” Lydia ona dönerken hıçkırıklara boğuldu. “Denedim. Tanrım, hepimiz denedik. Kudurmuş bir köpek gibi hırlayıp köpürüyor!”

“Henüz *ben* denemedim ama,” dedi Tavis sakın bir sesle, elleri Lydia'nın belini kavradı.

Lydia başını eğdi, sözlerindeki üstü kapalı otoriteye hayran kalmıştı. Bunca zaman sabırla yanında duran nazik adam onu bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı.

“Onunla konuşur musun?” diye tekrar etti umutla, gözleri dökülmemiş yaşlarla ışıldıyordu.

“Evet,” dedi Tavis ona güven vererek.

Cevabında kudret ve hüner vardı. Bu adamı böylesine net görmesi neden bu kadar zamanını almıştı?

Şaşkınlığı kısmen gözlerinde belirgin olmalıydı ki Tavis ona o sabırlı tebessümüyle bakıp şefkatle konuştu. “Bir gün nihayet gözlerini açacağını biliyordum Lydia. Bekle-
işimin her dakikasının buna değeceğini de biliyordum.”

Lydia içi sıcaklık ve umutla ve de çarpıcı, coşkunsu sevgi dalgalarıyla kaplanırken zorlukla yutkundu. Aşk. Bu adama ne kadar zamandır âşıktı? Sersem bir edayla düşündü.

Tavis dudaklarını dudaklarına çok daha fazlasını vadeden bir okşayışla dokundurdu. “Endişelenmeyesin. Onu kendi oğlummuş gibi severim Lydia. Artık öz oğlummuş gibi baba oğul konuşma zamanımız da geldi.”

“Ya dinlemeyi reddederse?” Lydia kaygılandı.

Tavis gülümsedi. “Dinleyecek. Tavis MacTavitt’e güvenebilirsin kanımca.”



Hawk ateşe bakarken kara düşüncelere daldı, alevlerin arasındaki boşluklarda hayaletlerin dansını izliyordu sanki. Anılardan doğmuş ve lanetliydi, tıpkı onun gibi. Ama Araf - hatta cennet - ona bir dokunuş uzaklıktaydı, bir şişeye güzelce sıkıştırılmıştı, böylece hayaletlerle kayıtsızlık yarışına girerken onların şereflerine içti.

Bir şişe viski daha alıp elinde çevirdi, zengin kehribar rengini sarhoş bir hayranlıkla izledi. Şişeyi dudaklarına götürdü, dişleriyle tıpayı çıkardı. Hayal meyal bir çingene iksirinin tıpasını da dişleriyle çıkardığını hatırladı. Karısı-

nın bedenini kendininkiyle örtüşünü, tadına bakışını, dokunuşunu, öpüşünü hatırladı... O zamanlar aşka inanacak kadar aptaldı.

Peh! Adam! Her zaman onundu zaten. Adrienne’i ilk gördüğü günden bu yana. Bir ağaca yaslanmış demirciyi gözlerinde lanet bir arzuyla izlemişti. Viskiye başına dikip yeniden saraya dönmeyi düşündü. Kral James’e geri dönmeyi. Dudakları çarpık, kederli bir tebessümle kıvrıldı. Yeniden Edinburgh’ta kadınların yatak odalarında dolandığını hayal etti ama zihninin başka bir kısmı mis kokulu bir banyoda yükselen buharı, Adrienne’in teninde parlayan yağı ve başını geriye yatırıp o güzel boynunu dişlerine sunuşunu hatırlattı ona. Ona her şeyiyle kendini açışını, en azından Hawk öyle sanmıştı.

Adrienne... Sadakatsiz, hain, yalancı, vefasız şıllık.

“Beni toprağa göm de artık bitsin,” diye mırıldandı atası bakarak. Çalışma odasının kapısı duvara çarpacak bir kuvvetle açıldığında tepki bile göstermedi. “Kapa kapıyı adam. Cereyan kemiklerime vuruyor.” Hawk şahsi cehenneminin miskin sarhoşluğunu istila eden kim diye bakmaya tenezzül etmeden geveledi. Şişeyi yeniden başına dikip büyük bir yudum aldı.

Tavis odayı üç kararlı adımda aşp Hawk’ın elindeki şişeye öyle güçlü vurdu ki şişe şöminenin pürüzsüz taşlarına bir cam ve viski karışımı halinde sıçradı. Bir an afallayarak Tavis’e baktı, sonra yılmadan ikinci şişeye uzandı.

Tavis, Hawk’la sepetteki içkinin arasında durdu.

“Yolumdan çekil yaşlı adam,” diye kükredi Hawk, gergin bir şekilde doğrulmaya başladı. Daha ayağa bile kalkmamıştı ki Tavis’in yumruğu çenesine sağlam bir darbeyle vurdu ve yeniden koltuğuna yığılıverdi.

Hawk ağzını elinin tersiyle silip Tavis'e baktı. "Bunu neden yaptın Tavis MacTärvitt?" diye homurdandı, kendini savunmaya hazırlandı.

"Kendine ne yaptığın umurumda bile değil *lord!*" Tavis dudak büktü. "Bu şatodan defol git de annenin gözü önünde yapma."

"Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

"Ben kim olduğumu biliyorum! Senin minnacık bir çocuktan lorda dönüşmeni izleyen adamım ben. Senin zor kararlar verişini izlerken göğsü kabaran adamım ben." Tavis'in sesi haşın bir tonla çatladı. "Evet, ben sadece seni bu dünyada ilk aç nefesini aldığından beri sevmiş bir adamım. Şimdi de kendini toplamazsan o değersiz canını çıkaracak olan adamım."

Hawk bakakaldı, sonra da sinirle Tavis'e vurmaya çalıştı. "Git başımdan." Gözlerini bitkinlikle kapadı.

"Oo, daha işim bitmedi evlat," dedi Tavis dişlerinin arasından. "Senden çöplük lordu bile olmaz. Kendini toplamak gibi bir niyetin olmadığı da belli, toplayana kadar da Lydia'nın şatosundan defol git. Hemen! Ben Adrian'ı eve çağırtacağım. O iyi bir lord olacaktır- "

Hawk'ın gözleri açıldı. "Cesedimi çiğnemen gerekecek," diye hırladı.

"Peki. Öyle olsun," diye karşılık verdi Tavis. "Şu halinle zaten bize bir yararın yok. Halkımız için yaptığın bunca iyiliğin karşılığında kendi kılıcının üstüne düşsen yeridir!"

"Burada lord benim!" diye geveledi Hawk, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen de... yaşlı adam, kahretsin, kovuldun." Burayı aslında - hâlâ bir karısı varken - Adrian'a devretmeyi planlamıştı ama şimdi dışarısı lanet bir soğukla kavruluyordu ve henüz bir yere gitmek gibi bir niyeti de

yoktu. Belki baharda giderdi, tabii o vakte kadar kendini viskiyle boğmuş olmazsa.

Tavis, Hawk'ı hızla ayağa kaldırarak onu şaşırttı. "Yaşlı bir adam için hayli güçlüsün," diye mırıldandı Hawk. Tavis sendeleyeyen Hawk'ı çalışma odasının kapısına kadar taşıdı.

"Çek elini!" diye haykırdı Hawk.

"Senden daha fazlasını beklerdim evlat. Belki benim aptallığımdan ama senin, istedikleri için savaştan bir erkek olduğunu sanmıştım. Ama yok, azıcık bir zorluk karşısında dağıldın- "

"Of, karımın beni başka bir adam için terk etmesi azıcık bir zorluk mu oluyor? Sen böyle mi diyorsun." Hawk'ın dili sürçüyordu, öfkesiyle birlikte 'R'lerini git gide daha da bastırarak söylemeye başlamıştı.

"Olanları nasıl değerlendirirsen değerlendir, hâlâ burada bir ailen ve de lordlarına ihtiyaç duyan bir klanın var. Bu işi yapamayacaksan yapabilecek birine izin ver!"

"Seni kim benim başıma koydu?" diye gürledi Hawk.

Tavis'in kendi 'R'leri de öfkesiyle doğru orantıda ağırlaşıyordu. "Annen, seni mantıksız sersem! O benden böyle bir şey istemese bile kendiliğimden peşine düşerdim! Kendini öldürebilirsin evlat ama bunu yaparken Lydia'ya işkence etmene göz yummayacağım!"

"Benim tek yaptığım yaşlı adam, biraz içki içmek o kadar," diye itiraz etti Hawk.

"Sen o 'birazcık içki'ni bir ayı aşkın zamandır içiyorsun. Her şeyden önce ben senin ölümüne içişini izlemekten usandım. Şişeyi bırakamayacaksan çık git. Geceyi, seni seven insanların izlemek zorunda kalmayacağı gibi bir kar yığımında geçir."

Tavis kapıları tekmeleyerek açıp tökezleyen Hawk'ı yüz üstü kara fırlattı.

“Annene daha düzgün davranana dek geri gelme! Yeneden lord olmaya hazır olduğunda *ve* o şişeden vazgeçtiğinde geri dönebilirsin!” Tavis haykırırken Hawk başını bir kar yığınınından çıkarmaya uğraşıyordu.

Hawk nihayet doğrulmayı başardığında, iyi huylu bir tabakçı diye bildiği adamın, kendi muhafızlarını bacaklarını açıp kollarını bağdaştırarak kendi şatosuna girmesini engelleyecek biçimde kapının önünde durmaları için görevlendirdiğini görünce gözlerine inanamadı.

“Dışarıda kal!” Tavis öyle güçlü seslendi ki Hawk onu şatonun ağır ahşap kapılarının ötesinden duydu.

Adrienne kıştan ne denli nefret ettiğini daha önce hiç fark etmemişti.

Şömine rafının üstündeki açık renkli saat ikinci kez vurduktan sonra sustu. Saat sabahın ikisiydi; bu saatte uyanık olmak insanın kendini dünyada yaşayan son kişiymiş gibi hissetmesine yol açıyordu. Adrienne de aynen öyle hissediyordu, ta ki Marie sessizce kütüphaneye girene kadar. Adrienne gözlerini açıp iyi geceler demek için dudaklarını araladı ama onun yerine ağzından kelimelerden oluşan bir sel döküldü.

Marie bir koltuğa yerleşip kucığına bir battaniye serdi.

Adrienne ateşi dürtüp bir şişe tatlı şarap açarken Marie'ye kimseye anlatmadığı bir hikâye anlatmaya başladı. Bir prenze âşık olduğunu zanneden yetim bir kızın öyküsünü. Ama Eberhard Darrow Garrett'ın aslında yalnızca bir organize suç örgütünün prensi olduğunu ve kızı, vali-

zine, arabasına ve elbisesine yerleştirilmiş uyuşturucularla seyahate göndererek yurt dışına uyuşturucu çıkarttığını anlattı. Eşyalarının her zaman onun adamları tarafından toplanıp yerleştirilmesi yüzünden bunu hiç anlamadığını da itiraf etti. Adamın on karatlık inanılmaz elmas nişan yüzüğünü takmaktan, limuzinlerine binmekten ve Birinci Cadde'de, eski yetimhanesinin oradaki Fransiskan rahibelerine nanik yapmaktan mutluydu. FBI'ın Eberhard'ı gitgide daha da dar bir çembere aldığından haberi bile yoktu. O sadece varlıklı, inkâr edilemez biçimde çekici bir erkeğin onu sevgiyle el üstünde tuttuğunu sanıyordu, en azından o zamanlar. Ülkeden ciddi miktarda mal sevkiyatı yapmak için başvurduğu son taktik olduğundan habersizdi. Onun için değersiz olduğu aklının ucundan bile geçmemişti - kimsenin şüphelenmeyeceği güzel, masum genç bir kadındı. Kusursuz bir güvercin.

Ta ki asla duymaması gereken o konuşmaya kulak mîsafiri olana dek.

Marie'ye, alçak sesle elindeki deliller karşılığında özgürlüğünü nasıl elde ettiğini ama sonra FBI'ın bir şekilde elinden kaçırdığı Eberhard'ın intikam almak için peşinden gelişini anlattı.

Marie şarabını yudumlayıp dinledi.

Marie'ye, en sonunda eski terk edilmiş bir depoda nasıl köşeye sıkıştırıldığını, kaçırmaktan, saklanmaktan ve korkmaktan usanmışken Eberhard'a silahını doğrultarak elinden gelen tek şeyi yaptığını itiraf etti.

Eberhard'ı o kendisini öldüremeden öldürdüğünü anlattı.

★★★

Bu noktada Marie sabırsızca elini salladı. “Bu gerçek bir hikâye değil ki. Neden anlatıyorsun?” diye sordu suçlarcasına.

Adrienne gözlerini kırıştırdı. Kadına kimseye anlatamadığı şeyleri anlatmıştı; bir adamı öldürdüğünü. Bunu kendini savunmak için yapmıştı ama yine de bir adam öldürmüştü işte. Marie’ye daha önce kimseye güvenip de anlatamadığı şeyleri anlatmıştı, kadınsa geçiştirivermişti. Zamanını harcamakla suçlamıştı bir de. “Ne demek istiyorsun Marie? Gerçekti,” dedi kendini savunurcasına. “Yaşandı bunlar. Ben oradaydım.”

Marie doğru kelimeleri bulmak için İngilizcesini zorladı. “Evet evet, *senyorita*. Belki gerçek ama önemli değil. Yaşanmış bitmiş. Dünyanın sonu gelmiş gibi ağlamanın sebebi de o değil. Bana gerçek hikâye anlat. Sen ya da ben nereden geldik kimin umrunda? Önemli olan bugün. Dün yılan derisi gibi, çok kez dökülmeli.”

Adrienne uzun bir an boyunca sessiz kalırken omurgasından aşağı ve sonra da karnına yayılan bir ürperti hissetti. Koridordaki saat çeyreği gösterince Adrienne, Marie’ye yepyeni bir takdirle baktı.

Derin bir nefes alan Adrienne ona Denizin-Üstündeki-Dalkeith’ten, Lydia’dan ve bir de Sidheach’ten bahsetti. Marie’nin kahverengi gözleri bir parıltıyla canlandı ve Adrienne çok az insanın gördüğüne bahse girebileceği bir manzarayla ödüllendirildi. Minnacık buğday tenli kadın Hawk’la aşkını ve geçirdiği zamanları dinlerken gülüp o küçük ellerini çırpmaya başladı. Ayrıntılara takılıp, çocuk odasını duyunca ‘ay’ladı, Adam’ın adını çok kez söylediği için ona ters ters baktı, Uster’de geçirdikleri zamanı duyunca ‘ah’ladı, olması gerektiği gibi gerçekleşmeyen dü-

günleri için de iç geçirdi. “Ah... nihayet... işte *gerçek* bir hikâye,” diyen Marie başını salladı.

★★★

1514'te, Hawk umutsuzca uyumaya çalışıyordu. Bir keresinde bir adamın karda uyuyakalınca donarak öleceğini duymuştu. Ama ya bu kar çok soğuktu ya da yeterince sarhoş değildi. Bunu telafi edebilirdi. Titreyerek acı, uğuldayan rüzgâra karşı örtüsüne daha da sıkı sarındı. Çatıya çıkan merdivenleri sallana sallana tırmanmaya başladı. Muhafızların nöbet sırasında ısınmak için orada birkaç şişe tuttuğunu biliyordu.

Şansı yoktu. Ne şişe vardı ne de muhafız. Nasıl unuta-bilmişti? Bütün muhafızlar *içerideydi*, yani sıcakta. Bir tek o *dışarıdaydı*. Amaçsızca çatıdaki karı tekmeledi ama sonra parıldayan karda simsiyah bir gölgenin hareket ettiğini görünce gerildi.

Gözlerini kısıp havada süzülen ıslak kar tanelerinin arasından baktı. “Yukarıda ne halt ediyorsun Grimm?”

Grimm gönülsüzce batmakta olan günü seyretmeyi bıraktı. Tam açıklayacaktı ki Hawk'ın yüzünü görünce sessizliğini korumaya karar verdi.

“Sana yukarıda ne yapıyorsun dedim Grimm? Bana söylediklerine göre artık çatıda yaşıyor sayılırmışsın.”

Birden hiddetlenen Grimm karşılık verdi. “Eh, bana söylediklerine göre sen de bir viski şişesinde yaşıyor sayılırmışsın!”

Hawk doğrulup tıraşsız çenesini sıvazladı. “Bana bağırma seni piç kurusu! Bana şeyim hakkında yalan söyleyen sendin- ” O kelimeyi söyleyemiyordu. Düşünmeye bile

katlanamıyordu. Karısı, Grimm başından beri onun hakkında haklıydı. Onu Adam için terk eden karısı.

“Öyle kalın kafalısın ki gerçeği önündeyken bile görmiyorsun, değil mi?” diye patladı Grimm.

Hawk sarhoş sarhoş sallandı, Tanrım, bu sözleri daha önce nerede duymuştu? Kalbini neden göğsünde böylesine şiddetle sarsıyorlardı? “Burada ne yapıyorsun Grimm?” diye tekrarladı inatla, dengesini sağlamak için duvara tutundu.

“Lanet bir yıldızın kaymasını bekliyorum ki geri gelmesini dileyebileyim, seni sarhoş gerzek.”

“Onu geri istemiyorum ki ben,” diye homurdandı Hawk.

Grimm güldü. “Daha önce batırmış olabilirim ama duygularının araya girmesine izin veren tek kişi ben değilim. Eğer o aptal kibirinle öfkenin ötesini görebilseydin, kadının seni o lanet demirci için isteyerek terk etmeyeceğini bilirdin!”

Hawk irkilip yüzünü sıvazladı. “Ne diyorsun be adam?”

Grimm omuz silkip önüne döndü, karanlık gözleri gökleri dikkatle arıyordu. “Kalbini kırdığımı sandığımda sizi ayırmaya çalıştım. Çok aptalca bir hareketti, bunu şimdi anlıyorum ama o zaman doğru olduğunu sandığım şeyi yapmıştım. Sizin âşık olduğunuzu nereden bilecektim ki? Ben hiç öyle bir şey yaşamamıştım. Bana savaşıyormuşsunuz gibi geliyordu! Ama şimdi, geriye dönüp baktığımda, açıkça görüyorum ki o kız seni en başından beri seviyordu. Keşke hepimiz ileriye açıkça görebilseydik. Belki sen de kafanı o şişeden ve de inatçı kıcından çıkarırsan doğru düzgün görmeye başlayabilirsin.”

“Demirciyi sevdiğini söyledi,” dedi Hawk, her kelimeyi özenle tükürür gibi söylemişti.

“Eğer hatırlarsan, onu Ever-hard gibi sevdiğini söyledi. Söylesene Hawk, Ever-hard’ı nasıl seviyordu?”

“Bilmiyorum,” diye hırladı Hawk.

“Hayal etmeye çalış. Bana kendin onun Adrienne’in kalbini kırdığını söylemiştin. Sen ona sarılırken Adrienne’in ondan bahsettiğini- ”

“Kes sesini Grimm!” diye gürledi Hawk uzaklaşırken.

★★★

Hawk karla kaplı bahçelerde gezerken ellerini bir ses selini kesmek istercesine kulaklarına dayamıştı. Ellerini kulaklarından yalnızca seyisten arakladığı şişeden bir yudum almak için ayırmıştı. Ama sesler susmak bilmedi, git-gide daha da yükselip netleştiler.

Şahinlerimin hiçbir elimden uçtuktan sonra geri dönmemezlik etmedi, diye uyarılmıştı Hawk onu sihirli yazlarının başlangıcında.

Şahinlerin konusunda haklıydın Sidheach, demişti Adrienne Adam’la giderken. O sözleri neden söylediğini geceler boyu merak etmişti; ona hiç mantıklı gelmemişti.

Ama şimdi sersemliği bir anlayış zerreciğiyle delinmişti.

Şahinleri konusunda haklıydı...

Kıskançlığı ve demirci konusundaki özgüvensizliği görüsünü bu kadar mı bulandırmıştı?

Şahinlerimin hiçbir elimden uçtuktan...

Hawk korkunç bir düşünceyle sarsıldığında ayağa fırladı.

Düğün günlerinde Adrienne yanından iki saatten uzun bir süre kaybolmuştu. Onu bir türlü bulamamıştı. Sonra kuleden aceleyle çıktığını görmüştü. Onunla sevişmek için o tatlı serinliğe götürmek istediğinde Adrienne onu özenle ve kararlılıkla oradan uzaklaştırmıştı.

Düğün günlerinde kulede ne işi vardı?

Hawk buzla kaplı bahçede hızla koşup alçak taş duvarın üstünden atladıktan sonra aşağıdaki avluyu hızla geçti. Kulenin kapısını açıp durdu, ciğerlerini derin nefeslerle doldurdu. Gece çökmeye başladığından içerisi çok karanlıktı. Dışarı çıkıp panjurları açtı. Fazla ışık yoktu, ama yeterli olabilirdi.

Hawk yuvarlak kulenin ortasında durduğunda anılar etrafını sardı ve en sonunda gözleri karanlığa alıştı. *Bana ne anlatmaya çalışıyordun kadın?*

Gözleri zemini, tavanı, duvarları ararken zihni fırıl fırıl döndü...

İşte.

Kapının oradaki duvarın oraya gitti ve küçük harflerle yazılmıştı. Siyah duvara beyaz kireçtaşıyla yazılmıştı.

Şahinlerinin hiçbir elimden uçtuktan sonra geri dönmemezlik etmedi aşkım. Daima seninim! A.D.S.D.

Izdırabını kontrol etmesini sağlayan barajdaki minik bir sızıntı, sonu gelmeyen bir acıyı salıverdi. Adrienne ona söylemeye çalışmıştı. *Bana hiç baskı yapmıyor*, demişti. Ama demirci besbelli Adrienne'in kendi mutluluğundan çok değer verdiği bir şeyi ya da birini ona karşı kullanmıştı.

Bunu nasıl daha önce fark edememişti? Bir tanecik karısının Dalkeith'i güvende tutmak için her şeyi feda edece-

ğini nasıl anlamamıştı, tıpkı kendisi gibi. Onunki öyle derin bir sevgiydi ve öyle fedakârdı ki sevdiklerini korumak için cehenneme gidip gelirdi.

Hawk zihni anılarla dolunca yüksek sesle inledi. Uster'den dönüşlerinde Adrienne'in onunla birlikte scrin kaynak sularında banyo yapışını, İskoçya'nın vahşi doğasını incelerken yüzünde beliren huşuyu hatırladı. Dalkeith'in taş duvarlarına her bakışında Adrienne'in gözleri parlıyordu. Adrienne'in şefkati ve nazik kalbi o soğuk görüntüsünün ardında özenle saklanmıştı.

Aşağılık demirci onu kulede bulmuş olmalıydı, belki de onu takip ediyordu.

Adam besbelli Dalkeith'i yok etmek için güçlerini kullanmakla tehdit etmiş ve Adrienne de buna mani olmak için her istediğini yapmıştı. Yoksa Adam'ın yok etmekle tehdit ettiği Hawk mıydı? Bu düşünce onu daha da büyük bir öfkeye sürükledi. Demek karısı onu korumak için kendini feda etmiş ve geride ona söyleme riskini alamadığı sevgi dolu bir mesaj bırakmıştı. Onu her zaman seveceğini söylediği bir mesaj... Tuhaf sözlerini Hawk nedenini merak etsin diye özenle seçmişti. Onun şahin kulesine gidip etrafa bakmasını sağlamayı planlamıştı. Adam'ın anlamasından korktuğu için daha açık konuşamamıştı.

Bu kelimeleri, onu düğün günlerinde bulduğundan sadece dakikalar önce yazmış olmalıydı. Onu güvende tutmak için bırakmak zorunda olduğunu bildiğinden son bir şey yapmak istemişti - Hawk'ın ona olan inancını korumayı. Ama Hawk bunu yapmamıştı. Yaralı bir hayvan gibi öfkelenmiş, hemen en kötü olasılığa inanmıştı.

Hawk o acı öfkenin utancıyla yutkundu. Adrienne onu

sevmeyi hiç bırakmamıştı. Onu isteyerek terk etmemişti. Şimdi bu çok küçük bir teselliydi.

Ondan bir an olsun nasıl şüphelenebilmişti?

Şişe elinden bir gümbürtüyle düştü. Sidheach James Lyon Douglas, üç kıtanın en yakışıklı erkeği ve ün salmış aşığı, belki de perilerin bile imrendiği adam yere çöktü ve hareketsiz kaldı. Öyle hareketsizdi ki gözyaşları yere düşmeden önce yanaklarında donmuştu sanki.

★★★

Saatler sonra Hawk yeniden çatıya doğru yaptığı ayık, yavaş bir yürüyüşten sonra Grimm'in yanına çöktü. Sanki önceki konuşmaları hiç bölünmemiş gibi devam etti. "Ever-hard... Adrienne kendisini bir aptal yerine koyduğunu söyleyip ağladı."

Grimm en yakın dostuna bakıp yaşadığı iç rahatlama-sından ötürü neredeyse bağıracaktı. Vahşi siyah gözleri yeniden normale dönmüştü sanki. Yüzünde eski Hawk'ın kararlılığı ve gücünün sadece bir yansıması vardı ama bu da iyi bir başlangıçtı. "Hawk, dostum, Dalkeith'te seni isteyerek bıraktığına inanan tek bir adam, kadın ya da çocuk yok. Ya ben burada kayan bir yıldız bulacağım diye takımı donduracağım ya da sen bir şey yapacaksın. Ben ve donmakta olan alt bölgelerim sana minnettar kalırız. Dalkeith'in geri kalanı da öyle. Bir şey yap be adam!"

Hawk gözlerini kapayıp derin, sarsıcı bir nefes aldı. "Ne gibi? Ortadan kaybolduklarını sen de gördün. Nerede arayacağımı bile bilmiyorum."

Grimm Brahir Dağı'ndaki sisli bir tepeyi işaret ettiğinden Hawk yavaşça başını salladı.

“Evet. Romlar.”

Grimm ve Hawk bir an sessizce havada süzülen gri sisi izlediler.

“Hawk?”

“Hmm?”

“Onu geri alacağız,” diye söz verdi Grimm.

33. Bölüm

Romları bulmak bir aydan uzun süren sinir bozucu bir arayışa mal oldu. Kış için daha sıcak iklimlere göç etmişlerdi. Nihayet onların izini bulup Rushka'yı Dalkeith'e geri getiren Grimm'di. Hawk farkında olmasa da Adrienne'i geri getirmek Grimm için kişisel bir kefarete dönüşmüştü, Romları bulmak da bu yolda ufak bir adımdı.

“Adam Black gerçekte *kim?*” diye sordu Hawk.

Büyük salonda toplanan herkes tuhaf demircinin onlarla kaldığı süre boyunca aynı soruyu merak etmişti, hepsi cevabı duymak için yaklaştı.

“Siz İskoçyalılar onun halkına *daoine sith* diyorsunuz. Adam perilerin soytarısıdır. Peri kalıçesinin sarayındaki şaklabandır.” Rushka iç geçirip endişeli ellerini gümüş saçlarında gezdirdi.

“Periler,” diye dikkatle tekrarladı Grimm.

“Yoo, hiç korkayım deme şimdi, Grimm Roderick,” diye azarladı Rushka. “Adamlarının öldürüldüğü gece banshee'yi bizzat *sen* duydun. *Bean nighe*'i★ gördün, ‘ça-

★ Gl. İskoç mitolojisinde peri. Ölüm alametidir. (ç.n.)

maşır yıkayan kadın'ı, annen ölmeden hemen önce kanlı elbisesini yıkarken gördün. Hiç bahsetmediğin daha neler gördün kim bilir.”

Rushka çabucak susup başını salladı. “Ama bunun ne yeri ne de zamanı. Gerçek şu ki periler bu diyarlarda yaşar. Biz gelmeden çok önceden beri yaşamışlar ve muhtemelen biz gittikten uzun bir süre sonra da yaşamaya devam edecekler.”

“Ben hep inanmışımdır,” dedi Lydia usulca.

Hawk ateşin başında huzursuzca kıpırdandı. Peri efsaneleriyle büyütülmüştü ve perilerin soytarısı - yani *sin siri-che du* - en tehlikelisiydi. “Onu nasıl yeneceğimi söyle bana Rushka. Bilinmesi gereken her şeyi anlat.”

Geçmişî hatırlamak hayranlık uyandırıcı bir hafıza özelliği idi ve Romların hepsi böyle yorucu kayıtları akıllarında tutamazdı. Ancak Rushka en bilgelere biriydi ve kadim hikâyeleri kelimesi kelimesine anlatabildiği için büyük saygı görüyordu - bunlar babasının sözleri ve onun da babasının sözleriydi ve onlardan öncekilerin de.

“Bana şöyle anlatılmıştı.” Rushka derin bir nefes alıp anlatmaya başladı.

“İnsanın perilerden korunmasının iki kesin yolu vardır. Biri kraliçenin Tuatha De Danaan anlaşması üstüne yemin etmesini sağlamaktır. Ancak fanilerin işleriyle nadiren ilgilendiğinden bu neredeyse imkânsızdır. Diğeriyse uğraştığın perinin adını öğrenmektir. Sonra bu adı doğru şekilde telaffuz etmek, dosdoğru perinin gözlerine bakmak ve emir vermek gerekir. Bu emir açık ve eksiksiz olmalıdır, çünkü tamamen ve harfî harfine uygulanacaktır. Emrin uzunluğunda bir sınırlama yoktur ama bölünmeden, eklemeye yapılmadan ve son verilmeden söylenmelidir. İnsan

duraksayabilir ama emir tamamlanmadan cümleyi bitirmemelidir. Emir başkasıyla konuşmak için yarıda bırakılırsa itaatin sınırları kısılar.” Rushka bir an duraksayıp ateşi inceledi. “Görüyorsunuz ya, hikâyelerimize göre gerçek adını söylerken dosdoğru gözlerine bakarsan dilediğince emir verebilirsiniz.” Rushka büyük salondaki ateşin önünde huzursuzca volta atıyordu.

“Gerçek adı ne?”

Rushka hafif bir tebessümle şöminenin külüne birkaç sembol çizdi. “Yüksek sesle söylemeyiz. Ama o siyah olan-
dır, unutkanlığı getiren. Daha bir sürü adı vardır ama sizi ilgilendiren tek bu.”

Hawk inanamıyordu. Adam’ın adını Keltçe söylemesi yetecekti. “Bu kadar kolay mı Rushka? Bana adının Adam Black olduğunu söyleyecek kadar kibirli ve kendinden emin olduğunu mu söylüyorsun?” *Amadan Dubh*. Hawk ismi zihninde tekrarlardı. Çevirisi tam olarak Adam Black’ti.

“Evet. Ama hâlâ bir engel var Hawk. Önce onu bulman gerekiyor. Onu sadece yanındaysa ve gözlerine dosdoğru bakabiliyorsan kontrol edebilirsin. Gözlerine bakmanın bir adamı hızla çıldırtabileceğini söylerler.”

“Çoktan çıldırttı bile,” diye mırıldandı Hawk dalgınlıkla. “Neden o hâlâ buradayken söylemedin bunu? Adrienne’i alıp götürmeden önce?”

Rushka başını iki yana salladı. “Sana Adam’ın efsanevi bir ırka dâhil olduğunu söylesem bana inanır mıydın? Ya kadını buraya garip bir intikam için getirdiğine inandığımızı söyleseydim? Lydia onun ortadan kaybolduğunu gözlerinle görene kadar gelecekte geldiğine bile inanmadığını söyledi.”

Hawk'ın gözleri buğulandı ve çenesini sabırsızca ovuşturdu. "Doğru," dedi nihayet pişmanlıkla. "Ama beni uyatabilirdin- "

"Uyardım Hawk, unuttun mu? Zeldie'nin cenazesinde elimden geldiğince uyardım."

Hawk farkındalıkla başını salladı. Doğruydu. Akli karısıyla öylesine doluydu ki kendi arzularını uyarıların önüne koymuştu.

"Hem, inanacağımı düşünseydim bile sana söylemezdim. Perileri etki altına almak son çaredir. Bu tehlikeli bir şey. Soytarının gerçek adıyla onu yalnızca bir kez etkin altına alabilirsin ama verdiğin komuta harfiyen uyacak. Soytarı yalnızca söylediğin şeye uyar. Ona, 'Adrienne'i geri getirmeni emrediyorum dersen, onu geri getirir ama geldiğinde ölmüş olabilir, çünkü hangi koşullarda dönmesini istediğini belirtmemişsindir."

Hawk başını geriye atıp hüsrarla inledi.

Rushka devam etti. "Ya da 'Beni ona götür,' dersen götürür ama bu sefer de *sen* ölmüş olabilirsin. Veya canı isterse seni bir kertenkeleye dönüştürmüş de olabilir. Peri soytarısını etki altına almak çok tehlikeli bir şeydir."

Hawk tıraşlı yüzünü sıvazlayıp ateşlere düşünceli bir edayla baktı, Rushka sözlerine devam ederken onu dikkatle dinliyordu. Bilgi selini ayırtıyor, dikkatle ayıklayıp seçiyordu. Bu mümkündü. Evet, yapılabilirdi. Rushka nihayet sustuğunda ateşin çıtırtıları dışında bozulmayan bir sessizlikle durdular.

"Denemeye karar versen bile küçük bir sorunumuz olabilir dostum," diye uyardı Rushka.

"O nedir?" diye sordu Hawk dalgın bir şekilde.

"O gitti. Nasıl bulacaksın? Hayatları boyunca efsanevi

perileri arayan adamlar tanıdım ama başıboş bir kelpie bile göremediler Hawk.”

Hawk bir an düşündükten sonra gülümsedi. “Kendini beğenmiştir demiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Belli ki kibirli de.”

“Evet.” Rushka onayladı.

“Öfke nöbetlerine, muzırlığa meyilli demiştin sanki.”

“Evet.”

“Buraya da kıskançlık gibi insancıl bir sebeple gelmişti. Benim için.”

“Doğru.”

“Güzel. O halde onun hain dünyasını sarsmak üzereyim.”

“Aklında ne var senin Hawk?” diye sordu Rushka, yıpranmış yüzünde bir tebessüm belirdi.

Hawk sırtıp ayağa fırladı. Yapacak işleri vardı.

★★★

Adrienne 93 Coattail Yolu’ndaki merdivenleri aylardır hiç olmadığı kadar enerjik bir şekilde çıkıyordu.

“Marie! Marie!” diye seslendi kapıdan içeri girerek son bir ayda onun için bir temizlikçiden çok daha fazlası olmuş minik, Kübalı kadını arıyordu; artık bir anne gibi, değerli bir dosttu o.

Adrienne, Marie’ye yanına taşınmasını söylemişti ve ikisi ihtiyatla arkadaşlıklarına başlamıştı. Bu arkadaşlıkta akşam çayları, sabah sohbetleri, paylaşılan kahkahalar ve gözyaşları vardı.

“Marie!” diye seslendi tekrar. Sonra Moonie’yi görünce

kaldırıp şaşkın kedi yavrusunu koridorda havada döndürdü.

“Adrienne?” Marie kapıya çıktı, gözleri umutla parlıyordu. Adrienne’i dikkatle inceledi. “Gittin mi doktora?”

Adrienne başını aniden kaldırıp Moonie’ye sımsıkı sarıldı. Kedi huysuzca mırlayıp kıvrandı. Adrienne ve Marie, kedi yavrusunun başının üstünden birbirlerine bakıp şapşal şapşal gülümsediler.

“Doktor dedi ki...” Marie konuşması için teşvik ediyordu.

“Haklıydın Marie! O yüzden kendimi öyle rahatsız hissediyordum. Hawk’ın bebeğine hamileyim ve doğuracağım Marie,” diye haykırdı Adrienne, bu haberi bir saniye daha geciktirmeden. “İçimde Hawk’ın bebeği var!”

Marie ellerini çırpıp neşeyle güldü. Adrienne zamanla iyileşecekti. Sevdığı adamın bebeğini doğurmak tüm kadınların kalbine umut ekerdi.



Hawk elli kadar harpçi ve soytarıyı işe alıp hepsine yeni şarkılar öğretti. Denizin-Üstündeki-Dalkeith’ten efsanevi Hawk tarafından kovulan zavallı peri soytarısıyla ilgili şarkılardı bunlar. Kendisi gerçekten de bir efsane olduğuna göre hikâyeleri gerçeklerle ve kalıcı bir güçle doluydu. Oyuncular da böylesine çılgın bir hikâyenin destansı görkeminden çok keyif alıyordu.

Hepsi soytarının yenilişi şarkısını kusursuzca söyleyebildiklerinde, Hawk onları İskoçya ve İngiltere’nin vilayetlerine gönderdi. Grimm hikâyeyi bizzat yayabilmek için Edinburgh’a giden oyunculara eşlik ederken, Hawk

soytarı geldiğinde ona vereceği emri mum ışığında saatlerce yeniden yazıp silerek kusursuz bir hale getiriyordu. Bazen de sabahın erken saatlerinde keskin bıçaklarına uzanıp, tek tek oyuncak askerler ve bebekler yapıyordu.

Morar adasında kraliçe, yeni oyun deniz ötesine yayılırken narin kahkahasını bastırdı. Adam ise hırladı.

Soytarı aylardır Hawk'ı nasıl yendiğini anlatıp böbürleniyordu. Krala ve dinleyen diğer herkese kibirle, "Yakışıklı olabilir ama bana denk değil. Sadece güzel, aptal bir yüzü var," diyordu.

Kral muzip bir edayla kaşını kaldırıp soytarıyla alay etme içgüdüsüne karşı koyamadı. "Aptal, öyle mi? Yenik düştü, öyle mi? Ah, ah, soytarı, sana yerinde bir isim vermişiz anlaşılan. Peri soytarısının efsanesi yeniden yazıldı. Faniler ebediyen senin yenilgilini hatırlayacak artık, onunkini değil."

Soytarı öfkeyle uluyarak ortadan kayboldu. Bu sefer Finnbheara dosdoğru kraliçesine gitti.

"Soytarı Hawk'a gitti," dedi ona. Adam çok öfkeliydi ve daha önce ırklarını neredeyse yok edecekti. *Anlaşma bozulmamalıydı.*

Kraliçe yan tarafında yatıp kocasını uzun bir süre inceledi. Sonra dudaklarını ona sundu ve Finnbheara yeniden aşkının gözüne girdiğini anladı.

"Bana söylemekle iyi ettin hayatım."

Bazen gece çok geç saatlerde, Adrienne rüyalarında yeniden Dalkeith'in yeşil yamaçlarında yürüdüğünü gö-

rüyordu. Havadaki keskin tuz tadı gül kokusuyla karışıp saçlarının arasından eserek tenini okşuyordu.

Rüyalarında Hawk kiltini giymiş, muhteşem bir İskoç lordu olarak onu deniz kenarında bekliyordu. Gülümsediğinde gözlerinin etrafı kırışıyor, sonraysa gözleri yakıcı bir tutkuyla kararıyordu.

Adrienne elini alıp yavaşça büyümekte olan karnına götürdüğünde Hawk'ın yüzü mutluluk ve gururla parlıyordu. Sonra onunla tepenin ucunda, okyanusun sahile vuruşlarıyla aynı tempoda sevişiyordu. Hawk onunla ateşli, sahiplenici bir aşkla sevişirken Adrienne ona elinden geldiğince sıkı tutunuyordu.

Ama şafak sökmeden parmaklarının arasından eriyip gidiyordu.

Adrienne her uyandığında yanakları gözyaşlarıyla sırlıslıkladı ve elleriyse sadece bir battaniye ya da yastığı tutuyordu.

34. Bölüm

1 Nisan 1514

Yakındaydı. Hawk çalışma odasında oturmuş şafağın denizin üstünde söküşünü izlerken, bir oyuncak askeri pürüzsüz oluncaya dek perdahlamaktaydı. Omurgasından yükselen bir ürperti gittikçe yukarı çıkarak tüm duyularını hassaslaştırdı.

Hawk karanlık ifadeyle gülümseyip oyunağı özenle bir kenara kaldırdı. Tehlikeli bir şey yaklaşıyordu. *Bu sefer hazırlıklıyım, alçak herif!*

Hawk çalışma masasına geti, kalın parşömen demetini yuvarlayıp eteğinin deri kesesine koydu. Kullanmaya hazırı ama sadece demirciyle fani koşullarda dövüşmenin zevkine eriştikten sonra.

Bu sabah aylardır hissetmediğı kadar canlı hissediyordu. *Sıkı tutun ve bana güven aşkım,* diye fısıldadı yüzyıllar ötesine.

Çünkü aşk ve inanç tek başına bile gerçek sihre sahipti.



“Göster kendini korkak,” diye seslendi, nefesi bu soğuk havada buz kesiyordu. Kar yağışı birkaç hafta önce durmuştu, yalnızca seyrek parçalar kalmıştı ve yakında bahar Denizin-Üstündeki-Dalkeith’i yeniden zarafetiyle donatacaktı. *Karımı da öyle*, diye yemin etti hiddetle. Günlerdir gergindi, bir şey yaşanacağını biliyordu. Tıpkı zaman zaman Romların içine doğduğu gibi kalbinde hissediyordu. Sonra bu sabah erken saatlerde vaktin yaklaştığını hissederek uyanmıştı. Savaş bugün yaşanacaktı ve o, bu savaşı kazanacaktı.

“Haydi! Kimliğini gizleyerek savaşmak kolay. Kendini gösterip de benimle yüzleşemeyecek kadar korkaksın çünkü,” diye sataştı sisli havaya.

Bir an kendini aptal gibi hissetti. Sonra bu duyguyu hızla bir kenara itti. Adam Black yakındaydı, bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu, ozanların sahnelediği oyunlarla ve bir soytarının zaaflarıyla kışkırtılmıştı.

“Düşman! Yüzleş benimle! Korkak, zavallı, mızımız bebek. Küçük bir veletken annenin eteklerinin ardına saklandığına bahse girerim, haksız mıyım? Şimdi yaptığın gibi bir kadının arkasına saklanıp sataşıyordun, değil mi?” Hawk sessiz sabahın ortasında hakaretlerini sürdürdü. “Bir kadını piyon olarak kullandın. Böylesine zayıf bir oyunu *herkes* oynayabilirdi. Seni gerçek bir yarışa davet ediyorum, korkak solucan.”

Şimdi rüzgâr daha sert esiyordu ama ortalıkta hâlâ kimse yoktu. Gök hızla ilerleyen bir bulut kümesiyle kapandı. Hawk yüksek sesle güldü, damarlarının coşku ve kuvvetle dolduğunu hissediyordu.

“Faniler artık hakkındaki gerçeği biliyor Adam. Senin karımı elde edemediğini, seni benim için reddettiğini bili-

yorlar.” Doğal olarak Adam’ın onu Adrienne’in kendisini isteyerek terk ettiğine inandırdığı kısmı oyuna dahil etmemiştir. Ama Hawk artık aklını başına toplamıştı, karısına olan inancı ve güveni tamdı. “Seni reddettiğini biliyorum demirci! Onu beni terk etmeye zorladığını biliyorum. Senin yerine beni seçti ve şimdi bunu tüm ülke biliyor.”

“Kes artık ölümlü,” diye fısıldadı Adam, hafif rüzgârda. Hawk güldü.

“Bunu komik mi buluyorsun? Öfkemi uyandırıp gülecek kadar uzun yaşayacağını mı sanıyorsun? Gerçekten delirdin mi sen? Benim dengim *değilsin*.”

Hawk tebessüm ederek, “Adrienne söz konusu olduğunda hayli hayli dengindim,” dedi.

“Cellâdınla yüzleş, güzel kuş.” Adam yoğun İskoçya sisinden tehditkar bir edayla çıktı.

İkisi birbirlerine vahşice baktı.

Adam yaklaştı.

Hawk da öyle. “Adil bir dövüş, kaypak peri. Tabii çok korkmuyorsan.”

“Beni bu yüzden mi çağırdın? Yumruk kavgası yapmaya?”

“İnsan kılığına bürün Adam. Benimle ölümüne dövüş.”

“Biz ölmeyiz,” dedi Adam, alaycı bir tavırla.

“O halde berabere kalana dek dövüş benimle. Adil dövüş.”

Temkinli bir daire çizmeye başladılar, kaslı bedenleri serbest bırakılmamış bir düşmanlıkla kabarmıştı. Bu iki adam tanıştığı andan beri kaynamaya başlayan şiddet en sonunda zirveye ulaşmıştı. Hawk için dışarı yansıtıp kurtulmak rahatlatıcı olacaktı. Bir de ah, nihayet o piç kurusu demirciyi eline geçirecekti!

“Başımdan beri adil dövüştüyorum ben.”

“Yalan söylüyorsun soytarı. Her fırsatta hile yaptın.”

“Hiç hile yapmadım!”

“Eh, şimdi de hile yapma,” diye uyardı Hawk yüz yüze geldiklerinde. “Çıplak elle. Erkek erkeğe dövüşeceğiz. Boyun boyuma eşit. Ya gücün, çevikliğın, zekân? Hiç sanmam.”

Adam uyuşuk bir tavırla omuz silkti. “Doğduğun güne lanet edeceksin güzel kuş. Seni çoktan yenip karını aldım ama bugün, kaderini mühürleyeceğim. Bugün Dalkeith’i yok edeceğim, ta ki uçurumdan aşağı yalnızca taş parçaları dökülüp aç denizle buluşana kadar. Kemiklerin de o süp-rüntünün arasında olacak Hawk.”

Hawk siyah başını geriye atıp güldü.

★★★

Ağır sisin içinde saklı Tuatha De Danaan saray halkı dövüşü izliyordu.

“Hawk kazanıyor!”

Tatlı bir iç çekiş. “Nasıl da erkeksi.”

“Şu hareketlere bakın! Bir panter kadar hızlı, piton kadar ölümcül.”

“Hiçbirimizin ona zararı dokunamaz. Öyle emrettim,” dedi kraliçe buz gibi bir sesle.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Soytarı adil davranacak mı?” diye sordu sessiz, mahcup bir peri olan Aine.

Kraliçe iç geçirdi. “Hiç davrandı mı?”

★★★

Adrienne karnındaki hafif tekmeyi hissettiğinde Marie'nin elini kavrayıp yüksek sesle nefes aldı.

Bir şekilde sanki Hawk yakınlardaymış ve onun gücüne, sevgisine ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Sanki havada büyümlü bir şey vardı, ince parmaklarıyla uzanıp tutabileceği kadar somuttu adeta. Gözlerini sımsıkı kapayıp, kalbiyle zamanın uçurumlarının ötesine seslendi.

★★★

Adam hırladı. "Yetti bu fani aptallığı. Buna son vermenin zamanı geldi." Dudağı kanıyordu, patlamıştı ve burnu da kırılmıştı. Adam onu yere, ayağının dibine düşürmek için insanüstü gücünü kullandı. Adam'ın elinde bir kılıç belirdi ve bunu Hawk'ın boğazına dayadı. "Anlaşmanın canı cehenneme," diye mırıldandı Adam, jilet gibi keskin ucunu Hawk'ın şahdamarına yasladı. Kaşını kaldırıp yere düşen ölümlüyle alay etti.

"Biliyor musun, bir an ırkım ile ilgili bir şey öğrendiğinden endişelenmiştim, fanilerin bilmesinden hoşlanmadığımız türden bir şey. Ama anlaşılan başından beri haklıymışım, tasalanmam da boşunaymış. Gerçekten de kalın kafalısın sen. Beni yumruk dövüşünde yeneceğini mi sandın gerçekten de?" Adam başını iki yana sallayıp cık cıklandı. "Hiç sanmam. Benim türümü yenmek için bundan fazlası gerekiyor. Ha, bu arada ölmeye hazırlan ölümlü."

Ancak tehdidi karşısında ayağının dibindeki efsane adam titremedi bile. Aksine, Hawk ukala bir tavırla kılıcı kavrayıp dosdoğru Adam'ın gözlerine baktı. Ölümlünün bakışlarının yoğunluğu Adam'ı kısıkvırak yakalayıp, onu başlı başına bir kuvvetle kavradı. Adam gerildi ve yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

Hawk gülümsedi. “*Amadan Dubh*, sana emrediyorum...”

Adam dondu ve ağzı açık kaldı, yüzünde fazlasıyla insancıl bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Kadim bağlama töreninin sözleri onu sımsıkı bağlarken kılıç elinden eriyip gitti.

“Bunu yapamazsın!” diye haykırdı Adam.

Ne var ki Hawk yapardı, yaptı da.

Adam’ın boğazının derinliklerinden bir inilti yükseldi. Kesinlikle insani bir ses değildi.

Yirmi dakika sonra Adam ağzı bir karış açık, şaşkın gözlerinde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu. Hawk ciddi ciddi kiltinin cebinden bir parşömen çıkarmış, uzun, çok detaylı bir listeden oluşan isteklerini okuyordu.

“... bir daha Denizin-Üstündeki-Dalkeith’in yakınına bile uğramayacaksın...”

Adam ürperdi. “Bitti mi artık, güzel kuş?”

Hawk lafını yarıda kesmeden devam etti, parşömeni biraz daha açtı.

“Lanet bir kitap mı yazdın sen? Böyle yapamazsın,” dedi Adam dişlerinin arasından. “Tek bir emir verebilirsin. O şeyin hepsini okuyamazsın.”

Hawk neredeyse kahkaha atacaktı. Hilelerine şimdi başlayacaktı işte. Kaypak peri bulabildiği her boşluktan faydalanmaya çalışacaktı ama Hawk hiçbir açık kapı bırakmamıştı. Okumaya devam etti.

“Sana vazgeç dedim, seni olgunlaşmamış, ağlak insan kütlesi. İşe yaramayacak.”

“... ve asla...” Hawk devam etti.

Adam hırlayıp öfkeyle bağırdı, buz gibi yüzü daha da beyazlaşmıştı. “Çocuklarını lanetleyeceğim, çocuklarının

çocuklarını da; Adrienne'i ve onun çocuklarını da..." dedi Adam şeytani bir tehdit savurarak.

Hawk gerilip duraksadı. Gözleri Adam'ınkilere kenetlendi.

Adam tam neşeyle kıs kıs gülecekken kendini tuttu, Hawk şimdi mutlaka şaşırıp emrini yarıda kesecekti. Hawk'ın dudakları homurtuyla gerildi,"... ailemi asla lanetlemeyeceksin, çocuklarımı, beni ya da ailemi, rahat bırakmanı istediğim herkesi, onların çocuklarını veya diğer Douglas'ların rahat bırakmanı istediği herkesi... buna Adrienne de dahil; Douglas tanımı doğrudan kan bağı, evlilik ya da evlat edinilen çocukları da kapsamakta; bu koşullar altında öz evlatlara, evlatlık alınanlara ya da başka şekilde alınanlara ve bu kişilere ait hayvanlara da zarar vermeyeceksin..."

Adam kısa bir alanda volta atıyordu, her adımında korkusu daha da belirgindi.

"... itaat etme tanımı... Adrienne'i bana geri getirdiğinde, Denizin-Üstündeki-Dalkeith'te her şey yolunda olacak... Hawk ve halkı her türlü tehlikeden korunacak, hayatta ve hiçbir numara olmaksızın sağlıklı kalacaklar... Adrienne de kedisıyla birlikte güvenli bir şekilde gelebilecek... ve..."

Adam'ın yüzü, bir zamanlar güzel olan yüzü şimdi nefretten bir maskeye dönüşmüştü. "*Kaybetmeyeceğim! Seni yenmenin bir yolunu bulacağım Hawk.*"

"... Douglas'lardan intikam almaya dair tüm düşünce ve planlarından vazgeçeceksin..."

Adam elini salladı ve Adrienne belirdi, son derece şaşkın görünüyordu ve kollarında bir kedi tutuyordu.

Hawk hafif bir ürpertiyle titredi, bunun da emrini yarı-

da bırakması için Adam'ın başvurduğu numaralardan biri olduğunu biliyordu. Beş ay, sevdiğinin yüzünü görmeden geçen beş korkunç, merhametsiz aydan sonra karşısındaydı. Nefes kesici, kalp burkan bir güzellikle. Hawk'ın gözleri aç bir ifadeyle yüzünde gezindi, gümüşü saçlarında, o tatlı bedeninde, yuvarlak karnında...

Yuvarlak karnı mı? Bakışları hızla Adrienne'in gözleriyle buluştu. Ona şaşkınlık ve huşuyla bakarken bedeni vahşi bir sahiplenme hissiyle sarsıldı.

Onun çocuğuydu! Kızı ya da oğlu. Onun kanından, onun ve Adrienne'in.

Adrienne hamileydi.

Hawk'ın dili tutulmuştu.

Adam vahşice sırtıttı ve Hawk onu gördü.

Adrienne'i *kaybetmeyecekti*. Daha okuyacağı çok şey vardı. Çelik gibi bir iradeyle, Hawk gözlerini sevgili karısından çekti.

Hayatı boyunca yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi bu.

Adrienne araya girmeye, hatta kıpırdamaya bile korkuyordu. Mucizevî bir şekilde kütüphanesinden çekip çıkarılmıştı ve odanın öteki ucunda ateşin önünde oturan Monie de şimdi kollarında kıvrılmıştı. Marie'nin afallamış ifadesini hâlâ görebiliyor gibiydi.

Ama Hawk buradaydı, biricik kocası, hayatın ta kendisi.

“Bana nasıl karşı koyabildin güzelim?” Adam birden yeniden demirciye dönüşmüştü, üstünde kiltiyle teni ışıltıyordu. “Ben de en az Hawk kadar yakışıklıyım ve seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde tatmin edebilirim. Dünyanı tersine çevirip zevkten ağlatabilirim seni. Beni nasıl bırakabildin?”

“Ben kocamı seviyorum.” Aylardır içinde Hawk’ın çocuğunun büyüyor olmasının verdiği umuda tutunmuş ve geri dönüş yolu bulabilmek için Kelt efsaneleriyle ilgili bulabildiği her şeyi öğrenmişti. Oysa Hawk anlaşılan onun için bulmuştu bile.

“Aşk. Siz fanilerin böylesine değer biçtiği aşk nedir ki?” Adam dudak büktü.

Yeter soytarı, peri kraliçesinin berrak sesi bir iç çekiş gibi çınladı.

Bu sesi duyan Hawk bile cümlelerin yarısında kelimeleri geveledi.

Senden de bu kadar yeterli, güzel adam, efsanevi Hawk.

Zil çalışından da tatlı, cennetten bir okşayış kadar şehvetliydi sesi. Ama Hawk devam etti, lafını yarıda bırakmadan, “...bu emirde geçtiği anlamda *kişi* kelimesi uygun olduğu yerlerde bir birey ya da başka bir varlığı ifade edecek ve kapsayacaktır; uygun yerlerde çoğulu tekilin ve tekili de çoğulun yerini alacaktır; herhangi bir cinsiyetten bahseden kelimeler diğer cinsiyetleri de kapsayacaktır...”

Adrienne kocasını gözleri sevgi ve gururla ışıyarak izledi.

Soytarı bana itaat edecek. Ben onun KRALIÇESİYİM.

Hawk bir nefes aralığı kadar duraksadı, devamlılığı bozacak kadar değil ama farkında olduğunu bildirecek kadar.

Hem zaten emretmeyi de geçtin. Ahkâm kesiyorsun ve gereğinden fazla uzatıyorsun. Yine de aferin, ölümlü. Kadın güvende, ikiniz de öylesiniz. Bunu ben bizzat sağlayacağım, şimdi ve daima.

Hawk devam etti, “... eğer, ve, ama, ya da diğer bağlaçlar çelişki durumunda gözüksüklerinde dahi dikkate alınmama yahut kısıtlamaya sebebiyet vermeyecek ve her

durumda bağlayıcı, örtüşen biçimde ve adı geçen bütün terimlerin en geniş anlamlarıyla kullanılmasına imkan sağlayarak...”

Peri Kraliçesi iç geçirdi. *Ah, anladım. Sana teminat verene kadar bu saçmalığa son vermeyeceksin. Akıllı adam. Yeminimi mi istiyorsun? Veriyorum. Peri Kraliçesi olarak Tuatha De Danaan anlaşması üstüne yemin ediyorum. Asla bozulmayacak, ta ki ırkımız yok olmadığı sürece.*

Hawk parşömeni bıraktığında tomar gürültüyle kapandı. Adrienne ancak o zaman ellerinin titrediğini gördü, gözlerindeyse zafer vardı.

“Bize korumasını ve sadakat yeminini sundu.” Hawk’ın tebessümünü Samhain ateşlerini yakabilirdi.

Gözleri karısını baştan aşağı inceledi, her noktada sevgiyle gezindi.

“Güvende miyiz?” diye fısıldadı Adrienne, gözleri yaşlarla doldu.

Bizzat ben sağlayacağım, dedi berrak ses neşeyle. Şimdi ve daima. Soytarı?

Adam homurdandı.

Ben başını beladan uzak tutmanı sağlayamadığıma göre, sana yeni bir arkadaş vereceğim. Aine önümüzdeki beş yüz yılı seninle geçirecek. Uslu davranmanı sağlamaya çalışacak.

Aine olmasın! Adam’ın yakarışı ağlarmaktan azıcık uzaktı. O meraklı küçük peri benden hoşlanıyor! Vaktimi sizi memnun ederek geçirebilirim kraliçem. İzin verin!

Aine’i memnun edeceksin soytarı, yoksa önümüzdeki bin yılı bir dağın dibinde tek başına geçirirsin. Şimdi canının sıkıldığını mı sanıyorsun sen?

Hawk’a kızgınlıkla son bir bakış atan Adam kayboldu.

Nerede kalmıştık? diye sordu kraliçe. Adrienne sesin

geldiği yana doğru gözlerini iyice kısarak baktı. Hawk'ın arkasındaki siste süzülen parlak kadın figürünü zar zor seçebiliyordu.

Ha, evet. Siz ikiniz deniz kenarında bir düğün yapmak üzereydiniz. Soytarının acımasız bir zamanlaması vardır. Ben bıraktığınız yerden devam ettireceğim. Ben, Aoibheal, Tuatha De Danaan kraliçesi olarak, sizi karı koca ilan ediyorum. Ne ölümlü ne de ölümsüz kimse sizi ayıramayacak, yoksa ebedi gazabıma uğrayacaklar. Bu kadar. Peri kraliçesi tarafından evlendirildiniz. Kimse bu türden bir efsaneye konu olmamıştır.

Adrienne ve Hawk birbirine hâlâ aralarındaki boşluğu koruyarak bakıyordu. İkisi de bir santim bile kıpırdamaktan korkuyordu.

Eee? Öpsene kadını, büyük, güzel erkek! Haydi.

Hawk ani bir nefes aldı.

Değişmişti. Adrienne bunu fark etti. Zaman onu öncekinden daha da yakışıklı kılmıştı. Onun da kendisi hakkını da aynı şeyleri düşündüğünü bilmiyordu. Hawk'ın gözleri gümüş-sarı saçlarından tuhaf bir çift pantolonun altından çıkmış çıplak ayak parmaklarına kaydı. Sonra Adrienne onun kollarındaydı, son beş aydır yatağında uzanıp, eli yuvarlak karnındayken, kocasıyla bir gün daha geçirebilmek için dua ederken hayal ettiği o güçlü kollarla sarılmıştı.

Hawk dudaklarını dudaklarına götürdü. “Kalbim.”

“Kalbin... ah!” Hawk'ın tutkulu dudaklarında nefesini yitirdi.

“Ah,” dedi kraliçe hayranlıkla, çünkü gerçek aşk Tuatha De Danaan için bile hayranlık uyandırıcıydı.

Size şimdi vereceğim şeyi hak ediyorsunuz, diye fısıldadı ortadan kaybolmadan önce. Düğün hediyesi varsayın...

Son Söz

Adrienne derin bir nefes aldı. Hiçbir şey gül kokusu ve bahar yağmuruyla boy ölçüşemezdi, dalgaların batıdaki uçurumlara aralıksız çarparak gürleyişi ve temiz havadaki tuz kokusuyla da. Alacakaranlığın denizin üstünü kaplayışını izlemek için dışarıya çıkmıştı. Sonra Lydia'nın yanına dönüp bebek planları yapmayı sürdürecekti. Elini ağzına götürerek kahkahasını bastırdı. Lydia en sonunda Hawk'a basbayağı uzaklaşmasını emretmişti, o sürekli öperken gelinine doğru düzgün bir karşılama yapıp torunu için hazırlık yapamayacağından yakınmıştı. Adrienne şikâyetçi değildi ya neyse. Hawk da azarlanmış bir oğlan çocuğu gibi ters ters bakmıştı.

“Ömrünüzün geri kalanı birlikte geçecek,” demişti Lydia kısaca, “ama biz kadınların bebek için hazırlanabileceğimiz sadece birkaç ayı var.”

“Sadece bir kaç ay mı?” Hawk afallamıştı. Sonra da kaygılanmıştı. Hemen çıkmıştı, bir yandan da söyleniyordu.

Adrienne şimdi taş merdivenlerde oturmuş, başını geriye atmış, kadife göğün güzelliğini içine çekiyordu. Çatıdaki bir kıpırtı dikkatini çekti.

Grimm ona siperin oradan baktı ve yakışıklı yüzü bir tebessümle aydınlandı. Hawk o öğleden sonra Grimm'in onu getirme çabaları da dahil yaşanan her şeyi anlatmıştı. Daha saatler önce, Grimm elini kalbine götürüp diz çökerek yalan söylediği için onu affetmesini dilemişti. Adrienne de seve seve kabul etmişti.

"Umarım orada bir yıldız aramıyorsundur Grimm," diye seslendi.

"Tövbe," diye yemin etti Grimm hararetle.

Adrienne'in soluğu kesildi, tam o anda küçük beyaz bir ışık parlayıp titredi, sonra da gökyüzünden aşağı doğru kaymaya başladı. "Tanrım! Grimm, bak! Yıldız kayıyor!" Gözlerini sımsıkı kapayıp coşkuyla bir dilek tuttu.

"Ne diledin sen şimdi?" dedi Grimm, gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Adrienne gözlerini yeniden açtığı anda şımarık bir tavırla konuştu. "Söyleyemem. Kurallara aykırı."

"Ne diledin dedim?" dedi Grimm ısrar ederek.

"Yoksa batıl inançların mı var senin?" diye alay etti Adrienne bir tebessümle.

Şatoya geri dönerken Grimm ona dik dik bakıyordu. Adrienne omzunun üstünden muzip bir ifadeyle bakıp. "Hazır ol Grimm. Sana şu kadarını söyleyeceğim: Dileğimi sana harcadım!"

"Ortalığa öyle boş dilekler savurmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun kadın!" diye haykırdı.

"Yoo, bu hiç de boş bir dilek değildi," dedi neşeyle, kapı ardından kapanmadan. Dalkeith'in çatısındaki Grimm çö-

melip göğce bakarak, ne olur ne olmaz diyce... başka bir yıldız aramaya başladı.

Adrienne koridorda yürürken elbisesi hışırıyordu. Lydia ona Hawk'ı nerede bulabileceğini söylemişti ve nane çayı içerken kocasının bahsetmediği bazı şeyleri de anlatmıştı. Örneğin yirminci yüzyıldayken hayalini kurduğu bebek odalarını yok etmesini. Demek 'sadece aylar kaldı' dendiğini duyunca öyle endişeli bir şekilde koştuğu yer *orasıydı*. Çocuk odasına öyle sessizce girdi ki Hawk yaklaş-tığını duymadı.

Hawk bir beşiğin yanına çömelmiş, ahşaba yumuşak bir bezle yağ sürüyordu. Üstünde sadece mavi ve gümüş renkli kilti vardı. Siyah saçları ipeksi dalgalarla dökülüyordu. Çocuk odası onlarca gaz lambasıyla aydınlanmış, kocasının güçlü bedenini bronz gibi parlatıyordu. Odaklanmış gözleri kısıktı ve kollarındaki kaslar ahşabı ovarken kasılıp gevşiyordu.

Adrienne kapı pervazına yaslanıp onu sessizce izleyip odadaki az sayıda mobilyayı inceledi. Oyuncakların çoğunu yerine koymuştu ama beşikler ve yatakların hepsi gitmişti. Olağanüstü bir tutkuyla öfke krizi geçirmiş olmalıydı!

"Sanırım gururum okşanmalı," dedi usulca.

Hawk'ın başı suçluluk duygusuyla kalktı.

Adrienne odaya girdi, hamileliğiyle daha da dolgunlaşan göğüslerinin elbisesinin altında sallandığının farkındaydı, Hawk da daha dolgun olan kıvrımlarına hayran kalmıştı. O gün öğleden sonra sevişmişlerdi, hem de çılgınlar gibi, aceleyle, tutkuyla. Bahçeden odalarının mahremiyetine zar zor kaçabilmişlerdi. Lydia kapılarına tıklayıp gelinini

görme talebinde bulunmadan önce bir saat kadar sabırla beklemişti.

Adrienne yirminci yüzyılda kaldığında, kocasıyla bir daha böyle yakınlaşamayacağından korkarken, muhteşem tutkularına dair anılar zihninde acı tatlı bir hiddetle yükselmiş, Hawk’la yapmak isteyip mahrum kaldığı tüm şehvetli şeyleri ona hatırlatmıştı. O uzun, işkence gibi geçen arzu dolu aylar hamileliğinin talepkar hormonlarıyla da birleşince onu daha da cüretkâr kılmıştı. Bir daha asla deneyimleyemeyeceğinden korktuğu şefkatli, tatlı sevişmeleri arzuluyordu. “Hawk?”

Hawk ona baktı, hâlâ yerde çömelmiş bir halde, Adrienne’in bir adımıyla fırlamaya hazırıdı.

Adrienne kıpırdadı, bilerek ve erotik bir şekilde. Durup yerden oyuncak bir asker almak için eğildiğinde, göğüsleri elbisesinden fırlayacakmış gibiydi. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak Hawk’a kirpiklerinin altından ateşli bir şekilde baktı. Hawk hemen ayağa fırladı.

“Dur!” Adrienne elini kaldırdı.

Hawk tam adım atmak üzereyken dondu.

“Ne yapmamı istersin Adrienne?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Sana ihtiyacım var,” dedi Adrienne nefes nefese. Hawk ileri atıldığında yeniden elini kaldırdı. “Hayır, dur da sana bakayım,” dedi etrafında bir daire çizerek yürürken. Hawk’ın gözleri büyüdü. “Kendi zamanımdayken, açıklığa kavuşturmak istediğim şeylerden biri İskoçlar ve etekleriydi- ”

“Peki soru neydi?”

“Bir gün seni atına binerken görmüştüm- ”

“Gördüğünü biliyorum,” dedi Hawk ukala bir tavrıyla. “Çocuk odasının penceresindeydin.”

“Ah! Bilerek yaptın!”

Hawk güldü, gözlerinin etrafı muzipçe kıvrıldı ve Adrienne’in cüretkârlığını daha da körükledi. Madem Hawk onu tahrik edebiliyordu... eh, bu oyunda iki kişiye de yer vardı. Kendi arzularıyla böyle oynanmasını nasıl karşılayacaktı bakalım.

Ona yaklaşan Adrienne elini kaslı uyluğuna götürüp gözlerine kışkırtıcı bakışlarla baktı. Hawk’ın burun delikleri genişledi ve gözleri ağırlaşan göz kapaklarının ardında karanlığa büründü. Adrienne diğer eliyle elbisesinin üst kısmını indirerek göğüslerini ortaya çıkardı. Göğüs uçlarının pembe, sertleşmiş bir halde öpülmeyi beklediğini biliyordu. Hawk aynen bunu yapmaya yeltendiğinde Adrienne onu muzipçe itti, elini erkekliğine götürdü ve organını kavradığında boğazından gelen o boğuk iniltiyle kendinden geçti.

“Bu kumaşın altında hiçbir şey yok, tıpkı tahmin ettiğim gibi,” dedi küstah bir tavırla.

“Adrienne. Beni öldürüyorsun.”

“Daha yeni başladım aşkım.” Parmaklarıyla görkemli sertliğini kavrayıp organını yukarı aşağı okşayarak clinde yumuşak bir sürtünme etkisi yarattı.

Hawk kalçalarını kavrayıp onu öpmek için başını eğdi ama Adrienne geri çekilip Hawk başını göğüslerine gömünce güldü.

“Dur,” diye emretti.

“Ne?” diye sordu Hawk inanamayarak.

“Geri çekil,” dedi Adrienne. “Sana söyleyene kadar bana dokunma. Sana dokunmama izin ver.”

Hawk yüksek sesle inledi fakat ellerini onun vücudundan çekti. Gözleri alev alev ve vahşiydi. Adrienne bu üstü kapalı işkenceye uzun bir süre dayanmayacağını biliyordu.

Hawk'ın kiltini ağır ağır çıkarıp yere bıraktı. Kocası önünde çıplak duruyordu, bronz teni mum ışığında parlıyor, sertleşmiş organı ısrarla seğiriyordu.

Adrienne parmaklarını, Hawk'ın omuzları ve geniş kaslı göğsünde hayranlık dolu bir dokunuşla gezdirdi. Dudaklarını dudaklarına hafifçe değdirdi, çenesini, göğüs uçlarını öpüp karnını diliyle okşadıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü, dudakları kocasının organından bir nefes ötedeydi ve elleri uyluklarını kavramıştı. “*Adrienne!*”

Adrienne o tatlılığını öperek dilini sertliğinde yukarı aşağı gezdirdi. Hawk ellerini saçına dolayıp boğazından yükselen boğuk bir sesle, “Yeter!” diyerek onu ayağa kaldırdı ve pencerenin pervazına götürdü. Kucağına alıp pervaza oturtuktan sonra, elbisesinin eteğini kaldırıp bacaklarını iki yana açtı. “*Şimdi Adrienne. Seni şimdi istiyorum.*” Nazik ama kararlı bir şekilde davetkâr ıslaklığına girerken onu derin bir şekilde öptü. Adrienne kocası içini tamamen doldururken zevkle, derin bir nefes aldı. Hawk yüzüne bakıyor, her titreyişini, dudaklarından yükselen her iniltiyi aklına kazıyordu. Tam sarsılarak o benzersiz doruğa ulaşmış, o tatlı titreyişin başladığını hissetmişti ki Hawk hareket etmeyi kesti.

“*Hawk!*”

“Beni bir daha öyle kışkırtacak mısın aşkım?” diye mırıldandı.

“Kesinlikle,” dedi Adrienne küstahça.

“*Kışkırtacaksın?*”

“Elbette. Çünkü kocamın beni *asla* tatmin etmeden bırakmayacağını biliyorum. Tıpkı benim de onu kışkırttıktan sonra *asla* her şekilde tatmin etmeden bırakmayacağım gibi. Haydi, doyur beni, tatlı İskoç lordum. Beni Valhalla'ya çıkar kocacığım.”

Hawk hafifçe gülüp mükemmel bir tempo elde edene dek içinde dikkatle, usulca hareket etmeye devam etti. Birlikliklerinin yoğunluğu, bedenen ve ruhen öyle kusursuzdu ki Adrienne duyduğu hayranlıkla haykırdı.

Daha sonra Hawk çocuk odasının kapısını kapayarak, uykulu, tatmin olmuş karısını Tavus Kuşu Odası'na taşıdı ve orada onu gece boyunca kollarında tutup, hayatının onunla nasıl tamamlandığını düşünerek hayret etti.



Lydia üst kattaki çocuk odasının kapandığını duyunca gülümsedi. Denizin-Üstündeki-Dalkeith'te her şey yolundaydı. Bir an hülyalara dalıp yakında çocuk odasını süsleyecek küçük bebekleri düşündü.

Hayat hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Daha da tatlı olabilir aslında Lydia.

Lydia'nın gözleri düşünceli bir biçimde ateşin önünde dikilen Tavis MacTavitt'e yöneldi. Hawk'la konuştuğu o gece geri geldiğinde ona nasıl soğuk davranıp, aralarına yeniden resmiyetin getirdiği o güvenli mesafeyi koyduğunu hatırlayınca içi suçluluk duygusuyla doldu.

O sabırlı tebessümündeki zorlanma, açığa vurduğu tek sitemdi.

Aşkı, diye seslenmişti ona ve Lydia kendini çok suçlu hissetmişti, oğlu yapayalnızken aşka sahip olmaktansa görmezden gelmişti. Daha ne kadar zaman kaybetmeyi planlıyorsun kadın?

Lydia, son derece sessizce saçlarını açıp dalgalı kestaneye rengi saçını hür bıraktı. Gözleri Tavis'in sırtından hiç ayrılmadı. Beklenti dolu bir tebessümle başını öne atıp parmaklarıyla tarayarak dağınık buklelerini oluşturduktan

sonra, yeniden geriye atıp, vahşi bir yele gibi serbest bıraktı.

O kadar yıl geçmiş miydi?

Elbisesini gergin bir havayla çekiştirdi, yeniden Tavis'in sırtına baktı ve sonra omuz silkip üstten iki inci düğmeyi açtı. Karnındaki kelebekler ipeksi kanatlarıyla havalandığında derin, titrek bir nefes aldı.

"Tavis?" diye seslendi yavaşça. Kararını bir kere verdikten sonra kıymetli zamanlarını bir dakika daha harcamaya niyeti yoktu.

Tavis doğruldu ve omzunun üstünden hafifçe baktı.

Gözleri kocaman açılıp ona bakmak için sıçrayarak önüne döndüğünde Lydia neredeyse kahkaha atacaktı. Tavis'in gözleri dağınık saçlarında, açılmış yakasında ve aralanmış dudaklarına kaymıştı.

"Lydia?"

Bu tek kelimedede yüzlerce soru duyan Lydia, nihayet ona doğru cevabı verebileceği için mutluydu. "Merak ettiğim bir şey vardı da yaşlı adam," dedi yanındaki yeri işaret ederek. "O ellerin var ya hani..." Sesi alçaldı, gözlerinde yaramaz bir ışık parıladı. Çapkınca alt dudağını ıslatarak zamandan bile yaşlı o daveti sundu.

"Evet?" Tavis'in sesi bir an kısıldı.

"Hani çok hünerli ve güçlüler ya..."

"Evet?" Tavis'in kaşları kalktı. Lydia, onu ruhunun derinliklerine kadar sarsan ve mutluluğa boğan bir teklifte bulunurken Tavis MacTavitt'in soluğu kesildi.

★★★

Grimm o gece nihayet çatıdan ayrılıp büyük salona girdiğinde, bir küfürle kapıdan dosdoğru kaçıp gitti. *Salonun ortasında, hem de onca yer varken!*

Lydia! Tavis'le!

“İyy! Aşk!” diye homurdandı yukarıda durgun bir ihtişamla parlayan yıldızlara bakarak.

★★★

Üç ay sonra Denizin-Üstündeki-Dalkeith'te sağlıklı bir oğlan çocuğunun ağlayışları duyuluyordu.

Gururla dolup taşan Hawk Douglas, yatağa, Adrienne'in yanına oturdu.

“Ona baksana Hawk! Kusursuz!” dedi Adrienne heycanla.

“Bir tek o değil,” dedi Hawk, tutkulu bir sesle karısının saçını alnından çekerek.

Adrienne ona gülümsedi. Doğum boyunca Hawk elini tutmuş, sırasıyla onu hamile bıraktığı için önce kendine sonra da onu hamile bırakmasına izin verdiği için Adrienne'e lanet okuyup durmuştu.

Ama Adrienne bunu daha pek çok kez yaşayacaklarını düşündü, çünkü en az altı tane çocuk sahibi olmaya kararlıydı. Hawk da onları dünyaya getirme sürecine alışmak zorunda kalacaktı.

Adrienne yanağına merakla dokundu. “Ağlıyorsun,” diye fısıldadı.

“Mutluluk gözyaşları. Bana yeni bir hayat verdin Adrienne, sahip olacağımı hiç sanmadığım bir hayat.”

Adrienne ona sevgiyle baktı, bebekleri aralarında duruyordu. Saatlerce böyle kalabilirdi ama Grimm tam o anda odaya girip muhafızlara emir yağdırmaya başlamıştı. “Oraya, yatağın yanına koyun.”

Hawk omzunun üstünden baktı. “Beşik. Dün gece

tamamladım. Bir süre onu göreceğinden şüpheliyim.”
Hawk oğlunu kollarına sahiplenici bir edayla aldı.

“Bir süre bizimle uyumalı, sence de öyle değil mi?”

“Onu gözümün önünden ayıramam ki. Ya sen?”

Hawk onaylayarak başını sallayıp oğlunu dikkatle inceledi. “Benim çenem,” dedi gururla.

“Şu keskin hatlara baksana.”

Adrienne güldü. “Dik kafalı bir hat,” diye alay etti, “şimdiden koyu saçları var.”

Arkalarında Grimm boğazını temizledi.

Hawk soru sorarcasına başını çevirdi.

“Ne halt etmek için... Affedersiniz leydim,” dedi Adrienne’e, “sen de affedersin, küçük adam,” dedi bebeğe. “Ama ne diye bu beşiğe yazı kazıdın ki Hawk?” diye sordu Grimm. “Şu lanet perilerden çektiğimiz yetmedi mi?”

Hawk şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Sen neden bahsediyorsun Grimm?” Oğullarını yavaşça Adrienne’e verdikten sonra beşiğin yanına gitti.

Ahşaba parıldayan harfler kazınmıştı. Beşik tamamen altın tozuyla kaplanmış gibi parlıyordu. Hawk oraya *kendisinin* kazımadığından emin olduğu kelimelere uzun uzun baktı. Sesli bir şekilde Adrienne’e okurken dudakları bir tebessümle kıvrıldı:

Unutma ölümlü, sen kendi ebediyetine sahipsin; aşkın sonsuzluğuna.

Douglas’lar kutsansın.

Aoibheal, Perilerin Kraliçesi